

Tra Gặp Đối Thủ

Contents

Tra Gặp Đối Thủ	2
1. Chương 1: Sm Là Cái Gì, Tôi Không Hiểu (xin Cần Thận)	2
2. Chương 2: Nội Dung Võ Kịch Cầu Huyết	8
3. Chương 3: Chó Fa Thống Khổ	12
4. Chương 4: Nhân Vật Phản Diện Khó Làm	15
5. Chương 5: Trùng Phạt (h)	19
6. Chương 6: Hoa Cúc Tàn, Thương Đau Rơi Đầy Đất	22
7. Chương 7: Thế Giới Thứ Hai	26
8. Chương 8: Thì Ra Là Người	31
9. Chương 9: Không Thể Miêu Tả Được Một Đêm Này	35
10. Chương 10: Cưỡi Ngựa	38
11. Chương 11: Bí Ẩn Hoàng Thất	41
12. Chương 12: Thanh Lâu	45
13. Chương 13: Trúng Kế (h)	49
14. Chương 14: Hậu Quả Của Việc Mạnh Miệng (h)	53
15. Chương 15: Vào Cung	57
16. Chương 16: Săn Bắn Mùa Thu	59
17. Chương 17: Đảo Ngược	63
18. Chương 18: Thiên Lao (xin Cần Thận)	68
19. Chương 19: Long Sàng (h)	72
20. Chương 20: Giam Cầm	75
21. Chương 21: Lãnh Cung	78
22. Chương 22: Kết Thúc	81
23. Chương 23: Thế Giới Thứ Ba	86
24. Chương 24: Đối Chọi Gay Gắt	90
25. Chương 25: Lâm Đông	93
26. Chương 26: Ở Chung	97
27. Chương 27: Chuốc Rượu	99
28. Chương 28: Trêu Chọc	103
29. Chương 29: Tâm Loạn (h)	106
30. Chương 30: Quán Quýt (h)	110
31. Chương 31: Nhậm Chức	113
32. Chương 32: Kế Hoạch Hồng Mang	116
33. Chương 33: Sinh Nhật	120
34. Chương 34: Bắt “gian”	124
35. Chương 35: Hôn	126
36. Chương 36: Xe Rung	129
37. Chương 37: Ai Nhĩ Pháp Tinh	133
38. Chương 38: Gặp Nạn	137
39. Chương 39: Bệnh Viện	141
40. Chương 40: Lệnh “đường Ray”	144

41. Chương 41: Rời Đi (xin Cẩn Thận)	148
42. Chương 42: Trở Về Hiện Thực	152
43. Chương 43: Gặp Lại	155
44. Chương 44: Thăng Thần	159
45. Chương 45: Bữa Tối	163
46. Chương 46: Động Tình	166
47. Chương 47: Quần Quýt (xin Cẩn Thận)	170
48. Chương 48: Món Quà Bất Ngờ (h)	173
49. Chương 49: Tranh Đấu	177
50. Chương 50: Xung Đột	180
51. Chương 51: Tâm Sự	183
52. Chương 52: Chương Kết Thúc	187
53. Chương 53: Phiên Ngoại 1	191
54. Chương 54: Phiên Ngoại 2	195

Tra Gặp Đối Thủ

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên qua, H, khôi hài, mỹ công cường thụ, thoải mái
Editor: Tiểu Thư Nhi/ AkiTình trạng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-gap-doi-thu>

1. Chương 1: Sm Là Cái Gì, Tôi Không Hiểu (xin Cẩn Thận)

Lúc Sở Phong tỉnh dậy trong một căn phòng xa lạ, cứ như là lọt vào trong sương mù.

Đầu anh có chút đau, giống như là vừa trải qua một đợt say rượu. Tay chân cũng nặng nề vô cùng, như là bị cái gì đó trói lại.

Tầm mắt của Sở Phong mờ mịt chuyển sang cổ tay của mình, đột nhiên mắng to một tiếng chết tiệt.

Hai tay hai chân của anh bị còng ở đầu giường, cả người tạo ra thành hình chữ đại ( ), toàn thân trần truồng, y hệt như tư thế của người chơi SM.

Vào lúc Sở Phong vô cùng khiếp sợ, thì trong đầu chợt vang lên một tiếng.

Chúc mừng player xuyên đến thế giới trò chơi đam mỹ VR (thực tế ảo*), trước mắt ngài có giá trị nhân phẩm là 10, giá trị trình tiết là 1, mời ngài mau chóng làm quen với nội dung vở kịch, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ, trở về thế giới thực.

*Thực tế ảo (VR – virtual reality): là thuật ngữ miêu tả một môi trường mô phỏng bằng máy tính. Đa phần các môi trường thực tại ảo chủ yếu là hình ảnh hiển thị trên màn hình máy tính hay thông qua kính nhìn ba chiều, tuy nhiên một vài mô phỏng cũng có thêm các loại giác quan khác như âm thanh hay xúc giác. (Nguồn: wikipedia)

Sau khi giọng nữ máy móc biến mất, còn không kịp cho Sở Phong khép miệng lại vì kinh ngạc, thì một đồng hình ảnh lớn lập tức trào vào đầu anh, cứ như là đang coi một bộ phim, suýt nữa khiến đầu anh nổ tung.

20 phút sau, sắc mặt Sở Phong nhăn nhó mà tiêu hóa hết thông tin đã tiến vào đầu.

Thì ra là anh xuyên vào trong một quyển đam mỹ *Mary Sue*(*) H văn, còn là một *phụ nhị đại* (con ông cháu cha) *pháo hôi* (bia đỡ đạn) công, vai diễn của anh trên cơ bản là bám dai như đĩa si hán quý liếm đối với nhân vật chính thụ, cuối cùng so với anh là một tên có tiền có quyền cũng chính là nhân vật chính công, và sau đó anh thành công bị đánh bại đến bị thương.

(*) Mary Sue: là kiểu truyện có nhân vật chính là người hoàn hảo về mọi mặt, vạn người mê.

Nói tóm lại là, anh bị gắn vào hình ảnh tra công, nội dung vở kịch này trong mắt Sở Phong chính là phản nhân loại! Đùa chứ, cho dù nhân vật chính thụ lớn lên có nghiêng nước nghiêng thành xinh đẹp tuyệt trần đi chăng nữa, anh cũng lắm là nhìn cậu ta nhiều thêm hai lần thôi. Làm gì đến nỗi khiến anh quý liếm? Ha ha, chờ hoa cúc nhân vật chính thụ làm bằng kim cương rồi nói tiếp nhé!

Lúc Sở Phong tìm kiếm sơ hở trong nội dung vở kịch thì, giọng nữ máy móc duyên dáng liền vang lên trong đầu anh.

Chú ý: Người chơi nhất định phải dựa theo nội dung vở kịch mà hệ thống đưa cho để diễn vai nhân vật của mình, nếu cố ý lệch khỏi nội dung vở kịch, giá trị nhân phẩm cùng giá trị trình tiết đồng thời giảm xuống phân nửa. Và khi giá trị trình tiết hoặc giá trị nhân phẩm của người chơi đạt -200, người chơi sẽ được chết một cách không bình thường, cùng lúc đó là trò chơi sẽ bắt đầu lại một lần nữa, mãi cho đến khi người chơi hoàn thành nhiệm vụ mới thôi.

Móa nó! Ý này không phải là nếu như anh không dựa theo nội dung vở kịch mà diễn thì sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong cái game này sao? Đùng mà, còn rất nhiều bé 0 dám dăng khao khát đang chờ ông đây đến “làm” á, Sở Phong phần nộ, thực muốn đem cái người đã tạo ra cái trò chơi VR này đẩy ra ngoài đánh một trận!

*0 là thụ, 1 là công.

Trước mắt không có biện pháp nào khác, chỉ có thể nuốt giận vào bụng, tạm thời cứ theo nội dung vở kịch đi.

Vừa nãy là bởi vì tâm trạng quá mức nhấp nhô, cho nên anh chưa ý thức được tình cảnh nguy hiểm hiện giờ của mình. Tỉnh táo lại, Sở Phong quyết định nhớ lại một chút, mình đang ở cái màn nội dung nào của vở kịch.

Hình như là trong một buổi tiệc, anh hạ thuốc nhân vật chính thụ, nghĩ sẽ mạnh mẽ chiếm đoạt nhân vật chính thụ, kết quả là không thực hiện được, trái lại còn bị nhân vật chính công chinh một trận. Xui xẻo là, vừa bắt đầu thì trong đầu chỉ toàn hình ảnh những nội dung quan trọng của vở kịch, còn lại phần lớn không quá quan trọng thì chỉ sơ lược qua, chẳng hạn như tình huống bây giờ...

Sở Phong chau mày lại, luôn cảm thấy có nơi nào đó không đúng lắm. Nơi này thoạt nhìn giống như là một căn phòng trong khách sạn, trừ anh ra cũng không có người nào khác, Sở Phong hơi giật giật cơ thể mình, đột nhiên cảm thấy trong mộng có cái gì đó là lạ... có loại cảm giác như là... muốn đi “ra”...

Chờ chút, cái cảm giác này — — Sở Phong liền nhúc nhích một chút, mãi đến tận lúc cái cảm giác quỷ dị này truyền đến lần thứ hai, sắc mặt “*thân kinh bách chiến*” của anh nhất thời trở nên vô cùng tái nhợt.

*thân kinh bách chiến: trải qua trăm trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú. (theo nghĩa ở đây thì là “chiến” trên giường nhá.)

Bên trong là *love egg*! Mọc, hoa cúc của ông!

*love egg: một loại đồ chơi tình thú.

Tôn nghiêm của Sở Phong đang bị khiêu chiến một cách nghiêm trọng, *love egg* cái gì đó, trói chặt cái gì đó, những thứ này đều anh đều không có hứng thú, bởi vì thằng nhỏ của anh lớn, thời gian tiết ra lâu, xưa nay anh cũng không cần dùng mấy loại vật phẩm này để giúp vui và tăng thêm phần thú tính. Mà không cần cũng không có nghĩa là anh không biết, huống chi là lúc trước có mấy bé 0 chủ động mê luyến anh mà đưa ra yêu cầu muốn SM, đều bị anh uyển chuyển từ chối.

Không nghĩ rằng, cũng có ngày mình mở rộng hai chân, hoa cúc bị xâm phạm!

Bình tĩnh... Bình tĩnh... Sở Phong liều mạng tự an ủi mình, đây chỉ là một trò chơi ảo thôi, trong thực tế hoa cúc của mình vẫn chưa bị gì, vẫn còn nguyên. Hơn nữa đây cũng chỉ là một viên *love egg* mà thôi, nhất định là do nhân vật chính công đùa dai, đến giờ là anh sẽ được thả đi. Trong nội dung vở kịch cũng không có hình ảnh anh bị người khác OOX, đương nhiên, cũng có thể là do nội dung này trong vở kịch không quan trọng lắm, nên không hiện ra...

Ngay khi Sở Phong đang sút đầu mẻ trán, nỗ lực kẹp chặt chân mình lại để giảm bớt loại cảm giác ngứa ngáy quỷ dị này thì, cửa chính hoa lệ dày nặng của căn phòng vang lên một âm thanh, cửa mở.

Vào giờ phút này, lòng của Sở Phong đã tan vỡ.

Người đến có thân hình cao gầy, một thân âu phục được cắt xén khéo léo, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt trắng mịn tinh tế, một đôi mắt phượng câu hồn đoạt phách đang như có như không mà cười, đây chính là đối thủ một mất một còn trong vở kịch này của Sở Phong — nhân vật chính công Tạ Minh Thần!

Nếu như Sở Phong xuyên vào trong một cuốn tiểu thuyết võ hiệp, trong một khắc anh nhìn thấy Tạ Minh Thần, nhất định cổ họng sẽ trào ra vị ngọt, hai mắt đỏ lừ, lấy ra bội kiếm bên người mà vỗ tới, hô to “Tạ tặc! Nạp mạng đi!”

Nhưng là đang ở trong thế giới này, Sở Phong ngoại trừ trọn to đôi mắt, hai tay bị trói gấu nắm chặt thành quả đấm ra, cái gì cũng không thể làm được. Anh muốn phun một ngụm nước bọt vào mặt hắn rồi lấy đó mà khinh bỉ, bởi vì khoảng cách quá xa, nên không có cách nào thực hiện được.

“Sở đại thiếu, cảm giác cầm cục đá rồi đập vào chân mình thế nào?” Tạ Minh Thần miệng hơi cười, khoan thai đi tới.

Sở Phong cắn răng, “Con mẹ nó, mày là tên dê tiện vô liêm sỉ! Chờ tao ra được cánh cửa này, tao sẽ giết mày!”

Tạ Minh Thần gật gật đầu, giả bộ sợ hãi, “VẬY TÔI CHỈ CÓ THỂ CHỜ NGÀI SỞ ĐẠI THIẾU QUANG LÂM THÔI. ĐÚNG RỒI — —” Tạ Minh Thần đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hướng Sở Phong như có như không rồi cười nói, “Sở đại thiếu có còn nhớ mùi vị của ly rượu kia không? Nếu như tôi tính không sai, thì giờ là lúc tác dụng của ly rượu kia phát tán rồi chứ nhỉ?”

Rượu gì? Trong lòng Sở Phong mãnh liệt cảnh giác, trong đầu chợt lóe lên vài hình ảnh, nhất thời hiểu được. Chết tiệt, nguyên lai là do anh hạ thuốc thúc tình trong rượu nhưng nhân vật chính thụ lại không uống ly rượu kia, mà chính anh uống nó luôn rồi! Thực sự là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Lúc trước khi sai người đi mua thuốc, Sở Phong đã cố ý dặn là phải mua loại thuốc kéo dài thời gian, không có tác dụng phụ, có thể khiến cho bé thổ trắng trong sáng sau khi uống hết liền biến thành bé dâm dăng. Trời ạ, vì không nghĩ tới việc bản thân sẽ uống trúng loại thuốc này nên anh không có kêu người đi mua thuốc giải!

“Mày... Mày muốn thế nào?”

Sở Phong cảnh giác, đề phòng nhìn chằm chằm Tạ Minh Thần đang đến gần, Tạ Minh Thần nói chưa dứt lời, vừa nói xong anh liền cảm thấy cả người nóng đến lợi hại, bụng dưới càng rục rịch góc đầu dậy. Anh chỉ có thể liều mạng khép hai chân mình lại, dây khóa bị lôi kéo phát ra những tiếng vang chói tai.

“Yên tâm, tôi đối với mặt sau của Sở đại thiếu không có hứng thú. Chỉ là muốn lưu lại một chút vật kỷ niệm.” Tạ Minh Thần nói xong, từ đâu đó lấy ra chiếc điện thoại di động, mở camera ra, điều chỉnh thành chế độ video, đặt ở tủ đầu giường, ấn vào nút màu đỏ.

Đã đến giờ phút này rồi, Sở Phong còn không hiểu hẳn ta đang nghĩ gì sao. Đây rõ ràng là mô phỏng theo tư thế nghệ thuật của thầy Trần sao! Không thể ngờ rằng cái tên Tạ Minh Thần nhìn có vẻ áo mũ chính tề, nho nhã tuấn thú, thế này bên trong lại đê hèn như vậy đó. Ở trong lòng Sở Phong đã hỏi thăm đầy đủ mười tám đời tổ tông nhà hắn rồi, nhưng ngoài miệng vẫn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cố gắng giảng đạo lý một phen với Tạ Minh Thần.

“Ha ha... Tạ công tử, anh làm như vậy cũng quá khác người đi, tuy rằng chuyện này là do tôi không đứng trước, mà Vân Tu cũng không chịu tổn thương gì cả, không phải sao?”

Vân Tu trong miệng anh chính là nhân vật chính thụ, là một minh tinh nhỏ mới vào giới không lâu, lớn lên nhỏ nhắn đáng yêu, có một đôi mắt đen to như hươu con đơn thuần lại động lòng người. Pháo hôi công lần đầu tiên gặp cậu ta, chính là bị đôi mắt đó hấp dẫn, ngay lúc đó *kinh thi thiên nhân* (ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế), thứ bên trong quần thiếu chút nữa là đứng lên chào cờ luôn rồi.

Những ngày sau đó, pháo hôi công bắt đầu cuộc đời theo đuổi thụ dài dằng dặc đầy đau khổ.

“A, anh thế mà dám nhắc đến Vân Tu.” Nét mặt của Tạ Minh Thần vốn có thể coi như là ôn hòa nhất thời lạnh xuống, “Nếu như tôi không phá quỹ kế của anh trước, e rằng người nằm chỗ này sẽ là Vân Tu.” Vừa nghĩ tới việc nếu như âm mưu của Sở Phong thực hiện được, Vân Tu nhỏ bé yếu đuối bị làm nhục, hắn hận đến mức muốn đem Sở Phong băm thành tám mảnh, lột da tróc thịt.

Nhịn xuống cơn tức giận, mở ngăn kéo ở đầu giường ra, Tạ Minh Thần lấy ra một dụng cụ điều khiển từ xa tinh xảo. Duỗi mắt nhìn qua cái điều khiển từ xa, mặt của Sở Phong tức khắc không còn chút máu. Tráng sĩ! Chớ kích động a!

Lời cầu xin của Sở Phong cũng chẳng đưa lại kết quả gì, Tạ Minh Thần mang trên mặt nụ cười tàn nhẫn, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên nút khởi động màu xanh mà nhấn xuống. Tức thì Sở Phong như là cá ở trên thớt chờ làm thịt, vùng vẫy quyết liệt.

Đệt... Từ trước tới giờ, Sở Phong luôn được người khác theo đuổi, đây là lần đầu tiên trải qua cái khoái cảm quý dị thế này, viên love egg bên trong cơ thể anh theo một quy luật nào đó mà rung lên, không nhẹ cũng không mạnh, như có như không mà đánh vào vách tường ruột của anh. Sở Phong vô lực trừng Tạ Minh Thần, cố gắng nén lại cái khoái cảm tê dại kia. Nhưng không biết rằng Tạ Minh Thần ở bên cạnh luôn lặng lẽ nhìn lại bỗng dưng ác ý nở nụ cười, ngón tay lần thứ hai ấn vào cái dụng cụ điều khiển từ xa.

“A...” Không biết cái viên love egg chết tiệt kia đụng vào nơi nào trong cơ thể, Sở Phong không nhịn được tình triều mãnh liệt trong cơ thể, bật ra tiếng rên rỉ khó nén. Tính cụ ở giữa hai chân vốn mềm nhũn bây giờ lại đã ngẩng cao đầu, quy đầu tròn trịa thậm chí chảy ra hai giọt nước dâm. Mà một màn hình ảnh dâm mỹ phóng đàng này đều đã bị camera của điện thoại ở đầu giường lưu lại một cách im hơi lặng tiếng.

“Tạ Minh Thần... Tao trời a...” Cơ thể Sở Phong vốn đang trần trụi, cứ thế mà bị dâm một cái, da thịt màu mật ong lập tức bị che bởi một màu tình triều đỏ bừng. Lông ngực anh gấp rút phập phồng, hai chân cường tráng không ngừng run rẩy, dây khóa ở mắt cá chân do anh vùng mạnh mà phát ra vài tiếng vang.

“Có gan thì đừng rơi vào ông... tay ông... ừm... Ông sẽ thao chết mày... A...”

Lời uy hiếp mang theo tiếng khàn khàn nơi giọng mũi rơi vào tai của Tạ Minh Thần thực sự chẳng có lực uy hiếp gì. Hắn ôm hai tay, đây hứng thú mà thưởng thức dáng vẻ động tình của đại thiếu gia nhà họ Sở.

“XXX tôi?” Tạ Minh Thần xì cười một tiếng, “E rằng bây giờ Sở đại thiếu đang tưởng mình đang bị người khác làm đi?” Hắn chậm rãi cúi người xuống, cầm điều khiển từ xa chạm vào tính cụ của Sở Phong một cái, “Cái cây bản thủ này đã chảy nước rồi đây này.”

Quy đầu nhạy cảm tiếp xúc với điều khiển từ xa làm bằng nhựa lạnh lẽo, lập tức tiền run rẩy, lại chảy ra thêm vài giọt nước dâm. Bởi vì tác dụng của thuốc kích dục, cộng thêm viên love egg bên trong cơ thể, Sở Phong phảng phất cảm giác mình đang ở trong một trời biển lửa cực nóng, không chỉ có tính cụ sưng đến đau đớn, mặt sau cũng bị love egg làm cho kích thích từng giọt ngứa ngáy.

“Ừm... A...”

Không nghe anh chửi mát nữa, Tạ Minh Thần liền biết anh đã đạt đến khoái cảm cực hạn. Hắn nheo mắt lại, dường như đây là lần đầu tiên hắn đánh giá Sở Phong bằng ánh mắt khác. Nói thật, nếu như không phải vì Dương Vân Tu, hắn cùng Sở Phong căn bản là không gặp nhau. Huống hồ Sở thị cũng là gia tộc xí nghiệp nổi tiếng ở thủ đô, hắn tội gì đi chọc anh. Chỉ có thể là do Sở Phong chọc ai không chọc, cố tình lại chọc vào người hắn đặt ở đầu tim. Coi như hắn dù tính tình có tốt đi chăng nữa, cũng nuốt không trôi cơn giận này.

Nhìn hai chân Sở Phong mở lớn, mặt mày ửng hồng, Tạ Minh Thần chỉ cảm thấy như gió mát thổi qua, toàn thân thoải mái. Hắn cầm điều khiển từ xa về, ngón tay ấn xuống nút điều khiển màu đỏ...

“Ha a a...” Cơ thể Sở Phong vốn là tới cực hạn, kết quả là love egg trong cơ thể đột nhiên tăng thêm tần suất, điên cuồng đâm vào vách tường bên trong anh, khoái cảm cực lớn không ngừng tích lũy, như dòng điện mà chạy qua sống lưng anh, làm cho anh không tự chủ được mà cong sống lưng lên, tính cụ phía dưới đỏ sẫm run run một hồi, sau đó bắn ra một cổ tinh dịch nồng đậm.

Ba ba ba.

Tạ Minh Thần mỉm cười vỗ tay mấy cái, nét mặt tiếc nuối, “Sở đại thiếu không đi làm diễn viên GV thực sự quá uổng mà. Một màn vừa rồi, khiến tôi suýt chút nữa là không khống chế được luôn.”

Love egg trong cơ thể vẫn còn tận tụy mà chà đạp vách ruột non mềm của anh, vừa mới đạt cao trào cơ thể đặc biệt mẫn cảm, Sở Phong một bên thở dốc một bên mạnh mẽ trừng Tạ Minh Thần, trán tràn đầy những giọt mồ hôi nhỏ, “Hô... Con mẹ nó mày có bản lĩnh thì tự mình thao đi!... Cũng chỉ có thể dùng cái đồ vật thấp hèn này... dẫn vật ông đây...”

Sở Phong trước mặt hắn đã mất hết tôn nghiêm, chỉ có thể dùng miệng cứu lại một vài phần sĩ diện. Hơn nữa trong lòng anh rất rõ ràng, dù anh dùng miệng lưỡi khiêu khích như thế nào đi chăng nữa, tên khốn

Tạ Minh Thần cũng sẽ không tự mình thao!

“Ha ha... Sợ rồi sao... Nhìn coi, dung mạo da mỏng thịt mềm của mày, phía dưới nhất định cũng — —“
Miệng mới chửi được một nửa, khuôn mặt tuấn mỹ bỗng nhiên áp sát, Sở Phong giật mình, love egg trong cơ thể anh không biết chọc trúng chỗ nào, anh không khống chế được cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ quỵến rũ.

“Ha a...”

Tạ Minh Thần cách anh quá gần, hơi thở nóng bỏng của Sở Phong toàn bộ đều phun lên mặt hắn. Một giây đó, Tạ Minh Thần cảm giác được trong lòng mình hình như bị cái gì đó cào một cái.

“Nhìn ông đây chăm chăm làm cái gì vậy hả?!” Trên trán Sở Phong đầy những giọt mồ hôi nhỏ, đôi mắt vừa đen vừa sáng, lòng đầy đề phòng mà nhìn hắn.

Tạ Minh Thần chợt nhẹ nhàng nở nụ cười, phảng phất như băng trên mặt bị hòa tan, hắn tắt điều khiển từ xa, cầm chiếc điện thoại di động bỏ vào túi, rồi rút giấy từ trong hộp giấy ở đầu giường, lau tay.

“Chìa khóa ở dưới gối đầu, Sở đại thiếu tự mình giải quyết nha.”

Hắn nói xong câu đó, sửa sang lại vạt áo, rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ dịu dàng thân thiện của quý công tử, bước chân dài rời khỏi cửa phòng khách sạn.

2. Chương 2: Nội Dung Vỡ Kịch Cầu Huyết

Nhắc nhở: Giá trị nhân phẩm của người chơi cộng 10, giá trị trinh tiết trừ 10, trước mắt có giá trị nhân phẩm là 20, giá trị trinh tiết là -11

Dùng một tư thế cực kỳ vận vẹo cầm chìa khóa mở khóa cổ tay, Sở Phong nghe được một tiếng nhắc nhở, sắc mặt liền đen xuống vài phần. Té ra là phải hi sinh bản thân để tăng thêm nhân phẩm sao, Sở Phong hậm hực cảm tức chỉ có thể trong lòng gờ ngón giữa đối với hệ thống.

Thật vất vả mới có thể lấy ra cái love egg trong cơ thể, vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, lúc này Sở Phong mới rảnh rỗi quan sát bản thân trong gương. Bộ dáng anh trong gương cũng không khác ngoài hiện thực là mấy, anh khí mày rậm, sống mũi cao, rất có phong vị nam nhân. Đưa tay sờ sờ bụng, Sở Phong than thở mà cảm thán một tiếng, đây quả đúng là nhân vật chuẩn cường công trong đam mỹ văn mà, cơ bụng tám khối cứng rắn, so với cơ thể ngoài hiện thực của anh, dùng nhiều năm cực khổ luyện tập cũng chỉ bốn khối, cơ thể này lại tăng gấp đôi khối cơ.

Sở Phong đối với thân phận mới này của mình rất sức hài lòng, bất quá lâu lâu cảm giác hoa cúc ả ả

đau liền lập tức phá hỏng tâm trạng vui vẻ của anh. Một khắc sau khi đóng lại cửa khách sạn, trong lòng anh nghiêng lợi thề rằng, lần sau nếu anh mà nhìn thấy cái tên Tạ Minh Thần, nhất định sẽ hành cái tên rác rưởi kia đến mức kêu cha gọi mẹ!

Chuẩn bị lên xe về nhà chính của Sở gia, mới vừa ngồi thì điện thoại trong túi reo lên. Sở Phong nhìn tên người gọi hiện lên, hơi nhướn mày, đây không phải là Dương Vân Tu sao, gọi cho anh làm gì thế?

“Sở đại ca, nghe Minh Thần nói, anh ngày hôm qua uống say, anh ấy đưa anh đến khách sạn. Anh bây giờ khá hơn chút nào chưa?”

Không nhắc đến còn được, nhắc đến việc này Sở Phong liền tràn đầy một bụng lửa giận, giọng điệu nói với Dương Vân Tu cũng trở nên cứng cáp, “Anh không sao. Em còn có việc gì không? Không có thì anh cúp máy.”

“A khoan, Sở — —“ Dương Vân Tu khó hiểu mà nhìn màn hình điện thoại bị tắt đi, ngày hôm nay Sở đại ca bị sao vậy nhỉ, tính tình sao lại nóng nảy như vậy? Trước đây anh ấy dịu dàng với mình lắm mà.

Dịu dàng em gái mày... Sở Phong sau khi đọc xong nội dung vở kịch tiếp theo được hiện lên trong đầu thì, vẻ mặt liền *sinh không thể luyến* (sống không còn gì luyến tiếc). Hóa ra là quyển đam mỹ văn này về phần nội dung đã tiến hành hơn nửa phần rồi, Dương Vân Tu đối với việc được Tạ Minh Thần nhiều lần trợ giúp trong sự nghiệp thì cũng dần dần sinh tình cảm, mà không lâu sau đó, Dương Vân Tu bị đối thủ một mất một còn của Tạ Minh Thần âm thầm phái người tới bắt cóc, đưa tới một nơi hoang dã rồi có ý đồ luân phiên X, lúc quần áo Dương Vân Tu cởi được một nửa rồi bị một đám đàn ông cường tráng áp dưới đất, xem tí nữa là phát điên thì Tạ Minh Thần đứng lúc xuất hiện, đối trả bằng cái chân bị người khác đánh thương để cứu vãn “trình tiết” của Dương Vân Tu. Trải qua việc này, Dương Vân Tu đối với Tạ Minh Thần cảm động rơi nước mắt, tim đập thành thịch, cuối cùng lấy thân báo đáp, hai người vui vẻ nghênh tiếp đại kết cục.

Mà cho dù Dương Vân Tu có xinh đẹp có đáng yêu hay không thì đàn ông nhìn thấy là cương, chỉ là cái lần hổ dã ngoại siêu lớn này còn cả tiết mục lần lượt X mà nói thì Sở Phong đã không còn gì để nói. Tôi nói này, nhân vật phản diện muốn bắt cóc vợ vét thì cứ mà chuyên tâm bắt cóc vợ vét đi, cầm tiền báo thù rồi không nhanh chân rời đi, còn định chơi cái trò play dã ngoại nữa, đây còn không phải là mời gọi người ta tới bắt tại chỗ hay sao.

Cơ mà chờ chút, hình như không thấy phần diễn của mình thì phải. Sở Phong lần thứ 2 nhớ lại hình ảnh trong nội dung vở kịch một lần nữa, nhất thời cả người đều không khá lên được chút nào. Đối thủ một mất một còn của Tạ Minh Thần... không phải là anh sao... Cho nên nói, pháo hôi công vì bất cứ hậu quả nào cũng muốn chiếm được Dương Vân Tu, bị ép tới mức tâm lý thành biến thái, sau cùng đi trên con đường hắc hóa không dừng lại được, vậy nên trong nội dung vở kịch mới phái người bắt cóc Dương Vân Tu rồi cho người lần lượt X cậu ta. Giời ạ, cái mục đích này ngay từ đầu đặt ra cũng quá lớn rồi đó...

Rồi vào lúc Sở Phong còn thắc mắc không rõ lúc diễn ra, trong đầu liền vang lên một tiếng nhắc nhở:

Chú ý: Ở trong game, nội dung vở kịch dù có bao nhiêu loại phương thức thực hiện, cũng không cần dựa theo thiết kế ban đầu mà làm theo. Mời người chơi đúng lúc lưu ý lại gợi ý của hệ thống, để tránh khỏi

việc bỏ qua nội dung vở kịch làm mới lại

Tôi X, không ngờ anh chơi là loại hình thức cơ bản a! Sở Phong đã từ trạng thái không muốn yêu nữa đổi thành lạnh lùng boy. Anh bùm lại hoa cúc bị tàn phá nặng nề, một mặt như bị táo bón mà xuống taxi, trở về nhà Sở thì chuyện đầu tiên làm là — — ngã đầu xuống ngủ.

Anh không quản nội dung vở kịch tiếp theo là cái gì, dù sao thì cái ngày đó còn chưa tới, anh trước hết là cứ thoải mái mà sống đã.

**

Sở Phong nghỉ ngơi đủ 3 ngày, cảm giác phía sau không tốt mới từ từ biến mất. Trong 3 ngày này, mỗi lần anh tự bôi thuốc cho hoa cúc là mỗi lần anh nguyên rửa Tạ cận bã kia ra ngoài đường giẫm phải c*t chó, uống nước bị nghẹn chết. Bất quá ngẫm lại thì không thể rồi, người ta là chính quy công, đại gia muốn gió có gió muốn mưa có mưa, bàn tay vàng không có cũng không được, không phải là người sẽ bị nội dung vở kịch thúc đẩy cưỡng ép như pháo hôi công dã được thiết lập sẵn này đâu.

Cơ hội duy nhất để ngược hẳn ta, chính là vụ bắt cóc kia, cho nên Sở Phong mỗi ngày trừ ăn uống vui chơi ra, chính là đang khổ cực suy nghĩ nên làm thế nào mới có thể thành công lật đổ Tạ cận bã một lần.

Đêm nay Sở Phong được mời tham dự một buổi tiệc rượu cao cấp, có không ít phú nhị đại cùng ngôi sao minh tinh tham dự, tuần nam mỹ nữ, ăn uống linh đình, anh tới tới đi liền bàn bạc không ít về mặt buôn bán. Sở Phong trong ta nâng ly Champagne, mắt thì thích thú mà nhìn chăm chăm vào mông vảnh của một nam minh tinh, bỗng nhiên có người vỗ vai.

“Sở đại thiếu, gần đây sao không thấy anh đi chơi thế?”

Người này cũng là một phú nhị đại, trước giờ có chút giao tình với Sở Phong. Sở Phong vừa vắn rãnh rồi đến phát chán, liền cùng hẳn ta cười đùa. Bỗng nhiên phía sau truyền đến một trận xô xao, giống như là có một nhân vật trọng yếu nào đó lên sân. Sở Phong quay đầu lại, khẽ liếc một cái. Quả nhiên là cặp chồng chồng không nơi nào là không có mặt a.

Tạ Minh Thần mặc một bộ âu phục màu xanh có đá quý vân nghiêng, mặt như ngọc, phong độ nhẹ nhàng mà từ giữa sân đi ra. Mà bên cạnh hẳn thì có một người mặc âu phục màu trắng, khảm ngọc xanh trên caravat, tinh tế mà đáng yêu, không phải là Dương Vân Tu thì còn là ai.

Tuy Dương Vân Tu cũng được coi là một người khá “hot”, thế nhưng nếu mà so với Tạ Minh Thần, thì thực sự là quá nhỏ bé. Cha của Tạ Minh Thần là ai, người đứng đầu ngành dầu mỏ của nước XX, ai ai cũng muốn nịnh bợ hẳn. Bởi vậy nên hẳn vừa mới xuất hiện, liền không ít người kích động đi tới bắt chuyện.

Nơi này vốn là nơi mà pháo hôi công nhìn hai người hài hòa ở chung mà sinh lòng ghen ghét dữ dội, nhưng Sở Phong lại một lòng muốn trả thù Tạ Minh Thần, căn bản không rảnh mà diễn kịch. Anh thấy Tạ Minh Thần bị người bao quanh bốn phía, khóe miệng câu lên, cầm lấy ly rượu đỏ từ trong tay phú nhị đại, đem

toàn bộ rượu trong ly đổ đổ vào ly của mình. Sau đó tay cầm một ly rượu có đế cao đựng hỗn hợp giữa rượu đỏ và champagne, bắt động thanh sắc mà hướng tới cái vòng bị vây quanh kia đi tới.

Lúc đi ngang qua, tay Sở Phong “không cẩn thận” mà trượt một chút, hơn nửa ly champagne liền đổ lên bộ âu phục cao cấp của Tạ Minh Thần. Cố tình Sở Phong lại tỏ ra cực kì vô tội trước biểu tình dần trở nên lạnh lùng của Tạ Minh Thần, thậm chí còn hướng hẳn trừng mắt, “Ngượng ngùng ghê á, Tạ thiếu gia, tay hơi run một cái. Tạ thiếu gia tính tình tốt, khẳng định sẽ không để tâm tới đâu ha?”

Tạ Minh Thần còn chưa nói, Dương Vân Tu bên cạnh đã cuống lên, vội vàng dùng tay áo của mình giúp hắn lau chùi. Ngược lại, trên mặt Tạ Minh Thần vẫn còn cười híp mắt, chỉ là dưới đáy mắt có nhiều thêm một tia ám trầm, “Sở đại thiếu sao lại nói vậy, loại chuyện nhỏ này, tôi đương nhiên sẽ không để ý.”

Sở Phong ồ một tiếng, nhìn cổ áo sơ mi triệt để từ trắng thành đỏ của Tạ Minh Thần, tâm tình cực kì sáng khoái, anh hướng Dương Vân Tu gật đầu cười một cái, liền bình thản ung dung mà từ trong đám người đi ra.

Tư vị báo thù thật TM sáng khoái a!

“Minh Thần, anh đừng nóng giận, Sở đại ca cũng không phải là do cố ý đâu.” Dương Vân Tu thấy Sở Phong cứ thế mà rời đi, cùng với dáng vẻ ân cần trong quá khứ khác nhau một trời một vực, trách không được có chút không quen, nhưng không tự chủ được mà nói giúp Sở Phong vài câu.

“Anh đều đã thành thế này rồi, em còn quan tâm hắn ta?” Tạ Minh Thần đẩy người xung quanh ra, dẫn Dương Vân Tu tới phòng rửa tay, nhìn cậu nói.

“Em... Em đối với Sở đại ca không có ý đó!” Dương Vân Tu ngượng ngùng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Anh trước hết cởi quần áo đã, em hong khô một chút cho anh.”

“Được.” Tạ Minh Thần không nói hai lời liền cởi áo vest, mở từng nút từng nút trên áo sơ mi, không nháy mắt mà nhìn chăm chú người đối diện. Mà Dương Vân Tu khi nhìn thấy lồng ngực của hắn, đầu cũng cúi càng ngày càng thấp...

Đúng vào lúc hai người nồng tình mật ý, bỗng nhiên có một âm thanh sát phong cảnh từ phía phòng riêng của nhà vệ sinh phát ra, kèm theo đó là một luồng tanh tươi kéo tới.

Sở Phong dồn nén nhiều ngày rồi cuối cùng cũng giải quyết xong trong một lần đi đại tiện này, tâm tình quả thực tốt đến mức muốn bay luôn, mặc quần, đẩy cửa nhà vệ sinh ra, đang muốn *ưu tai du tai* (an nhàn thành thói) đi đến chỗ bồn rửa tay để rửa, liền thấy Tạ Minh Thần cùng Dương Vân Tu đứng ở trước chỗ hơ khô tay, sắc mặt cổ quái nhìn anh.

“Nhá, lại gặp Tạ thiếu gia.” Ánh mắt Sở Phong càn rỡ mà nhìn lồng ngực trắng nõn dẻo dai của hắn rồi đánh giá, “Tạ thiếu gia da dẻ không tệ nha, bóng loáng không dính nước.”

“Sở Phong...” Trán Tạ Minh Thần đã hần ra vài gân xanh, nếu như Dương Vân Tu không ở đây, hẳn đã sớm đánh người này một cú vào mặt rồi.

“Em trai Vân Tu, đi trước nha. lát nữa tới nói chuyện với em sau nha.” Thấy sắc mặt cứng đờ của Dương Vân Tu, Sở Phong vỗ vai một cái, sau đó khẽ hát, bước nhanh đi.

Ha ha, cậu nam nam, này thì ở nhà vệ sinh show ân ái nhá!

3. Chương 3: Chó Fa Thống Khổ

Sở Phong đã ở trong các thế giới VR này gần 1 tháng. Trong 1 tháng này, ý vào việc mình có thân phận là phú nhị đại, anh có thể nói là sống tiêu sái tùy ý trước nay chưa từng có, ở biệt thự, lái xe, đi làm ở công ty mà cứ như đi dạo, thường lệ thì sẽ tham gia mấy cái hội nghị không đâu vào đâu. Điều duy nhất khiến Sở Phong khó chịu là, không thể ra ngoài *ước pháo!*

*ước pháo: làm tình.

Bởi vì nội dung vở kịch đặt ra là pháo hôi công đối với Dương Vân Tu chính là yêu trong thâm lặng, cho nên vô luận là tuần nam mỹ nữ mò lên giường đều bị cự tuyệt. Có một lần, Sở Phong nhìn nam người mẫu anh tuần nằm ở trên giường mặc áo tắm trong suốt, phía dưới đã sắp nổ tung, định nhào tới gương ra “hùng phong”, thì trong đầu liền truyền đến âm thanh cảnh báo:

Chú ý: Nếu như người chơi phát sinh quan hệ với những người khác thì giá trị trình tiết lập tức giảm 100!

Khiến cho Sở Phong sợ tới mức ngay lập tức vật kia mềm lại, chỉ có thể lau đi máu mũi, dùng tư thế quý dị đi tới trước mặt nam người mẫu, sau khi lưu luyến sờ soạng vài cái lên cái chân to dài của người ta, rồi ngậm ngùi kêu người mời người mẫu nam về.

Anh cũng không dám đối nghịch với hệ thống, lần trước lúc ở trong tiệc rượu, đổ một thân rượu đổ vào người Tạ Minh Thần, sau đó lại ở trong phòng rửa tay phá show ân ái của hai người kia, kết quả là vừa ra khỏi cửa phòng rửa tay thì giá trị nhân phẩm cùng giá trị trình tiết đều giảm 50, làm cho Sở Phong sợ tới mức tái mặt tái mày, cũng không dám tùy tiện làm lệch mấy chuyện trong nội dung vở kịch nữa.

Không có cách nào ra ngoài để giải quyết vấn đề về sinh lý, Sở Phong không thể làm gì khác hơn là nhờ vào sự giúp đỡ của năm ngón tay cô nương. Anh từ trên internet tìm ra một đồng mảy các AV nam nam, chuẩn bị đối mặt với máy tính của mình mà quay tay, có thể là quá lâu rồi không tự mình quay tay, luôn không tìm được cảm giác kích thích mà mình muốn. Quý dị nhất là, vào một buổi tối nào đó Sở Phong đột nhiên hăng hái, chôn mình ở trong chăn mà tuốt a tuốt, trong đầu chợt hiện lên mặt của Tạ cận bã, hơn nữa tên mặt người dạ thú kia lại nhìn vào mặt anh mà cười đến đặt biệt mê người, làm cho bụng dưới Sở Phong căng lên, sau đó liền bắn ra đầy tay.

Mĩa nó, thế nào mà lúc làm chuyện này còn có thể nghĩ tới tên rác rưởi kia... Lúc đó Sở Phong phiền muộn đến mức muốn ói ra máu, bất quá anh dù sao cũng tâm lớn, không quá vài giây đã nghĩ thông suốt. Tuy là nhân phẩm Tạ Minh Thần không thể nói nổi, nhưng mà lớn lên đích thực không thể chối cãi. Sở Phong tuy rằng đã từng lên giường với lại tiểu thụ khả ái tinh tế giống như Dương Vân Tu, nhưng mà anh càng thích lên giường với loại như Tạ Minh Thần hơn, cao gầy kiên cường, tuấn mỹ trắng nõn, trên người có một cỗ khí chất lẫm liệt không thể xâm phạm, khiến lòng người ngứa ngáy, đặc biệt muốn nhìn thấy cảnh hắn ta trên người sẽ lẳng lơ như thế nào.

Cho nên những đêm dài kết tiếp, Sở Phong liền mặc kệ bản thân đắm chìm trong ý dâm đối với Tạ Minh Thần. Trong suy nghĩ của anh, Tạ Minh Thần mặc bộ trang phục hầu gái, trên đầu còn đeo thêm hai cái tai thỏ lông nhung màu hồng nhạt, mặt hắn ửng hồng, lúng túng xấu hổ mà quỳ trước mặt mình, đặt tay lên đầu gối của anh, mắt phượng mờ mờ hơi nước nhìn anh, nhẹ nhàng nói, “Chủ nhân... Anh muốn làm em thế nào cũng được...”

“Thiếu gia? Thiếu gia?”

Một cái tay quơ quơ trước mặt anh, Sở Phong giật mình một cái, thu lại nụ cười quái dị ở trên môi, đối với tài xế nói, “Làm sao vậy?”

“Đã đến trường quay phim của Dương tiên sinh, ngài có thể xuống xe.” Tài xế cung kính nói.

Sở Phong gật gật đầu, hoạt động bắt nhịp cơ mặt một chút, thần sắc trấn định mà đi xuống xe. Tiếp nhận nội dung vở kịch của đoạn này là có nói ngoại trừ bắt cóc đưa dõn dã ngoại ra là kịch tình quan trọng thì, pháo hôi công tới thăm Dương Vân Tu, kết quả là trong một rừng cây nhỏ trong lúc vô tình gặp được Tạ Minh Thần tỏ tình với Dương Vân Tu, hai người không nén nổi cảm xúc mà ôm hôn nhau, khiến pháo hôi công tức đến mức linh hồn muốn bay ra luôn, cũng chính vì tình cảnh này mà khiến cho pháo hôi công ý thức được bản thân không thể có được Dương Vân Tu, vì vậy liền triệt để hắc hóa, mới có phần tiếp theo của nội dung vở kịch là sai người bắt cóc Dương Vân Tu.

Trái lại là Sở Phong không thấy khó lắm trong việc diễn kịch màn này, chỉ đơn giản là đứng bên ngoài nhìn đôi cầu nam nam kia show ân ái thôi mà. Anh nhai nhai kẹo cao su, tâm tình sung sướng mà đi vào trường quay phim. Đạo diễn cùng nhà sản xuất đều biết anh, từng người chào hỏi, sau đó cùng người đại diện của Dương Vân Tu chính là Tiểu Trương nói chuyện vài câu. Tiểu Trương là một người thật thà, cũng nhận từ anh không ít tiền lì xì, vừa hỏi Dương Vân Tu ở chỗ nào, ánh mắt cô liền lấp lóe, ấp úng, không cần nói cũng biết, nhất định là đi gặp riêng với Tạ Minh Thần rồi.

Sở Phong lắc lắc đầu, bắt đầu di hướng phía rừng cây nhỏ mà đi. Đây là một bộ kịch cổ trang, cho nên đoàn kịch chủ yếu là lấy cảnh ở vùng ngoại ô. Chỗ này ngoại trừ rừng cây nhỏ ra, còn có mấy gò núi nhỏ, cũng được xem là một cảnh vật xinh đẹp. Sở Phong bẻ một mảnh lá cây cắn vào miệng, thờ ơ đi vào sâu trong rừng cây nhỏ, quả nhiên là không bao lâu sau, liền nghe thấy âm thanh nói chuyện không xa truyền đến.

“Vân Tu, anh thật sự rất yêu em... Từ lần đầu tiên gặp em đã bắt đầu thích em rồi, nhìn nụ cười sạch sẽ trong sáng của em liền khiến anh nhớ mãi không quên... Vì em, không quản là chuyện gì, anh cũng nguyện ý làm...”

Móa nó, lời kịch máu chó quá rồi. Sở Phong ở trong lòng liên tục cảm thán, đem thân hình của mình giấu ở sau thân cây, nheo mắt lại nhìn hai bóng người một cao một thấp kia.

“Minh Thần... Em vẫn nghĩ chúng ta là bạn bè... Em rất biết ơn anh vì đã làm tất cả cho em... Nhưng em bây giờ chính là đang ở điểm mấu chốt của sự nghiệp, em sợ paparazi phát hiện...”

Nhá, không nghĩ tới Dương Vân Tu này còn rất biết giả bộ a, người ta đã dùng hết tinh lực để nâng cậu ta lên thế mà cậu ta liền phũ sạch, cậu ta ngồi mát ăn bát vàng ai đến cũng không cự tuyệt liền tính ngồi ở chỗ này tỏ ra mặt mày vô tội mà nói em coi anh là anh em mà anh lại yêu em ? Thực sự là rất hả hê.

“Vân Tu, em không cần sợ, có anh ở đây... Anh biết em đối với anh có cảm giác... Em yên tâm, anh sẽ không để bất cứ kẻ nào ngăn cản sự nghiệp của em...”

“Minh Thần... Em...”

Sở Phong ần ần trấn, nhịn xuống cảm xúc muốn phun lời kích động, nhìn hai cái đầu càng dựa càng gần kia. Mắt thấy môi miệng hai người sắp dính vào nhau, một con muỗi bay tới trước mặt Sở Phong, khí thế hung hăng và hướng vào mặt của anh chích một cái, anh theo bản năng mà giơ tay lên, vỗ mặt mình một cái.

Nghe vang lên một tiếng ‘ba’, Dương Vân Tu liền đẩy Tạ Minh Thần ra, hoảng hốt mà nhìn xung quanh, mà Tạ Minh Thần nghĩ sắp hôn được rồi mà lại bị phá hỏng, ngực liền tích tụ một đồng lửa giận, trợn mắt mà liếc về phía truyền ra âm thanh.

“Ha ha, Tạ thiếu gia, Vân Tu, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục.” Sở Phong bưng một nửa mặt bên đỏ bừng, biểu tình cực kì lúng túng, quay người chạy ra ngoài.

“Đứng lại cho tôi !” Tạ Minh Thần lớn tiếng hét gọi anh lại.

Sở Phong càng kiên trì chạy, bước chân nhanh chóng đi ra ngoài. Vốn anh đã bối vì một con muỗi mà làm kịch tình bị lệch khỏi quỹ đạo, nếu mà còn ở chỗ này phá hoại hai người kia trao đổi tình cảm, hệ thống sẽ ngược anh rất thảm đó.

“Sở —— Phong ”

Tạ Minh Thần nhìn thân ảnh cao lớn chạy đi xa kia, lửa giận trong mắt phượng như ngưng tụ thành đám đặc. Anh chờ đó cho tôi !

4. Chương 4: Nhân Vật Phản Diện Khó Làm

Một tuần sau.

“Sở đại thiếu, người đã mang tới.”

Sở Phong gật gật đầu, nói lỏng cổ áo sơ mi, thở ra một hơi nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Rốt cục, anh có thuận lợi hoàn thành trò chơi này hay không thì đây chính là điểm mấu chốt quyết định trong nội dung vở kịch. Là người bị hệ thống tuyển chọn làm hắc hóa pháo hôi công, cuối cùng Sở Phong cũng có thể trong màn diễn này giải tỏa ức chế ác ý lâu nay của anh — — Đó là, lợi dụng ưu thế việc Dương Vân Tu rơi vào tay anh, thừa dịp cháy nhà hôi của, tàn nhẫn ngược đãi Tạ cận bã một trận !

Dương nhiên, anh cũng sẽ không dựa vào nội dung vở kịch mà cho Tạ Minh Thần biểu hiện việc anh hùng cứu “mỹ nhân” sau đó bắn anh một súng rồi vân vân, làm như vậy thì không tốt lắm. Anh muốn đem việc lần trước Tạ Minh Thần đối xử với anh trả lại hần ta gấp bội lần. Khả khà, không thể tự mình “làm” hần cũng không sao, anh có chuẩn bị một đồng dao cụ rồi đây.

“Người ở chỗ nào ? Mang tới cho tôi nhìn.” Sở Phong đứng lên, miệng vừa lộ ra một tia cười ác liệt.

“Ồ cách vách nhà kho. ”Người đàn ông mặc áo đen dẫn anh đi ra ngoài. Đây là vùng ngoại ô nhỏ đã bị bỏ hoang từ lâu vì có lượng lớn hóa chất, ít ai đặt chân tới đây, ngoài trừ gian phòng ở của Sở Phong còn có một bàn làm việc thô sơ ra, thì còn lại gian nhà này cơ bản đều có thể nhìn thấy từng mảnh vách tường bị bóc ra cùng những vật liệu hóa chất.

Lúc này Dương Vân Tu đang nằm ở trên một đồng vật bần đến mức không nhìn ra được màu sắc của loại chất nhựa này, hai tay hai chân của cậu bị trói chặt, miệng bị nhét một cục vải, đôi mắt bị miếng vải đen che lại, thân thể tinh tế gầy yếu cuộn tròn trên mặt đất, thoát nhìn đáng thương vô cùng. Sở Phong cùng mấy người đàn ông mặc áo đen chen chúc ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, trong lúc nhất thời rất có phong phạm của đại ca hắc đạo mang theo thuộc hạ đi đánh đập.

Anh giơ tay ra hiệu với người bên cạnh, người kia lập tức mở miếng vải đen che mắt Dương Vân Tu ra. Dương Vân Tu chậm rãi mở mắt ra, thấy là anh, trên mặt xẹt qua một tia khiếp sợ và không dám tin. Rõ ràng một khắc trước cậu còn trong tiệc rượu cùng nhân viên công tác của đoàn kịch chúc mừng *hơ khô thể tre* (ý là chúc mừng hoàn thành một việc gì đó), cũng không có đi WC, tại sao cậu lại bị người ta bắt trói đưa tới nơi này. Hơn nữa trận bắt cóc này, người dẫn đầu là Sở Phong !

“A a...” Dương Vân Tu không cam lòng mà trợn to mắt, miệng bị vải vốc bịt lại phát ra tiếng cầu cứu hàm hồ. Không, cậu tuyệt đối không tin Sở đại ca lại làm như vậy với cậu ! Anh ấy nhất định có ẩn tình gì đó !

“Không sai, chính là anh bắt cóc em.” Sở Phong sao lại không biết cậu ta đang nghĩ cái gì, anh đến gần Dương Vân Tu, ngồi xổm người xuống, vẻ mặt lỗ mắng mà vỗ vai cái lên mặt cậu, “Em thích Tạ Minh Thần đúng không ? Nhưng anh nhìn thấy hần ta thì lại khó chịu rất lâu, lần này ông đây rất cuộc tìm được nhược điểm của hần, nhất định sẽ dạy dỗ hần thật tốt !”

Dương Vân Tu nghe lời anh nói thì càng kích động, cả người đều hướng về phía anh, không ngừng lắc đầu, trong đôi mắt lộ ra sự khẩn cầu cùng tuyệt vọng, tựa hồ là đang cầu xin anh buông tha Tạ Minh Thần.

“A a...”

Sở Phong cảm thấy tiếng nghẹn ngào của cậu có chút phiền, dứt khoát lôi vải bịt miệng trong miệng cậu ra. Nước mắt Dương Vân Tu giống như mấy hạt ngọc mà rơi thẳng xuống mặt đất, miệng nghẹn ngào lên tiếng, “Sở đại ca... Cầu anh... Tha cho Minh Thần đi...”

Bé đáng yêu, chờ bổn đại gia trả xong thù với Tạ cận bã rồi sẽ cho hai người vui vẻ HE nha. Sở Phong nặn mặt Dương Vân Tu, bày ra biểu tình tà mị lại lãnh khốc điển hình của nhân vật phản diện, “Đáng tiếc a, em cầu xin cũng quá muộn rồi. Tạ Minh Thần đã nhận được tin em bị bắt cóc, hiện tại chắc chắn là đang vô cùng lo lắng mà chạy tới đây. Em đoán xem Tạ Minh Thần yêu em được bao nhiêu đây ? Có thể hay không vì em mà tính mạng bản thân cũng từ bỏ được ?”

Lệ châu của Dương Vân Tu rơi ngày càng nhiều, vai gầy vai không kiềm được mà run rẩy, liền hướng anh phát ra âm thanh cầu xin tha thứ, “Sở đại ca... Cầu anh không nên... A không nên đối xử với Minh Thần như vậy... Anh muốn em làm gì cũng được...”

Giời ơi trời ơi đây là làm cái gì thế à, Sở Phong kinh ngạc mà nhìn Dương Vân Tu đang cố gắng di chuyển thân mình đến trước mặt anh, cái cổ mảnh khảnh ngẩng lên, biểu tình khuất phục lại ẩn nhẫn. Đây là muốn dùng sắc dụ ? Sở Phong sợ tới mức lùi lại hai bước, suýt chút nữa đặt móng rồi chồm hồm lên trên mặt đất.

“Em nói chuyện cho cẩn thận, đừng có mà động thủ...” Sở Phong ngăn lại Dương Vân Tu đang còn muốn dấn sát vào anh, đồng thời trong lòng buồn bực không thôi, cái hệ thống quái quỷ này không nên bắt anh làm cái tiết mục gì mà luân phiên X này a, anh đối với tiểu thụ yếu đuối khóc sụt mướt làm sao xuống tay được nha, có hứng thú thì cũng sắp liệt dương luôn rồi có được không à ! Mọi nó, ngoại trừ Tạ Minh Thần ra, có đàn ông bình thường nào lại có thể sinh ra cảm giác tính thú đối người khóc như *lê hoa đáí vũ*, vóc người thì gầy yếu như *bạch trảm kê* này chứ !

*lê hoa đáí vũ: lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa.

*bạch trảm kê : đại loại là yếu như gà.

“Sở đại — —” Sở Phong bị cậu làm cho buồn bực không thôi, liền đem miếng vải nhét vào miệng cậu lại. Đồng thời anh phát tay gọi mấy tên cường tráng tới, không biết anh nói gì bên tai mấy người kia, mấy tên cường tráng kia liền liếc nhìn cậu, lại liếc mắt nhìn Dương Vân Tu thêm lần nữa, đồng thời lộ ra nét mặt cổ quái.

Không có cách nào a, diễn luân phiên X này không thể diễn thật được, không thể làm gì khác hơn là dùng mảnh khốe để đùa giỡn, lừa gạt hệ thống một chút. Miễn sao có thể làm cho Tạ Minh Thần tức giận là đủ hiệu quả rồi.

**

Mười phút sau, bên ngoài cao ốc hóa chất, trên một bãi cỏ, Sở Phong ngậm thuốc lá, hai tay ôm ngực, nheo mắt lại nhìn một màn cách đó không xa: quần áo Dương Vân Tu lộn xộn mà nằm trên bãi cỏ, ba người đàn ông áo đen, một người xé áo của cậu, một người xé quần của cậu, tên cuối cùng thì cởi giày cậu. Một trong ba người đó đỏ cả mặt, trên cổ nổi gân xanh, vẫn chưa thể xé quần của Dương Vân Tu, không thể làm gì khác hơn là cởi đai lưng của cậu ra, kéo quần xuống.

“Nha nha... A...” Nhìn từng đôi tay thô to tìm tòi trên người mình, Dương Vân Tu còn tưởng rằng mấy người này sẽ cưỡng bạo mình, khuất nhục cùng tuyệt vọng mà nắm chặt tay thành nắm đấm, cậu nhắm mắt lại, khoét mắt chạy xuống một đồng *thanh lệ* (nước mắt trong sạch =), ở đáy lòng nói : Minh Thần, sớm biết có ngày hôm nay, đêm đó em đã trao thân mình cho anh...

“Sở thiếu gia, cái áo này xé không được a.” Một tên cường tráng xé nửa ngày, cũng không thể xé được cái áo sơ mi khéo léo tinh xảo của Dương Vân Tu, không khỏi nghi hoặc mà nhìn về phía Sở Phong.

Móa, không biết diễn sâu a ! Sở Phong bước chân dài đi tới, chỉ điểm một trận, “Muốn thuận lợi xé quần áo thì phải xé đường vân ! Xé từng cái một ! Có hiểu không hả ? Cứ thế mà làm !” Mấy cái tên tay chân này thực sự là, ngay cả một điểm cơ bản rèn luyện hàng ngày của nghề nghiệp cũng không có, xé quần áo, loại chuyện nhỏ như vậy mà còn muốn anh tự mình đến dạy.

“Này... Là mùi gì thế ?” Đột nhiên chớp mũi truyền tới một luồng mùi lạ khó có thể hình dung, Sở Phong nhăn mũi, quay đầu lại liền thấy tên cường tráng nào đó đang cầm một cái giày trên tay, biểu tình hơi khó xử mà nhìn anh.

“Còn một chiếc nữa... Có cần cởi không ?”

Cởi CMN chứ cởi! Sở Phong quả thực hận không thể đem cái giày này đập lên mặt gã, anh nén giận, lùi về sau ba bước lớn, “Mau mặc giày lại cho cậu ấy!”

...

Bận rộn hơn nửa ngày, hiện trường luân phiên X cuối cùng cũng coi như bố trí xong, mà Dương Vân Tu chỉ nhìn thấy biểu tình dữ tợn của mấy tên cường tráng thôi liền bị dọa đến ngất đi, căn bản là không cần Sở Phong nhọc lòng “tặng” cho cậu một gậy.

“Các đơn vị chú ý, các đơn vị chú ý, mục tiêu chính đang đến gần, cần cấp tốc làm tốt công tác đề phòng.”

“Thu được!” “Thu được!” “Thu được!”

Sở Phong buông bộ đàm ra, nhổ ra tàn thuốc trong miệng, sờ sờ chiếc súng lục trong áo sơ mi, đầy hứng thú mà nhìn chiếc xe màu lam Caien đậm đang tiến lại gần.

Theo tiếng vang lúc phanh xe gấp tạo thành tiếng vang chói tai, thân ảnh Tạ Minh Thần cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Hắn mặc cái áo khoác gió ngoài màu đậm, gương mặt tuấn mỹ lạnh lẽo như đao, chậm rãi hướng bọn người cầm súng mà đi tới.

“Sở Phong, mày đã làm gì với Vân Tu?” Sở Phong nhìn Dương Vân Tu quần áo rách nát đang nằm trên bãi cỏ, tâm hần liền bị nhéo chặt. Hắn nắm chặt tay thành nắm đấm, mắt phượng kết thành băng sương, âm trầm trầm Sở Phong.

“Mày nói xem.” Sở Phong cười đến tà khí vài phần, anh thưởng thức cây súng màu đen tự động ở trong tay, nhẹ nhàng nói, “Chính là muốn em ấy cùng vui đùa với tội tao một chút thôi mà.”

“Sở Phong!” Suy đoán trong lòng đã được xác minh, tâm Tạ Minh Thần liền chìm xuống đáy vực, lại mở mắt ra, trong con mắt của hắn đều là màu đỏ tươi, hắn cắn răng, gằn từng chữ, “Tao nhất định sẽ khiến mày chết rất thảm.”

Trong lòng Sở Phong lộp độp một chút, nhất thời có dự cảm xấu. Không biết tại sao, tuy rằng bây giờ nhìn chung thì tất cả tình thế đều được anh khống chế, nhưng mà anh lại mơ hồ có cảm giác *đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu*.

*Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu: bọ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẻ chờ sẵn ở phía sau. Ý chỉ những người muốn làm một chuyện gì đó nhưng lại bị người khác lợi dụng cơ hội để làm hại.

Anh lấy nòng súng hướng về phía Tạ Minh Thần, nhắm mắt nói, “Mày đừng tới đây, nếu tới tao liền — —”

Ầm! Ầm!

Liên tiếp hai tiếng súng vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh. Trong lòng Sở Phong giật mình, đang muốn mắng tên nào ngu ngốc nổ súng thế, thì kết quả là bóng đen trước mắt loáng một cái, nháy mắt anh liền bị một nguồn sức mạnh khóa cổ lại, súng trong tay cũng không thấy tung tích.

Móa nó... Trong tòa nhà thế mà lại bị bọn họ mai phục đánh lén! Liếc tòa nhà bên kia thì xa xa đã thấy mấy nòng súng đen lóe lên, Sở Phong quả thực ý nghĩ muốn tự sát cũng có luôn rồi, tay nghiệp dư đối đầu với bộ đội đặc chủng, anh đây không phải là đang muốn chết sao! Nội dung vở kịch mày xoay ngược tình thế cũng quá nhanh đi, không thể cho anh thêm mấy lời kịch à!

“Sở thiếu gia.” Trong tay Tạ Minh Thần nắm cây súng lục màu đen thẳng tắp để ngay cổ họng của anh, hắn cười hung tàn mà xinh đẹp, “Tao có phải đã từng nói với mày, đừng có mà chọc tao rồi không?”

Toàn thân Sở Phong trần trụi, lúc bị trói như trói gô mà được đặt lên bàn làm việc, cả người anh đều muốn hồng mắt rồi.

Càng làm cho anh hồng nhất là, Tạ Minh Thần cầm trong tay một hộp đồ vật, đúng là cái hộp mà lúc

trước anh chuẩn bị dùng trên cơ thể người này sao, hộp đó là “vật phẩm tình thú”.

Tia sáng trong phòng rất tối tăm, không khí mang theo cảm giác mát mẻ, cơ thể trần trụi của Sở Phong nổi lên từng lớp da gà trên da thịt, anh thấy Tạ Minh Thần càng ngày càng đến gần, trong đầu liệu mạng nhớ lại đoạn tiếp theo của nội dung vở kịch, nhưng làm như thế nào cũng không biết được hẳn tột cùng muốn xử trí nhân vật phản diện như thế nào sau khi kết thúc công cuộc anh hùng cứu mỹ nhân của hẳn.

“Mày... mày... Tao không có làm chuyện kia với Dương Vân Tu a...” Vì hoa cúc mà suy nghĩ, Sở Phong không thể làm gì khác hơn là nhịn đau mà tiết lộ tình tiết vở kịch.

Có thể là Tạ Minh Thần có nghe anh nói, nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào. Gương mặt tuấn mỹ của hẳn bao phủ một tầng băng sương, ở trong hộp mà lựa chọn tìm kiếm, lấy ra một dương cụ giả.

“Há miệng ra.” Tạ Minh Thần lạnh như băng nói.

5. Chương 5: Trừng Phạt (h)

Trong lòng Sở Phong một mảnh lạnh lẽo, nhưng vẫn nỗ lực chống lại đến cùng, “Chuyện kia... Tạ thiếu gia, dưới tay tôi có vài khu bất động sản với đất, không bằng — —”

“Há miệng!” Tạ Minh Thần nheo mắt lại, bắt đầu hơi có chút không kiên nhẫn.

Lần này Sở Phong rõ ràng rằng bản thân đã triệt để hết cách, chỉ có thể nhận mệnh mà há miệng, nhìn cái dương cụ giả thô to kia đưa tới gần mặt anh.

Vật này quá lớn, Tạ Minh Thần chỉ nhét vào được một nửa, Sở Phong liền cảm thấy miệng mình căng đầy luôn rồi, cơ thịt trên mặt đau đớn mà co giật, không có cách nào nuốt được nước bọt đang chảy xuống từ khóe miệng, ở trên cổ lưu lại giọt nước trong suốt.

Thấy thần sắc lạnh lẽo của Tạ Minh Thần, cầm trong tay dương cụ giả còn muốn đẩy vào trong, Sở Phong liền phát ra tiếng nghẹn ngào lo lắng, đồng thời liệu mạng nháy mắt, nói không nên lời mà hướng về phía Tạ Minh Thần cầu xin.

Mọi, lần này anh coi như là tự tìm được chết rồi, xem biểu tình của Tạ Minh Thần, căn bản là muốn chính anh tới chết a!

Không nghĩ tới bày ra bộ dạng yếu thế này lại có tác dụng, Tạ Minh Thần không còn cố đâm vào nữa, mà rút dương vật giả thô to được làm bằng nhựa ra, ném vào bên trong hộp giấy. Sở Phong mới vừa thở ra một hơi, khóe mắt bỗng nhiên thoáng nhìn qua vài tia sáng trắng, nhất thời cả người cứng lại, ngay cả lời nói cũng không trôi chảy, “Tạ... Tạ thiếu gia... Anh...”

Tạ Minh Thần cầm trong tay chiếc *dao bướm* hiện lên tia sắc bén, lạnh lùng mà nhìn anh nở nụ cười. Tiếp đó, hấn cúi người, dùng đầu lưỡi dao khêu một cái vết vật mềm oặt nằm giữa chân của Sở Phong, “Sở đại thiếu, cái đồ vật này thực sự quá chướng mắt, không bằng tao giúp mày cắt nó đi.”

*dao bướm:

Cảm giác đặc biệt của kim loại xuyên qua lớp da non mềm, Sở Phong vừa kinh vừa sợ, hai chân kẹp chặt cứng đờ, môi run rẩy nói, “Tạ thiếu gia... Đừng có giỡn như vậy mà...”

Nhu nhược vô dụng. Tạ Minh Thần ở trong lòng bật cười một tiếng, tiếp đó dùng đầu lưỡi dao kẻ sát vào cơ thể trần trụi, một đường từ dưới đi lên, từ xương hông, đến cái rốn, đến vùng bụng dưới rồi tới lồng ngực trần truồng. Lưỡi dao mỗi lần xẹt qua, thân thể phía dưới liền không nhịn được mà run cầm cập. Chờ hấn di chuyển dao bướm đến vị trí gân xanh ở cổ, mặt Sở Phong đã hoàn toàn không còn chút máu.

“Tạ thiếu gia.... Nếu không thì... Anh cho tôi một nhát cho thống khoái luôn đi?” Lời vừa thốt ra thì Sở Phong liền hối hận, căn cứ theo kinh nghiệm của anh khi xem tiểu thuyết thì, nói mấy câu như thế này, ngược lại chết càng thảm hơn.

“A, thống khoái? Tao muốn tính toán với mày cũng không phải chỉ là món nợ ngày hôm nay!” Nghĩ đến người này cứ hết lần này đến lần khác có ý định phá hoại quan hệ của hấn cùng Vân Tu, mà hôm nay thậm chí còn bắt cóc Vân Tu, cố ý thiết lập kế hoạch hại hấn, hấn liền không duy trì được trạng thái bình tĩnh nữa rồi. Ngày hôm nay nếu không trị triệt để, ngược đãi Sở Phong một phen thì hấn, Tạ Minh Thần, đảo tên lại mà đọc!

“Anh muốn làm cái gì a.” Trong miệng bị nhét một miếng vải màu đen, Sở Phong trợn to mắt nhìn Tạ Minh Thần lấy từ trong hộp ra một cái bình nhỏ màu xanh nhạt có dán nhãn mác bằng tiếng Anh, nếu như anh nhớ không lầm, thì đây là thuốc kích thích tình dục mãnh liệt...

Tạ Minh Thần nhìn lướt qua nhãn mác của bình nhỏ, ngay lập tức liền hiểu rõ. Hấn vặn nắp bình ra, kéo hai chân đang bị trói trên bàn của Sở Phong ra, tiếp đó liền lấy một tay trụ đầu gối Sở Phong, làm cho chân trái của anh hướng lên cao, lộ ra miệng huyết màu nhạt ẩn dấu giữa khe mông. Tại lúc Sở Phong kịch liệt phản kháng, hấn mặt mày không đổi chút nào mà đưa miệng bình màu xanh nhắm ngay miệng huyết đang đóng chặt kia mà hướng tới, tiếp đó dùng sức chen vào...

DM mười tám đời tổ tông nhà mày! Thời khắc này hai mắt Sở Phong đỏ chót, tư thế một bộ hận không thể cùng liều mạng với Tạ Minh Thần. Chỉ là, tuy anh có thể động đậy một chân, thế nhưng lại bị bàn tay thon dài mạnh mẽ của Tạ Minh Thần vững vàng nắm lại, vô luận anh làm thế nào cũng không thoát ra được. Cứng người lại khi cảm giác được chất lỏng hơi lạnh kia chảy vào dũng đạo khô khốc, Sở Phong nhận mệnh mà nhắm chặt mắt lại, lồng ngực dồn dập lên xuống...

Tạ Minh Thần nhìn thấy giọt màu xanh cuối cùng chảy vào trong mồm đem chai lọ nắm sang một bên. Hấn cúi đầu quan sát miệng huyết màu xạm nằm giữa mông Sở Phong, mấy cọng lông thấp thoáng nơi u kính kia, miệng huyết bị hấn nhìn đến sốt sắng mà co rúm lại, thỉnh thoảng lại phun ra một cỗ nước nhầy trong suốt. Đó là thứ hấn mới đổ vào. Tạ Minh Thần ‘sách’ một tiếng, lấy ngón tay sờ sờ nơi đó, thấy thịt huyết đã có dấu hiệu mềm nhũn dần, liền lấy từ cái hộp đặt trên mặt đất kia một dương cụ giả.

Lần này thì cỡ nhỏ vào tương đối ổn, mà trong mắt Sở Phong thì đây cùng thập đại hình phạt cũng chẳng khác nhau chỗ nào. Anh giơ cao chân trái đã trở nên tê dại, cổ tình vào lúc này, chỗ giữa hông lại truyền đến cảm giác quý dị, có một chút ngứa, cảm giác như có vuốt mèo cào cào bao quanh toàn thân anh, màu da mặt ong của anh vì tình dục mà nổi lên một tầng đỏ bừng, huyết nằm giữa hai chân lại bắt đầu cảm thấy hư không mà ngọa nguậy, phẳng phất như đang mong chờ cái gì đó tiến vào.

“A, Sở đại thiếu đây là chờ không kịp nữa rồi sao?” Tạ Minh Thần nở ra một nụ cười trào phúng, trong tay nắm đế của dương vật giả, liền hướng miệng huyết ẩm ướt kia mà cắm vào. Cảm giác dị vật xâm lấn làm cho thân thể Sở Phong căng thẳng, có thể là đã bị tình dục khống chế thân thể, không kiên trì được vài giây sau liền ngằm đồng ý ngoại vật xâm nhập, thậm chí lúc dương vật giả kia càng vào sâu, thân thể phóng đặng lại cảm nhận được khoái cảm vi diệu.

“Ừm...” Tuy rằng bị nhét vải vào miệng, có một tiếng rên rỉ nhỏ đến mức không thể nghe thấy từ cổ họng Sở Phong phát ra. Thấy Tạ Minh Thần dùng ánh mắt trêu chọc nhìn anh, anh lúc này mới đỏ bừng mặt lên, mà vật giữa hai chân lại không chịu thua kém thì đã ngẩng đầu từ lâu, kèm theo việc đưa đẩy phía đỉnh thậm chí còn rịn ra vài giọt bạch trọc.

Tạ Minh Thần vừa nhìn dương cụ giả đang làm anh, vừa quan sát phía dưới thân của nam nhân. Nói thật, tuy rằng tên này tự đại ngông cuồng đáng trách, nhưng bản thân cũng không cần thiết tự thân vận động tới trừng trị anh. Có lẽ là ngày đó tại khách sạn làm một số chuyện dẫn đến nóng đầu. Hẳn rõ ràng đối với loại đàn ông hình thể cao lớn thể này không có hứng thú gì, nhưng lần hắn nhìn thấy nam nhân này đỏ mặt mà ngã vào lồng ngực hắn, hắn vẫn nhìn không được cảm giác xấu xa trong cơ thể...

“Chà chà, Sở đại thiếu thật đúng là hạ tiện a, bị dương cụ giả làm mà cũng thích tới vậy sao.” Tạ Minh Thần bỗng nhiên rút dương cụ giả trong cơ thể anh ra, lộ ra vẻ mặt tà khí mà sờ sờ lên dương cụ giả bị đâm dịch bao quanh, lại đưa nó tới trước mặt Sở Phong, “Mày nói nghe một chút, nếu những thuộc hạ kia thấy được bộ dáng đâm dăng hiện tại của mày, sẽ như thế nào đây à?”

Sở Phong đang bị tình dục thiêu đốt đến ngơ ngác ngác thì trong đầu bỗng truyền đến một câu như vậy, liền sợ tới mức trợn tròn hai mắt, hoảng sợ là lắc đầu, trong miệng không ngừng phát ra tiếng ô ô.

Tạ Minh Thần thấy mục đích khi đe dọa anh đã đạt tới, tâm tình sung sướng liền lấy miếng vải nhét trong miệng anh ra, nhìn nam nhân anh tuấn mặt mày đỏ bừng, con ngươi đen ướt át, khoe môi bị rách da chảy xuống nước bọt trong suốt, hạ thân Tạ Minh Thần bỗng tuôn ra một cổ rối loạn mãnh liệt.

Đây hoàn toàn không giống với loại kích động khi ở cùng Vân Tu. Tạ Minh Thần không muốn đi tra cứu cái cảm giác quấy phá này đến tột cùng là do dục vọng đã chinh phục được hay là đã trả thù được mà gây ra, ngược lại là hiện tại nam nhân này chỉ có thể mặc hắn làm. Hắn ném dương cụ giả trong tay ra, mở ra tay chân bị còng của Sở Phong ra, khiến cho nam nhân đưa lưng về phía hắn, nằm úp sấp lên bàn làm việc. Sở Phong vừa mới bắt đầu không rõ chuyện gì, mãi đến tận lúc phía sau truyền đến âm thanh cỡi đồ, anh mới nhận ra rằng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Dừng — — Ừm...”

Tạ Minh Thần kéo quần lót xuống, đỡ lấy dương cụ đang cương của mình, không nói một câu mà hướng

về phía khe môn của Sở Phong mà tiến vào. Sở Phong không hề phòng bị, hậu huyết theo phản xạ mà ép chặt hẳn lại, khiến gân xanh trên trán Tạ Minh Thần nổi lên, Hấn đánh một cái vào cái môn vĩnh cao của Sở Phong, giọng nói khàn khàn, “Thả lỏng một chút!”

Sở Phong không muốn thả lỏng cũng không được. Dương vụ làm bằng nhựa lạnh như băng giờ lại được đổi thành tính cụ hàng thật đầy ấm áp, thịt huyết không biết thỏa mãn liền rất nhanh mềm lại, thậm chí còn tham lam mà hút cụ vật đang bắt cộng kia vào trong dững đạo. Sở Phong chỉ cảm thấy cơ thể này hoàn toàn không còn là của anh nữa rồi, vạt áo của Tạ Minh Thần thỉnh thoảng sẽ phất qua sống lưng của anh, tựa như lông chim mà gãi mạnh vào lòng anh, làm cho phía trước của anh cương đến đau, rồi lại không thể tự giải thoát.

Tạ Minh Thần đỡ eo Sở Phong, chờ khi thích ứng được với độ ấm cùng sự căng mịn ở bên trong, liền chậm rãi luật động. Tốc độ lúc đầu của hấn cũng không nhanh, thậm chí có chút ung dung thông thả, mãi đến tận lúc nào đó chậm rãi rút ra, lúc môn Sở Phong lưu luyến không muốn rời thì, máu trong người hấn xông thẳng lên đầu, dùng một cái vỗ mạnh lên cái môn của anh, hung hăng đưa ra đẩy vào trong môn anh.

Thân thể bị va chạm tạo thành tiếng ba ba ba cùng tiếng nước dâm mỹ rất nhanh đã vang vọng trong gian trống vắng này. Tạ Minh Thần có lực kéo dài rất tốt, mỗi lần đâm vào là tới chỗ sâu nhất, Sở Phong vừa bắt đầu thì có thể nhịn được mà không rên rỉ, sau đó bị hấn đâm đến mức lực khắc chế cũng biến mất, tiếng rên rỉ khàn khàn mà mềm mại đáng yêu cứ thế mà liên tục phát ra. Nghe được tiếng đó, toàn thân Tạ Minh Thần liền nóng lên, chỉ hận không thể đem cả hai túi túi phía dưới cùng tiến vào bên trong cơ thể nam nhân

6. Chương 6: Hoa Cúc Tàn, Thương Đau Rơi Đầy Đất

*Hoa cúc tàn, thương đau rơi đầy đất: đây là một câu hát trong bài Đài hoa cúc của Châu Kiệt Luân.

Lúc kết thúc cái sự tình kịch liệt này thì bên ngoài hoàng hôn đã buông xuống.

Tạ Minh Thần rút ra phân thân đã mềm xuống, lấy ra khăn giấy lau đi phần dính phải chất lỏng trong suốt. Sau khi chỉnh đốn lại quần áo mình lại cho sạch sẽ, hấn cúi đầu, nhìn nam nhân đang nằm ngửa dưới đất kia.

Dáng dấp lúc này của Sở Phong có chút chật vật, da thịt trần truồng với chăm chịt những dấu vết xanh tím trải rộng khắp cơ thể anh, đặc biệt là nơi xương hông cùng bắp đùi, hai nơi này là dày đặc nhất. Hai cái chân cường tráng hơi mở rộng ra, ở phía dưới vùng bụng bằng phẳng, từ chỗ bụi cỏ màu đen tới nơi giữa khe môn kín đáo kia, khắp nơi đều lấm ta lấm tẩm những chất lỏng màu trắng.

Tạ Minh Thần nhớ tới lúc làm ở mặt sau, hấn ngại tư thế làm trên bàn không thoải mái, liền đem Sở Phong đặt xuống mặt đất, trước tiên cởi áo khoác gió ra, tiếp đó liền kéo hai chân dài của anh đặt lên vai, không thèm để ý tới chiếc điện thoại không ngừng rung lên kia, lần thứ hai dốc sức mà đi vào nơi mềm mại ẩm ướt mê người đó, làm một phen sát phạt chinh chiến.

Sở Phong vừa lúc mới bắt đầu còn có sức mà trừng hấn, có thể là do thuốc kích thích tình dục ảnh hưởng nên không lâu sau thân thể anh trở nên cực kì mẫn cảm, mỗi lần Tạ Minh Thần dùng sức đâm vào, miệng anh tuy còn hùng hùng hổ hổ, nhưng hai chân lại rất ngoan ngoãn mà kẹp lấy eo Minh Thần. Minh Thần, cái miệng nhỏ phía dưới cũng không ngừng co rúm lại.

Hậu quả của nhiệt tình quá độ chính là Sở Phong bị nam nhân hai mắt đỏ bừng làm tới làm lui, một lúc thì là tư thế đẩy xe, một lúc lại là tư thế cưỡi ngựa, một lúc khác thì là tư thế Quan Thế Âm ngồi đài hoa sen. Hai người họ ở trong một tòa nhà bỏ hoang mà tận tình điên loạn đảo phượng, thiếu chút nữa là quên luôn chiều hôm nay là chiều gì luôn rồi.

“Ừm...” Sở Phong nhíu nhíu mày, không được khỏe lắm mà từ từ mở mắt ra. Toàn thân anh bủn rủn cực kỳ, như là vừa mới bị một đám người đánh vào vậy đó, phía dưới với mới di động nhẹ một chút, liền truyền tới cơn đau dữ dội.

Cảnh báo: Người chơi cùng nhân vật chính công phát sinh quan hệ, giá trị trình tiết giảm 100, trước mắt giá trị trình tiết của ngài là -161.

What the FXXX?

“Bộ dáng này là làm sao vậy à? Sở đại thiếu không phải là lần đầu tiên bị nam nhân làm, nên không chịu được loại đả kích này chứ?”

Tạ Minh Thần ôm ngực đứng ở một bên, vui vẻ mà nhìn vẻ mặt Sở Phong ở trên mặt đất, hấn phát hiện quá trình khi nhìn nam nhân này từ mơ mơ màng màng mở mắt đến hoàn toàn tỉnh táo, vô cùng thú vị.

Sở Phong ở đáy lòng ha ha hai tiếng, đả kích? Làm sao có khả năng, không phải chỉ là bị Tạ Minh Thần làm thôi sao, ngược lại anh cũng rất sướng mà, cơ sao lại không làm. Anh liếc nhìn Tạ Minh Thần, tầm mắt đi xuống, dừng lại ở nơi giữa hai chân hấn, cười tà khí trào phúng, “Trước đây nhìn không ra a, thì ra Tạ thiếu gia lại là một xạ thủ tốc độ.”

Anh ám chỉ chính là trong một lần làm, anh thay đổi tư thế thành quỳ nằm úp sấp, kết quả là mộng còn chưa co rút mấy lần, thì người nào đó đã bắn vào trong cơ thể anh rồi. Lúc đó anh cũng không dám quay đầu lại nhìn biểu tình của Tạ Minh Thần, mà nín cười suýt chút nữa đã muốn nội thương luôn rồi.

Lần vô cùng nhục nhã đó Tạ Minh Thần làm sao mà không nhớ cho được, hấn thấy nam nhân này vừa mới bị chà đạp xong này vẫn như cũ, đúng là bộ dáng thiếu ngược đây mà, sắc mặt không được tốt lắm mà mím lại đôi môi mỏng duyên dáng, tiến lên hai bước, đang lúc muốn đè nam nhân xuống mặt đất “độc sức làm” và mạnh mẽ dạy dỗ lại một lần thì, điện thoại di động vang lên.

Hấn cùng Sở Phong, hai người ở trong căn phòng làm việc này cũng đã gần 3 tiếng, chỉ sợ người bên ngoài đã gấp đến độ không chờ được nữa rồi. Tạ Minh Thần suy nghĩ một chút, quyết định tạm thời buông tha Sở Phong, hấn cầm lấy chiếc điện thoại di động, không được bình tĩnh lắm mà nghe máy.

“Minh Thần, anh ở đâu vậy a? Sao nãy giờ không bắt máy?” Là tiếng của Dương Vân Tu.

Nghe được tiếng nói mang theo vài phần oan ức cùng mềm mại, Tạ Minh Thần mới đột nhiên nhớ lại mục đích của chuyến đi này. Sau khi xác nhận Dương Vân Tu chỉ vì sợ hãi mà té xỉu, hắn liền đem người này đưa tới bệnh viện gần đây nhất, sau đó vội vàng đi “xử lý” Sở Phong, hắn thiếu chút nữa đã quên Dương Vân Tu còn ở trong bệnh viện chờ hắn.

“Thế nào, là người yêu bé nhỏ gọi điện a?”

Thân thể Sở Phong trần truồng, cũng lười từ mặt đất đứng lên, giọng nói đầy nhạo báng. Tuy rằng cú hoa đã tàn phé, mà Sở Phong thì cho rằng chuyện này xảy ra đã với tỉ lệ rất nhỏ rồi, nên địa vị đại cường công của mình vẫn như cũ không thể lay động. Anh cầm quần áo được đặt bên bàn của mình, lấy tay vỗ vỗ bụi, đưa lưng về phía Tạ Minh Thần mà bắt đầu mặc vào.

Tạ Minh Thần an ủi Dương Vân Tu vài câu, rất nhanh đồng ý là sẽ đến bệnh viện thăm cậu, không kịp cúp điện thoại, tầm mắt liền bị hấp dẫn mà hướng về phía thân thể kia. Sở Phong mới vừa mặc quần lót cùng áo sơ mi, dùng tư thế không được tự nhiên mà mặc quần dài vào. Tạ Minh Thần nhìn lúc anh khom lưng, vạt áo sơ mi lộ ra một đường nhỏ ở eo, cùng với quần lót màu đen bao quanh cái mông vênh cao no căng, cổ họng giật giật, bụng dưới càng sinh ra loại cảm giác khô nóng quen thuộc.

Chuyện này thực sự quá nguy hiểm, Tạ Minh Thần nhắc nhở bản thân mình. Hắn thu tầm mắt lại, nhặt chiếc áo khoác từ trên mặt đất lên, mặt trên còn dính một chút bụi và tinh dịch, hắn vò áo khoác gió lại thành một nắm, ném vào bên cạnh hộp giấy.

“Cái hộp này tôi sẽ không thu.” Tạ Minh Thần duỗi chân đá đá cái hộp, thần sắc lạnh lùng, “Sở Phong, nếu có lần sau, tôi sẽ không buông tha anh dễ dàng như vậy!”

Sở Phong từ chối cho ý kiến mà nở nụ cười, cũng lười cùng Tạ Minh Thần khua môi múa mép, quay người đi tới cửa. Dù sao thì nhiệm vụ của ông đây cũng xong rồi, lần sau em gái mà ấ!

**

Nửa tháng sau.

“Năm nay người được trao giải về nam diễn viên chính xuất sắc nhất là — —“

“Dương — Vân — Tu!”

Nam nhân ngồi trước TV nhìn thấy cảnh này, cuối cùng cũng được thở ra một hơi. Đây là kết cục đã an bài, đầu năm nay Dương Vân Tu đã biểu hiện không tầm thường trong một phim IP được công chiếu đặc biệt nóng hổi trong ngành phim ảnh, lần hành động này đã được công nhận là nam diễn viên chính xuất sắc nhất, trở thành một diễn viên nam trẻ tuổi nhất được trao giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Sở Phong nhìn Dương Vân Tu hai mắt rưng rưng mà nói lời cảm ơn trước màn ảnh công chúng, khoai tây chiên trong miệng nhai đến vang khắp phòng.

Chờ Dương Vân Tu trở lại phía sau cánh đài, thổ lộ tình cảm với Tạ Minh Thần, hai người ở bên trong phòng hóa trang ôm hôn nhau, thế giới này liền kết thúc rồi.

Haizzz, Sở Phong thở dài, ngoại trừ cuộc sống sinh hoạt tương đối thiếu thốn ra, ở trong thế giới này anh trải qua không biết là bao nhiêu thoải mái sung sướng, nghĩ tới sắp phải rời đi rồi, liền cảm thấy thật có chút đáng tiếc à.

Nằm ở trên ghế sa lông mềm mại được làm bằng da thật, Sở Phong thả lỏng người mà ôm gối, hài lòng mà nhắm hai mắt lại. Coi như là anh đang mơ một giấc mơ ngọt ngào, giờ được trở lại hiện thực đi...

Lúc này, ở trong phòng hóa trang của đài truyền hình.

“Minh Thần, anh cuối cùng cũng đã tới rồi.” Dương Vân Tu cầm cúp, vừa thấy thân ảnh ngồi trên ghế dài kia, liền vô cùng vui vẻ mà chạy tới.

Tuy rằng gần đây hai người không liên lạc với nhau nhiều lắm, chính cậu lại vội vàng đi đóng phim, không cách nào thường xuyên gặp Tạ Minh Thần được, nhưng cậu tin rằng, tâm ý của mình, Minh Thần đã sớm hiểu rõ.

“Chúc mừng em, lấy được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất!” Tạ Minh Thần đứng lên, cười chúc mừng cậu.

Dương Vân Tu đem cúp để qua một bên, nhìn gương mặt tuấn mỹ của Tạ Minh Thần, lấy hết dũng khí mà đến gần hẳn, nhẹ giọng nói, “Minh Thần, kỳ thực có một câu... Em vẫn luôn muốn nói...”

Tạ Minh Thần nhìn mặt đỏ bừng của cậu, lập tức liền đoán được cậu muốn nói gì. Khổ tâm kinh doanh trong hai năm, cuối cùng cũng chiếm được thứ mà hẳn muốn, nhưng vào lúc này đây, hẳn phát hiện ra tâm tình bản thân thế mà lại không có chút vui mừng nào.

“Vốn là lúc ở bệnh viện đó em muốn nói rồi... Nhưng khi đó bầu không khí không thích hợp lắm, cho nên em quyết định hôm nay...”

Tạ Minh Thần nhìn đôi mắt to xinh đẹp của Dương Vân Tu, không hiểu sao, trong đầu lại đột nhiên hiện lên một đôi mắt khác, không lớn, lại rất đen, lúc nào cũng lập lòe khinh bỉ cùng trào phúng. Cặp mắt kia xấu xa mà hướng hẳn chớp chớp, nháy mắt lại biến mất không thấy tăm hơi.

“Minh Thần, em thích anh...”

Trong lòng Tạ Minh Thần chấn động, lại không phải vì lời tỏ tình của Dương Vân Tu, mà là bởi vì ba chữ kia như là một tia chớp, không hề báo trước mà chiếu sáng nội tâm hỗn loạn của hắn.

Khóe miệng nở một nụ cười thoái mái, Tạ Minh Thần nhìn sắc mặt đỏ bừng của Dương Vân Tu, trịnh trọng nhẹ giọng nói, “Vân Tu, xin lỗi — —”

**

Lúc Sở Phong tỉnh lại, chuyện đầu tiên là kiểm tra hoàn cảnh xung quanh.

Móa nó! Sao anh còn trong cái thế giới này? Lẽ nào nội dung vở kịch có thay đổi mới... Đây Sở Phong đầy dấu chấm hỏi, anh từ trên ghế sa lông ngồi dậy, bỗng nhiên cảm thấy một luồng đau đớn từ bụng kéo tới, trong lúc nhất thời không thể suy nghĩ ra cái gì được, chỉ có thể kẹp chân nhanh chóng đi đến nhà vệ sinh.

Cởi quần, thả lỏng cơ thể mà ngồi trên bồn cầu ‘giải quyết’ vấn đề về đường ruột, Sở Phong thở dài một cái. Đang lúc muốn lấy giấy để lau, trong đầu bỗng hiện lên một tiếng chuông chói tai.

Cảnh báo màu đỏ: Người chơi có ý định nhiều loạn nội dung vở kịch của hệ thống! Trò chơi cưỡng ép cắt ngang, mười giây sau khởi động lại một lần nữa! Trò chơi cưỡng ép cắt ngang, chín giây sau khởi động lại một lần nữa!

Cái gì mà khởi động lại một lần nữa? Chẳng lẽ muốn đổi mới hình thức chơi sao?

Sở Phong nắm giấy trong tay, mặt như muốn ép mọng, miệng mở lớn đến mức có thể nhét một cái trứng gà vào trong. Chờ chút chỉ còn mấy giây, nhưng mông anh còn chưa có lau mà...

Năm, bốn, ba, hai, một

Sở Phong ngay tại giây cuối cùng kéo quần lên, sau đó mắt tối sầm lại, triệt để rơi vào không gian hư không.

Kết thúc Thế Giới Thứ Nhất

7. Chương 7: Thế Giới Thứ Hai

“Vương gia? Vương gia?”

Sở Phong mơ mơ màng màng mà mở mắt ra, ý thức lộn xộn dần rõ ràng lại. Nhìn người con gái *mi thanh mắt tú* mặc đồ cung nữ trước mắt, anh đột nhiên ‘a’ một tiếng, tay liền nhanh chóng mò xuống hạ thân

mình.

*mi thanh mắt tú: là chỉ lông mày thanh mảnh, rõ nét, còn ám chỉ mắt sáng và đẹp. Người có đặc điểm này có đầu óc thông minh, linh khí dồi dào, tâm tính nho nhã, có khả năng quan sát nhạy bén và phân tích tốt.

DM, không có! Anh cúi đầu, sau khi thấy rõ tình cảnh của mình, sắc mặt kinh hoảng lúc này mới có chút bình tĩnh lại. Thì ra là anh đang ngâm mình trong hồ nước nóng, chẳng trách là cả người không mặc gì cả.

Hoan nghênh người chơi tiến vào hình thức cổ trang cung đình, trước mắt, giá trị nhân phẩm là 0, giá trị trình tiết là 0, xin người chơi mau chóng làm quen với nội dung vở kịch, cố gắng sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe âm thanh điện tử trong đầu, Sở Phong đã không còn ngạc nhiên nữa rồi. Anh phát tay bảo thị nữ kia lui ra, sau đó ngâm mình trong ao đang bốc hơi nước, thoải mái nheo mắt lại, rồi lười biếng tiếp nhận thông tin do hệ thống gửi tới.

Không tệ lắm, thân phận bây giờ của anh là vương gia. Bất quá... gân xanh trên trán Sở Phong nổi lên, giới ạ, văn 3P còn chưa tính, thế mà anh còn là nhân vật công hai?! Lẽ nào cho anh được một lần làm chính quy công sẽ chết sao!

*chính quy: tức là phù hợp với tiêu chuẩn được công nhận. (Theo mình thì là anh Phong là công 'phụ' nên anh muốn được làm 1 lần 'chính'.)

Sở Phong không nhịn được mà trừng mắt một cái, trong đầu lại hiện lên những đoạn tình tiết quan trọng thì sắc mặt anh cũng theo đó mà đen dần.

Được rồi, thì ra đây là một vở kịch ngược luyến, công hai này là vương gia đương triều, rất được sủng ái, đối với nhân vật chính thụ từ nhỏ đã *tình cảm thâm chủng* (tình cảm đến mức sâu đậm), mà chính quy công thể nhưng lại là thái tử. Nhân vật chính thụ là thư đồng của thái tử, hai người cùng nhau lớn lên, hai bên đều có hảo cảm với nhau, chỉ là lòng còn chưa tỏ mà thôi. Mắt thấy hai người sắp đâm thủng một tầng giấy mỏng kia rồi sau đó ở bên nhau, vương gia ghen tị cực kỳ mà chen một chân vào, âm thầm thiết kế kế hoạch hãm hại thái tử, làm cho hoàng thượng tưởng thái tử có ý nghĩ muốn cướp ngôi. Hoàng thượng luôn không thích tính cách của thái tử. Biết được thái tử có ý đồ mưu phản, ngài giận dữ không thôi, đem đó giam thái tử vào thiên lai, tạm thời chờ xử trí.

Việc này vừa truyền ra, đương triều liền nổi sóng. Nhân vật chính thụ gấp đến mức xoay quanh luôn rồi, ở khắp nơi tìm người giúp thái tử thoát vây. Vương gia nhìn thấy thời cơ đã đến, liền đứng cảm đứng ra giúp nhân vật chính thụ, bất quá cùng lúc đó cũng đưa ra một điều kiện, đó chính là muốn nhân vật chính thụ thành của riêng hắn. Nhân vật chính thụ lúc đầu thì thể sống chết không theo, mà chắc là sau đó bị vương gia uy hiếp kiêm ép buộc, sau cùng rưng rưng nước mắt mà đồng ý.

Vậy nên, tổng kết lại thì phần diễn tiếp theo của Sở Phong chính là, tình trùng thượng não phúc hắc thể nô công, chỉ nhìn thấy một đoạn ở trên các cổ trắng nõn của nhân vật chính thụ thôi là đã muốn động dục. Mà lúc này đây, tra công Sở Phong tỏ vẻ, hệ thống mày CMN đùa tao à?

Nhắc nhở: Lần này về hình thức của nội dung vở kịch có thể tùy ý triển khai, chỉ cần không ảnh hưởng tới đầu mối chính của nội dung vở kịch thì người chơi có thể tự do phát huy.

Sở Phong lập tức từ trong ao đứng dậy, sờ sờ cảm, trong mắt lộ ra tia hưng phấn. Tự do phát huy rất tốt a, nhân vật chính thụ này không phải đã được anh độc chiếm rồi sao, anh ngược lại muốn nhìn xem, thụ này lớn lên là bộ dạng như thế nào, mà có thể khiến cho nhất phẩm thân vương cùng với thái tử đương triều đồng thời bị mê hoặc đến xoay vòng vòng như vậy!

Nếu như lớn lên hợp gu anh, thì anh sẽ không ngại khai bao cậu ấy. Dù sao thì đây cũng là văn 3P, anh cùng nhân vật chính thụ xảy ra quan hệ là chuyện đương nhiên rồi. Khà khà, Sở Phong chếch lên khoe môi, ở đáy lòng mừng thầm: Cuộc sống tính phúc của ông đây cuối cùng cũng có chỗ dựa rồi!

Gọi thị nữ tới hầu hạ anh thay quần áo xong, lại ăn mấy khối bánh ngọt, Sở Phong dẫn theo hai gã sai vặt cùng đi tới căn phòng nhỏ giam cầm nhân vật chính thụ. Anh trong lòng ôm theo tràn đầy mong đợi, còn tưởng rằng bản thân sẽ gặp được một đại mỹ nhân có nhan sắc chim sa cá lặn, không nghĩ tới vừa bước vào cửa, đập vào mắt anh là một đôi gò má tái nhợt yếu ớt.

Mọc nó... Sở Phong cầm quạt xếp, khoe miệng co giật, lùi về sau hai bước, đồng thời ánh mắt ra hiệu với hai gã sai vặt phía sau tiến lên đây.

“Đây chính là Trầm Mộ Nhiên sao? Thế nào mà sắc mặt lại tái nhợt như vậy?” Sở Phong dùng quạt xếp che miệng mình lại.

Hai gã sai vặt liên tục gật đầu, cùng lúc đó lộ ra biểu hiện không biết phải làm sao, một trong hai người đó mới thật thà thấp giọng nói, “Vương gia, ngài không biết đấy thôi, thân thể Trầm công tử quý giá, chịu không được gió, giá rét cũng không chịu nổi, từ lúc vào phủ đến giờ vẫn luôn dùng thuốc bổ để nuôi.”

Thì ra là một tên bệnh bại hoại! Sở Phong lườm một cái, lại nhìn thân ảnh gầy yếu ngồi bên cửa sổ kia, giống như là chỉ cần một cơn gió thổi qua thôi là sẽ gục ngay, đột nhiên có loại cảm giác vô lực cực kì.

Cho hai gã sai vặt lui ra, Sở Phong mở quạt xếp ra, một bên quạt xếp, vừa quạt quạt vừa đi đến trước mặt Trầm Mộ Nhiên. Người kia vốn đang dựa vào cửa sổ mà nghĩ miên mang, cảm nhận được có người tới gần, chậm chạp mà quay mặt sang, liền thấy một đôi mắt tà khí nhìn mình.

“Vương gia...” Trầm Mộ Nhiên nhìn anh, đáy mắt lộ ra vẻ sợ hãi, theo bản năng cúi đầu, che lại vạt áo.

Sở Phong nhìn cái cổ tinh tế hơi lộ ra ngoài của cậu, trong lòng không tiếng động mà thở dài. Được rồi, vóc người chưa nói tới, nhưng ngũ quan trước mắt chỉ có thêm xem là thanh tú, đôi mắt cũng không có to như của Dương Vân Tu. Còn có cái cảm nhọn nhọn này, rõ ràng là một phiên bản nam của *Lâm Đại Ngọc* mà. Làm sao anh xuống tay được đây!

*Lâm Đại Ngọc là một trong ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng.

“Mộ Nhiên a, sắc trời cũng không còn sớm, không bằng... Chúng ta đi ngủ đi ?” Sở Phong muốn dọa cậu một chút.

Quả nhiên, Trầm Mộ Nhiên vừa nghe tới hai chữ “đi ngủ”, khuôn mặt to bằng bàn tay càng tái nhợt hơn. Mi mắt cậu run rẩy, hai ống tay áo khấn trương đến mức nắm vào nhau, khiếp sợ mà nhìn nam nhân anh tuấn cao lớn trước mặt.

“Vương gia, nếu như ta đáp ứng người... Ngày mai người sẽ đến chỗ hoàng thượng, cầu xin giúp thái tử chứ ?”

“Đúng vậy.” Sở Phong sáng khoái đáp ứng, anh dùng đuôi quạt xếp nâng cằm Trầm Mộ Nhiên lên, nở nụ cười, “Làm thế nào để lấy lòng ta, người chắc hiểu rõ rồi chứ nhỉ ?”

Trong mắt Trầm Mộ Nhiên xẹt qua một tia oán hận cùng bi thương, cậu mím mím môi, cúi đầu cúi đái lưng của mình. Mang theo biểu tình khuất phục mà cúi ngoại sam, cho tới khi chỉ còn lại áo lót sát người. Cảm thấy ánh mắt đánh giá của Sở Phong rơi vào người mình, cậu không kìm được mà nắm chặt hai tay thành nắm đấm, nhắm mắt lại, khuất phục mà ngửa mặt lên.

Chà chà, cơ thể thật nhỏ bé. Sở Phong di chuyển quạt xếp, đẩy ra vạt áo lót trong của cậu, thân thể gầy yếu trắng bệch lộ ra trước mắt hắn, nhìn cái bụng nhô ra từng chiếc xương sườn, Sở Phong dừng nói là đùa giỡn, liếc mắt cái thôi cũng đã cảm thấy đau mắt lắm rồi.

“Ha ha, chuyện này... Mộ Nhiên a, đêm nay người ngủ một mình đi ha. Yên tâm, ngày mai ta sẽ đến chỗ phụ hoàng cầu xin dùm người !”

Trầm Mộ Nhiên cũng chưa nhận ra ẩn ý sỉ nhục bên trong câu nói đó, đã kinh ngạc mở mắt ra, nhưng mà trong phòng đã không còn bóng dáng của Sở Phong nữa rồi.

Cậu có cảm giác, vương gia hôm nay, có chút không giống thường ngày...

**

Ngày tiếp theo. Hoàng cung – Thái Hòa điện.

“Tuyên, Tam vương gia yết kiến.”

“Nhi thân tham kiến phụ hoàng!” Sở Phong vừa vào điện, liền dứt khoát một tay vén áo bào lên, quỳ xuống mặt đất.

“Lão tam đến rồi a.” Ngồi ở trên long y là hoàng đế mới năm mươi, khuôn mặt tuấn tú, tóc mai một bên hơi nhiễm sương trắng. Nhìn thấy Sở Phong tiến vào, ngài liền hướng anh cười rồi vẫy vẫy tay, ra hiệu anh

ngồi bên cạnh mình.

Sở Phong đứng lên, anh cầm trong tay một đồ vật, dường như muốn hiến vật quý mà dâng lên trước mặt hoàng đế, “Phụ hoàng, mấy ngày qua nhi thần ở trong phủ đều không có việc gì làm, nay vẽ một bộ tranh về săn bắn vào mùa thu. Phụ hoàng nhìn xem nhi thần vẽ như thế nào ?”

“Được.” Hoàng đế mỉm cười nhìn quyển trục được đưa tới trước mặt ngài, bức tranh trông rất sống động, cảnh săn bắn mùa thu được khắc họa sinh động trên giấy, trong đó có một người ngồi trên lưng ngựa đỏ thẫm là dễ thấy nhất, người này mặc áo giáp bạc, dáng người anh tuấn, không giận mà uy, đó chính là hoàng đế bệ hạ.

Hoàng đế nhìn bức tranh, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu thêm, ngài liếc Sở Phong một cái, cười nhạt nói, “Lão tam có lòng, bức tranh này trẫm thu. Nói đi, muốn từ chỗ trẫm đòi chuyện gì ?”

“Phụ hoàng nói vậy thì...” Sở Phong ngượng ngùng mà sờ sờ đầu, ngập ngừng một chút, mới cẩn thận mở miệng nói, “Kỳ thực lần này nhi thần đến đây, là vì chuyện của đại ca...”

**

Lúc đi ra cửa Thái Hòa điện, đầu gối Sở Phong đã mềm nhũn. Ở giai đoạn mấu chốt này mà cầu xin giúp thái tử, điều này có khác gì chọc giận một con hổ hung dữ đâu. Tuy nói là hoàng đế sẽ không giận đó đánh mèo với anh, dù sao thì màn này cũng là chính anh ở trong tối hãm hại thái tử, chờ thái tử thả ra rồi, *đông sơn tái khởi* (đợi thời trở lại, trở lại ngày xưa), còn có thể cho anh ăn ngon ngọt nữa sao ?

Cho nên nói là lam nhan họa thủy à nha, Sở Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà lắc lắc đầu, công hai này rõ ràng là đang tìm đường chết mà, nhân từ với đối thủ, thì chính là tàn nhẫn với bản thân.

Ảo não rồi ảo não, Sở Phong quyết định trước khi về phủ thì vào thiên lao nhìn một chút. Dù sao thì trong truyền thuyết này, thái tử cho đến bây giờ vẫn chưa một lần lộ mặt đi, dựa theo tiêu chuẩn đam mỹ cổ trang mà thiết kế thì, chính quy công này ngoại hình chắc cũng không tệ đi ? Cũng không biết so với Tạ Minh Thần thì như thế nào đây...

“Tam vương gia, đến rồi.”

Sở Phong gật gật đầu, vẫy tay ý bảo các hầu quan chức lui ra, một mình hướng tới nơi tối tăm kia, đi tới nơi sâu thẳm trong hành lang.

Trong một gian phòng cuối cùng của phòng giam, thân ảnh ngồi thẳng thon dài cao ngất. Hắn nhắm hai mắt lại, nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, lông mày tuấn tú hơi nhíu lại.

Gò má người kia bị ngăn lại bởi tóc đen thật dài, Sở Phong cách song sắt lao tù, nhìn không rõ tướng mạo của hắn, chỉ có thể nhìn độ cong của hàm dưới mà cảm thấy có mấy phần quen mắt.

“Đại ca, tư vị ở trong thiên lao như thế nào a ?”

Nghe tiếng nói chuyện, người kia chậm rãi quay mặt lại, mặt mày tinh xảo như ngọc, mắt phượng lưu chuyển một chút, mặt không đổi sắc mà nhìn người mới đến.

Một khắc khi Sở Phong nhìn thấy rõ tướng mạo của hắn, đôi mắt chợt trợn tròn.

8. Chương 8: Thì Ra Là Người

Chuyện này... Sở Phong nhìn người mang theo tiêu chí đặc trưng là mắt phượng, môi mỏng cong đầy duyên dáng, màu da trắng nõn như ngọc, cả người anh như bị sét đánh mà cứng đờ tại chỗ, CMN đây không phải là Tạ Minh Thân phiên bản cổ trang sao ?

Tuy rằng nội tâm từ lâu đã gợn sóng ngập trời, nhưng Sở Phong vẫn cứ duy trì tình trạng trấn định trên mặt, từ biểu cảm của thái tử có thể thấy, Sở Phong có thể khẳng định rằng là hắn không biết mình. Sự phát hiện này làm anh khẽ thở phào một hơi, thậm chí từ đáy lòng còn mơ hồ xuất hiện một tia mừng thầm.

Ha ha, người không nhớ rõ bốn vương, dù sao thì mối thù kiếp trước người bạo hoa cúc của bốn vương, bốn vương lại nhớ rõ rõ ràng ràng ! Cái này gọi là *long du thiển thủy tao hà hỉ, hổ lạc bình dương bị khuyến khi* (Rồng gặp nước nông tôm bốn cột, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh), bây giờ người đã nằm trên tay bốn vương, thì đừng trách bốn vương lòng dạ độc ác!

“Tam đệ thật tốt a, còn biết đến thăm người tù là đại ca ta đây.” Cho dù trên người là quần áo tù nhân, cũng không che được khí độ cao quý trên người của thái tử. Cặp mắt phượng kia mang theo sự xem thường cùng trào phúng, lạnh như băng mà bắn về phía Sở Phong.

“Chà chà, đại ca a, chính người đã rơi xuống cái tình trạng này rồi mà còn dám mạnh miệng với bốn vương !” Lời kịch này Sở Phong nói đến thuận miệng vô cùng, anh thấy biểu tình khinh miệt trên mặt của thái tử, chỉ cảm thấy toàn thấy hùng hực bị ý chí chiến đấu thiêu đốt. Gọi hai tên coi ngục tới, lệnh họ mở cửa lao ra cho thái tử, khoe miệng Sở Phong mang theo tia mỉm cười quỷ dị, đi vào phòng giam của thái tử.

“A, đại ca gãy đi không ít nha.” Cúi người, Sở Phong nhắc hàm dưới của thái tử lên, ám muội mà dùng tay nặn nặn hai cái má bóng loáng của thái tử, “Khuôn mặt nhỏ gãy đến mức này rồi sao, khiến tam đệ thực sự không đành lòng a. ”

Hai tay thái tử đều bị còng nặng trĩu giam lại, dung mạo tuấn mỹ của hắn ngưng lại thành một tảng băng sương, mắt phượng không sợ hãi, quật cường mà nhìn thẳng vào Sở Phong, bỗng nhiên hé miệng, hướng anh ‘xi’ một tiếng khinh miệt.

Sở Phong thấy hơi hoa mắt, cảm giác trên mặt đột nhiên có chút ẩm ướt, tiện tay lau một chút, sau khi

nhìn thấy đó là cái gì, sắc mặt anh trở nên kém đi một chút.

“Tạ Minh — — phi, Lăng Phi!” Sở Phong nổi giận đùng đùng mà chỉ vào hắn, “Đừng tưởng rằng bốn vương không dám động vào người, người còn nhớ Trầm Mộ Nhiên đang ở trong tay ai không hả?”

“Mộ Nhiên...” Nhắc tới ba chữ Trầm Mộ Nhiên, thần sắc lạnh như băng của Lăng Phi có chút thả lỏng, hắn nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén âm trầm mà nhìn Sở Phong, “Người đã làm gì Mộ Nhiên?”

“Ha ha.” Sở Phong nhìn trong con người của hắn không che giấu được sự sốt ruột, khá sung sướng mà cười to hai tiếng, “Đại ca, người trừng bốn vương làm gì, bốn vương bắt quá chỉ mời Mộ Nhiên ở lại quý phủ có mấy ngày thôi mà, Mộ Nhiên cũng vui vẻ mà đồng ý. Đúng rồi, đại ca — —” Sở Phong bỗng nhiên ngừng lại, trong mắt lóe lên một tia giáo hoạt, “Người không cần lo lắng cho thân thể Mộ Nhiên, bốn vương đã chuyển tới ở cùng với Mộ Nhiên rồi, chăm sóc hắn rất tốt. Lại nói tiếp, eo Mộ Nhiên cũng thật là nhỏ nhắn a...”

“Lăng Phong!” Lăng Phi cắn răng đến vang lên mấy tiếng khanh khách, bên trong mắt phượng là lửa giận gần như hóa thành thực chất, “Nếu người dám động vào một sợi lông của Mộ Nhiên, bốn cung tuyệt đối sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

“Tốt thôi, bốn vương ở đây chờ người.” Sở Phong phách lối cười to hai tiếng, quay người nghênh ngang rời khỏi đây.

Ra khỏi thiên lao, Sở Phong mới phát hiện hai chân mình đang run rẩy. Vỗ vỗ hai má cứng ngắc của mình, Sở Phong thở ra một hơi thật sâu. Hết cách rồi, ai bảo ở thế giới trước kia Tạ cận bá lưu lại ấn tượng quá sâu với anh làm gì, cho nên khi anh nhìn thấy khuôn mặt y như đúc của Tạ Minh Thần và Lăng Phi kia thì hoa cúc lại ần ần có cảm giác đau đau.

Mặc dù bây giờ anh tạm thời có quyền có thế, mà dựa theo tính chất của kịch bản thì, công một sau này tuyệt đối sẽ đông sơn tái khởi, hơn nữa quan trọng nhất là, ngộ nhờ bây giờ hoàng đế không cần thận bị nắm thóp, sau đó thái tử thuận lợi mà đăng cơ... Tiếp đó người bị tra tấn chính là anh đó a!

Sở Phong lo lo lắng lắng mà trở về phủ, hệ thống cho anh gợi ý cũng không nhiều, nội dung vở kịch tiếp đó hoàn toàn mơ hồ, chỉ có thể dựa vào anh mà nắm bắt. Hơn nữa làm cho Sở Phong cảm nín hơn nữa là, bởi vì chưa tận tâm tận lực với thân phận “tình trùng thượng não thê nô công”, nên giá trị nhân phẩm trước mắt của anh đã bị trừ 20, kết quả là tối hôm qua anh tử ngủ một đêm với Trầm Mộ Nhiên, thì giá trị nhân phẩm liền tăng trở lại. Cho nên bây giờ nếu anh không ngủ chung phòng với Trầm Mộ Nhiên thì giá trị nhân phẩm sẽ từ từ mà giảm xuống, thế thì không bao lâu sau thì cái trò chơi này sẽ khởi động lại một lần nữa.

**

Ba ngày sau.

“Hôm nay Trầm công tử như thế nào? Còn ho khan nữa không?”

Sở Phong cầm trong tay một cái che miệng bằng vải thô sơ từ tay thị nữ, sắc mặt khó coi mà bước vào sương phòng.

“Bẩm vương gia, bệnh ho khan của Trầm công tử hôm nay đã tốt lắm rồi ạ, chỉ có điều là ăn uống còn có chút uể oải suy sụp.” Tỷ nữ hậu hạ Trầm Mộ Nhiên cung kính đáp lời.

“Bổn vương biết rồi, người lui xuống trước đi.”

Nhìn thị nữ đã lui ra ngoài, Sở Phong cầm khẩu trang, đi tới nơi gần cửa sổ, mi tâm cau lại mà nhìn Trầm Mộ Nhiên trước mặt.

“Cái kia... Mộ Nhiên a, bổn vương nghĩ muốn đưa người thứ này.” Sở Phong vừa nhìn thấy Trầm Mộ Nhiên tay nắm chặt lại, đưa lên môi, liền sợ tới mức vội vã mà đem che mặt bằng vải bông nhét vào trong tay cậu, “Người xem một chút coi cái này có thể che miệng lại hay không?”

“Đồ che mặt?” Trầm Mộ Nhiên suy yếu mà ho khan hai tiếng, cầm lấy vải gạt mà Sở Phong đưa tới, không hiểu mà nói, “Cái này để làm gì?”

Để phòng ngừa người truyền bệnh cho cả vương phủ này a! Sở Phong ở trong lòng oán thầm, trên mặt vẫn mỉm cười, “Ồ mặt trên này có bôi một số thảo dược đặc thù, đối với việc trị bệnh ho khan của người rất có lợi, người đeo hai sợi dây này vào bên tai là được rồi.”

Trầm Mộ Nhiên ‘ồ’ một tiếng, nắm chặt vải gạt trong tay, không biết nghĩ tới gì, cậu ta bỗng nhiên ngừng đầu liếc nhìn Sở Phong một cái, sợ hãi nói, “Vương gia, chuyện thái tử...Đã phiền ngài hao tâm tổn khí...”

“Chỉ là việc nhỏ thôi, không đáng nhắc đến.”

Sở Phong không hề để ý mà cười cười, nội tâm đã hối hận đến mức đấm ngực giậm chân, không quá hai ngày kể từ ngày anh vào thiên lao nhìn coi Lăng Phỉ, hoàng đế liền ban lệnh đặc xá, thả Lăng Phỉ ra. Hiện tại Lăng Phỉ lại nắm giữ đông cung, uy vọng còn cao sâu hơn cả trước. Tâm lý Sở Phong đối với chuyện kia rất hối hận a, ngày đó trong thiên lao mắc mớ gì phải ra oai thể không biết, nói nhiều lời ác ý như vậy, giờ chẳng khác nào tự đánh vào mình, ba ba ba.

Sở Phong buồn bực từ trong phòng Trầm Mộ Nhiên đi ra, liền đi thẳng tới sân sau. Bây giờ sắc trời không tính là quá muộn, còn có thể uống chút rượu, cùng với hai tiểu tư mặt mày thanh tú. Khổ thân anh đây là người có dáng dấp của một đại cường công, dương cụ cũng rất tốt, thế mà lại không có đất dụng võ. Buổi tối phải ngủ trên giường cùng với Trầm Mộ Nhiên, nghe tiếng từng tiếng ho khan đó thực sự là dẫn vật dây thần kinh yếu ớt của anh. Nghĩ đến đây, Sở Phong liền cảm thấy bản thân sinh ra đã định là sẽ cô đơn.

“Đến, uống!” Tự mình đổ đầy một chén rượu, Sở Phong một bên ôm một tiểu tư thanh tú, cười hi hi mà

xoa nắn hai má trơn mềm kia. Mặc tiểu tư đồ chót lên, nhắm vào lồng ngực của anh mà đấm một cái.

Sở Phong nâng cốc uống vào cổ họng, thỏa mãn mà hừ một tiếng, anh ôm tiểu tư, trong miệng a a a a mà bắt đầu ca hát, một bộ bày ra điệu bộ phóng dãng, lại không hề hay biết rằng cách đó không xa, trên nóc nhà, có một bóng đen chột léo lên.

**

Đêm khuya, ở sương phòng.

Bước chân nhẹ nhàng mà chậm chậm bỗng vang lên trong căn phòng yên tĩnh, Trầm Mộ Nhiên còn tưởng rằng là Sở Phong tới, sắc mặt khuất phục mà quay đầu lại, lại thấy một thân ảnh hoàn toàn không thể ngờ tới kia.

“Lăng — —” Người kia vội vàng che miệng cậu lại, ngăn chặn cậu suýt chút nữa đã bật lên tiếng kêu kinh ngạc.

Trầm Mộ Nhiên nhìn Lăng Phi một thân y phục hành tẩu màu đen, thần sắc tiêu tụy, viền mắt lập tức đỏ lên, một đầu đâm vào lồng ngực hẳn.

“Lăng Phi ca ca...” Cậu dựa vào ngực của thanh niên, nhẹ giọng nức nở.

Lăng Phi vỗ vỗ đầu cậu, đang muốn an ủi vài câu, đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, vội vàng giấu Trầm Mộ Nhiên vào trong tủ. Sau đó hẩn thối tắt ánh nến ở trong phòng, tay chân lạnh lẽo mà nằm ở trên giường.

“Mộ Nhiên?”

Sở Phong say khướt mà đẩy cửa đi vào, thấy trong phòng một màu đen kịt, cũng không quá để ý, mà chỉ dựa vừa ánh sáng nhàn nhạt của mặt trăng chiếu vào phòng, mò tới giường.

“Ngươi ngủ rồi a?” Sở Phong nhìn trên giường nhô ra một khối, có chút bất ngờ là đêm nay Trầm Mộ Nhiên đặc biệt yên tĩnh. Anh lấy tay kéo chăn mềm của ‘cậu’, lại phát hiện thế mà lại kéo không được.

Ngủ say như chết thế a. Sở Phong cảm thán, ợ rượu, nghĩ muốn ngủ trên một cái giường nhỏ, lấy tay với một cái chăn mềm nằm ở phía trong cùng, nhưng không ngờ chân lại bị trượt, cả người không hề phòng bị mà ngã lên cái khối nhô lên kia.

9. Chương 9: Không Thể Miêu Tả Được Một Đêm Nay

Lăng Phi được giấu ở trong chăn, mắt không thể nhìn thấy gì, chỉ có thể tập trung lắng nghe âm thanh ở bên ngoài. Sau một hồi tiếng động ồn ào thì, một nguồn lực đạo nặng nề bỗng nhiên đè lên người hắn, cách đệm chăn một lớp mỏng, đã có thể ngửi thấy mùi rượu trên thân thể nam nhân. Cả người hắn cứng đờ lại, nhất thời nghĩ tới khả năng xấu nhất có thể xảy ra. Lăng Phi coi hắn thành Trầm Mộ Nhiên, muốn làm cái chuyện kia...

Nghĩ tới những ngày qua Trầm Mộ Nhiên vô cùng có khả năng là phải chịu tội dưới thân tên cầm thú này, Lăng Phi liền hận không thể lập tức thiên đao vạn quả Lăng Phong. Nhưng hắn mới nắm đông cung trong tay không lâu, địa vị còn chưa ổn định, nếu như ở trong phủ Tuyên vương làm nên tiếng động gì thái quá, e rằng đảng Đao vương sẽ lập tức tẩm thóp hắn không tha, ở trước mặt phụ hoàng mà chửi bới hắn. Vậy nên, những vất vả mà hắn cố gắng tiến hành những năm qua không thể bị hủy hoại trong một ngày này được.

Kế hoạch trước mắt là, chỉ có một chữ nhẫn mà thôi. Lăng Phi tận lực thả nhẹ hô hấp, sắc mặt nhăn nhó mà nằm yên trên giường, hai tay nắm chặt lấy cái chăn. Nếu như Lăng Phong thật sự muốn làm điều gì đó với hắn, hắn chỉ có thể đánh ngất anh trước, sau đó mang theo Trầm Mộ Nhiên chạy khỏi phủ Tuyên vương.

“Ừm...”

Hơi choáng váng một chút, hai mắt đang say lơ dờ của Sở Phong mờ mịt nhìn vật dẻo dai mà mình tự ngã lên kia, lại không có một chút gì là muốn đứng dậy. Anh cảm thấy cái đồ dưới thân này như là một cái gối ôm phi thường co giãn, không những dựa vào thoải mái, mà sờ cũng rất thoải mái nữa. Anh thậm chí không nhận được mà mở chân ra kẹp vào, kẹp lấy “gối ôm” ở dưới thân, vô ý thức mà chà xát.

Cảm giác say bốc lên, cộng vào việc quá lâu rồi chưa được giải bày dục vọng, Sở Phong cọ mấy lần, liền cảm thấy một cỗ cảm giác khô nóng lâu rồi chưa gặp nổi lên ở hạ thân. Tay dang trước của anh cởi thắt lưng của mình ra, chỉ là mò nửa ngày, cũng không mò tới được chỗ thắt lưng, ngược lại lại lơ đãng mò tới một mảnh da thịt trắng mịn.

Ồ? Sở Phong tuy đã say đến mức đại não như bị hồ dán vào rồi nhưng cũng bắt đầu cố gắng khởi động lại một lần nữa, dưới thân anh hình như có người... Còn chưa xác định lắm mà đưa bàn tay sờ sờ, cảm xúc dẻo dai nhẵn nhụi, còn có độ cong lên xuống, không còn nghi ngờ gì đây đây quả nhiên là thân thể của người sống...

Mặt Lăng Phi lúc này đã đen đến mức không thể đen hơn, vừa mới nhất thời sơ ý, muốn kéo cái chăn ra khỏi miệng, nghĩ muốn hít thở một chút, không ngờ tới lại bị tay nam nhân này sờ soạng. Đến lúc muốn dùng chăn che lại thì đã không còn kịp, hắn đành phải lộ ra nửa mặt, cả người căng thẳng, cứng đờ người, tùy ý cái tay kia cách một tấm màn phủ kín mà tìm tòi.

Ái chà? Cái vật mềm mại này là cái gì a... Sở Phong tò mò mà đưa tay tới hai cánh hoa mềm mại kia, không nhận được mà ấn ấn. Trong phòng mờ tối, hết thấy hiện ra chỉ là đường viền mơ hồ. Sở Phong nỗ lực mở hai mắt, muốn nhìn cho rõ ràng người dưới thân đến tột cùng là ai. Bỗng, anh ý thức được giữa hai người họ được cách bởi một lớp chăn mỏng, thế là anh nhếch miệng nở nụ cười, nắm một góc chăn mà xoắn

lên một cái.

Lăng Phi còn tưởng là thân phận mình đã bị nam nhân này nhìn thấy, đang muốn thuận thể mà lặn một vòng, chạy ra khỏi tầm mắt của Sở Phong, không nghĩ tới thân thể vừa mới nhúc nhích, một vật thể nặng liền đè lên người hắn.

“Khà khà, Tạ Minh Thần, quả nhiên là người!” Sở Phong say đến ngoan, lại đem Lăng Phi nhìn thành Tạ Minh Thần, dựa vào sức mạnh mà đem hắn đặt dưới thân, hô hấp nóng bỏng xen lẫn mùi rượu nồng nặc phun lên mặt Lăng Phi, “Lần này người đừng hòng chạy, lão tử... muốn báo thù!”

Tạ Minh Thần là ai? Lăng Phi chưa từng nghe qua tên người này, hắn thấy mặt Sở Phong gần trong gang tấc, nhin xuống kích động muốn đánh một đấm, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói, “Vương gia, người nhận nhầm — —” Câu nói tiếp theo bỗng kẹt ở nơi cổ họng, chỉ là do bắp đùi truyền đến xúc cảm quý dị. Nếu hắn đoán không sai, thì cái vật cứng nóng này, rõ ràng là của Tam đệ hắn...

Gương mặt tuấn mỹ của Lăng Phi thoáng chốc trở nên cực kì âm trầm, hắn tóm lấy cánh tay của nam nhân, đang muốn kéo anh qua một bên, nào ngờ hạ thân không kịp phòng bị mà bất ngờ bị một bàn tay nắm lấy, mạnh mẽ xoa nắn hai lần. Lăng Phi mặc y phục màu đen nên quần áo cực kì sát người, luồng kích thích rõ ràng như thể thực sự khiến hắn không thể bỏ qua được. Hoàn toàn không ngờ tới Lăng Phi lại dùng cái chiêu này, trong lòng Lăng Phi đối với anh kinh bỉ càng sâu, nhưng động tác trên tay vẫn do dự trong chốc lát.

Chính là sau cái nháy mắt này, chờ Lăng Phi thấy lại hồn thì, quần lót của hắn đã bị người nào đó cởi ra. Trong bóng tối không thể nhìn thấy rõ biểu tình của nam nhân, mà Lăng Phi chỉ có thể cảm nhận được là, tầm mắt nam nhân có ý tứ hàm xúc khác, mà nhìn chằm chằm vào giữa hai chân hắn...

“A, thứ này lớn thật đó.” Sở Phong ngồi lên eo hắn, ngón tay cong lên mà gầy gầy vật đang nằm trong bụi cỏ dày đặc kia, giọng điệu đầy nhạo báng.

“Cút!” Lăng Phi tức giận đến mức hai mắt đều đỏ, làm thái tử, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta sỉ nhục và trêu đùa đến như vậy. Ngày thường Lăng Phong thường đùa giỡn hắn có sử dụng một chút tâm cơ nhỏ, dù có ngáng chân hay làm gì khác thì hắn vẫn sẽ cười lạnh nhạt rồi cho qua, mà có thể là do đêm nay say rượu nên Lăng Phong mới như ăn trúng gan hùm mật báo, dám ban ngày ban mặt mà cười lên đầu hắn làm mưa làm gió, càng làm cho hắn phẫn nộ, là Lăng Phong thế mà dám dùng giọng điệu và dáng vẻ *khách làng chơi* (chơi gái) mà nói chuyện với hắn!

“Ngoài miệng thì nói cút, nhưng thân thể vẫn rất thành thật nha.” Sở Phong nghe lời hắn nói thì nửa điểm buồn bực cũng chẳng có, trái lại tay càng nắm chặt tiểu Lăng Phi, rất có kỹ xảo mà vuốt ve lên xuống.

Lăng Phi tuy rằng đã rất sớm trải qua chuyện này, nhưng mà từ khi nhận định Trầm Mộ Nhiên thì vẫn luôn giữ mình trong sạch, thủ dâm thực sự mà nói là rất ít. Hiện giờ dục vọng đang được bao phủ trong lòng bàn tay to lớn kia, lớp da non mềm thỉnh thoảng chạm nhẹ vào phần đỉnh nhạy cảm, dù ý chí của Lăng Phi có mạnh đến mức nào đi chăng nữa, cũng không nhin được mà thả lỏng cơ thể đang căng thẳng, trong mắt phượng lộ ra vài phần giây dựa cùng mờ mịt.

Dựa vào ánh trăng nhàn nhạt, Sở Phong thu hết thần sắc buông lỏng của Lăng Phi vào mắt. Anh cười khà khà hai tiếng, tốc độ vuốt ve trên tay càng nhanh, đồng thời cũng đưa một tay đến hông mình, cởi dây thắt lưng ra, nắm đại gia hỏa nhà mình mà bắt đầu vuốt ve lên xuống.

Nhìn thấy anh đang làm gì khi ngồi ở trên hai chân hần, gân xanh trên trán Lăng Phi đã nổi lên từng cái, chỉ hận không thể kéo nghiệt căn người kia xuống. Thế nhưng vật kia của hần cũng nằm trong tay người nọ, không thể manh động được. Đợi cho đến khi từng từng khoái cảm tích tụ lại, từng đợt từng đợt sóng cao trào đánh ập vào người hần, Lăng Phi đã không còn sức mà chửi bới Sở Phong ở đáy lòng nữa rồi, mà là theo bản năng nâng cao eo lên, nỗ lực muốn đưa dương cụ đang sưng lên của mình vào giữa lòng bàn tay ấm áp của nam nhân.

“Ừm... A...”

Hai người cơ hồ đều cùng nhau đạt tới cao trào, Lăng Phi bắn vào tay Sở Phong, còn một chút thì ở trên đệm. Mà Sở Phong vì do là tư thế, nên toàn bộ bạch trọc đa số là văng lên ngực cùng mặt của Lăng Phi.

Lăng Phi ngã vào giường, kịch liệt thở gấp, cố gắng ổn định cơ thể sau dư vị của cao trào, còn phải lau đi cái tay dính chất lỏng. Vốn tưởng rằng thế này đã hết rồi, nào ngờ nam nhân kia lại bắt đầu không an phận mà ngo nguậy.

“Thích lắm phải không?... Người sướng xong rồi thì cũng phải cho lão tử sướng một chút nữa chứ...” Giọng nói Sở Phong mơ hồ nói ra những câu này, quỳ giữa hai chân hần, bắt đầu thô lỗ cởi tiết khổ của hần ra. Khóe mắt Lăng Phi không biết là liếc tới cái gì, trong con người chỉ còn một mảnh ám trầm, tùy ý động tác này của anh. Sở Phong thấy hần không phản kháng, càng cười đến mức mặt mũi vui mừng, vui vẻ rạo rục mà đẩy ra hai cái chân thon dài trắng mịn của hần, nhưng động tác kế tiếp còn chưa làm, thì sau gáy đột nhiên đau xót, nhất thời mất hết ý thức, thẳng tắp ngã xuống.

Trầm Mộc Nhiên trong tay giơ lên cái ghế nhỏ làm bằng gỗ hoa lê, cả người run cầm cập mà đứng phía sau giường. Một khắc khi nhìn thấy Sở Phong ngã xuống, trong con người hung ác của cậu thoáng nháy mắt đã bị thay bằng cảm xúc không biết phải làm sao, cậu không thể tin được là mình thực sự đập xuống... Cậu bắt quá chỉ là một chủ quản nhỏ của bộ Lễ, thế mà lại ra tay với Tuyên vương, người được bệ hạ sủng ái nhất...

“Mộ Nhiên, đừng lo lắng, đặt ghế xuống đi.”

Lăng Phi trái lại trấn định cực kỳ, hần đưa Sở Phong đang ngã đặt lên giường, kéo lại quần áo thật tốt, lấy chăn đắp lên, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Lăng Phi ca ca, vừa rồi... ừy khuất người...” Trầm Mộc Nhiên đi tới bên giường, nhìn quần áo lộn xộn của Lăng Phi, nghĩ tới hần vừa nãy chịu phải nhục nhã, liền đau lòng không thôi.

Lăng Phi sửa sang xong quần áo, nghĩ tới chuyện phát sinh vừa nãy phỏng chừng là bị Trầm Mộc Nhiên lúc trốn ở trong tủ quần áo nghe thấy, không khỏi có chút đỏ mặt. May mà phòng này tối, Trầm Mộc Nhiên không nhìn thấy rõ vẻ mặt của hần, chỉ thấy hần cúi đầu, còn tưởng là hần tự thâm thương ở trong tối.

Hai người nhẹ nhàng nói chuyện, đều là Lăng Phỉ hỏi tình hình gần đây của Trầm Mộ Nhiên, sau khi nghe nói là Sở Phong cũng không có làm chuyện thất thường gì với cậu, lông mày thanh tú của hắn khẽ nhăn lại, trong con ngươi chợt lóe lên một tia không dám tin. Hắn bỗng nhớ tới, lúc đó hắn nghe được Lăng Phong có nói ra một cái tên, chẳng lẽ trong lòng Sở Phong thực sự đã có người khác...

“Mộ Nhiên, hãy nghe ta nói, người nhần nại thêm hai ngày nữa. Hai ngày sau, ta nhất định sẽ đón người ra khỏi phủ Tuyên vương!”

Trước khi đi, Lăng Phỉ lại ấn lên bả vai mảnh khảnh của Trầm Mộ Nhiên, trịnh trọng khẽ nói.

“Ừm, ta tin tưởng Lăng Phỉ ca ca.” Trầm Mộ Nhiên dùng sức gật đầu, trong mắt đều là nước mắt.

10. Chương 10: Cưới Ngựa

Sáng sớm ngày hôm sau.

Sở Phong cuộn tròn mình trong chăn, còn chưa mở mắt ra, đã cảm thấy sau gáy đau dữ dội, anh mơ mơ màng màng đưa tay sờ một cái, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Mịa nó, thế quái nào mà sau đầu lại mọc thêm một cục bánh bao thế này! CMN ai làm hả?!

Sở Phong còn sót lại nửa điểm buồn ngủ cứ như thế mà biến mất, chau mày lại rồi mở mắt ra, liền thấy Trầm Mộ Nhiên đang đứng ở đầu giường, nơm nớp lo sợ mà nhìn anh.

Sở Phong hất tung chăn lên, neho mắt lại nhìn Trầm Mộ Nhiên, kí ức tối hôm qua cũng đồng thời rõ ràng hiện ra trong đầu. Chờ cho tới khi anh nhớ tất cả mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua lúc anh say rượu thì sắc mặt Sở Phong liền trầm tới mức có thể chảy ra nước luôn rồi.

Tối hôm qua sau khi say rượu anh lại coi Lăng Phỉ thành Tạ Minh Thần mà đùa giỡn một trận! Còn giúp hắn ta vượt ống nữa chứ! Tao X, cho dù anh có muốn tìm bắt mãi đến mấy, thì cũng không nên động dục với Lăng Phỉ a nha, huống hồ ở thế giới này thân phận anh còn là Tam đệ của Lăng Phỉ nữa chứ!

“Vương gia, đều là lỗi của Mộ Nhiên, xin ngài cứ trách phạt Mộ Nhiên đi!” Trầm Mộ Nhiên thấy sắc mặt âm trầm của anh, chỉ lo anh đem chuyện sau ốt bị thương mà giận chó đánh mèo lên Lăng Phỉ, liền vội vàng quỳ xuống cầu xin.

Sở Phong đang đắm chìm trong thế giới bóng tối của tam quan võ vụn, đến nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần. Thấy cậu quỳ dưới mặt đất, cái vai gầy yếu của Trầm Mộ Nhiên không ngừng run run, ở đáy lòng im lặng mà thở dài, nhẹ giọng nói, “Đứng lên đi.”

Thân thể Trầm Mộ Nhiên này nhỏ bé đến mức gió vừa thổi qua liền ngã, anh còn có thể làm gì cậu ta đây? Chẳng lẽ muốn tự mình lấy một cái băng bó, hướng anh đập đầu xuống? Phỏng chừng nếu đập xuống thật thì chẳng mấy chốc Trầm Mộ Nhiên cũng ngóm như củ tỏi luôn rồi.

Trầm Mộ Nhiên tựa hồ không nghĩ tới Sở Phong lại dễ dàng tha thứ cho cậu như vậy, trong mắt chợt lóe lên một tia kinh ngạc. Cậu đứng lên, do dự nói, “Vương gia, hay là ta giúp ngài gọi đại phu tới xem một chút có được không?”

Sở Phong gật gật đầu, ngồi dậy rồi bắt đầu mặc quần áo, lại gọi hạ nhân tiến vào hậu hạ anh rửa mặt. Một lát sau đại phu tới, là một lão già râu trắng tóc bạc. Trước tiên lão nhìn vết thương sau ót của Sở Phong, sau đó gật gật đầu, lấy từ trong hòm thuốc ra một mảnh vải băng bó với một bình thuốc mỡ. Sở Phong vừa nhìn tư thế kia của lão liền muốn đau răng, liên tục phất tay nói, “Đại phu, hôm nay bỗng vương muốn tiến cung gặp vua, người có thể băng bó đầu bỗng vương một cách khéo léo chút được không?”

“Thế diện sao?” Đại phu tay cầm bình thuốc bỗng ngừng lại, chợt *sát hữu giới sự* (ăn không nói có/ làm như có thật) mà ‘ồ’ một tiếng, “VẬY xin nghe theo vương gia phân phó.”

Sau nửa nén hương, đầu Sở Phong nặng lên không ít, sắc mặt tái xanh mà bước ra khỏi sương phòng. Lúc đám nô tài thị nữ đi ngang qua thấy bộ dạng của anh, liền dồn dập cúi đầu, che miệng nhin cười. Sở Phong vừa mới nhìn thấy bộ dáng mình trong gương đồng, vải băng bó màu trắng quấn từ trán tới sau tai, nếu quấn thêm vài vòng nữa, thì anh liền hóa trang thành phụ nhân nông thôn luôn rồi. Mà cổ tình tướng mạo anh lại rất anh tuấn uy vũ, đường nét mạnh mẽ, trên đầu lại bị một đồng thứ bó lại như thế, khỏi nói có bao nhiêu là cảm giác không khỏe.

“Cười cái gì mà cười, còn không mau chuẩn bị ngựa cho bỗng vương!” Đang vội vàng đến hoàng cung gặp vua nên Sở Phong cũng không có ý muốn đổi lại cái vải băng bó, hình tượng giảm chút thì cứ cho giảm chút, dù sao thì mặt của anh dù có bị hủy đi chẳng nữa thì hoàng đế vẫn sủng ai Tuyên vương này nhất.

“Vâng, vương gia.” Hạ nhân không dám nhìn anh nữa, vội vã chạy đi chuẩn bị ngựa.

Tiến vào cung, Sở Phong trước tiên đến chỗ hoàng đế thỉnh an, một đường đi tới Thái Hòa điện, thu được vô số cái nhìn chăm chú của cung nhân. May mắn là da mặt Sở Phong luôn luôn dày, mặt không đỏ tím không đập mà đeo cái băng trên đầu đi vào Thái Hòa điện, kết quả là chân trái vừa mới bước vào, liền hận không thể ngay lập tức rút bàn chân kia về.

“Lão tam, sao lại không chịu vào a?” Đuôi mắt hoàng đế thoáng nhìn qua thân ảnh chợt lóe lên ở ngoài điện kia, khẽ mỉm cười.

Ngồi bên trái ngài là Lăng Phỉ mặc một bộ áo chu mãng bào có màu đỏ, hấn dựa lưng vào ghế dựa, dư quang liếc về phía ngoài điện, thân sắc mang theo một tia trào phúng không nói ra.

“Cung thỉnh phụ hoàng thánh an.” Sở Phong nhin xuống cảm giác thôi thúc bỏ chạy, kiên trì bước vào trong điện, quỳ xuống trước mặt hoàng đế.

“Đầu người làm sao vậy?” Hoàng đế nhìn vãi băng ở trên đầu anh, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Trẫm nghe nói người trong phủ mới nạp thiếp, nuôi một mỹ bệnh bị bệnh. Thế nào, mỹ nhân này có móng vuốt sao?”

Ổ đầu lòi ra mỹ nhân bị bệnh a, rõ ràng là một tên bệnh bại hoại! Sở Phong khóc không ra nước mắt, anh ngẩng đầu lên, nhìn hoàng đế, “Đa tạ phụ hoàng quan tâm, vết thương sau ót của nhi thần bất quá là do nhất thời sơ ý mà tạo thành, không có gì đáng lo ngại.”

“Người a, vẫn cứ như là lúc còn bé, quậy phá ham chơi.” Hoàng đế dùng ánh mắt từ ái mà nhìn anh, kéo Sở Phong tới gần một chút, sờ sờ lên vãi băng trên đầu anh, “Có muốn trẫm kêu ngự y tới khám cho người một chút không?”

“Không cần đâu, phụ hoàng ngài trăm công nghìn việc, nhi thần sao có thể để ngài phiền lòng chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt này.” Về mặt Sở Phong thật sự là không thể chân thực đáng tin hơn nữa mà vuốt mông ngựa. Nói thật, người hoàng đế này anh rất thích, không hề giống với mấy hoàng đế uy nghiêm ác liệt trong phần lớn kịch cổ trang, mà quan trọng nhất là, đối xử với mình cực kì tốt!

Hai người hòa thuận vui vẻ mà trò chuyện với nhau, bất tri bất giác liền bỏ Lãng Phỉ qua một bên. Thái tử điện hạ lúc đầu còn coi như không có chuyện gì mà nhìn đôi cha con kia, nhưng sau đó thì trong mắt lại xen lẫn vào vài tia cô đơn. Không muốn để người khác phát hiện ra tâm tư của mình, Lãng Phỉ bưng nước trà lên, rũ mắt xuống, lặng lẽ uống.

“A, thì ra đại ca cũng ở đây sao.”

Nhắc tới cũng đúng lúc, một màn hấn cúi đầu uống trà mà thất thần đều được Sở Phong thu vào trong mắt. Khóe miệng nâng lên một nụ cười hiểu rõ, Sở Phong giả vờ như vừa để ý tới hấn, làm quá mà trợn to hai mắt, đi tới trước mặt Lãng Phỉ, “Tam đệ đang muốn đi coi đồng cung của đại ca một chút.”

“Làm phiền Tam đệ quan tâm rồi.” Trong con người Lãng Phỉ xẹt qua một tia ám trầm, lông mi dài buông xuống, ưu nhã mà uống hết trà trong chén.

Hoàng đế nhìn hai người, cười nói, “Phong nhi, đúng lúc người cũng ở đây, Bắc Cương mấy ngày trước có tiến cống một đàn ngựa hãn huyết mới. Trẫm muốn các người đi thử ngựa một chút, thấy thế nào?”

Thử ngựa? Trong lòng Sở Phong lập đập một tiếng, anh đây một chút kiến thức về cưỡi ngựa cũng không biết a, hơn nữa loài ngựa hãn huyết chưa được thuần hóa này tính tình khăng định rất hung hãn, nếu mà muốn anh đi thuần hóa chúng, chết cũng không biết là chết như thế nào nữa. Còn chưa kịp trả lời, liền nghe được âm thanh của Lãng Phỉ nói, “Được a, nhi thần cũng sớm muốn được luyện tập tay nghề thuần ngựa một chút. Tam đệ, ý người như thế nào?”

Ha ha, ngài văn võ song toàn, thuần hóa một con ngựa khỏe và vằn vện đương nhiên không đáng nói đến rồi. Sở Phong hung ác mà trừng Lãng Phỉ một cái, lại nhìn về phía hoàng đế, nụ cười nịnh nọt lại treo trên môi, “Phụ hoàng, hôm nay nhi thần thân thể không được tốt lắm, hình như là hồi sáng ăn trúng cái gì đó đau bụng...”

Hoàng đế đã sớm biết được anh sẽ dùng chiêu này, sắc mặt ngưng lại, ngữ khí nghiêm khắc nói, “Trẫm biết người cưỡi ngựa không giỏi lắm, nhưng dù sao cũng không thể bỏ bê như vậy được. Thái tử gần đây cưỡi ngựa có chút tiến bộ, người cùng hần cùng nhau tới Thượng Lâm Uyển, học một chút kỹ thuật cưỡi ngựa cho tốt đi.”

Hoàng đế vừa nói ra lời vàng ý ngọc, Sở Phong dù không biết cưỡi ngựa cũng phải bắt đắc dĩ mà đi làm. Lòng anh như tro tàn mà theo sát Lăng Phi tới Thượng Lâm Uyển, đến chỗ đó, liền thấy giáo úy dắt hai con ngựa tới hành lễ. Lăng Phi chọn một con màu trắng, một chân đạp lên bàn đạp, dễ dàng mà leo lên lưng ngựa. Mà Sở Phong đứng trước một con tuấn mã đỏ thẫm, trợn mắt há mồm mà nhìn tư thế oai hùng khi cưỡi ngựa của Lăng Phi.

“Tuyên vương gia, mời ngài.” Giáo úy nhìn anh đứng một bên bất động, tưởng rằng anh cần một vật nhắc lên. Vội vã cúi người xuống, nửa quỳ trước mặt Sở Phong.

Sở Phong phất phất tay, bảo gã lui ra. Anh đạp bàn đạp, muốn học theo tư thế ưu mỹ của Lăng Phi mà nhảy lên yên ngựa, nhưng sự thực là, anh vừa cầm lấy yên ngựa thì mặt liền nhăn nhó, mắt nửa ngày mới đau khổ bò lên lưng ngựa được.

“A.” Khi anh lắc lắc để ngồi vững vàng lại, thì một tiếng cười khê từ phía sau truyền tới.

11. Chương 11: Bí Ẩn Hoàng Thất

Cười em gái mày chứ cười ! Sở Phong ở trong lòng yên lặng phun nước miếng, siết dây cương, quên đi ánh mắt hứng thú bên cạnh, nỗ lực thúc con ngựa để nó chạy tới trước. Không nghĩ tới khi anh giơ tay đánh nó vài roi, con ngựa không tiến lên mà ngược lại đi lùi lại, thậm chí còn chạy vòng vòng giữa sân, làm anh tức đến mức sút đầu mẻ trán, tay chân luống cuống.

Lăng Phi nhếch miệng lên, ôm hai tay ôm ngồi lưng ngựa, dù bận mà vẫn ung dung mà thưởng thức bộ dáng người nào đó gặp rắc rối. Giáo úy đứng cách đó không xa nhìn đến kinh hồn bạt vía, muốn tiến lên xin chỉ thị, lại thấy thái tử điện hạ hướng gã vẫy vẫy tay.

Sau gáy Sở Phong vốn đã bị thương, lần này ngồi trên lưng ngựa lại bị xóc nảy, đầu càng đau thêm. Mà anh thì sĩ diện muốn chết, không chịu thừa nhận ở trước mặt Lăng Phi rằng bản thân không biết cưỡi ngựa, tuy rằng tâm lý đã sợ đến mức muốn sống muốn chết, thế nhưng trên mặt vẫn trước sau như một làm bộ bình tĩnh vô cùng.

Chính là đang giả bộ thì *bị sét đánh* (ý chỉ là gặp xui xẻo, điều không may), lúc con ngựa lại một lần nữa vui vẻ chạy quanh cái cọc gỗ, thì tay Sở Phong bỗng không túm được dây cương, một lực đẩy mạnh liền đẩy anh văng ra ngoài, anh dự cảm rằng bản thân sắp được tiếp xúc thân mật với mặt đất, liền nhận mệnh mà thẳng thân nhắm hai mắt lại.

“Tuyên vương gia!”

Tiếng gió rít gào thổi qua, thế nhưng mà nghênh đón anh không phải là bề mặt cứng rắn của mặt đất, trái lại lại là một lồng ngực... ầm áp ? Sở Phong trợn to mắt mà nhìn người ôm mình kia, như là gặp quỷ mà đẩy hẳn ra, “Đại ca, người người...”

Giáo úy lau mồ hôi lạnh trên trán, yên lặng mà lui qua một bên. Xem ra tin đồn là thái tử cùng Tuyên vương không hòa thuận thực sự chỉ là tin đồn mà thôi.

“Hai chân của người quá cứng, cơ thể người cũng không thả lỏng lắm.” Lăng Phi không thay đổi sắc mặt gì mà đi tới chỗ ngựa trắng, “Lên đi, bốn cung dạy người một chút kỹ thuật cưỡi ngựa cơ bản.”

Sở Phong ‘ò’ một tiếng, lúng túng mà đi tới chỗ con ngựa kia. Nói thật, cái đoạn anh hùng cứu mỹ nhân hồi nãy, xảy ra giữa hai thằng công, thì thật sự có chút quái lạ...

Cách một tầng da, Sở Phong cảm giác được Lăng Phi cũng đã lên ngựa, hô hấp sạch sẽ mà ầm áp cứ phun vào sau tai anh. Nghĩ tới tối hôm qua hai người bọn họ vừa mới xảy ra một trận tiếp xúc thân mật, cổ Sở Phong không tự chủ được mà đỏ lên, đầu cũng hạ thấp xuống.

“Ngẩng đầu, ưỡn ngực !” Thanh âm nghiêm nghị của Lăng Phi lập tức vang lên.

Thân thể Sở Phong cứng đờ, vội vã theo phân phó của hắn mà điều chỉnh cơ thể bản thân. Tay Lăng Phi vòng qua nửa eo anh để trụ lại, đồng thời cũng kéo dây cương trong tay anh, “Bốn cung muốn nắm dây cương, người lùi ra sau một chút, đừng có mà liên lụy đến bốn cung.”

Ha ha. Sở Phong ở trong lòng dựng ngón giữa, nhưng ngoài miệng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Tuy rằng ở trong lòng vẫn không nhịn được mà phỉ nhổ thái tử diện hạ một phen, nhưng mà Sở Phong không thể không thừa nhận rằng, Lăng Phi làm lão sư không tồi chút nào. Hắn chỉ dẫn anh cách nắm làm sao để giữ cho ngựa đang chạy trốn lấy lại nhịp, làm sao để điều chỉnh tư thế của mình với động tác của ngựa, cho dù Sở Phong là một tên gốc gác đi chăng nữa, thì cũng đã từ từ hiểu được.

“Hôm nay đại ca cực khổ rồi, trong vương phủ của bốn vương có mấy hũ rượu hoa quế rất hảo hạng, nếu đại ca không ghét bỏ, bốn vương sẽ sai người đưa tới đông cung, để đại ca có thể nếm thử vị tươi mới ?” Kết thúc buổi luyện tập cưỡi ngựa, quần áo Sở Phong cũng ướt đầm. Anh cực kì mất hình tượng mà ngồi lên mặt đất trống, khép hai chân lại, dùng ống tay áo làm quạt gió mà quạt.

Lăng Phi cau mày nhìn tư thế cực kì không lịch sự của anh, miễn cưỡng cười cười, “Rượu hoa quế thì không cần. Tam đệ biết rõ, thứ bốn cung muốn là gì mà.”

Sở Phong làm bộ không hiểu mà ‘ò’ một tiếng, anh vò vò cái đầu toàn băng vải của mình, rồi mới lộ ra nụ cười thiếu đánh, “Đại ca là nói tới Mục Nhiên đi. Thế nào, đại ca có tình ý gì với Mục Nhiên sao ?”

Lăng Phi cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới trước người Sở Phong, từ trên cao mà nhìn xuống anh, âm

thanh nhẹ nhàng chậm chậm, “Tam đệ, vu tội cho bổn cung việc âm thầm bố trí kho binh khí, đối với phụ hoàng nảy sinh tâm tư khác, là một tay người tính kế đi ?”

Con mắt Sở Phong co rụt lại, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói, “Đại ca, người nói như vậy làm Tam đệ thất vọng quá đi a. Lúc trước khi người vào thiên lao, là ai thay người đi xin phụ hoàng tha cho ? Lẽ nào đại ca quên chuyện này luôn rồi sao ?”

Lăng Phỉ cười ha ha sau đó giọng điệu khàn khàn nói, “Bổn cung đương nhiên sẽ không quên ý tốt của Tam đệ. Bất quá, bổn cung cũng xin nhắc nhở Tam đệ một câu, tuy rằng thủ phạm chính của vụ kho binh khí đã uống thuốc độc tự sát, nhưng mà cũng chưa có chết đâu a...” Hắn dừng lại một chút, trong con người đen chợt lóe lên một tia ánh sáng nhạt, “Tam đệ hẳn đã nghe nói qua đại danh ‘bàn tay thần diệu’ của Tiết thần y rồi nhỉ ?”

Trong lòng Sở Phong hơi lộ độp một chút, cả người nhất thời không tốt lên được. Nếu như tên thủ phạm kia chưa chết, ở trước mặt hoàng đế mà khai anh ra, thì người tiến vào thiên lao không phải anh thì còn là ai nữa ?

“Đại ca không phải muốn Mục Nhiên sao, không thành vấn đề, bổn vương sẽ thả hắn ra ngay.” Sở Phong nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn, đột nhiên trong lòng nảy ra một kế.

Lăng Phỉ hình như không ngờ anh lại dễ nói chuyện như vậy, lông mày tuấn tú nhấc lên, do dự nói, “Tam đệ là nói thật sao ?”

“Sáng sớm ngày mai, đại ca nhất định nhớ tới đón người nha !” Sở Phong đứng lên, phủ bụi trên mũ, cũng không quay đầu lại mà cứ đi xa.

**

Đầu đầy mồ hôi mà ra khỏi cung, chuyện đầu tiên Sở Phong làm là tới chỗ phủ của Đoan vương, tìm tên cùng một giuộc làm vai boss nhân vật phản diện với anh.

“Tam đệ, sắc mặt người sao lại kém vậy ?” Đoan vương đang ngồi trong đình chơi với con chim vẹt mới mua, thấy Sở Phong vội vã đi tới, cảm thấy hiếu kỳ nói.

Sở Phong vẫy tay bảo hạ nhân lui ra, đặt mũ ngồi xuống trên băng đá, nhẹ giọng nói, “Nhị ca, chuyện chúng ta đổ tội cho thái tử có sơ hở rồi, tên thủ phạm kia căn bản chưa chết !”

Đoan vương ‘a’ một tiếng, nét mặt lập tức trở nên cảnh giác. Mặc dù chuyện này y không có trực tiếp tham dự vào, chỉ đứng sau lưng bày mưu tính kế cho Tuyên vương, mà trong đầu Đoan vương so với ai khác còn rõ ràng hơn, nếu chuyện của Tuyên vương bị lộ ra, người đầu tiên bị liên lụy chính là y !

“Tam đệ đừng nóng vội, đúng lúc Nhị ca cũng có chút chuyện muốn nói với người.” Đoan vương vẫy vẫy

tay, ra hiệu Sở Phong tới gần, ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nói, “Người không phải luôn tò mò là vì sao phụ hoàng luôn không thích Lăng Phỉ sao, đoạn thời gian trước ta âm thầm cho người điều tra thôn Giang Châu, là quê hương của Thục Trân hoàng hậu khi còn sống. Người đoán xem, Nhị ca điều tra được chuyện gì nào ?”

Sở Phong nhìn vẻ mặt thần thần bí bí của y, đột nhiên *phúc chí tâm linh* (phúc đến thì lòng cũng sáng ra), trợn to mắt nói, “Nhị ca, ý người không phải là, thái tử hấn — — ”

Đoan vương cười quý dị hai tiếng, “Lúc đầu trước khi tiến cung, Thục Trân hoàng hậu phải lòng một người nam nhân, ở cùng thôn với người, là tiên sinh dạy học ở trấn trên...”

Lúc Sở Phong từ phủ Đoan vương đi ra, cảm giác tam quan lại phải làm lễ rửa tội thêm một lần nữa. Chẳng trách hoàng đế không thích Lăng Phỉ, bởi vì Lăng Phỉ căn bản không phải con ruột của ngài ! Nhưng mà, không phải con ruột của ngài, vậy tại sao hoàng đế còn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lăng Phỉ ?

Sở Phong trầm tư suy nghĩ, cũng chỉ có thể cho là hoàng đế sợ chuyện xấu trong nhà truyền ra ngoài, cho dù hoài nghi, cũng không thể trắng trợn tra xét được, thêm vào việc mấy năm trước Thục Trân hoàng hậu chết vì bị bệnh, có khả năng là xuất phát từ sự áy náy ở trong lòng mà muốn bồi thường, hoàng đế mới dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của Lăng Phỉ.

Thực sự là so với Châu Huyền Truyện còn muốn đặc sắc hơn a... Sở Phong cảm thán, vuốt cằm rồi ngồi lên xe ngựa hồi phủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thì nghe tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào. Sở Phong không nhìn được mà trở mình, ôm gối mơ hồ nói, “Ai vậy ?”

Trầm Mộc Nhiên đã sớm thức dậy, cậu ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn thân ảnh thon dài cao gầy phía sau cánh cửa được khắc hoa văn, trong lòng chợt nhảy lên một cái, chẳng lẽ là Lăng Phỉ ca ca... tới đón cậu ?

“Thái tử điện hạ giá lâm !” Quả nhiên, tiếng thông báo trong trẻo từ bên ngoài truyền vào.

Sở Phong lập tức tỉnh dậy, anh ‘sách’ một tiếng, chậm rãi ngồi xuống. Cũng không để ý tới áo lót rộng rãi còn ở trên người, mặt đầy oán hận mà nhìn Lăng Phỉ trực tiếp đẩy cửa đi vào, “Đại ca, người tới cũng thật sớm a !”

“Đương nhiên, bổn cung luôn hết lòng tuân thủ lời hứa.” Lăng Phỉ chẳng thèm để ý tới anh, khóe miệng mỉm cười mà đến trước mặt Trầm Mộc Nhiên, đau lòng mà nhìn mặt mày cậu, nói, “Mộc Nhiên, ta tới đón người về.”

“Thái tử ca ca...” Đôi mắt Trầm Mộc Nhiên đỏ chót, nhào vào lòng ngực của hấn.

Sở Phong ngáp một cái, liền quay về nằm trong chăn. Anh chính là đang ước gì Lăng Phỉ tới dẫn Trầm

Mục Nhiên về dùm cái đi, sau đó anh có thể một mình ngủ trên cái giường này, muốn lăn thế nào thì lăn thế đấy.

Ôm lấy vai Trầm Mục Nhiên an ủi vài câu, Lăng Phi quay mặt sang, liền thấy người nào đó nằm trên giường ngủ say như heo. Trong lòng hẩn tức giận, chau mày lại mà tới trước giường, dùng chân đá đá cái mông bị lộ ra bên ngoài của Sở Phong.

“Cũng đã *canh năm* rồi, còn ngủ? Có quan văn nào đó nói người hoang dâm vô độ, thật đúng là nói một chút cũng không sai.”

*canh năm: khoảng thời gian từ 3 giờ sáng đến 5 giờ sáng.

12. Chương 12: Thanh Lâu

Tao CMN ngủ nướng thì làm sao hả ?! Sáng sớm Sở Phong bị đánh thức, vốn đã vô cùng khó chịu, nghĩ tới bản thân đường đường là một vương gia, ngủ nướng thế mà cũng bị người ta dạy bảo, tức giận đến mức một chút buồn ngủ sót lại cũng mất theo, hất chân lên ngồi dậy, thẳng tắp mà trừng Lăng Phi.

“Mộ Nhiên, người ra ngoài trước, chờ ta ở ngoài.” Lăng Phi vừa nhìn tư thế nổi giận của Sở Phong, vờ vai Trầm Mộ Nhiên, ra hiệu cho cậu chờ ở ngoài.

“Thái tử ca ca — —” Trầm Mộ Nhiên không yên tâm mà nhìn hẩn.

“Không có chuyện gì, ta tự biết chừa mực.” Lăng Phi xoa xoa đầu của cậu, cười nhìn cậu đẩy cửa đi ra ngoài.

“Đại ca, sáng sớm người đã tới phủ của bốn vương nhận người rồi, chưa tính chuyện là còn quấy rối bốn vương nghỉ ngơi. Đã thế còn đá bốn vương một cái, người cho là bốn vương ngồi không hay sao ?” Sở Phong ôm hai tay, nheo mắt lại nhìn hẩn. Không biết có phải nguyên nhân là do biết được thân thế của Lăng Phi hay không, dù gì thì giờ anh đặc biệt tự tin khi đối mặt với thái tử điện hạ.

Lăng Phi cười khê một tiếng, chậm rãi tới trước giường, “Ồ, con mắt nào của Tam đệ thấy bốn cung đá người ? Bốn cung đá vào chỗ nào của người ?”

“Người đá vào — — của bốn vương.” Sở Phong vắt hết óc để suy nghĩ để tìm từ nào đó thay thế cho từ mông, cuối cùng mặt mày tối sầm lại, nhin đến nửa ngày mới nói ra hai chữ, “*Tôn mông* !”

*Tôn mông : *tôn* là cao quý, còn *mông* là mông → *mông cao quý* :v

Lăng Phỉ cười khúc khích, dường như bị anh chọc cười, “Tam đệ cũng thật thú vị a.” Vì sao trước giờ hấn chưa phát hiện ra điều này vậy nhỉ.

Sở Phong hừ lạnh một tiếng, “Đại ca, người đừng vội đắc ý. Nếu bổn vương đã có thể đưa người vào thiên lao một lần, thì cũng sẽ có lần tiếp theo. Người có tin hay không, lần sau người vào đó, sẽ không dễ dàng đi ra nữa ?”

Sở Phong nói câu này cực kì có khí thế, nhưng vẻ ngoài thì không có nửa điểm khí thế. Bởi vì do vừa mới tỉnh ngủ, tóc của anh có chút rối như tơ vò, vạt áo cũng cực kì mất trật tự, áo lót rộng rãi cũng mở ra, lộ ra một vùng da lớn ở ngực. Lăng Phỉ nhìn dáng dấp trềnh trềnh mình của anh, con người vừa đen vừa sáng, nhìn giống như chó con vậy, không nhận được mà cười khê, đưa tay nắm.

“A !” Sở Phong không hề phòng bị mà bị hấn nắm nửa cái má, đôi mắt trợn càng to hơn, nhe răng trợn mắt nhìn hấn.

Lăng Phỉ dùng sức nặn nặn cục thịt kia, cảm giác được đầu ngón tay căng thẳng tiếp xúc với xúc cảm co dãn, nụ cười bên mép càng sâu hơn.

“Lại vô lễ nữa rồi.” Lăng Phỉ ở lúc anh còn chưa phục hồi lại tinh thần, liền dứt khoát quay người, biến mất sau cánh cửa.

“CM người !” Sở Phong tức tới mức không nhận được là lấy gối nhỏ trên giường lia tới.

**

“Thái tử ca ca, người đi ra rồi.” Trầm Mộ Nhiên ở trong xe ngựa đợi nửa ngày, cuối cùng cũng thấy Lăng Phỉ ra. Làm cậu ngạc nhiên chính là, rất ít khi hấn biểu lộ tâm tình của mình lên mặt, thế mà lúc này lại nở một nụ cười.

“Tuyên vương không làm khó người đi ?” Trầm Mộ Nhiên từ trên cao nhìn xuống cậu, dường như rất lo cậu sẽ bị mất một cọng tóc gáy.

“Không có, hấn cũng không có can đảm đó.” Lăng Phỉ nắm tay của cậu để cậu kéo lên xe ngựa, sau đó cầm đệm dựa mà Trầm Mộ Nhiên đưa.

“Nghe nói trước đó vài ngày người bị bệnh ho khan, giờ đã khỏe chút nào chưa ?”

Trầm Mộ Nhiên nhìn ánh mắt ân cần của hấn, nhất thời đem mấy thứ tâm tư vừa nảy ném ra sau đầu, nở ra một nụ cười thật tâm với Lăng Phỉ, “Mộ Nhiên rất khỏe.” Lại nói tiếp, những ngày qua ở Tuyên vương, tuy rằng Sở Phong thường dùng mấy từ ngữ đùa giỡn cậu, thế nhưng chưa từng đối xử tệ với cậu, cho cậu uống thuốc và ăn canh bổ đều là những loại tốt nhất. Nghĩ tới đây, lần cuối cùng lúc cậu vén rèm lên liền liếc nhìn cửa lớn phủ Tuyên vương một cái, thần sắc phức tạp khó nói ra.

Lăng Phi đem hết thủy biểu hiện vừa rồi thu vào trong mắt, trong mắt phượng xẹt qua một tia sáng lạnh, cuối cùng hần rữa mất xuống, bất động thanh sắc mà tích tụ lại ở đáy mắt.

**

Trầm Mộ Nhiên vừa đi, những ngày kế tiếp của Sở Phong trải qua vô cùng sung sướng. Buổi tối muốn ngủ thế nào thì ngủ thế ấy, lúc ăn cơm cũng không cần ngồi nhìn mặt bệnh nữa. Anh cũng chẳng có chí lớn gì, chỉ muốn là một vương gia nhàn hạ, an an phận phận mà đi theo nội dung vở kịch. Bất quá hệ thống hình như không muốn anh sống dễ chịu thì phải, thái tử bên này vừa mới yên tĩnh thì Đao vương bên kia lại nghĩ ra một *thiêu thân* mới.

*thiêu thân: được hiểu theo kiểu ‘tự tìm đường chết’.

“Ám sát ?” Sở Phong ngồi ở bàn sau, khuôn mặt khiếp sợ và không dám tin, “Ồ tại buổi săn bắn mùa thu luôn sao ?”

Đao vương nhấp nhấp chén chè xanh trong miệng, đối với phản ứng của anh cũng không quá kinh ngạc, “Săn bắn mùa thu là thời cơ tốt nhất.”

“Nhưng... Nếu như bị phụ hoàng biết được...” Bởi vì căng thẳng, lời nói của Sở Phong không được trôi chảy, nhưng ở trong lòng thì mắng một câu đồng đội ngu như heo. Dựa theo cái tính chất của hệ thống, lần ám sát này tuyệt đối không thành, mà cho dù thành, thì Lăng Phi cũng không chết. Dù a, người ta là chính quy công, tự mang trong mình vàng sáng bất tử, bọn họ, là những nhân vật nhỏ bé sao có thể so được. Thế nào mà một Đao vương chính khí lẫm liệt phong hào vô cùng, lại cả ngày cứ động một chút là muốn làm chuyện lớn vậy nè ?!

“Tam đệ yên tâm, Nhị ca nắm chắc chín phần mười.” Đao vương đặt chén trà xuống, khước miệng nhếch lên một nụ cười bất buộc nghe theo, “Về phần phụ hoàng thì...” Y cong ngón tay lên, ngón trỏ ngo vào bàn, âm thanh chậm chậm, nói ra từng chữ, “Hổ dữ không ăn thịt con.”

**

Lúc Sở Phong từ trong phủ Đao vương bước ra, đầu óc cứ như là mơ. Hạ nhân thấy dáng vẻ hờn rời khỏi xác của anh, cho rằng vương gia nhà mình là vì Trầm công tử mà phiền lòng, không nhịn được tới gần, nhẹ giọng nói, “Vương gia, kinh thành này ngài muốn mỹ nhân nào mà không có, hà tất gì phải nhớ thương mỗi Trầm công tử.”

Sở Phong không khỏi liếc gã một cái, rất nhanh liền hồi hồn lại, khước miệng cũng treo lên một nụ cười tà khí, “Tiểu An Tử người nói đúng. Vậy người nói xem, ở kinh thành này, nơi nào nhiều mỹ nhân nhất a ?”

Nơi có nhiều mỹ nhân nhất, tất nhiên là nơi trăng hoa. Sau khi Sở Phong xuyên đến thế giới này, chưa lần nào đi thanh lâu. Lần này bị một tiểu tử nhắc tới, nội tâm ngay lập tức liên rục rà rục rịch. Dù gì Trầm Mộ Nhiên cũng đi rồi, anh còn giả làm vương gia thâm tình làm gì nữa, nhanh nhanh tới thanh lâu ôm mỹ

nhân mới phải.

Tiểu tư chà xát tay, cười hì hì hai tiếng, “Vương gia, vậy ngài khẳng định phải tới Ô Y Hạng, chỗ ấy có không ít tiểu quan tuyệt sắc, muốn nghe hát hay ngâm thơ đều có, ngài nhất định sẽ rất thích.”

“Được, vậy chúng ta tới Ô Y Hạng.” Sở Phong thưởng gã hai lượng bạc, trong lòng lại oán thầm, ta muốn tới chỗ đó nghe hát ngâm thơ cái gì, chỉ cần công phu trên giường tốt là được hết !

Sau nửa nén hương, thành phía nam – Ô Y Hạng.

“A, Tuyên vương gia, khách quý a. Ngọn gió nào đã thổi ngài tới đây ?”

Trong nhà gian, Sở Phong nhìn thân thể nam tử trang điểm xinh đẹp ăn mặc lộng lẫy trước mặt, dùng quạt xếp che mũi lại, miễn cưỡng cười cười, “Lão bản, người dùng son phấn hơi nhiều rồi đấy.”

“Vương gia thật xấu, mùi hương trên người người ta liền đoán ra được !” Lão bản xấu hổ dùng khăn lụa che miệng, liếc mắt đưa tình với Sở Phong, “Hôm nay vương gia muốn vị công tử thế nào ?”

Anh thích loại đi thẳng vào vấn đề này. Sở Phong mở quạt xếp ra, lộ ra nụ cười anh tuấn tiêu sái, “Người đứng đầu bảng của các người là ai ?”

Sắc mặt nịnh nọt của lão bản cứng lại một chút, rất nhanh lại cười lên, “Vương gia, Như Nguyệt công tử đã được người chọn rồi. Nếu không thì ta gọi Như Lan, Như Thanh công tử — —”

“Lớn mật !” Sở Phong đem quạt xếp đập lên bàn, cười gằn, “Người này lai lịch cũng thật lớn, đến ngay cả người của bốn vương cũng muốn cướp ?!”

“Vương gia bớt giận...” Lão bản bị sắc mặt âm trầm của anh dọa sợ, lại liếc mắt nhìn hai thị vệ đeo đao đi theo bên người anh, hai chân càng nhũn ra thêm. Nhưng mà hiện tại Như Nguyệt đang phục vụ vị chủ nhân kia, mà người kia cũng không thể chọc a...

“Như Nguyệt ở nơi nào, bốn vương muốn tự mình đi tìm y !” Sở Phong vừa nói xong liền đứng lên, không nhìn về mặt biển sắc đến kinh hãi của Cố lão bản, cầm lấy quạt đi ra ngoài.

Sở Phong diễn sâu quá, biểu tình trên mặt khỏi nói có bao nhiêu kiêu ngạo. Ở trên lầu hai đều là nhà gian, anh cũng chẳng kiêng kỵ ai, bảo thị vệ đá từng cánh cửa một, làm không ít uyên ương đang làm chuyện kia phải giải tán. Đang muốn đá cánh cửa cuối cùng này, cánh cửa được khắc hoa văn từ bên trong mở ra, một thân ảnh bạch y thon dài cao gầy đứng ở cửa, hướng Sở Phong khẽ mỉm cười, “Tam đệ ?”

Đi dạo thanh lâu mà cũng gặp phải Lăng Phi, Sở Phong khỏi nói có bao nhiêu xui xẻo. Nhưng anh cũng không tiện ở ngay tại đây nhận thức nhau được, không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu lên, trực tiếp né

Lăng Phỉ mà đi vào, liếc nhìn thân ảnh tinh tế mặt mày thanh lệ đang ở một bên đánh đàn, mới câu môi nở nụ cười, “Thì ra Như Nguyệt công tử được đại ca mời tới đây a.”

“Như Nguyệt, người đi ra ngoài trước đi.”

13. Chương 13: Trúng Kế (h)

“Như Nguyệt, người đi ra ngoài trước đi.”

Lăng Phỉ vẫy Như Nguyệt lui, liền ra hiệu cho thị vệ cũng lui ra ngoài cửa, lúc này mới ngồi xuống bên bàn tròn. Hắn rót cho mình một chén rượu, mắt phượng khẽ nâng lên, ánh mắt trong suốt mà thâm thúy nhìn về phía Sở Phong, “Tam đệ hôm nay thế nào lại có hứng thú đi nghe đàn vậy ?”

“Câu này nên hỏi đại ca mới đúng đi.” Sở Phong mở quạt xếp ra, đại mã hoành đao mà nhìn hắn đang ngồi phía đối diện, như có như không mà nói, “Đại ca không phải đã có Mộ Nhiên rồi sao, thế nào lại còn đi đến nơi trăng hoa này vậy ?”

Thần sắc Lăng Phỉ động lại một chút, trong đầu không tự nhủ được mà nhớ tới cảnh trước đó. Hắn tới sương phòng của Trầm Mộ Nhiên thăm hỏi một tiếng, lại nghe được một cái tên từ trong miệng cậu lúc đang ngủ, đến gần, mới nghe rõ đó là hai chữ “Tuyên vương”. Lúc đó hắn liền đứng sững sờ tại chỗ, cảm thấy ngực bị cái gì đó đè lên, lại không đành lòng chất vấn Mộ Nhiên, dưới cái cảm giác cô đơn mới tới Ô Y Hạng, muốn mượn rượu giải sầu.

Sở Phong nhìn vẻ mặt của hắn cũng đã đoán ra được sơ sơ, nam nhân mà, cũng chỉ đơn giản là vì hạ thân chưa được thỏa mãn nên mới muốn mượn rượu giảm bớt nỗi u sầu. Anh vui cười hơn hờ mà nhấc bầu rượu lên, rót cho Lăng Phỉ một chén rượu, “Đại ca không cần nói đâu, Tam đệ hiểu mà. Đến, đại ca uống thêm một chén nữa nào.”

Ngón tay nhỏ dài trắng nõn của Lăng Phỉ nắm chén thanh ngọc, nâng lên chén nước dập dờn, mắt phượng khẽ liếc anh một cái, bỗng sáng sủa mà nở nụ cười, “Bổn cung sao có thể uống một mình được, Tam đệ, ta cũng nên mời người một chén mới phải.”

Nụ cười này sáng rực rỡ như hoa quỳnh bỗng nhiên nở rộ chốn u tối, nói là làm điên đảo chúng sinh cũng không phải là nói quá. Sở Phong sững sờ nhìn đôi mắt kia, ở trong tối véo bấp đui mình một cái, mời hồi hồn sau khi nhìn sắc đẹp của thái tử.

“Ha ha, đại ca nói phải.” Con người Sở Phong chuyển động, hướng phía ngoài cửa nói, “Người đâu, đem rượu lên !” Đêm nay ở đây, anh sẽ thuận theo Lăng Phỉ mà uống cho thật sảng khoái, lúc say thì nam nhân rất thành thật, lúc đó nói không chừng còn có thể từ trong miệng hắn dụ nói ra một ít bí mật, về sau nếu mà lúc không thể không cùng thái tử đối mặt nhau, thì còn có thể lấy nhược điểm của thái tử ra mà áp chế hắn, thực sự là không còn gì tốt hơn nữa rồi.

Trong chốc lát, lão bản đã đem tới hai bình nữ nhi hồng tốt nhất tới, còn có hai chén ngọc trắng nhỏ. Sở Phong trước tiên bỏ giấy dán đi, đổ vào nửa chén rượu, đưa đến tay Lăng Phi, ân cần nói, “Đại ca, đây là loại rượu tốt, người nếm thử.”

Lông mi dài của Lăng Phi khẽ nâng, khẽ cười rồi liếc mắt nhìn anh, tiếp nhận cái chén, dứt khoát uống sạch hết trong một hơi.

Sở Phong vỗ tay, “Đại ca tử lượng thật tốt a ! Tam đệ đây cũng xin kính người một chén !” Anh tự rót cho mình nửa chén rượu mang tính chất tượng trưng, sau đó cùng Lăng Phi đụng vào một cái, làm bộ dùng tay áo che miệng lại, đầu thì ngẩng lên.

Nước rượu đều bị anh lén lút đổ xuống đất, Sở Phong đổ sạch sẽ rượu trong chén, lau miệng, làm bộ vừa hưởng thụ cảm giác hoàn mỹ tư thái mà rượu đem lại, “A, quả nhiên là rượu ngon ! Lại đến, đại ca, ta rót người một ly...”

**

Theo sự trầm lắng dần của bóng đêm, trong nhà gian, lư đồng phát tán ra một mùi hương thanh nhã ngày càng đậm đặc. Sở Phong cau mũi một cái, nghi hoặc mà đẩy nhẹ đầu, “Đại ca, người có ngửi thấy mùi hương gì không ?”

Mặt Lăng Phi chôn trong cánh tay, gò má giống như bạch ngọc nhuộm một màu đỏ nhàn nhạt, lông mi trên mắt của hắn giật giật, nhưng không nói từ nào.

“Đại ca ?” Sở Phong nhìn hắn không có phản ứng gì, cũng lưỡng lự trước được hắn là bị mình chuốc say rồi, trong lòng âm thầm đắc ý. Rón rén đứng dậy, anh đi tới trước người Lăng Phi, thăm dò mà vỗ vai hắn, “Đại ca ?”

Lăng Phi vẫn như cũ không hề động đậy mà nằm gục lên bàn, chỉ là đôi lúc miệng lại lẩm bẩm vài từ không rõ nghĩa. Sở Phong đè nén nội tâm mừng như điên, cẩn thận ôm Lăng Phi, đặt lên chiếc giường lớn hoa lệ sang quý.

Chắc chắn, thực sự là đại mỹ nhân a ! Sở Phong sờ cảm, tràn đầy phấn khích mà nhìn chằm chằm mặt Lăng Phi. Nhìn dung nhan đang ngủ yên tĩnh của Lăng Phi, lông mi dài mà dày hơi mấp máy, tâm anh giống như một mèo cào, ngứa ngáy khắp người. Cởi giày mò lên giường, trước tiên Sở Phong mạnh mẽ mà véo hai má Lăng Phi mấy cái, đem da thịt non mềm trắng nõn đỏ bừng lên, mời khà khà cười hết sức dâm dăng mà cởi đai lưng của hắn.

Dù sao thì Lăng Phi cũng không phải là đại ca của thân thể này, sắc đẹp trước mặt, có sao lại không hưởng cơ chứ. Lại nói tiếp Lăng Phi uống say như vậy, nói không chừng sáng mai thức dậy thì cái gì cũng nhớ không rõ. Trong đầu Sở Phong nghĩ ra nhiều ý rất biến thái, ngón tay lại linh hoạt mà cởi thắt lưng của Lăng Phi ra, ném qua một bên, vào lúc anh đang muốn đưa tay tiến vào vạt áo của Lăng Phi, thì một lực cực mạnh đột nhiên nắm lấy cổ tay anh.

Trong lòng Sở Phong rùng mình, theo bản năng mà nhìn lại. Đôi mắt Lăng Phi không biết là mở ra từ lúc nào, hấn mặt không đổi mà nhìn Sở Phong, con người trong suốt sáng ngời, không có vẻ gì là say cả.

“Chuyện này đại ca... Người đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn người ngủ thoải mái — —” Lúc này Sở Phong mới biết là bản thân đã trúng bẫy, lo lắng mà tìm cách thoát thân, lực đạo nắm lấy tay anh lại đột nhiên mạnh thêm, bên hông cũng truyền đến một nguồn lực bén nhọn, lúc anh còn chưa kịp tỉnh táo lại, thì hai người trong nháy mắt đã thay đổi vị trí.

Lăng Phi đem anh đặt dưới thân, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo, “Hiểu lầm ? Đừng tưởng rằng bản cung không biết tâm tư dơ bẩn của người là gì !” Dừng một chút, liền thấp giọng nói, “Hương vị kia thật dễ chịu đúng không ? Bởi vì bên trong có bổ thêm nhuyễn cốt tán, có phải là cảm thấy toàn thân mềm mại, không có khí lực ?”

Sở Phong giật giật, phát hiện tứ chi của bản thân quả thật là bủn rủn cực kỳ, anh cảm hận mà mài răng. Đã đến bước này rồi, anh cũng lười giả làm huynh hữu đệ cung với hấn, thẳng thắn phá thủng tầng quan hệ này. Nâng mắt lên, không sợ gì mà trào phúng nhìn thẳng vào Lăng Phi, “Đại ca, ta cảm thấy người thật đáng thương thế nào ấy. Người dù gì cũng là con trưởng, là đích tôn, nhưng xưa nay phụ hoàng lại không sủng ái gì người, người có từng nghĩ tới lý do là vì sao không ?”

Ánh mắt Lăng Phi tối lại, hấn nắm cổ Sở Phong, chậm rãi ghé vào lỗ tai anh mà nói, “Tam đệ đây là muốn nói... Bản cung không phải là con ruột của phụ hoàng sao ?”

Hấn thế mà lại biết thân thế của mình ! Làm sao có khả năng đó được ! Trong lòng Sở Phong hoảng hốt, anh thấy thần sắc bình tĩnh đến khủng bố của Lăng Phi, khóe miệng thậm chí còn mang theo nụ cười, đáy lòng bỗng dâng lên một dự cảm cực kỳ bất thường...

“Ăn miếng trả miếng, bốn chữ này chắc Tam đệ đã từng nghe qua đi ?” Lăng Phi quỳ gối lên giữa hay chân Sở Phong, đem sợi dây buộc màn tua ở trên giường kéo xuống, dứt khoát trói chặt cổ tay nam nhân này lại. Mắt hấn nhìn thấy vẻ thất kinh của Sở Phong, đôi mắt phượng thâm thúy lại dài nhỏ tràn đầy vẻ lạnh băng, “Lăng Phong, chính là người tự mình mò tới tay bản cung, thì đừng trách bản cung không hạ thủ lưu tình !”

“Người... Người không sợ bản vương đem chuyện thân thế của người...” Sở Phong nhìn hấn tháo đai lưng của mình, quần áo trên người từng cái từng cái bị ném xuống dưới giường, gấp đến mức đầu đầy mồ hôi. Chẳng lẽ lại muốn lặp lại cái tình cảnh đó ở thế giới này nữa sao ? No !

“Vương gia cứ việc nói ra ngoài đi.” Lăng Phi không chút để ý mà nở nụ cười, đem thứ cuối cùng nơi che giấu vật giữa hai chân anh là tiết khố cởi ra. Lại từ trong ruột rỗng của gối lấy ra một bình nhỏ, quơ quơ trước mặt Sở Phong, “Vương gia chắc cũng chẳng xa lạ gì với đồ chơi nhỏ này nữa phải không ?”

“Lăng Phi, CM người — —”

“Thật ồn ào.” Lăng Phi lắc đầu một cái, xé một góc ở vạt áo, nhét vào trong miệng của anh.

“A...” Sở Phong không cam lòng mà mở to mắt, tay chân nặng nề vô lực phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lăng Phi đổ ra một đồng thuốc mỡ màu trắng lên tay, một tay khác đẩy chân anh ra, ngón tay dính thuốc mỡ hướng khe móng của anh mà đi tới.

“Kẹp chặt quá.” Động tác Lăng Phi có chút thô lỗ, hấn căn bản không cho Sở Phong thời gian thích ứng, ngón tay dính thuốc mỡ cứ thế mà trực tiếp mở ra miệng huyết đang đóng chặt, ở bên trong mà khuấy lên. Bởi vì căng thẳng, nơi thịt mềm kia của Sở Phong ép chặt lấy hấn, xúc cảm căng mịn trắng mịn kia khiến hạ thân Lăng Phi không tự chủ được mà nóng lên. Hấn chăm chú nhìn biểu cảm không cam lòng cùng phần hấn trên mặt Sở Phong, lại chỉ có thể vô lực mà mở rộng bắp đùi, trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm giác thành công cực lớn.

Ngón tay Lăng Phi tăng lên ba ngón, nặng nề mà đâm xuyên trong vách tường đang sốt cao kia. Chân Sở Phong bị ép mở thành một tư thế rất xấu hổ, càng xấu hổ hơn là bên tai anh lại vang lên tiếng nước, đôi chân cường tráng thon dài của anh hơi run một chút, cảm giác bên trong cơ thể bị cưỡng ép mở ra khiến cho anh nhăn lại lông mày anh tuấn vì cảm giác không khỏe chút nào này.

Cả người đều bủn rủn vô lực, cổ tình miệng huyết ở giữa hai bắp đùi lại càng trở nên mẫn cảm hơn. Cái bình nhỏ thuốc mỡ kia phỏng chừng có thành phần là xuân dược, cảm giác không khỏe lúc đầu đã dần biến mất, nơi sâu kín trong đũng đạo bắt đầu nổi lên từng trận nóng ngứa, làm cho anh muốn cào một cái.

“Bắt đầu nếm vị rồi?” Lăng Phi trào phúng mà đánh giá dương cụ hơi cương giữa hai chân anh, “Người nói xem nếu hoàng đế nhìn thấy bộ dạng chẳng biết xấu hổ này của người, sẽ nghĩ thế nào nhỉ?”

Sở Phong mặc kệ hấn, thẳng thắn mà đem đầu quay đi, hờ hững nhắm mắt lại.

Lăng Phi cười lạnh một tiếng, rút tay ra, lấy vải trong miệng Sở Phong xuống. Chờ ánh mắt người kia chuyển sang kinh ngạc, hấn vén vạt áo lên, mở ra thứ đang bị tiết khổ bao bọc, uốn người về phía trước.

“A ——” Mặt Sở Phong ngay lập tức liền vặn vẹo, toàn thân anh căng lên, trong cổ họng phát ra vài tiếng khàn vì đau. Cái vật vừa lớn vừa cứng kia của Lăng Phi không chút lưu tình mà đâm vào bên trong, tuy rằng đã bôi trơn qua, nhưng mà đũng đạo nam nhân trời sinh không phải là nơi chứa ngoại vật. Vách tường mềm mại bên trong quấn chặt lấy dị vật xâm lấn, Sở Phong cắn răng, chau mày, “Người... Cút ra ngoài... Cho ta...”

Lăng Phi cũng bị anh ép chặt cũng chẳng dễ chịu gì, lông mày tuấn tú của hấn cau lại, đánh một cái lên cái móng cao vênh của nam nhân, ác thanh ác khí nói, “Không muốn bị chảy máu thì mau thả lỏng cơ thể, bốn cung cũng không có kiên nhẫn giúp người!”

Sở Phong thật muốn phun một ngụm nước bọt lên trên mặt của hấn, không chờ anh nói, Lăng Phi đã rút đục vọng ra, bôi thuốc mỡ lên. Anh dùng hết toàn lực giãy dụa muốn lui ra sau, nhưng một tay Lăng Phi đã chế trụ chân anh lại, một tay khác nắm lấy đục vọng, mạnh mẽ mà hướng miệng huyết kia đâm vào.

Lần này hấn không cho Sở Phong cơ hội thở ra nữa, mạnh mẽ như đao mà đâm vào, sau đó liền bắt đầu thoải mái mà đâm rút, mỗi một lần đều đi vào nơi sâu nhất trong đũng đạo. Sở Phong chỉ cảm thấy lực

phủ ngũ tạng đều bị đâm đến mức sắp hỏng luôn rồi, anh há mồm thở hổn hển một cách khó khăn, thịt mềm bên trong dững đạo cũng vô cùng đáng thương mà co rút lại, không cam lòng khiếp sợ mà chống lại ngoại vật xâm nhập kia.

“A... Ừm...”

Tiếng khàn khàn của nam nhân mang theo một tia quyền rũ cũng đau đớn khiến bụng dưới của Lăng Phi càng nóng thêm. Gương mặt tuấn mỹ của Lăng Phi xẹt qua một tia nham hiểm, đem một chân của Sở Phong đưa lên vai mình, càng dùng sức mà đâm vào miệng huyết lây lội ướt át kia.

Hai người kết hợp với nhau, bộ vị dưới tình huống ma sát tối đa cơ hồ muốn thiêu cháy cả hai. Theo từng động tác hơi chậm dần như bão tố của Lăng Phi, Sở Phong cũng từ cảm giác đau đớn tìm được một tia thoải mái vi diệu. Trong lòng anh rõ ràng cho rằng đó là do xuân dục mà ra, nhưng ý chí không vững thì không cách nào thân thể lại không chịu thua kém mà chống lại, lúc Lăng Phi lại một lần nữa đâm vào, mị thịt non mềm thậm chí còn chủ động bao lấy côn thịnh thô cứng, dương cụ phía trước cũng lần thứ hai cương lên thật cao.

14. Chương 14: Hậu Quả Của Việc Mạnh Miệng (h)

“Ha a... A...”

Sở Phong rên rỉ từ từ trở nên cao vút như muốn vỡ tan, tiếng rên từ tính khàn khàn mang theo vẻ quyền rũ từ tận trong xương. Lúc Lăng Phi lại chen vào một lần nữa, hai chân của anh không kiềm chế được mà kẹp chặt vai Lăng Phi, chủ động gờ cao eo lên, làm cho cự vật càng đâm sâu vào trong. Mà Lăng Phi thấy anh đáp lại như vậy thì càng mãnh liệt đâm rút, cái eo gầy cứng cáp không ngừng lay động, đẩy hai người cùng nhau chìm vào dục vọng sâu thẳm.

Bộ vị kết hợp giữa hai người phát ra tiếng va chạm cùng với nước dâm mỹ, tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ của hai người hòa quyện vào nhau, vang vọng trong căn phòng yên tĩnh.

Sở Phong bị hấn đâm tới mức lùi về phía sau, có mấy lần đầu bị đụng vào chân giường, đang muốn hùng hùng hổ hổ oán giận, thì có một cánh tay bỗng đỡ sau gáy của anh, lập tức sau đầu anh có thêm một cái gối mềm mại. Sở Phong đối với hành động săn sóc này của Lăng Phi có chút không thích ứng được, để phòng mà nhìn hấn.

“Nhìn cái gì ? Đầu thì như miếng gỗ, thay tư thế đi !”

Giọng điệu của thái tử điện hạ mang theo sự ghét bỏ đậm đặc, nhưng mà dục vọng ở hạ thân đang càng ngày càng tăng lên lại thành thực mà phản ứng theo tiếng lòng của hấn. Sở Phong xi cười một tiếng, không vui mà nói, “Vậy trước hết người phải cởi trói tay cho ta đã.”

Lăng Phi nhíu nhíu mày, đang trong tư thế kết hợp, hần cúi người mở ra cái dây trói cổ tay Sở Phong. Hần cũng chẳng lo lắng việc Sở Phong sẽ chạy, chỉ là trong lòng hắn rất rõ, người này có rất nhiều mưu mô, chính là những lúc hắn không phòng bị, không phải là tên này muốn trèo lên đầu hắn làm mưa làm gió sao.

Sở Phong xoa xoa cổ tay đau nhức, mặt đầy vẻ không tìm nguyên nhân mà thay đổi thành tư thế quỳ nằm úp sấp. Lăng Phi rất hài lòng với cái tư thế này, đầu tiên hắn nặn nặn cái móng vuốt cao của Sở Phong, chà đạp cái móng từ màu mật ong sang màu đỏ bừng, sau đó mới đưa hai ngón tay vào khe rãnh, kích thích điểm nhạy cảm hậu huyết của nam nhân.

Vốn là dững đạo khô khốc chặt kẹp giờ biến thành nơi ẩm ướt mềm mại cực kỳ, Lăng Phi đẩy ra hai cánh móng kia, nhìn chăm chú vào nơi đỏ sẫm nằm ở giữa, mở ra miệng huyết đang đóng, cổ họng giật giật, không nhìn được nữa mà càng dùng sức đâm vào vách tường ẩm bên trong.

“Đại gia người... Muốn làm... Ân... Cũng nhanh chút...”

Sở Phong thực sự không chịu nổi kiểu dằn vặt khó nhìn như vậy, lông mày anh khí của anh nhăn lại rất chặt, khoe mắt nhuộm màu ửng đỏ tình dục, cái eo cường tráng cơ hồ muốn xụi lơ luôn rồi, hiện ra càng rõ ràng các đường xương từ xương vai đến xương đuôi đạo, ánh mắt mờ mịt. Rút ngón tay ra, hắc tách móng nam nhân ra, hạ eo xuống, dùng sức mà đem dương cụ của mình đâm vào mật huyết tiêu hồn đầy nóng rực kia.

“Ha a a — —” Sở Phong thiếu chút nữa là bắn, bắp đùi cùng cơ thể của anh không nhìn được mà rung theo, hai tay dùng sức mà nắm chặt chặn đem dưới thân.

Mới vừa cao trào xong nên hậu huyết đặc biệt căng mịn, Lăng Phi cắn răng đâm thêm mấy chục cái, cuối cùng không nhìn được nữa mà bắn vào trong cơ thể Sở Phong. Đợi cho dục vọng hoàn toàn mềm nhũn xuống, hắn mới chậm rãi rút ra khỏi cơ thể Sở Phong.

Sở Phong lúc này đã mất hết sức lực mà nằm nhoài trên đệm, Lăng Phi cúi đầu nhìn vào miệng huyết giữa hai chân anh đang nhấp nháy phun ra những luồng bạch trọc, chỉ cảm thấy dục hỏa vừa mới bình ổn lại đã có xu thế trở dậy rồi.

‘Ba’ một tiếng, là Lăng Phi đánh vào móng Sở Phong, âm thanh âm u mà nói, “Xoay lại.”

Mặt Sở Phong đang chôn trong chăn thoáng cái vụn vụn, dùng khuỷu tay cố gắng hết sức chống đỡ trở mình lại, anh một bên thở dốc một bên trào phúng mà nhìn Lăng Phi, “Thế nào, đại ca chẳng lẽ còn muốn làm lần nữa ? Không phải là biết vị rồi nghiệm rồi đi ?”

Lăng Phi giống như là bị anh chọc vào trúng chỗ đau, ánh mắt hơi đổi một chút. Hắn đưa tay ra, nắm cầm Sở Phong, thần sắc âm lãnh mà nói, “Ta đây là ăn miếng trả miếng ! Về phần cùng làm tình với người, bắt quá chỉ là muốn nhìn xem bộ dạng chịu đựng của người khi bị làm mà thôi.”

Sở Phong nghe xong câu này, trong lòng như bị đâm một cái, một loại cảm giác chua xót khó có thể dùng

lời diễn tả bỗng nhiên bao phủ anh. Anh thẳng tắp trừng Lăng Phi, ‘phi’ một bãi nước bọt vào mặt hắn.

“Người!”

Tính cách Lăng Phi là yêu sạch sẽ, bị Sở Phong nhục nhã như thế, tức giận đến mức liền đưa tay tát anh một cái. Trong chốc lát, mặt trái của Sở Phong liền hiện lên dấu bàn tay đỏ tươi.

“Người cho rằng bốn vương hiếm lạ làm chuyện này với người sao ?” Sở Phong bưng cái má đang bị sưng tấy lên, ánh mắt sắc bén như đao, “Người bắt quả cũng chỉ là dựa vào chút thủ đoạn thấp hèn — —”

Lăng Phi nhìn môi Sở Phong lại muốn mở ra nói, trong lòng tức giận, lại không dám động thủ đánh anh nữa, đầu bỗng nóng lên, liền cúi người xuống, dùng miệng mình ngăn chặn thứ đang lải nhải kia, cái miệng làm hắn chán ghét không thôi.

Sở Phong không ngờ tới hắn lại dùng chiêu này, con người tròn xoe, một đồng lời mắng người sau đó toàn bộ đều nuốt hết xuống bụng.

Tư vị môi dính vào nhau ngoài dự liệu của hai người là có cảm giác rất tuyệt. Lăng Phi không nghĩ tới là, cái tên cao lớn thô lệch này, lại có bờ môi nở nang mềm mại như vậy, hắn có chút không thể không chế được mà hé miệng, vệt vàng gặm cắn môi của nam nhân, tay cũng tự động mà mò tới lồng ngực trần của Sở Phong. Sở Phong nào cho hắn thực hiện được, thừa dịp đầu lưỡi của Lăng Phi luồn vào trong miệng anh, hung ác mà dùng răng cắn hắn một cái.

Nếu không phải là đầu lưỡi của Lăng Phi rút về nhanh, thì cục thịt mềm này đã sớm chảy máu rồi. Lăng Phi nắm cằm Sở Phong, ánh mắt tối tăm nhìn anh, “Người thế mà dám làm thật !”

Không chờ Sở Phong nói chuyện, hắn liền nhấc một chân của nam nhân lên, eo uốn về phía trước, dương cụ bán cương lần thứ hai hung ác mà tiến vào trong cơ thể nam nhân.

Sở Phong rên lên một tiếng, nơi yếu ớt bị người xâm chiếm, mới vừa lấy lại khí thế thì nhất thời tiêu tan không còn chút bóng dáng tăm hơi nào. Lồng ngực của anh gấp rút lên xuống, như muốn trả thù mà kẹp chặt hai chân lại, lập tức đưa tới tiếng than nhẹ của Lăng Phi.

Thanh niên tuấn mỹ dùng ánh mắt nguy hiểm mà nhìn xuống anh, từng chữ giống như là chen ra từ hàm răng, “Ngày mai người mới được quay về phủ Tuyên vương !”

Trong đầu Sở Phong cảnh báo mãnh liệt, muốn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Dù sao Lăng Phi từ nhỏ đã tập võ, tuy rằng thân hình cao gầy trắng nõn, nhưng ẩn giấu dưới cơ thể gầy gò ấy chính là sức mạnh không thể khinh thường. Hắn giữ eo Sở Phong, hai mắt đỏ lên, dùng hết sức mà đâm vào dũng đạo mềm mại ấm áp kia, vừa mạnh vừa lâu, làm cho Sở Phong tự xưng là đại dương vật cực chuẩn cũng không kìm lòng được mà âm thầm lú lưỡi ở trong lồng.

Lúc bắt đầu thì Sở Phong còn kiên cường ngậm miệng lại, trong miệng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Nhưng không lâu sau thì Lăng Phi đã tóm được tử huyết của anh, trong lúc vô tình hắn phát hiện dự vọng của mình trong một lần đẩy vào sâu trong vách thì chạm vào một cái gì đó thật nhỏ bị nhô ra, sắc mặt Sở Phong trở nên cực kỳ quái lạ, tính cụ trong quần càng thành thực mà rung lên. Vì vậy lúc tiến công lần sóng đâm rút tiếp theo, hắn liền mạnh mẽ hướng vào nơi đó mà đâm, mà lực đạo thì lần này so với lần trước càng mạnh hơn. Tự chủ của Sở Phong vốn yếu, bị hắn làm như thế mấy lần thì tiếng rên rỉ trong miệng không nén được nữa, một tiếng so với một tiếng còn cao hơn.

“Ừm a... A...”

Hai người từ trên giường lăn tới thảm len Ba Tư dày trên sàn nhà, lại từ sàn nhà chạy trở về giường. Đến lần cuối cùng, từ phần eo trở xuống, Sở Phong đã hoàn toàn mất hết tri giác với nó rồi, cả người đều hoảng hoảng hốt hốt mà lên xuống trên người Lăng Phi. Mà Lăng Phi thế mà lại đem anh ôm ngồi trên đùi, như là đang đi tiểu, đem hai chân anh kéo ra tối đa, cự vật trong quần hung ác mà hướng từ dưới lên trên đánh vào trong anh.

Chờ cho tới khi tất cả mọi thứ kết thúc, phương đông đã mơ hồ lộ ra màu trắng bạc. Sở Phong từ lâu đã bị hắn làm cho ngất đi, cơ thể trần trụi đầy những vết xanh xanh tím tím cùng vết cắn, hai chân không thể khép lại còn hơi run run. Lăng Phi hình dáng dập dềnh của anh, trong lòng liền sinh ra một tia hối hận, nhưng lại rất nhanh bị lửa giận dâng lên trong lòng đốt cháy cho không còn mảnh nào.

Đây đều là người tự làm tự chịu ! Hắn cảm hận mà nghĩ, khoác áo bước xuống giường, vòng qua bức bình phong mà đi ra khỏi nhà gian, gọi ám vệ thiếp thân tới.

“Tình huống bên ngoài vào tối hôm qua như thế nào ?”

“Tuyên vương mang tới hai tên thị vệ không được thành thật lắm, bắt quá đều đã bị thuộc hạ trói lại, nhốt vào phòng củi rồi.”

Lăng Phi hài lòng mà gật đầu, lại hỏi, “Thiên Cơ Các gần đây có tin tức gì mới sao?”

Ám vệ gật gù đầu, từ trong tay áo lấy ra một ống trúc được lấp kín, đưa vào trong tay Lăng Phi.

Lăng Phi bảo ám vệ lui ra, một mình ngồi xuống bàn có ánh nến bên cạnh. Hắn từ trong ống trúc lấy ra một tờ giấy nước sơn, ngón tay thon dài mở ra giấy dán, mở cuộn giấy ra, hắn chăm chú nhìn những chữ viết màu đen, mắt phương xinh đẹp ép chặt lại, đáy mắt hiện lên lóe lên sát ý.

Hắn rũ mắt xuống, đưa tờ giấy vào trong ánh nến, nhìn ngọn lửa màu vàng nuốt chửng tờ giấy trắng một cách sạch sẽ, gương mặt tuấn mỹ trước nay chưa từng có trở nên băng lạnh và nghiêm túc.

Nếu các người đã vô tình, thì đừng trách bốn cung vô nghĩa!

15. Chương 15: Vào Cung

“A, nhẹ chút !”

Lông mày Sở Phong nhíu chặt, nhe răng trợn mắt mà bưng cái mông mình, được tên sai vật đỡ ngồi lên xe ngựa.

Gương mặt tên sai vật không rõ mà nói, “Gia, ngài không bôi thuốc sao. Với lại lẽ ra tên cùng làm với ngài phải chuẩn bị đầy đủ thuốc mỡ rồi chứ nhỉ... Hẳn là đã sớm — —”

Sở Phong nghĩ thầm rằng cái tên sai vật này thật là không thức thời chút nào, đánh một cái vào gáy gã, chột dạ nói, “Người thì biết cái gì ! Bồn cung té lộn mèo một cái đau đớn bao nhiêu người có biết không ! Nhanh đi lấy cái đệm lót lại đây !”

Tên sai vật bị đánh nên không vui chút nào, nhanh chóng đi lấy cái đệm lót cho chủ tử nhà mình, đặt đệm dưới mông anh. Sở Phong thay đổi tư thế mà ngồi xuống, cuối cùng cũng coi như tìm được một chỗ dễ chịu cho cái mông, liền cố gắng dựa vào vách buồng xe, nghe âm thanh kéo kẹt của bánh xe khi nghiền ép mấy cục đá trên đường, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà mới ngồi trong chốc lát, trong đầu Sở Phong liền hiện lên một khuôn mặt tuấn mỹ lại tinh xảo, khuôn mặt kia mang theo biểu tình thiếu đôn khiến anh nghiêng rằng nghiêng lợi :

“...Bồn cung làm tình với người, bắt quá chỉ là muốn nhìn xem bộ dạng chịu đựng của người khi bị làm mà thôi.”

Giọng điệu giễu cợt kia giống như vẫn còn vang bên tai anh. Sở Phong từ lâu đã luôn là người “thượng”, là một tay lão luyện chơi qua không biết bao nhiêu là bông hoa, ở trong vòng gay luôn rất được hoan nghênh, nào chịu được cái cảm giác bất lực bực bội này. Vừa nghĩ tới ngày đó, Sở Phong liền hận không thể cầm ngay thanh kiếm vọt vào trong đông cung, đâm mấy lỗ lớn máu tươi đầm đìa trên người tên Lăng Phi kia.

Chỉ là trừ cảm giác phẫn nộ cùng không cam lòng ra, trong lòng anh tựa hồ còn ẩn giấu một cái gì khác. Mà Sở Phong thì chưa bao giờ muốn tìm hiểu kỹ càng. Anh cùng Lăng Phi đã định là kẻ đối địch, đây là sắp xếp mà hệ thống đã sớm thiết lập nên, tất cả nội dung vở kịch cũng chỉ xoay quanh cái con đường phát triển này. Dù cho bọn họ đã xảy ra quan hệ thì cũng không ảnh hưởng gì tới đầu mối chính của nội dung vở kịch, dù sao thì đêm đó ở thanh lâu mục đích của hai bên đều là muốn tiết dục, cũng không ai đem nó coi là thật được.

Nghĩ tới đây, Sở Phong bắt đầu đau đầu giá trị trình tiết của bản thân ghê gớm. Sau đêm thanh lâu đó, giá trị trình tiết của anh trực tiếp bị trừ 100 luôn, số còn dư thì lại không quá 250. Anh cứ tưởng lúc trước anh cần cù chăm chỉ “giam cầm” Trần Mộ Nhiên, nỗ lực đóng vai nhân vật là một tên tinh trùng thượng não si hấn công hai, thật vật vã mới tích lũy được một chút giá trị trình tiết. Kết quả thì sao, được rồi, vì một đêm đó liền cứ thế mà bay mất !

Tuy rằng giá trị tiết tháo không thay đổi nhiều lắm, mà giá trị nhân phẩm thế mà lại tăng lên, hiện tại đã tới mức năm trăm rồi. Sở Phong đối với cái này rất hài lòng, giá trị nhân phẩm nếu như chạm tới mức một ngàn, hình như hệ thống sẽ có thưởng... Bất quá càng về sau thì hệ thống xuất hiện ngày càng ít, giọng nói máy móc nhắc nhở duyên dáng kia cũng lâu lắm mới vang lên một lần, có lúc Sở Phong còn có loại ảo giác là bản thân đã hoàn toàn bị sáp nhập vào cái thế giới này rồi...

Đang lúc suy nghĩ loanh quanh, chẳng hiểu sao xe ngựa lại dừng lại, tiếng thông báo của tên sai vặt từ bên ngoài vang lên, “Gia, tới hoàng cung rồi.”

Sở Phong gật gật đầu, đỡ cái eo bủn rủn cứng ngắc xuống xe ngựa. Ngày mai là ngày săn bắn mùa thu, hoàng đế lại triệu anh vào cung sớm, hơn nữa còn bảo anh hãy ở trong hoàng cung tối nay, ngày mai cùng hoàng đế và đội cận vệ đi bãi săn. Sở Phong không phải là tên ngu, tất nhiên đoán được là sẽ có chuyện đại sự gì đó xảy ra.

**

“Phụ hoàng, mấy ngày không gặp, người càng ngày càng bộc phát tư thế oai hùng !”

Đi tới Điện Thái Hòa bái kiến hoàng đế, Sở Phong như cũ là lời mở đầu đầy nịnh hót. Chiều này đối với một quân chủ luôn chú trọng sĩ diện thì chưa bao giờ là cũ. Quả nhiên, hoàng đế vừa thấy anh, liền lộ ra nụ cười không biết nên làm gì cho phải.

“Lão tam, cái miệng này của ngươi thế mà càng ngày càng ngọt ! Miệng lưỡi cũng thật trơn tru !” Hoàng đế đang tập viết chữ, ngài hạ bút, ngẩng đầu nhìn Sở Phong, “Ngươi nhìn mấy chữ phụ hoàng này xem như thế nào ?”

Sở Phong tò mò đi tới coi, liền thấy chữ rồng bay phượng múa trên giấy đậm sắc, bốn chữ lớn “Quân lâm thiên hạ”. Anh không hiểu thư pháp, nhưng có thể nhìn ra được bút pháp cứng cáp lão luyện. Cười vỗ vỗ tay, Sở Phong cất cao giọng nói, “Chỉ một chữ, hảo !”

“Biết ngay là ngươi không nhìn ra được nguyên cơ mà.” Hoàng đế lắc đầu cười, ngài đặt bút lông nhỏ xuống, vẩy lui thái giám tổng quản, vén vạt áo long bào lên, ngồi xuống bên bàn trà.

Sở Phong nhìn ra ngài có lời muốn nói, liền vội vã ngồi đối diện ngài, chân chó mà rút cho ngài một chén đại hồng bào, cung kính đưa tới tay hoàng đế.

“Lão tam, ngươi có biết vì sao hôm nay trẫm gọi ngươi tiến cung không ?”

Quả nhiên là ở đây chờ mình. Sở Phong giả bộ mờ mịt, sờ sờ đầu, “Nhi thần ngu dốt, thực sự không biết được thâm ý của phụ hoàng.”

Hoàng đế uống một ngụm trà, chậm rãi đem chén trà đặt lại lên trên bàn trà, lúc này mới nhẹ giọng nói,

“Trẫm hỏi ngươi, bốn chữ vừa nãy mà trẫm viết, ngươi có ý kiến gì không?”

Tôi có thể không đưa ra ý kiến không, tôi cũng không phải là Đao vương, cả ngày cứ nghĩ cách làm thế nào tiêu diệt thái tử để mình lên ngôi. Tôi chỉ muốn làm một vương gia nhàn hạ thôi mà. Nhưng mà những câu này Sở Phong không dám nói với hoàng đế, anh do dự một chút, nghĩ một đằng nói một nẻo, nói, “Nhi thần chỉ là một vương gia không biết tiến thủ mà thôi. Đại ca văn thao vũ lược, mưu trí hơn người, nếu sau này có thể nắm giữ giang sơn, mặc dù không thể so với phụ hoàng, nhưng sẽ cũng không thẹn với bách tính.”

“Ngươi biết nghĩ như vậy sao ?” Hoàng đế ánh mắt sáng quắc, con ngươi đen sâu thăm nhìn thẳng anh, “Phong nhi, trẫm biết vài ngày trước ngươi có tới phủ Đao vương...”

Trong lòng Sở Phong rùng mình, thầm nghĩ chẳng lẽ kế hoạch Đao vương ám sát thái tử bại lộ, nhưng nhìn sắc mặt của hoàng đế, cũng không có ý chất vấn gì, anh không thể làm gì khác hơn là trước hết ép nghi ngờ cùng khẩn trương ở trong lòng xuống, cố tỏ vẻ trấn định mà nói, “Dạ, cây hải đường trong phủ Nhị ca nở hoa rồi, trông rất đẹp mắt. Nên nhi thần mới đặc biệt tới ngắm thử xem.”

Hoàng đế nghe anh nói thế, hừ lạnh một tiếng, thần sắc có chút không vui, “Ngươi có phải cho là, những chuyện quỷ người cùng Nhị ca của ngươi lên lút làm, trẫm hoàn toàn không biết gì sao ?”

Hoàng đế vừa dứt lời, mồ hôi lạnh trên trán Sở Phong liền rơi xuống, anh hốt hoảng quỳ nằm xuống đất, giọng run run mà nói, “Phụ hoàng minh xét ! Nhi thần đối với phụ hoàng tuyệt không thay lòng đổi dạ !”

Hoàng đế cũng không nói lời nào, mà là vuốt cái nhẫn ngọc trên ngón tay, trong đôi mắt sạch sẽ kia như che giấu điều gì đó mà đánh giá qua lại trên người Sở Phong. Hồi lâu, ngài mới cười nhẹ nhàng, hướng Sở Phong mà khoát tay, “Đứng dậy đi.”

Sở Phong đoán không ra ý cười bên miệng ngài là có ý gì, trong lòng run sợ mà ngồi xuống, lại nghe hoàng đế ung dung nói, “Trẫm bảo ngươi tiến cung, cũng không phải là lời chuyện cũ ra, cũng không phải muốn răn dạy gì ngươi.”

Tim Sở Phong đập nhanh hơn, tập trung nghe lời kế tiếp của ngài.

“Trẫm... Là muốn ngươi trợ giúp Nhị ca của ngươi một tay.”

Con ngươi Sở Phong chợt co rụt lại, vô cùng khiếp sợ mà nâng mắt lên.

16. Chương 16: Săn Bắn Mùa Thu

Lúc Sở Phong về lại tắm điện, mồ hôi trên lưng đã làm ướt cả lớp quần áo mỏng.

Sau khi hoàng đế nói xong lời đó, anh đã suy đoán ra được ba loại tin tức quan trọng.

Một, kế hoạch Đao vương muốn ám sát thái tử, hoàng đế biết rõ rõ ràng ràng ! Hai, hoàng đế sợ là cũng đã biết việc Lăng Phi không phải là con ruột của ngài, chỉ là vì một số nguyên nhân, nên vẫn chậm chạp không động thủ với Lăng Phi. Mà tổng kết hai điều trên lại, thì suy ra cái thứ ba : Hoàng đế muốn trong lúc diễn ra săn bắn mùa thu, mượn tay vua giúp anh diệt trừ thái tử !

Quả nhiên là gần vua như gần cọp, Sở Phong ‘sách’ hai tiếng, nằm trên giường, suy nghĩ về tin tức mấy người được phải đi nghe ngóng được. Nghe đâu trước khi vào cung, Thục Trân hoàng hậu là con gái của một quan huyện, dung mạo thanh lệ, tài đức vẹn toàn, hơn nữa đã sớm có hôn ước với vị tiên sinh dạy học. Đáng tiếc khi hoàng đế đi tuần thì vừa vặn đi qua huyện, đối với Thục Trân hoàng hậu đang lúc giặt lụa bên bờ sông thì nhất kiến chung tình, vì vậy liền cường thủ hào đoạt, mạnh mẽ chia rẽ một đôi uyên ương số khổ.

Nội dung vở kịch cũng thật là máu chó quá đi, Sở Phong sờ cằm, chau mày. Nói như vậy, chuyện trước kia của Thục Trân hoàng hậu, hoàng đế khẳng định là sợ mất mặt, trong lòng vì ghen với Thục Trân hoàng hậu, nên không đành lòng xuống tay với Lăng Phi ; mà Thục Trân hoàng hậu chết rồi, hoàng đế không còn kiêng kỵ gì nữa, thêm vào đó là thái tử còn có uy tín trong đảng của Trần Quốc Công, Ninh Quốc Công trong quân đội, sợ là đã công cao chấn thủ. Mà dựa vào cơ hội lần săn bắn mùa thu này, hoàng đế vừa vặn có thể đem mối họa nhiều năm trong đầu một lưới bắt hết !

Đúng là cáo già ! Sở Phong đối với mưu lược của hoàng đế quả thực cực kỳ bội phục. Chỉ là làm một chính quy công, Lăng Phi sao có thể dễ dàng mà go die như vậy được chứ ? Sở Phong tuyệt đối không tin, lần săn bắn mùa thu này, nhất định là sẽ là sát khí tứ phía cho mà xem...

Tâm tư nặng nề làm cho Sở Phong hai tối gần đây ngủ không ngon chút nào. Ngày săn bắn mùa thu đó, anh treo trên mặt hai vòng thâm mắt cực lớn, đỡ cái cổ cứng ngắc, mặt không đổi sắc mà leo lên xe ngựa.

Lần xuất phát này là ở bãi ngoại ô mà săn, trừ đội hộ vệ hoàng thất Vũ Lâm quân phụ trách an toàn ra, còn có hai bắc đại doanh tinh nhuệ cùng đồng hành. Trước khi xuất phát Sở Phong còn chạm đầu với Đao vương, người này còn thề son hẹn sắt mà chứng minh rằng hai đội tinh nhuệ kia là do y khống chế, còn anh chỉ cần yên tâm xem kịch vui là được.

Anh nhớ tới thống lĩnh của bắc đại doanh ở phía trung lập, chưa hàng ai bao giờ, vì cái gì lại bị Đao vương nắm được trong tay ? Sở Phong tuy rằng lo lắng, nhưng cũng không biểu hiện lên trên mặt, gật gật đầu, liền bắt đầu chuyển đề tài nói chuyện.

Đoàn xe mênh mông đi thì vào lúc giữa trưa cuối cùng cũng tới bãi ngoại ô để săn bắn. Hôm nay trời tốt, trời xanh mây trắng, Sở Phong ở trong doanh trưởng thay xong bộ cung phục cưỡi ngựa, liền đi tới chỗ chủ trương diện thánh. Mới vừa tới cửa để vén màn lên, liền thấy Lăng Phi đi tới trước mặt.

“Hôm nay Tam đệ thực sự là có tư thế oai hùng hơn người, chắc là bị thương do té cũng tốt rồi nhỉ ?” Lăng Phi mang theo nụ cười giễu cợt, ánh mắt còn mang theo hàm xúc ý tứ khác mà nhìn lướt qua giữa hai chân anh.

Sở Phong vừa nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét này, liền cảm thấy hoa cúc ửng ửng đau. Anh cũng lười cùng hẳn tính toán, hừ lạnh một tiếng, lướt qua bả vai hắn, nhanh chân đi vào chủ trường.

Lăng Phi, chốc lát nữa ta xem ngươi còn đắc ý được nữa không !

Theo hiệu thổi kèn to rõ vang lên, mùa săn bắn mùa thu mỗi năm một lần chính thức bắt đầu. Giữa rừng của Sở Phong tuy bị thương đã tốt hơn phân nửa, nhưng mà anh cưỡi ngựa không tốt, nhiều nhất thì cũng chỉ cưỡi ngựa dạo quanh, xem nhóm những hoàng tử, Hầu gia khác thi thố tài năng tại bãi săn.

Hoàng đế đã qua tuổi năm mươi, mặc dù ngồi ở vị trí cao, cũng không tỏ vẻ phúc hậu, thân thể so với người cùng lứa cường tráng hơn nhiều lắm, cưỡi ngựa thì càng tuyệt hơn nữa. Sở Phong nhìn cung tên trong tay ngài khê gương lên, không cần tốn chút sức nào mà bắn trúng đầu một con nhím, không khỏi cùng các đại thần vỗ tay tán dương.

“Tam đệ, ngươi nghe ta nói, chờ một lúc nữa, trước hết ngươi hãy đi dụ dỗ Lăng Phi đi vào trong rừng...”
Đoan vương cưỡi ngựa đi tới bên người anh, nhẹ giọng nói bên tai.

Sở Phong gật gật đầu, hai người trao đổi ánh mắt rồi ngầm hiểu ý mà làm, từng người ghìm lại dây cương, di chuyển ngựa. Chiến tích của Lăng Phi cũng không tồi, không lâu sau đã săn được hai con gà rừng, đầu của một con nai. Sở Phong ở xa xa nhìn thân ảnh thon dài tư thế oai hùng hiên ngang kia, trong miệng ‘giá’ một tiếng, thúc ngựa chạy tới đầu kia.

“Tuyên vương gia !” Người hầu bên cạnh Lăng Phi vừa nhìn thấy anh, liền dồn dập cúi đầu hành lễ.

“Bổn vương mới vừa thấy một con cáo trắng chạy vào trong rừng, lông của con cáo trắng kia là thứ phụ hoàng thích.” Sở Phong khẩn trương nuốt nước miếng, cố gắng trấn định nói, “Đại ca, nếu không chúng ta cùng vào rừng bắt con cáo trắng kia đi ?”

Thân Lăng Phi mặc trang phục màu đen, dáng người cao ngất, đúng lúc này một tia màu tím nhạt chiếu xuống, càng làm có mặt hắn đẹp như ngọc, phong thần tuấn tú. Hắn liếc Sở Phong một cái, câu môi nở nụ cười, “Được, vừa vặn bổn cung cũng có ý đó.”

Sở Phong suýt nữa là bị nụ cười của hắn làm cho hoa mắt luôn rồi, anh âm thầm bấu chặt cánh tay mình, trước tiên giục ngựa hướng vào trong rừng. Nghe tiếng vó ngựa áp sát phía sau, lại quay đầu lại liếc nhìn, thấy đại bộ đội cách càng ngày càng xa, Sở Phong càng nắm chặt dây cương trong tay.

Cánh rừng này rất lớn, lá cây sum xuê cơ hồ che kín cả bầu trời. Sở Phong thúc ngựa đi một lúc, liền cảm thấy nơi này yên tĩnh quỷ dị, nghĩ tới sát thủ của Đoan vương được an bài ở nơi này. Anh miễn cưỡng nở nụ cười với Lăng Phi, chỉ vào hướng kia, nói, “Con cáo trắng kia hình như ở phía đó.”

“Vậy à.” Lăng Phi hình như đối với lời anh nói không chút nghi ngờ nào, lập tức giục ngựa hướng bên kia chạy tới. Cùng lúc đó, Sở Phong liếc thấy mấy cái bóng đen chợt ló lên ở trên thân cây cao kia, đang đuổi theo hướng của Lăng Phi.

Vậy là hết rồi sao ? Lăng Phi phải chết... Không nghĩ tới kế hoạch của Đao vương lại tiến triển thuận lợi tới như vậy, ngực Sở Phong luôn có cảm giác rất không thật. Anh không lập tức xoay người rời đi, mà sững sờ ngồi trên lưng ngựa, thần sắc tối tăm bất định.

Lúc anh đang ngây người, cách đó không xa truyền tới vài âm thanh gậy rỏi. Sở Phong nghiêng tai nghe âm thanh kia, sắc mặt lập tức rung lên, âm thanh kia truyền từ trại tới.

Sở Phong như dự cảm được cái gì đó, vội vàng giục ngựa chạy ra khỏi rừng. Còn chưa tới trại, xa xa đã thấy thần sắc đề phòng của Vũ Lâm quân, bao vây ba tầng, che chở người ở giữa đường, cạnh đó còn có nhóm đại thần thất kinh cùng nhóm cung nhân đi tới đi lui.

“Tuyên vương gia, hoàng thượng bị đâm!”

Người hầu bên người hoàng đế vừa thấy anh, sắc mặt kinh hoàng mà nhào lên.

Sắc mặt Sở Phong thay đổi, cả người đều bối rối lên, “Xảy ra chuyện gì ? Không phải vừa rồi còn rất tốt sao ?”

“Thích khách trà trộn vào trong thị vệ, bắn một cung tên tẩm độc trúng sau lưng, lúc đó hoàng thượng đang săn bắn, Vũ Lâm quân không kịp cứu giá, hoàng thượng liền...”

Sở Phong chưa nghe xong đã ngã xuống ngựa, quát thị vệ cùng đại thần đang cản đường lui, chạy nhanh đến bên thân ảnh minh hoàng đang hấp hối.

Anh cuối cùng cũng hiểu được rồi, trước khi đi vào khu rừng rậm kia, nụ cười Lăng Phi mang theo ý nghĩa gì.

Tương kế tựu kế, lại bị kim thiên thoát xác, bắt giặc phải bắt vua trước, trong nháy mắt liền chuyển bại thành thắng.

Thì ra, hết thảy đều là nằm trong kế hoạch của Lăng Phi. Mà bọn họ, chẳng qua chỉ là quân cờ của hắn.

“Phụ hoàng...”

Ngực Sở Phong một mảnh lạnh lẽo, anh quỳ gối xuống trước người hoàng đế không còn chút máu, siết chặt bàn tay lạnh lẽo của ngài.

Cung tên tẩm độc kia đâm vào ngực hoàng đế, màu đỏ sẫm của máu tươi lan ra trên long bào minh hoàng. Đôi mắt ngài biến thành màu đen, khuôn mặt luôn ôn hòa giờ lại nhíu mày thống khổ, trong con người chứa đựng sự không cam lòng cùng phẫn nộ, “Là trẫm... tính sai...”

“Phụ hoàng...” Trong lòng Sở Phong chua xót cực kỳ, tình cảnh này, anh nói lời nào cũng đều uổng công.

“Lão tam...” Hai mắt hoàng đế ảm đạm nhìn anh, trong con ngươi mơ hồ lập lòe lên một tia sáng nhạt, nói dứt quãng, “Thiên hạ này... Vốn dĩ trầm — —”

Chỉ là lời ngài còn chưa nói xong, đồng tử liền trợn to lên, tất cả thần sắc trên mặt ngài thả lỏng một cái. Thoáng nháy mắt, xuất hiện trong tầm mắt Sở Phong chính là một mảnh tro bụi, cơ mặt không còn sức sống.

“Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng!”

Nhóm cung nhân mang theo tiếng khóc tiếng la mà vang vào trong tai anh, mọi người đều cùng nhau quỳ xuống mặt đất, chỉ có mình Sở Phong chằm rãi đứng lên, nhìn về phía xa.

Tiếng ngựa vó cộc cộc như gần như xa vang lên, Lăng Phi ngồi trên ngựa, thần sắc lạnh lẽo, sau lưng hắn là Đao vương thần sắc suy sụp bị trói như trói gô, còn có thích khách mặc trang phục màu đen bị đội tinh nhuệ áp giải đến.

Lăng Phi nhìn lướt qua những đại thần cùng cung nhân ở đây, lạnh lùng nói, “Đao vương trong lòng mang ý đồ xấu, có ý đồ ám sát thánh thượng cùng bôn cung, bôn cung tuy rằng nhìn thấy âm mưu của y, nhưng vẫn chậm một bước...”

17. Chương 17: Đảo Ngược

“Phụ hoàng...”

Lăng Phi nói xong những lời kia, liền quỳ xuống trước mặt hoàng đế, vè mặt đau khổ, cúi đầu, giọng nói khàn khàn, “Là nhi thần bất hiếu, nhi thần đã đến chậm...”

“Lăng Phi, ngươi đừng có mà giả bộ.” Đao vương nhìn Lăng Phi giả bộ hiền lành giả *mèo khóc chuột* (đạo đức giả), quả thực là giận đến mức không chỗ phát tiết, “Không sai, bôn vương muốn ám sát ngươi, nhưng bôn vương đối với phụ hoàng là hết sức chân thành, có thiên địa chứng giám. Việc phụ hoàng bị ám, vốn là do ngươi chủ đạo ! Ngươi đứng là một tên tiểu nhân hèn hạ ! Phi !”

Khóe miệng Sở Phong co quắp một chút, thầm nghĩ đồng đội Đao vương này làm sao có thể ngu đến mức độ này. Quả nhiên, Đao vương vừa dứt lời, quần thần liền dùng ánh mắt phức tạp, bắt đầu thì thầm với nhau.

“Người nói tất cả việc này là bổng cung làm chủ ?” Lăng Phỉ giống như đang nghe được một chuyện cười, chậm rãi xoay người lại, mắt phượng lạnh lẽo, “Nhị đệ, nói chuyện gì cũng cần phải có bằng chứng.”

Thấy Đoan vương áp ứng, sắc mặt do dự, Lăng Phỉ hừ lạnh một tiếng, nói, “Người không lấy ra được chứng cứ, nhưng bổng cung sẽ lấy ra chứng cứ cho người xem. Bắt đầu là lần sự kiện âm thầm bố trí kho binh khí, người luôn tìm cách mưu tính hãm hại bổng cung, cướp đoạt vị trí đông cung. Đáng tiếc phụ hoàng không bị người thao túng, người không cam tâm, muốn trong ngày săn bắn mùa thu phái thích khách đến ám sát bổng cung, cùng với phó thống lĩnh đại doanh ngầm thông đồng với nhau, mưu đồ bí mật ám sát hoàng thượng. Ân chủ mưu này cùng với vụ kho binh khí với mười mấy hắc y nhân này đều là chứng cứ, hơn nữa trong tay bổng cung có mật thư người cùng phó thống lĩnh hợp mưu với nhau. Người còn nói gì được nữa không ?”

“Người...” Lời Lăng Phỉ nói đều là thật thật giả giả, kín kẽ lại không có lỗ hổng, càng khiến cho Đoan vương nhất thời không phản bác lại được. Y không thể làm gì khác hơn là đưa ánh mắt cầu cứu hướng về phía Sở Phong, “Tam đệ... Người cũng biết là Nhị ca, Nhị ca luôn ngưỡng mộ phụ hoàng, làm sao có thể làm thế với phụ hoàng... Tam đệ, người hãy nói một câu đi a !”

Đây rõ ràng là *chó cùng rút giậu* (ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy), muốn kéo anh cùng xuống nước. Sở Phong liếc các đại thần giữa sân không ai dám lên tiếng kia, chau mày nói, “Đại ca, thi thể phụ hoàng còn chưa nhập liệm, người đã đối với huynh đệ trong nhà vung lên binh khí, không quá thích hợp rồi đi?”

Lăng Phỉ nghe lời này, cười lạnh, “Án kho binh khí, Tuyên vương cùng Đoan vương cấu kết, hợp mưu hãm hại bổng cung. Người đến, thu tất cả vũ khí trên người Tuyên vương, áp giải vào cung, chờ xử lý !”

“Thái tử điện hạ...” Thừa tướng râu tóc bạc trắng đứng lên, không đồng ý mà nói, “Tuyên vương rất được bệ hạ sủng ái, ngài làm sao có thể — —”

“Phụ hoàng băng hà, bổng cung tạm thời thay vua chủ trì.” Mắt phượng Lăng Phỉ hơi nheo lại, có chút bí hiểm mà nhìn thừa tướng, “Lâm đại nhân, lẽ nào người cho là bổng cung nhận định sai sao ? Hay là... Người cùng một phe với Đoan vương ?”

Toàn bộ im lặng như tờ, mồ hôi trên trán Lâm đại nhân đã chảy xuống ròng ròng, trên khuôn mặt nhăn run lên mấy cái, cuối cùng vẫn là sắc mặt lộ ra vẻ thê lương mà quỳ xuống.

Sở Phong nhìn thấy hai tên lính đi về phía mình, vô lực mà nhắm hai mắt lại.

Thua hoàn toàn rồi, cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

**

Đêm khuya, hoàng cung.

Trong Thái Hòa điện, một thanh niên mặt mày diễm lệ mặc áo tím đang ngồi nhìn một đống hồ sơ, nhìn Hình bộ cùng Đại Lý Tự đưa lên đống hồ sơ dày đặc. Hần cau mày, lật lật vài tờ rồi đặt quyển hồ sơ kia xuống, bên trong mắt phượng lộ ra một tia hoảng hốt.

“Thái tử điện hạ, Hộ bộ cấp sự trung Trầm đại nhân cầu kiến.”

Mộ Nhiên đến sao ? Lãng Phi xoa xoa mi tâm đang nhú chặt, cất giọng nói, “Tuyên.”

“Thái tử ca ca, mong ngài hãy thả Tuyên vương ra đi !” Mộ Nhiên vừa tới, liền vén áo bào quỳ xuống trước mặt hắn.

Sắc mặt Lãng Phi lập tức chuyển lạnh, không dám tin mà nhìn cậu, “Người... Thế mà lại muốn ta thả Tuyên vương ?”

“Thái tử ca ca...” Trầm Mộ Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt không biết sao lại đỏ lên, thân hình đơn bạc, càng lộ ra vẻ diễm đạm đáng yêu, “Người đã đi nhằm một bước, không thể tiếp tục sai nữa. Tuyên vương tuy rằng tính tình kiêu căng, cũng có tham gia vào âm mưu của Đoan vương, nhưng hắn không đáng chết...”

“Người cảm thấy ta làm thế là sai sao ?” Lãng Phi ‘a’ lên rồi cười một tiếng, trong con ngươi lộ ra vẻ đau đớn cùng bi thương, hắn nhìn Trầm Mộ Nhiên, lắc đầu cười khổ, “Người cho rằng, hôm nay ta nếu như không làm gì cả, thì còn có thể bình yên vô sự mà từ bãi sấn trở về sao ?”

“Dù sao thì bệ hạ cũng là cha ruột của người, Tuyên vương cũng là thân đệ của người — —”

“Đừng nói nữa !” Lãng Phi đột nhiên đánh gãy lời cậu nói.

Trầm Mộ Nhiên chưa bao giờ thấy sắc mặt hắn âm trầm đến như vậy, lập tức cúi đầu, giọng run run mà nói, “Thần biết tội.”

Lãng Phi thở phào, giữa chân mày viết rõ lên sự mệt mỏi, “Mộ Nhiên, người đi xuống trước đi.”

“Thái tử ca ca...” Trầm Mộ Nhiên có chút không cam lòng, ngẩng đầu lên muốn nói thêm vài lời, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt lãnh đạm của Lãng Phi, nhất thời không nói được gì.

“Thần xin cáo lui.”

Đại điện lại yên tĩnh như cũ, chỉ còn ánh nến thiêu đốt vẫn còn đom đốp cháy, ở bên tai Lãng Phi vang lên rõ ràng.

Ngán ngủi trong một ngày, hoàng đế đột ngột chết, Đoan vương cùng Tuyên vương lâm vào cảnh làm tù nhân, mà hấn thì nắm trong tay đại quyền, sắp trở thành tân hoàng.

Lăng Phỉ phát hiện nội tâm mình cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, hấn đứng lên, nhìn Thái Hòa diện trang sức hoa lệ, không biết nghĩ tới cái gì, hấn nhủ mà, hướng bên ngoài nói, “Tiểu Đức Tử!”

**

Lúc này Sở Phong đang ngồi trong thiên lao đếm chuột.

Nói tới cũng buồn cười, anh cùng Lăng Phỉ lần đầu tiên gặp mặt cũng chính là ở thiên lao, khi đó anh hung hăng càn quấy, ngông cuồng tự đại, đối với Lăng Phỉ chính là bộ dáng từ trên cao nhìn xuống, nhưng ai lại có thể nghĩ tới, phong thủy lại thay đổi nhanh như vậy cơ chứ?

“Tam đệ, tư vị ở thiên lao thế nào?”

Sở Phong siết chặt cọng cỏ trong tay, anh ngẩng đầu lên, nhìn bên ngoài song sắt là thần sắc tự nhiên của Lăng Phỉ, nhếch miệng nở nụ cười, “Chính là thức ăn có chút thanh đạm, còn lại đều rất tốt.”

“Thật không?” Lăng Phỉ sai người mở cửa lao ra, bảo người hầu lui ra, chậm rãi đến trước mặt anh.

Quần áo Sở Phong được thay bằng bộ quần áo tù vải thô lại rộng rãi, trên cổ tay mang theo còng, ngồi xếp bằng trên đám cỏ rơm. Nhìn Lăng Phỉ đi tới, anh cũng không di chuyển, vẫn cứ tự nhiên mà đếm chuột ở trong góc phòng.

“Ba con... Bốn con...”

“Vừa rồi Mộ Nhiên đến diện kiến, xin tha cho ngươi.”

Trong miệng Sở Phong đang nỉ non thì nhất thời dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Phỉ.

Lăng Phỉ tự nở nụ cười giễu cợt, “Xem ra đoạn thời gian hấn ở trong phủ Tuyên vương, cũng không gian nan như bốn cung đã tưởng tượng.”

Nếu không phải Lăng Phỉ nhắc tới, Sở Phong còn quên luôn là có một nhân vật số một là Trầm Mộ Nhiên nữa đó chứ. Bất quá anh hiện tại người anh quan tâm lại là một người khác.

“Ngươi định xử trí Đoan vương thế nào?”

“Thế nào, lo lắng cho Nhị ca tốt của ngươi à ?” Lăng Phỉ từ trên cao nhìn xuống anh, trong con ngươi mang theo vài phần cân nhắc.

Tuy nói Đao vương là một đồng đội heo, nhưng dù sao hai người thông đồng với nhau nhiều ngày như vậy, tốt xấu cũng có chút tình cảm trong đó. Trong lòng Sở Phong rất rõ, Lăng Phỉ nhiều lắm thì cũng chỉ nhốt anh mấy ngày, sẽ phạt anh đến châu phủ hoang vu ở ngoài biên cương nào đó làm một vương gia nhân hạ, không có nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng mà Đao vương lại không nói trước được, lần ám sát Lăng Phỉ này không thành, hiện tại cái tội danh mưu hại hoàng đế cũng bị chụp lên đầu y, nếu anh mà là Đao vương, phỏng chừng ý muốn thất cổ cũng có luôn rồi.

Sở Phong trào phúng nở nụ cười, “Lăng Phỉ, lời giải thích thật thật giả giả cùng chứng cứ của ngươi cùng lắm chỉ có thể lừa gạt được vương công đại thần, nhưng không gạt được ta. Phụ hoàng là do ngươi ám sát đúng không ? Ngươi khiến cho Đao vương chịu thay ngươi cái tội này, không sợ đêm dài lắm mộng, y sẽ biến thành quỷ đến tìm ngươi sao ?”

“Ha ha.” Lăng Phỉ dường như vừa nghe một câu chuyện cười, cười ha ha hai tiếng, “Tam đệ, chính ngươi còn *nê Bồ Tát quá hà, tự thân nan bảo*, còn có thời gian bận tâm cho người khác nữa sao. Mưu hại thánh thượng, ám sát thái tử, đều là tội ác tày trời, đáng chém cử tộc.” Hắn dừng lại một chút, cúi người nhìn Sở Phong, mi mắt thật dài chớp chớp, “Phủ Đao vương từ trên xuống dưới có hơn 100 miệng ăn, ngươi cảm thấy ai có thể chạy thoát được đây?”

**nê Bồ Tát quá hà, tự thân nan bảo*: Bồ Tát bằng đất sét qua sông, khó giữ nổi thân.

“Đáng tiếc a, nhi tử của Đao vương vừa mới hai tuổi...”

Sở Phong có gặp qua đứa nhỏ đó, đã nhiều lần đi phủ Đao vương, anh còn đặc biệt cầm theo chút bánh ngọt cùng đồ chơi nhỏ, tặng cho đứa nhỏ luôn ngồi trên đùi anh gọi anh là Tam thúc...

“Ngươi muốn thế nào mới có thể tha cho những người không liên quan đây hả ?” Bàn tay đặt trên đầu gối của Sở Phong siết chặt thành nắm đấm, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lăng Phỉ.

“Đây là giọng nói cầu xin của Tam đệ sao ?” Lăng Phỉ chậm rãi đưa tay ra, nắm lấy cái cằm có đường nét kiên nghị của anh, hài lòng thưởng thức sự không cam lòng cùng khuất phục trong con ngươi của nam nhân.

Sở Phong cắn răng, trên mặt gương gạo lộ ra mấy phần cầu xin và cung kính, “Đại ca, sau này ngài muốn Tam đệ làm gì, dù là nhảy vào nước sôi lửa bỏng, Tam đệ cũng thà chết chứ không chối từ.”

Lăng Phỉ kinh ngạc ‘ồ’ một tiếng, hắn vỗ vỗ mặt Sở Phong, ngữ khí ngả ngớn, “Nhảy vào nước sôi lửa bỏng thì không cần ——” Hắn đi tới phía trước một bước, thân ảnh cao gầy thon dài rất có tính áp bức, một mảnh tối bao phủ đỉnh đầu Sở Phong.

“Tam đệ chỉ cần làm việc vừa khả năng là được.” Hắn cúi người, nắm lấy tay Sở Phong, đưa tới giữa hai

chân mình, giọng nói khàn khàn đầy ám muội, “Còn nhớ đêm đó ở thanh lâu không?”

18. Chương 18: Thiên Lao (xin Cẩn Thận)

Sở Phong quỳ gối trên sàn nhà lạnh giá, đầu gối bị mài đau đớn, trong lòng thì đã thấm “hỏi thăm” mười tám đời tổ tông của nhà Lăng Phi.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Lăng Phi thấy anh thất thần, không vui mà ưỡn eo một cái, dục vọng thô to đi vào trong miệng Sở Phong càng sâu thêm.

Sở Phong khó chịu mà nghẹn ngào một tiếng, nỗ lực há to miệng, phun ra nuốt vào cái vật nóng rực trong cổ họng.

Lăng Phi cảm thụ được một lớp niêm mạc trắng mịn ướt át chặt chẽ bao quanh dục vọng của hắn, khoái cảm sắc bén xông thẳng lên lưng xương sống, hắn hơi nhắm mi lại, cổ họng tràn ra một tia rên rỉ sung sướng.

Côn thịt trong miệng anh tỏa ra mùi tanh nhàn nhạt lại thành thạch nảy lên, nhiều lần đâm vào trong cổ họng của anh. Sở Phong ở trong lòng chữ “Địu móa”, suýt chút nữa là không nhịn được kích động muốn cắn đứt vật này.

“Người dám dùng răng thử xem?!” Lăng Phi đặt tay lên đầu anh, ngữ điệu tuy nhẹ nhàng, nhưng hàm xúc mang theo ý tứ uy hiếp thì ai cũng hiểu.

Sở Phong không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là ra sức hầu hạ côn thịt trong miệng, hi vọng Lăng Phi có thể nhanh chóng bắn ra, kết thúc sớm một chút cái việc dằn vặt anh này. Chỉ là Lăng Phi hình như đoán được suy nghĩ trong lòng anh, hình như càng muốn đối nghịch với anh. Dục vọng nóng rực trong miệng anh tưởng thêm một vòng lớn, căn bản không có một chút gì là muốn giải phóng cả.

Bắp thịt hai bên gò má của Sở Phong tê dại cực kỳ, đôi môi cũng bị lớp lông dày đặc của Lăng Phi làm cho đau đớn, nước mắt bắt tri bắt giác tích tụ nơi viền mắt. Từ góc độ của Lăng Phi mà nhìn, chỉ có thể thấy lông mày anh nhíu chặt, mi mắt màu đen không ngừng run rẩy, dục vọng thô to của mình đang ma sát ra ra vào vào bên trong đôi môi đỏ sẫm kia. Lăng Phi đột nhiên rất muốn nhìn sắc mặt bây giờ của Sở Phong, tay đưa tới, có chút cứng rắn mà nâng cằm anh lên.

Chỉ là động một chút, đồ vật kia của Lăng Phi trượt ra khỏi miệng Sở Phong, đỉnh đầu chạm qua đôi môi mềm mại, khuôn mặt anh tuấn của nam nhân bao trùm bởi sự khuất nhục, cùng với cặp mắt sưng mù có con người màu đen kia, càng khiến bụng dưới của Lăng Phi dục hỏa thiêu đốt càng thêm mãnh liệt.

Miệng của Sở Phong vẫn còn đang mở, thần sắc có chút hoảng hốt, Lăng Phi khẽ thổi thè một tiếng, đè gáy anh lại, dục vọng nóng rức cứng rắn lần thứ hai đi vào nơi ướt át kia, hấn tàn nhẫn mà đâm rút mấy chục lần, mới thở gấp một hơi rồi bắn vào trong miệng Sở Phong.

“Phi...” Chờ lúc Sở Phong phản ứng lại thì trong miệng đã tràn đầy tinh dịch mùi vị tanh mặn, anh kinh hãi đến biến sắc mà phun thứ trong miệng lên mặt đất, sau đó nặng nề mà dùng tay áo chùi miệng.

Lăng Phi từ tư vị cao trào dần bình tĩnh lại, đem vật kia nhét vào lại tiết khối, buộc chặt thắt lưng lại, trong nháy mắt đã biến thành thái tử điện hạ cao quý lẫm liệt không thể xâm phạm.

Hắn nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Sở Phong, lại mắt nhìn phòng giam âm u ẩm ướt, giữa chân mày không hỏi nhân thêm vài phần hối hận. Thế mà lại ở cái nơi ô uế này nổi lên hứng thú với người kia...

“Người đâu.” Lăng Phi nhíu mày đi ra ngoài.

“Điện hạ có gì phân phó?” Hai tên linh cai ngục liền vội vàng tới.

“Bổn cung muốn đích thân thăm vấn Tuyên vương, đưa hắn tới Thái Hòa điện.”

“Xin nghe điện hạ dặn dò.”

**

Sở Phong bị hai tên cai ngục mở còng, lúc thô lỗ lôi ra khỏi thiên lao, cả người anh đều không tốt lắm.

“Gan chó của các ngươi thật lớn! Dám không đem bổn vương để trong mắt!” Anh còn tưởng là Lăng Phi chuẩn bị dùng hình phạt riêng gì đó, chuyển tới nơi khác để hành hạ anh, vừa kinh vừa sợ, liền vùng vẫy quyết liệt.

“Tuyên vương gia, đắc tội.” Một tên cai ngục bị anh đá vài cái lên mặt, trong lòng không cam lòng, nghĩ tới Tuyên vương đã thất thế, không cần kiêng kỵ nữa, thẳng thắn mà dùng tay đánh vào gáy anh một cái.

“CM ngươi — —” Sở Phong một câu này còn chưa mắng xong, trước mắt bỗng tối sầm lại, đầu liền nghiêng qua một bên, vô lực mà hôn mê bất tỉnh.

Lúc Lăng Phi nhìn thấy Sở Phong bị người mang vào, thì rất không vui.

“Bổn cung không phải đã phân phó là không được làm hắn bị thương rồi sao? Chuyện gì xảy ra thế hả?” Mặt phượng bèn nhọn quét về phía hai cai ngục.

Một cai ngục trong đó vội vàng quỳ xuống nói, “Bẩm điện hạ, Tuyên vương gia giãy dựa không ngớt, nô tài sợ không thể đưa người tới đúng lúc, nên mới — —“

“Ai cho người lá gan đó ?! Người đâu, kéo ra ngoài, đánh hai mươi đại bản !” Sắc mặt Lăng Phi vô cùng lạnh nhạt.

“Điện hạ, nô tài biết sai... Điện hạ tha mạng a...”

“Vâng!” Vũ Lâm quân rất nhanh đã tiến vào, đem hai người đang xin tha không ngớt kia kéo ra ngoài.

Cửa điện nặng nề khép lại, hai tỳ nữ cúi thấp đầu đứng phía sau Lăng Phi, lặng lặng chờ sai bảo. Lăng Phi sờ sờ gáy của Sở Phong, sau khi xác nhận vết thương không nghiêm trọng lắm, mới vẫy tay gọi hai tỳ nữ tới.

“Tới mang hần đi, tắm rửa cho sạch sẽ.”

Lúc Sở Phong tỉnh lại, đầu còn có chút mơ mơ hồ hồ. Anh cảm thấy toàn thân đều rất nóng, giống như là bản thân đang ngâm trong suối nước nóng... Còn có đồ vật gì đó lau chà lưng của anh...

Đợi đến lúc Sở Phong hoàn toàn tỉnh táo, ý thức được bản thân thỏa thân ngồi trong thùng gỗ, lúc bị hai cung nữ trầm mặc không nói lời nào cầm bàn chải lông lau người như thể lau heo, quả thực là tức đến mức muốn ngắt đi thêm lần nữa.

Anh tốt xấu gì cũng đã xem qua mấy quyển tình yêu chốn cung đình, đối với loại tình thân cầu đoạn này lại không rõ lắm. Đây rõ ràng là chuyện phải trải qua của mấy phi tần trong hậu cung muốn thị tẩm cơ mà, nhưng anh đây là một tên nam nhân *ngũ đại tam thô* (cao lớn thô lếch), ai mà lại đối với anh...

Nghĩ tới gương mặt tuần tú lạnh như băng của người nào đó, đờ mắt Sở Phong trợn to lên một chút. Tại lúc anh còn đang ngây người, hai cung nữ có khí lực vô cùng lớn hai bên kéo hai tay anh lôi ra khỏi thùng gỗ, đặt Sở Phong lên một miếng đệm lót đặt dưới mặt đất.

Trong điện tràn ngập mùi thơm ngào ngạt của huân hương, Sở Phong phát hiện toàn cơ thể mình mềm nhũn ra, không làm được gì cả. Mãi tới tận anh cảm giác được một luồng sức mạnh tách móng của anh ra, có cái gì đó hướng vào nơi giữa móng của anh mà tìm kiếm...

“Không muốn...” Tuy rằng cực lực giãy dựa, nhưng mà vật kia vẫn cương quyết phá tan miệng huyết đang đóng chặt của anh, tiếp theo đó là một đồng chất lỏng ấm áp tràn vào...

“Lăng Phi! CM người... Muốn giết lão tử sao...” Lần thứ ba bị rửa ruột, Sở Phong cuối cùng cũng không kiềm chế nổi sự giận dữ cùng xấu hổ trong nội tâm, yếu ớt mắng chửi.

Lăng Phi đứng ở sau rèm chống muỗi, mắt phượng sâu thẳm nhìn chăm chú vào cảnh tượng đang diễn ra trong điện, miệng khẽ nhếch lên nhẹ nhàng, cũng không nói lời nào.

“Ta... sẽ không để yên đâu...”

Sở Phong mắng xong câu này thì đã không còn khí lực nữa rồi, cả người xụi lơ nằm ở chỗ này, tùy ý chất lỏng ấm áp chậm rãi chảy ra từ nơi đó. Hai tỳ nữ sau khi dọn dẹp xong, lại dùng khăn mềm lau khô toàn thân anh, Sở Phong ngáp một cái, mơ hồ cảm giác được trên người mặc lên một bộ quần áo thoải mái, có người nhẹ nhàng đón lấy thân thể anh, tựa hồ bị người mang đi.

**

Lúc Sở Phong phát hiện bản thân đang nằm trên long sàng minh hoàng, toàn thân đều nổi lên từng mảng da gà.

Anh chà xát cánh tay của mình, đầu ngón tay có cảm giác phi thường kỳ dị, cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện trên người mình mặc một cái lụa trắng mỏng như cánh ve, nửa trong suốt, cũng chả khác gì là không có mặc quần áo.

“Có bệnh a...” Sở Phong bị hình dáng lúc này của mình dọa cho sợ luôn rồi.

“Bổn cung trái lại thấy rất được mà... Thân thể Tam đệ lúc này, rất có phong tình.” Thanh niên mặt mày sáng rực mặc áo màu tím từ trong bức bình phong đi ra, mắt phượng mỉm cười, hứng thú đánh giá anh.

“Lăng Phi, người điên rồi à ?” Ngữ điệu Sở Phong khàn khàn, nhìn người kia từng bước từng bước đến gần, không nhận được mà lùi về sau giường.

“Người không phải đã có Trầm Mộ Nhiên sao ? Đối với lão tử làm cái chuyện này là có ý gì ?”

Nhắc tới ba chữ Trầm Mộ Nhiên, trong con người Lăng Phi chợt lóe lên vẻ không vui, chân trái hấn đề lên giường, nắm cằm Sở Phong, buộc ánh mắt của nam nhân nhìn thẳng vào hắn, “Mộ Nhiên là người trong tim của bổn cung, thân thể lại suy yếu, tất nhiên là không thể khinh thường. Người đã cứu ta, bổn cung từ trên người người ném một chút vị ngon ngọt, chắc cũng không quá đáng đi ?”

Đây là ngụy biện sao?! Quán trà, tầu lâu anh có rất nhiều, kho bạc cất giấu cũng nhiều lắm bằng thué một năm của một châu phủ, Sở Phong không hiểu, Lăng Phi sao cái gì cũng không muốn, lại mơ ước hoa cúc của anh ?

“Chuyện này... Đây chính là long sàng...” Sở Phong gấp đến độ mồ hôi đều chảy ra ngoài, bị mắt phượng của Lăng Phi nhìn vào, hai má đỏ chót, ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp.

“Mấy ngày nữa bổn cung cử hành lễ mừng đăng cơ.” Ngón tay trắng nõn nhỏ dài của Lăng Phi chạm vào môi của anh, âm thanh khàn khàn, “Thế nào, người cảm thấy long sàng này, bổn cung không được ngủ sao?”

19. Chương 19: Long Sàng (h)

“Bổn vương... Không có ý này...” Sở Phong tốn sức lắm mới lấy được cái gối che trước ngực mình. Anh thề mà lại có cái loại cảm giác giống như là mình bị hái hoa tặc cường X hoàng hoa đại khuê nữ thế này à.

*Hoàng hoa đại khuê nữ là cách gọi những thiếu nữ hãy còn trinh trắng.

Lăng Phi cười khê một tiếng, liền đè cả người lẫn gối ở dưới thân, bàn tay đặt bên hông Sở Phong, ở thắt lưng nhẹ xoa xoa một cái, cơ thể cường tráng với màu mật ong của nam nhân lập tức mềm nhũn ra.

Lúc ở sau bức rèm che nhìn thấy hai tỷ nữ lau sạch sẽ thân thể Sở Phong, hắn liền nhìn thấy hết toàn bộ từ trên xuống dưới của anh không chừa một mống nào. Chiều dài chân Sở Phong, lưng vai rộng cùng với cái eo gầy cứng cáp đều lộ ra vẻ nam tính mạnh mẽ vô cùng. Cái đùi lớn che đi phần cơ nhục mỏng, đường nét từ cẳng chân đến xương mắt cá chân thì đặc biệt thẳng tắp mạnh mẽ. Đương nhiên, làm cho Lăng Phi không thể dời mắt chính là, cái mông cao vênh no đủ kia của Sở Phong, đặc biệt là lúc anh nằm nhoài xuống đệm, lúc đó mông không thể không vênh thật cao lên...

“Bên trong... Đã được chuẩn bị sạch sẽ rồi đi?” Ngữ khí của Lăng Phi đầy ám muội, tay trái của hắn trượt xuống hạ thân, vòng qua hai cánh hoa gò núi, chuẩn xác mà mò tới nơi u tối chật hẹp giữa hai mông.

Nghĩ tới vừa nãy ở trong điện bị người khác nhìn thấy cảnh tượng tắm rửa như tắm cho heo kia, Sở Phong liền giận tới mức không có chỗ phát tiết.

“Lăng Phi, CM người ! Lần sau tốt nhất đừng có mà rơi vào tay của bổn vương, không thì — —”

“Thật dài dòng.” Ánh mắt Lăng Phi tối sầm lại, rút đi cái gối anh ôm trong ngực ném qua một bên, tay phải nắm lấy cằm của anh, mạnh mẽ lấp kín đôi môi ấy.

Miệng Sở Phong còn mở, liền bị một chiếc lưỡi mềm mại ẩm ướt chặn lại một cách rất vững vàng. Lăng Phi dùng hàm răng cắn lấy bờ môi ướt át của anh, lưỡi tiến vào trong khoang miệng ẩm áp để công thành đoạt đất. Sở Phong lúc đầu còn phản kháng hai lần, có thể là do tư vị của Lăng Phi thực sự quá tuyệt, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ kia lại cách anh gần như vậy, trong lòng anh giật mình một cái, lại càng không nhịn được mà chủ động lè lưỡi, cùng lưỡi của Lăng Phi dây dưa với nhau.

“A...”

Lăng Phi biến đổi góc độ hôn anh, tay cũng không nhàn rãi, cách một lớp lụa trắng xoa bóp cái mông vênh

cao của anh, ngón tay thon dài thỉnh thoảng còn chà xát qua nơi hơi lôm xướng kia. Sở Phong bị hấn mò tới mức có chút động tình, dục vọng giữa hai chân cũng dần dần đứng thẳng, cứng rắn ưỡn lên chạm tới bụng.

“Nhanh như vậy ?” Lăng Phi cảm nhận được thứ nóng rực đang dán vào bắp đùi mình, không khỏi tạm thời rời khỏi môi của anh, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc cùng trêu chọc. Khi bờ môi hai người tách thì có một sợi chất lỏng trong suốt dính vào nhau, Sở Phong vô ý thức mà liếm liếm môi, tức giận nhìn về phía Lăng Phi, “Có bản lĩnh thì người cũng cho lão tử sờ mấy cái thử xem !”

Nói xong liền không cam lòng mà đưa tay ra, mò tới giữa hai chân của Lăng Phi, tuy rằng cách một tầng vải, thế nhưng vẫn cảm nhận được xúc cảm cứng rắn rõ ràng, anh hơi đắc ý mà nhướn mày, “Chắc, *năm mươi bước cười một trăm bước.*”

*năm mươi bước cười một trăm bước : Điển tích nổi tiếng thời xưa: (ngũ thập tiếu bách bộ) Người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước (hai người lính khi giáp trận đều sợ hãi bỏ chạy. Sau đó, người chạy năm mươi bước chê người chạy một trăm bước là hèn nhát. Kỳ thực cả hai cùng là hèn nhát, ví vớ cùng là hèn kém mà lại chê cười nhau). Tương đương với các câu thành ngữ: chó chê mèo lắm lông; chuột chù chê khỉ hôi; lươn ngắn chê chạch dài (chú thích từ nguồn đây)

“Cái miệng này của người muốn ăn đòn quá nhỉ, vẫn là nên lấp kín đi mới tốt được.” Ánh mắt Lăng Phi ảm đạm, không cho giải thích mà lần thứ hai lấp kín môi anh lại. Thừa dịp lúc Sở Phong bị hấn hôn cho ý loạn tình mê, Lăng Phi lại từ nơi mép giường hơi tối lấy ra một cái bình nhỏ, ngón tay vói vào móc ra một đồng thuốc mỡ, trực tiếp hướng với hạ thể của Sở Phong mà tìm kiếm.

“Ừm...”

Môi lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau, phát ra tiếng nước vang dội đầy ám muội. Sở Phong đang nghĩ ngợi rằng mùi vị của mỹ như rắn rết này cũng không tệ lắm thì, nơi sâu xa trong thân thể liền truyền tới cảm giác mát mẻ làm cho anh đột nhiên cả kinh, hai cái chân lập tức không an phận mà bắt đầu giãy giụa động đậy.

“Không muốn bị thương thì hãy làm bé ngoan, đừng có nhúc nhích !” Lăng Phi ở trong miệng anh cắn một cái, con người viết rõ rõ lên lời cảnh cáo. Toàn thân Sở Phong căng thẳng, bởi vì trải qua mộ phen “tẩy sạch bên trong” kia, nên ngón tay của Lăng Phi tiến vào vô cùng thuận lợi. Xúc cảm quái dị dính dính làm cho Sở Phong chau mày lại, phân thân có chút uể oải, sống lưng cũng từ từ chảy ra mồ hôi hột.

Tuy rằng cái tên này động một chút là trào phúng anh, bộ mặt thì luôn lạnh lùng, nhưng lúc làm chuyện này thì lại ngoài ý muốn mà dịu dàng vô cùng. Sở Phong nghĩ không ra, nếu Lăng Phi nhìn không vừa mắt tên tình địch này của hắn, muốn giáo huấn anh, thì hoàn toàn có thể trực tiếp đẩy chân anh ra mà đè xuống làm thẳng, sau khi xong việc thì có thể mặc quần rồi rời đi. Nhưng giờ hắn lại cố tình...

“A...” Không biết ngón tay chọc trúng vào nơi nào, Sở Phong bỗng rên rỉ trầm thấp một tiếng.

“Làm sao vậy ? Đau sao ?” Lăng Phi thấy lông mày Sở Phong nhíu lại, biểu tình có chút quái lạ, thử dùng

ba ngón tay dừng tại nơi đó của anh.

Cũng không phải là đau, mà cảm giác kia quá mức kỳ quái, Sở Phong nắm chặt chần dưới thân, cảm giác khó chịu mà quay đầu đi, "Người CMN muốn làm gì thì làm nhanh chút đi ! Chậm chạp như thế mà là nam nhân à !"

Lăng Phi hình như nhìn ra cái gì đó, khoe môi khẽ nhếch lên, hần rút ra ba ngón tay bị dịch ruột non cũng thuốc mỡ làm ho ẩm ướt, ung dung thông thả mà cởi quần áo trên người. Sở Phong thở hổn hển, lúc hai chân bị Lăng Phi đẩy ra thì tiểu huyết giữa hai chân cũng rất sốt sáng mà mở ra đóng vào, Lăng Phi hướng chỗ đó thổi một hơi, duỗi một ngón tay đi vào, đùa giỡn mị thịt hồng nhạt ở bên trong.

"Ừm..." Eo Sở Phong vặn vẹo, muốn chạy trốn khỏi sự khống chế của Lăng Phi. Nhưng mà chân anh lại bị giữ lại vô cùng chắc chắn, làm cho anh hoàn toàn không thể trốn thoát được. Anh cảm giác được hai chân bị áp đến tận ngực, khuôn mặt tuấn mỹ xuất trần của Lăng Phi cách anh ngày càng gần...

"A — —" Côn thịt cứng rắn không hề báo trước mà xâm nhập vào miệng huyết của anh, hướng tới nơi sâu xa nhất mà đâm vào. Cái cổ thon dài của Sở Phong ngẩng lên, cảm giác chướng bụng khó nói khi bị xâm nhập kia làm cho anh cắn chặt môi dưới, trán bị bao phủ bởi một tầng mồ hôi lạnh.

"Tự ôm lấy chân mình đi."

Lăng Phi bị anh ép chặt tới mức sáng khoái cực kỳ, bất quá nhìn ngữ quan đang nhú mào của Sở Phong, trái lại có chút không đành lòng. Hần bảo Sở Phong tự ôm lấy chân của mình, hai tay đỡ lấy eo anh, đầu tiên là chậm rãi đâm vào mấy cái, sau khi thấy Sở Phong hơi hơi thích ứng, mới đem dục vọng lùi về phía miệng huyết, chạm vào nơi nhạy cảm đang nhô ra ở trong vách thịt, mạnh mẽ đâm vào nơi đó.

Thuốc mỡ giờ đã phát huy tác dụng, Sở Phong đã không còn khó chịu như lúc ban đầu nữa rồi, phân thân uể oải không chút phấn chấn giờ đã miễn cưỡng ngẩng đầu lên. Lăng Phi mạnh mẽ làm anh, tay cũng rất thiện tâm mà đưa tới, xoa xoa dương vật đang bán cương của anh. Sở Phong được làm cho thoải mái, cộng thêm cảm giác đau đớn phía sau cũng không đau lắm, liền không nhịn được mà chủ động đưa hạ thân vào trong tay Lăng Phi.

"Ừm... A..."

"Người còn rất biết hưởng thụ à." Lăng Phi nhìn cho đầu đầy mồ hôi, kết quả là người này lại thoải mái mà nằm ở dưới thân hần rên rỉ, trong lòng hần có chút không được cân bằng lắm, đâm mạnh vào trong nam nhân mấy lần, làm cho dũng đạo ướt át kia vang lên vài tiếng nước.

Sở Phong mở mắt ra nhìn hần, gương mặt anh tuấn cương nghị mang theo màu sắc đỏ tươi, miễn cưỡng nói, "Không phải thế này, chẳng lẽ là phải khóc như mưa ? Người thích như vậy a ?"

Lăng Phi tưởng tượng một chút về cảnh tượng nước mắt liên tục chảy trên mặt Sở Phong, trong lòng phát tởm một hồi, vội vã cúi đầu ra sức mà đâm vào. Nhưng mà chỉ vừa mới nửa nén hương, Sở Phong đã la hét

ràng chân tê, muốn đổi tư thế. Hấn tức giận đánh vào hông của anh mấy cái, mới thay đổi tư thế khác.

“Ha a...”

Thân thể kết hợp dần nếm được vị ngọt, Sở Phong cũng bắt đầu hưởng thụ được mấy phần khoái cảm, chính anh tự lấy tay vuốt tính cụ của mình, cổ họng phát ra vài tiếng rên rit khàn khàn đứt quãng. Tiếng rên rỉ này truyền đến tai Lăng Phi liền tăng thêm vài phần quyến rũ, làm ánh mắt hắn đỏ lên, không nhận được mà thao anh càng sâu hơn.

Xong tư thế đổi mặt thì hai người thay đổi thành tư thế làm từ phía sau lưng, tư thế này làm cho dự vọng của Lăng Phi tiến vào càng sâu hơn. Về mặt của Sở Phong hốt hoảng mà quỳ trên giường, theo từng nhịp điệu đâm vào rút ra của Lăng Phi mà thân thể cũng lay động theo, dự vọng của thanh niên một lần nữa lướt qua điểm nhạy cảm của anh, tiếng rên rỉ của anh bỗng nhiên cao vút, dự vọng đứng thẳng run rẩy mà bắn ra trên tay.

Lăng Phi cũng đang chạy nước rút, mị thịt căng mịn mà mềm mại của nam nhân tham lam mút hấn, hận không thể ép khổ côn thịt, đem tất cả chất lỏng đều bắn vào bên trong. Mất hấn hoàn toàn đổ ngã, trong đầu ngoại trừ muốn chinh phục cùng cướp đoạt, thì không còn chỗ dứa cho vật khác nữa.

“Ừm...” Khoái cảm tốt cực đạt tới đỉnh điểm, hấn gắt gao đè sông lưng của Sở Phong xuống, rên một tiếng rồi bắn ra tinh dịch ấm áp vào trong cơ thể anh.

Lần này không biết đã là lần thứ mấy.

20. Chương 20: Giam Cầm

Lúc Sở Phong tỉnh lại, thì trên long sàng to lớn chỉ còn lại mình anh.

Cơ thể đã được rửa qua, thế nhưng cảm giác dính dính lại vẫn không thể xóa đi được. Anh thấy lụa trắng trên người bị xé cho rách rưới, buồn rầu mà thở dài một tiếng, còn phần vải dư quần quanh hông, bước xuống giường đi ra ngoài.

Còn chưa tới cửa, thì đã bị hai hắc y thị vệ không biết từ chỗ nào mò ra ngăn lại.

“Tuyên vương gia, điện hạ có lệnh, không được sự cho phép của ngài ấy thì ngài không thể ra ngoài được.”

Đây là coi anh như tội phạm mà nhốt sao ? Sở Phong ‘a’ một tiếng cười lạnh, “Bổn vương có thể không ra ngoài, bất quá nơi này ngay cả một cung nữ hầu hạ cũng không có, các người nghĩ là — —”

“Nhiếp Chính vương giá lâm !” Bên ngoài chợt vang lên một âm thanh thông báo sắc nhọn.

“Chặn ở cửa làm gì ?” Sắc mặt Lăng Phi không vui mà đi tới, hắn vừa mới ở Nghị Sự điện cùng các đại thần bàn bạc về việc quốc táng và đăng cơ, giờ cực kỳ đau đầu, không nghĩ tới vừa trở về tẩm điện cũng không có hẳn một khắc sống yên ổn.

“Điện hạ... Tuyên vương ngài ấy — —” Có một hắc y thị vệ sắc mặt hơi do dự mà nhìn về phía Lăng Phi.

“Được rồi, tất cả lui xuống hết đi.” Lăng Phi vẫy mọi người lui, quan sát Sở Phong từ trên xuống dưới thì thấy anh chỉ có mảnh vải mỏng quấn quanh hông, mi hơi nhăn lại, “Người sao lại có thể không mặc quần áo mà đi ra ngoài, *áo rách quần manh*, còn ra thể thống gì !”

*áo rách quần manh : quần áo không đủ che thân.

CMN người cho rằng quần áo hiện giờ của ta có thể mặc được a ! Sở Phong lườm một cái, quay người đi vào trong điện. Thấy anh không nhìn liền khiến trong lòng Lăng Phi tức giận, đang muốn quát lớn anh thêm hai tiếng nữa, thì tầm mắt bỗng chạm vào bóng lưng của nam nhân, cổ họng nhất thời bị nghẹn lại, không nói nên lời.

Mông của nam nhân có rất ít vải che lại, càng hiện ra hai cái chân thon dài thẳng tắp cùng với cái mông vểnh cao thật thà no đủ của anh, Lăng Phi vẫn còn nhớ rõ xúc cảm dẻo dai lại co giãn khi sờ lên nơi đó. Theo bước đi của nam nhân, mông thịt đầy đặn run rẩy, nơi sâu thẳm kia như ẩn như hiện sau lớp lụa trắng mỏng manh...

“Người làm cái gì đó ?” Phía sau đột nhiên bị một lực đạo cầm lại làm cho giật mình, Sở Phong tức giận quay đầu lại trừng Lăng Phi một cái.

“Người là cố ý mặc như vậy trước mặt bổn cung sao ?” Lăng Phi đem anh áp ở trên cột trụ được chạm khắc hình con rồng, âm thanh nhẹ nhàng ám muội, mà chắc là do động tác trên tay thô lỗ quá, liền nắm chặt hai cánh hoa là mông thịt đang vểnh cao của Sở Phong mạnh mẽ nhào nặn.

Sở Phong khó khăn mà nghiêng đầu, nhìn thấy mặt mày anh tuần của hắn nhiễm một tầng tình dục, không nhìn được mà tức giận mắng to, “Mau thả lão tử ra, sáng sớm người phát bệnh a !”

“Bổn cung đương nhiên không phát bệnh.” Mắt phượng Lăng Phi tối lại, một tay vững vàng ngăn lại cái cổ của Sở Phong, một tay khác trượt xuống phía dưới, đẩy ra các mảng vải nhỏ đầy vướng bận, lúc đang muốn mò nơi tư mật mà tối hôm qua đã khiến hắn phải tiêu hồn thực cốt thì một âm thanh lo lắng từ bên ngoài vang lên.

“Điện hạ, có cấp báo!”

“Cấp báo gì ? Lăng Phi ngừng lại động tác, bên trong ngữ điệu tràn đầy vẻ không vui vì bị quấy rầy.

“Bẩm điện hạ, Đoan vương ở trong tù cắn lưỡi tự tử...”

**

Sở Phong đứng ở bên cửa sổ, nhìn trời mưa to tầm tã ở bên ngoài, thỉnh thoảng còn thấy cung nhân che dù vội vàng chạy qua. Hôm nay là ngày Lăng Phi đăng cơ xưng đế, trong cung trên dưới đều treo đèn kết hoa, chỉ là thời tiết không tốt, lúc đang diễn ra thì trời đột nhiên mưa rào khiến cho lễ mừng đăng cơ của Lăng Phi không thể không kết thúc trong vội vàng.

“Đứng ở đây làm gì thế ?” Lăng Phi chẳng biết từ lúc nào đã đi tới sau lưng anh, trong yếm hội hấn uống khá nhiều rượu, mặt trắng như ngọc mang theo màu đỏ nhàn nhạt.

“Không có gì, nhìn mưa thôi.” Sở Phong hiềm khi nhíu lông mày, xoay người lại, gương mặt ngưng trọng mà nhìn Lăng Phi, “Người đã ngồi lên vị trí cửu ngũ chí tôn, thế lực đảng Đoan vương cũng bị người nhỏ tận gốc, hiện tại ta bất quá chỉ là một vương gia có cái danh hiệu mà thôi, đối với người cũng không tạo được uy hiếp gì. Không bằng... Người thả ta đi.”

“Muốn chạy sao ?” Lăng Phi chậm rãi đi tới trước mặt anh, thở ra hơi thở có mùi rượu ấm áp, hấn nheo mắt lại, duỗi tay ra vuốt ve hai má của Sở Phong, “Trong thiên hạ này, tất cả đất đều là của vua. Người cảm thấy người có thể chạy trốn tới nơi nào không phải là của trẫm sao ?”

Không phải là ta muốn trốn, nhưng mà nếu người không thả ta ra, thì giá trị trinh tiết của lão tử sẽ tràn ngập nguy cơ. Sở Phong thực sự không muốn lại giống như lần trước nữa, không hề phòng bị gì mà đã bị hệ thống cường chế dịch chuyển sang một thế giới khác. Anh chỉ muốn đảng hoàng làm xong nội dung vở kịch thôi mà, muốn sớm ngày thoát khỏi cái trò chơi này.

“Nếu như người vẫn thấy không yên lòng đối với sự tồn tại của ta.” Sở Phong chỉ về phía bội kiếm đang được treo trên tường, thần sắc lạnh nhạt nói, “Có thể dùng nó giết ta, *nhất lao vĩnh dật*.”

*nhất lao vĩnh dật : một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Biểu tình Lăng Phi hơi thay đổi một chút, không nói gì.

“Lăng Phi, tại sao người cứ nhất muốn muốn ta ở lại đây ?” Sở Phong nhìn thẳng vào con mắt hấn, trong con người có một tia thăm dò không rõ ràng, “Nếu như là bởi vì muốn báo thù cho việc ban đầu ta đã làm những chuyện này với Trâm Mộ Nhiên thì — —”

“Im miệng !” Lăng Phi bỗng nhiên đẩy anh ra, trong con người chợt léo lên sự giãy dụa cùng hoảng sợ, “Thiên hạ này đã là của trẫm, trẫm muốn thế nào thì là thế ấy...” Nhưng mà những lời sau đó, dần dần xen vào thêm vài phần không xác định.

Sở Phong hỏi anh vấn đề này, thì đây cũng là vấn đề mà mấy ngày nay hấn luôn khổ sở suy nghĩ. Kế hoạch

ban đầu của hắn là sau khi Đao vương bị trừ khử, sau khi hắn leo lên vị trí hoàng đế, chuyện đầu tiên cần làm chính là tước đi binh quyền trong tay Tuyên vương, sẽ đưa anh tới một châu phủ chim không đẻ trứng ở ngoài biên cương, muốn cho một vương gia luôn hung hăng càn quấy ngong cuồng tự đại phải thê thê thảm thảm mà sống hết nửa đời còn lại. Nhưng sự thật chính là, hắn không chỉ không lưu đầy người này ra ngoài biên cương, còn tự mình thả anh ra khỏi thiên lao, nói là giam cầm, nhưng thật ra mỗi ngày đều có người hầu hạ đưa cơm. Thế này cũng thôi đi, hắn thậm chí còn sinh ra một loại dục vọng không nên có với người này...

Lăng Phi không dám nghĩ tới đáp án của vấn đề này, đột nhiên xoay người lại, vội vã đi ra ngoài điện.

21. Chương 21: Lãnh Cung

“Thái — — Bệ hạ, ngài sao lại đến đây ?” Trầm Mộ Nhiên kinh ngạc khi thấy Lăng Phi xuất hiện trong phủ của cậu.

Từ lần trước, ở trong Thái Hòa điện, sau khi cuộc nói chuyện của hai người tan rã trong không vui, thì ngoại trừ làm theo phép triệu kiến, Lăng Phi cũng không âm thầm đi tìm cậu nữa. Nghĩ tới ban ngày lúc tham gia lễ mừng đăng cơ, mình chỉ có thể cách đoàn người, xa xa đứng nhìn hình bóng hắn, lòng Trầm Mộ Nhiên một mảnh chua xót.

“Sao ? Trầm không thể tới tìm người sao ?” Lăng Phi tự nhiên mà ngồi xuống trên ghế mây. Lúc hắn bước ra khỏi cung, đã hoàn toàn tỉnh rượu, lúc này đi tới quý phủ của Trầm Mộ Nhiên, dù sao thì cũng không thể quay về lại Thái Hòa điện được nữa, vì sẽ giống như là đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, chỉ cảm thấy ở lâu thêm một khắc cũng là một loại dày vò.

“Vi thần không có ý này.” Sắc mặt Trầm Mộ Nhiên tái nhợt cười cười, cậu pha cho Lăng Phi một chén trà nóng, bưng tới tay hắn. Lăng Phi nhìn bộ dáng phục tùng cúi đầu của cậu, ngực liền nổi lên một dòng ưu tư khác thường.

“Bệ hạ...” Vai Trầm Mộ Nhiên khẽ run, vừa ngượng ngùng lại vừa mong đợi mà nâng mắt lên, nhìn Lăng Phi.

Lăng Phi đem trà nóng trong tay cậu để qua một bên, tay trái tóm lấy cổ tay Trầm Mộ Nhiên. Hắn muốn nhìn vào trong đôi mắt Trầm Mộ Nhiên, đáy mắt hắn lại xẹt lên một tia khiếp sợ và luống cuống.

Tại sao lại như vậy ? Lúc trước khi ở cùng với Mộ Nhiên, cảm xúc của hắn luôn rất hào hứng, chỉ nhìn vào mặt cậu thôi, thì liền tự nhiên nảy sinh ra loại cảm giác tràn đầy yêu thương cùng thương tiếc. Nhưng mà bây giờ khi nắm lấy cổ tay cậu, tâm của hắn dường như đã chết, không còn một chút nào gợn sóng nữa.

“Bệ hạ... Ngài làm sao vậy ?” Trầm Mộ Nhiên nhìn khuôn mặt đang thất thần của Lăng Phi, cảm thấy thực khổ sở, không khỏi ủy khuất mà cắn môi, ánh mắt của cậu cũng mang theo vài phần oán hận.

Cậu cho rằng đêm khuya Lăng Phi tới quý phủ của cậu là muốn nói với xin lỗi với cậu, cầu được cậu tha thứ. Không nghĩ tới là, sau khi Lăng Phi đến không chỉ hành động quái dị, hơn nữa lúc nói chuyện với cậu cũng không tập trung, không biết là nghĩ tới người phương nào nữa. Cậu không khỏi nhớ tới tin đồn được truyền tai nhau trong cung, nói là bây giờ hoàng thượng vô vàng sủng ái một nam sủng, không chỉ cùng ăn cùng ngủ, còn phải trọng binh đi bảo vệ người kia, bất kỳ người ngoài nào cũng không thể tới gần được...

Lăng Phi nhìn thấy ánh mắt oán giận của Trầm Mộ Nhiên, lúc này mới đột nhiên hồi hồn lại, buông cổ tay Trầm Mộ Nhiên ra. Hắn không được tự nhiên mà ho khan hai tiếng, đứng lên nói, “Sắc trời đã tối, trẫm không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa. Cáo từ.”

“Bệ hạ —— ”

Trầm Mộ Nhiên nhìn thấy bóng lưng dứt khoát rời đi của hắn, trong con ngươi chợt lóe lên một tia âm đạm. Cậu xoay người trở về căn phòng vắng lặng, nhìn ánh nến đang cháy trên bàn, hai bàn tay giấu trong tay áo không tiếng động mà nắm chặt thành quả đấm.

**

Mấy ngày chừ Sở Phong chưa gặp Lăng Phi lần nào. Đoán chừng chắc là đêm đó lời nói của anh xúc phạm tới tâm cao khí ngạo của hoàng đế bệ hạ, cách mấy ngày trước anh đã bị “đày” tới một cung điện hoang vắng xa xôi, gọi là Ngô Đồng Hiên, nghe nói là nơi đó đã từng là chỗ ở cũ một phi tử không được sủng ái của tiên hoàng. Hầu hạ anh cũng chỉ có một tiểu thái giám xấu xí, hơn nữa tiểu thái giám này hết ăn lại nằm, thường thường sẽ đi dạo ở bên ngoài, đừng nói là theo bên người anh hầu hạ, ngay cả đi lấy cơm trưa cũng có thể oán giận cả một buổi chiều.

Bất quá một mình Sở Phong ở nơi này ngược lại tự do cực kỳ, bên cạnh không có thủ vệ mặc áo giáp sáng chói, cũng không cần mỗi ngày đều phải lo trình tiết cúc hoa, mỗi ngày có thể ở trong sân chạy bộ, tập chống đẩy hít đất, khỏi nói cho bao nhiêu nhàn hạ. Anh đoán chắc là Lăng Phi cùng với Trầm Mộ Nhiên đã quay về bên nhau, còn tên tình địch là anh đây, dĩ nhiên là bị lưu lại nơi lãnh cung này mà tự sinh tự diệt rồi.

Cũng tốt... Sở Phong ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn bát cơm hơi ố vàng, thở tiếng thở dài nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Một lát sau, anh bưng bát lên, cầm đũa, ăn một miếng lớn.

Buổi chiều đổ xuống một trận mưa, Sở Phong không có cách nào hoạt động trong sân được nữa, không thể làm gì khác hơn là đi ngủ sớm. Dưới thân là một lớp đệm vừa lạnh vừa cứng, đã là cuối thu, ban đêm gió lạnh gào thét. Sở Phong đắp lên mình một cái chăn mỏng, cố gắng bao mình lại thành hình cầu để giữ ấm. Trần trọc trở mình, cũng dần dần buồn ngủ.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, thì sau lưng hình như có một nguồn nhiệt dính vào, ấm áp, rất thoải mái. Sở Phong vô ý thức mà trở mình lại, chủ động hướng tới gần nguồn nhiệt kia. Nhưng mà ngủ thêm một lát nữa, anh lại cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm. Dường như có cái gì đó mò vào trong y phục của anh, tìm tới thân thể anh... Sở Phong giật mình một cái, tức khắc tỉnh lại.

Dựa vào ánh trăng nhàn nhạt, anh nhìn thấy gương mặt nhiều ngày rồi không gặp. Đường viền tinh xảo cùng với khuôn mặt như tranh vẽ quen thuộc kia, bên trong mắt phượng xinh đẹp còn xen vào một loại tình cảm u ám, nóng rực mà Sở Phong nhìn không hiểu, chăm chú nhìn anh.

“Còn tưởng là người ngủ như chết rồi chứ, mới sờ có một chút đã tỉnh lại rồi.” Tay Lăng Phi vuốt ve qua lại cái sống lưng trần trụi của anh, thậm chí trượt xuống dưới, dùng sức xoa bóp cái mông đầy đặn.

“Thấy trẫm ngạc nhiên như vậy sao ?” Lăng Phi nhìn con mắt tròn to của Sở Phong, càng ép chặt anh vào trong ngực mình, ghé vào lỗ tai anh một nguồn hơi nóng, “Mấy ngày nay người thế mà thư thái quá nhỉ, nhưng trẫm lại rất nháo tâm.”

Người mà nháo tâm sao ? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì với Trầm Mộ Nhiên rồi sao ? Sở Phong nắm lấy cái tay đang trượt tới giữa hai đùi của anh, miễn cưỡng cười cười, “Bệ hạ, ta là một vương gia có tội, ngài làm như vậy... không được hay lắm đâu...”

“Có cái gì không được ?” Lăng Phi nắm cầm anh, thân thể đứng lên một chút, quan sát tỉ mỉ mặt của anh, bỗng lấy tay sờ sờ đường nét cương nghị cùng cái cằm nhọn nhọt trên gương mặt anh, bên trong mắt phượng xẹt qua một tia ám trầm, “Người gây rồi...”

Sau khi nói xong ba chữ này, tảng đá lớn trong lòng Lăng Phi cũng đồng thời rơi xuống. Lúc trước hẳn ép buộc bản thân phải đưa Lăng Phong vào lãnh cung, cưỡng ép bản thân không được đi qua hỏi tình hình của anh, chính là vì muốn bóp chết cái loại tình cảm không nên có này đối với Lăng Phong. Nhưng tình cảm trong lòng lại càng kiềm chế, thì lại càng như cỏ dại mà điên cuồng sinh trưởng. Mỗi đêm khi Lăng Phi về lại tấm điện của mình, không nhìn thấy bóng người ở trên long sàng kia, nghĩ tới trước kia người nọ luôn nằm trên chỗ đó. Mà ngay cả ở trong mơ, cũng nhìn thấy dáng dấp lúc vui cười nổi giận mắng mỏ của người nọ.

Kiểm chế đến mức tối đa chính là sẽ bạo phát. Lăng Phi không muốn tiếp tục nhịn nữa, mặc thêm một chiếc áo bào rồi trực tiếp tới Ngô Đồng Hiên, ngay cả gác đêm cùng với Vũ Lâm quân đều không làm kinh động. Một khắc khi nhìn thấy thân ảnh cuộn mình, bao bọc mình trong chăn trên giường của người nọ,

Trong cuộc chiến *công tâm* (tâm lý chiến) này, hẳn thất bại thảm hại.

Ánh mắt thương tiếc này là sao à ? Anh là một pháo hôi công cơ mà ! Sở Phong có một loại dự cảm phi thường không tốt, anh nỗ lực nghiêng đầu đi, tránh né ánh mắt nhìn thẳng vào anh của Lăng Phi, tầm mắt đầy nét tránh mà nói, “Bệ hạ, ngài vẫn là nên hồi — —”

Lời còn dư lại đã hoàn toàn bị nhấn chìm giữa răng môi của hai người. Lăng Phi hôn lên đôi môi của anh, cái lưỡi linh hoạt tiến quân thân tốc, tùy ý quét sạch vòm miệng của anh. Ở lúc Sở Phong còn đang ngốc lảng, tầm mắt bị cuốn hút bởi lông mi dài của thanh niên, Lăng Phi nhắm nửa con mắt, khóe mắt hơi nâng lên, mang theo vài phần quyến rũ không nhận ra. Hầu kết Sở Phong giật giật, phát hiện bản thân khó mà có thể từ chối nụ hôn của Lăng Phi.

Lăng Phi hôn môi với anh một hồi rồi dời đi chỗ khác, hai tay không đợi kịp mà bắt đầu mở vạt áo anh

ra, từ chỗ lõm ở xương quai xanh đến lồng ngực chắc nịch, môi lưỡi ướt át của Lăng Phi bắt đầu gặm cắn. Hắn thậm chí còn lè lưỡi ra, ngậm vào hạt nhũ nhỏ nhỏ trên ngực Sở Phong vào trong miệng, dùng hàm răng khế cắn, làm cho Sở Phong khó chịu mà than nhẹ.

“Bệ hạ... Đùng...” Sở Phong véo một cái vào bắp đùi của mình, muốn khiến cho đại não lộn xộn của bản thân tỉnh táo lại một chút. Anh liền mạng nhớ lại giá trị trình tiết còn dư lại trong đầu mình là bao nhiêu, hình như còn chưa tới 150... Nói cách khác, anh nhiều nhất chỉ có thể cùng Lăng Phi phát sinh quan hệ thêm một lần nữa thôi...

Lúc Sở Phong lòng như lửa đốt nghĩ kế thoát thân, thì tiết khố trên người không biết từ lúc nào đã bị người ta cởi xuống, anh kinh ngạc nhấc mắt lên, nhìn thấy Lăng Phi quỳ gối giữa hai chân anh, đầu tiên là lấy tay vuốt vuốt tính cụ mềm nhũn của anh, sau đó cúi đầu xuống, đem quy đầu non mềm ngậm vào trong miệng.

“A...” Về mặt khiếp sợ của Sở Phong liền rất nhanh đã bị khoái cảm vô biên thay thế, anh nắm chặt chân dưới thân, không nhịn được nữa ưỡn eo cao lên, muốn dục vọng của mình tiến vào miệng Lăng Phi sâu hơn.

Nơi sâu xa trong mắt phượng chợt lóe lên một tia cười, Lăng Phi buộc chặt hai gò má, trúc trắc mà ra sức phun ra nuốt vào tính cụ của nam nhân. Hắn là vua một nước, làm chuyện này vốn là cực độ sỉ nhục, nhưng khi người dưới thân là Sở Phong, hắn lại không có một chút cảm giác chán ghét nào...

“Ha a...” Sở Phong lâu rồi chưa làm, hạ thân trở nên mẫn cảm cực kỳ, tuy rằng kỹ xảo Lăng Phi không được tốt lắm, hàm răng còn thỉnh thoảng chạm vào dục vọng non mềm của anh, nhưng mà vừa nghĩ tới tên thái tử điện hạ từ trước đến giờ luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng lại chủ động khẩu giao cho anh, thì cơ thể lẫn tinh thần cùng với khoái cảm cực đại khiến cho toàn thân Sở Phong run rẩy, không lâu ra liền bắn ra tinh dục nồng đậm trong miệng Lăng Phi.

“Bao lâu rồi chưa làm qua hả ? Nồng đến thế này.” Lăng Phi lau đi bạch trọc bên mép, chắc chắn cảm thán.

Sở Phong thầm may mắn là giờ ở trong tối, Lăng Phi không nhìn thấy dáng vẻ mặt đỏ tới mang tai của anh. Anh khó khăn mà khép chân lại, giọng nói khàn khàn, “Đương nhiên là không thể so được với hàng đêm sênh ca của bệ hạ rồi.”

Vừa nói xong, trước hết là Sở Phong tự sửng sốt một chút, chợt cảm thấy không tốt lắm. Quả nhiên, Lăng Phi nở nụ cười, thân thể đè xuống, dính sát vào người anh, “Thế nào? Tam đệ ghen tị à?”

22. Chương 22: Kết Thúc

Ăn dấm chua em gái mày á ! Sở Phong trở mình, đưa lưng về phía Lăng Phi, đem chăn kéo trùm lên đầu, như là con rùa núp mình trong mai mà trốn tránh khỏi tầm mắt của Lăng Phi.

“Tức giận ?” Lăng Phi dùng tay xốc lên cái chần trên đầu Sở Phong, nhẹ nhàng xoay bả vai của anh hướng về phía mình, trong màn đêm, con ngươi đen lấp lánh rực rỡ, “Người dù sao cũng được hầu hạ cho thoải mái, mà trẫm ngay cả một chút cũng không có...” Hắn ám chỉ bằng cách đĩnh hạ thân trong quần về phía Sở Phong, âm thành khàn khàn mà mê hoặc, “Người nói xem làm sao bây giờ ?”

“Nếu không thì ta... dùng tay nhé?” Sở Phong cười mỉa.

“Nghĩ hay thật đấy!” Lăng Phi đánh một cái vào mũi của anh, buồn cười nói, “Người dùng nơi này mà hầu hạ trẫm đi!”

Một lát sau.

“Ừm...”

Mặt của Sở Phong nằm trên cái giường nhỏ, gương mặt đến mức hận không thể đào ra một cái lỗ để nhảy vào. Quần áo trên người anh vẫn còn nguyên, nhưng hạ thân lại trống trơn, hai cái chân mạnh mẽ rắn chắc lộ ra ngoài. Lăng Phi đề lên người anh, cổ họng phát ra những âm thanh sung sướng nhẹ nhàng. Cái côn thịt cự đại kia ma sát qua lại tại khe rãnh giữa hai cánh mũi trần truồng của anh, quy đầu hình tròn nhiều lần lướt qua vùng u huyết giữa mũi, làm cho anh trong lòng sợ run, chỉ lo Lăng Phi vọt một cái vào trong động, liền đem cái thứ thô to phía dưới kia không quan tâm mà thực sự đâm vào.

“Không có thuốc mỡ, trước hết chỉ có thể làm như vậy thôi...” Hô hấp ấm áp của Lăng Phi phun vào lỗ tai anh, bên trong tiếng nói ấy tràn đầy hàm xúc kiều gợi tình dục. Lòng Sở Phong rối như tơ vò, dục vọng nóng rực thô cứng của thanh niên đang đưa đẩy giữa hai chân anh, mà dù chưa có chính thức tiến vào cơ thể anh, nhưng loại cảm giác dâm mỹ này lại rất rõ ràng, cứ như là Lăng Phi đang thực sự ở trong cơ thể anh đâm rút vậy. Anh chỉ có thể vùi đầu càng sâu vào trong chăn đệm, tự lừa mình dối người rằng dù sao cũng tốt hơn là dùng đao thật thương thật.

Lúc Sở Phong cảm thấy cái mũi của mình sắp bị làm cho trầy da luôn rồi, thì cuối cùng Lăng Phi cũng phóng thích ra, toàn bộ tinh dịch ấm áp đều bắn vào giữa hai chân anh. Sở Phong thở phào nhẹ nhõm, thậm chí Lăng Phi chắc cũng sẽ đi ra, không nghĩ tới anh chờ cả nửa ngày, mà người đang đề lên anh kia ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Sở Phong ôm cái mũi đang nóng hừng hực của mình, khó khăn mà trở mình lại, mà người kia bị anh đẩy qua một bên cũng không có phản ứng gì, Sở Phong nhìn kỹ lại, thì thấy mi mắt thật dài của thanh niên đóng chặt, xung quanh vành mắt tối đen, hình như là đang ngủ.

Sở Phong nhìn mặt đang ngủ của hắn thì chờ ra một lúc, một lúc lâu sau, hình như anh nhớ tới cái gì đó, liền đem chăn đệm cuốn lại, vùi đầu ngủ.

CNN mình thế mà nhìn hắn đến xuất thần, đầu còn nghĩ lung tung nữa chứ! Một khắc trước khi tiến vào mộng đẹp, Sở Phong ở trong lòng sâu sắc khinh bỉ bản thân.

**

Sáng sớm ngày kế tiếp khi tỉnh lại, Sở Phong cũng không nhìn thấy thân ảnh của Lăng Phi đâu cả, trong phòng vẫn vắng vẻ như trước, chỉ có bạch trọc được lưu lại trên đệm là bằng chứng chứng minh tất cả chuyện phát sinh hôm qua không phải chỉ là ảo giác. Sở Phong mặc quần áo tử tế xong rồi ngồi trên giường nhỏ, khéo miệng nở ra một nụ cười khổ, chính là vừa mới muốn đi ra ngoài chạy bộ, cửa đẩy cửa ra, thì thấy hai tỳ nữ thanh tú đứng ở bậc cửa, cung kính mà hành lễ với anh.

“Công tử, nhóm nô tỳ là do bệ hạ phái tới hầu hạ ngài.” Một trong đó là một cung nữ mặc quần áo màu hồng nhạt ôn hòa nói.

Sở Phong còn chưa kịp ngạc nhiên, thì liền thấy một hàng cung nhân nối đuôi nhau mà đi vào viện, mỗi người trên tay đều cầm theo một cái rương hoặc cái loại hộp đựng thức ăn, anh nhất thời được được cái gì đó, tay đỡ trán, vô lực mà nhắm hai mắt lại.

Ngàn vạn lần không được, đời này anh vẫn trêu chọc tới chính quy công. Sở Phong tính toán được rằng chuyện xảy ra vào tối hôm qua kia đã làm cho giá trị trình tiết ngày càng thêm ít ỏi, chỉ cảm thấy tâm tư và lao lực vô cùng mệt mỏi.

Đêm đó qua đi, chuyện Lăng Phi ngủ lại ở Ngô Đồng Hiên đã trở nên bình thường, mà thân phận vương gia của Sở Phong cũng yên lặng không tiếng động mà bị quên đi, đối với lời giải thích từ bên ngoài là do Tuyên vương chống đối bệ hạ, không chịu nhân tội, bị đày tới Lĩnh Lam là một châu phủ hoang vu hẻo lánh. Mà không ai biết rằng, thực ra Tuyên vương luôn bị giam cầm ở một nơi nào đó trong hoàng cung, bị hoàng đế độc chiếm thành người của mình.

Ngày hôm đó, Sở Phong đang ở trong sân chống đẩy hít đất, nhóm cung nhân hầu hạ anh đối với động tác quái dị của anh cũng nhìn thành quen, từng người đều vội vàng làm chuyện của mình. Sau khi Sở Phong tập xong một trăm cái chống đẩy hít đất, dùng khăn lau mồ hôi trên mặt, khéo mắt bỗng nhiên thoáng nhìn qua một thân ảnh gầy yếu.

Đó là Tiểu Đức Tử đã biến mất khá nhiều ngày rồi, gã trở về từ lúc nào? Hẳn là thấy anh đặc thể, muốn tới nịnh bợ anh? Trong lòng Sở Phong có chút nghi hoặc, còn chưa ngẫm nghĩ kỹ, thì tâm tư đã bị thanh âm thông báo bên ngoài đánh gãy.

“Bệ hạ giá lâm!”

Lăng Phi trên người mặc lên long bào minh hoàng đi tới sân, thấy Sở Phong chỉ mặc một cái áo lót thật mỏng, cảm thấy không vui mà nói, “Người thể nào mà chỉ mặc có một cái xiêm y thể này, không sợ lạnh à?”

“Ta giờ nóng muốn chết.” Sở Phong vừa mới vận động xong, trên người anh đều dính dính. Anh đem khăn ướt vò qua cổ, nghi ngờ nói, “Sao hôm nay người tới sớm vậy?” Thường ngày thì chiều Lăng Phi mới tới đây, hạ triều xong thì liền tới đây đầu tiên.

“Người không nhớ sao? Hôm nay là sinh nhật của trẫm.” Chân mày tuấn tú của Lăng Phỉ hơi nhíu lại, trong ánh mắt hiện lên một tia mang theo hàm xúc trách cứ, “Người trước hết thay quần áo khác đi, sau đó cùng trẫm ăn trưa.”

Sở Phong sờ sờ mũi, chột dạ mà tránh né ánh mắt khiển trách của Lăng Phỉ, đi về phía tắm điện. Vừa mới đi tới đứng trước gương đồng, thì giọng nữ máy móc quen thuộc liền vang lên trong đầu.

Cảnh báo: Người chơi đã quá nhiều lần đi lệch khỏi nội dung vở kịch, bất cứ lúc nào trò chơi cũng có thể tăng tỉ lệ lên 95%; cảnh báo...

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Sở Phong nghe được cảnh báo của hệ thống, từ cái đêm cùng Lăng Phỉ ở Ngô Đồng Hiên, âm thanh này thường xuyên vang lên trong đầu anh, sau mỗi lần cảnh báo, tỉ lệ trò chơi sẽ tăng thêm 5%. Mà 95% thì mang theo ý nghĩa là anh ở trong thế giới này bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất...

Sở Phong thay một bộ quần áo màu đen, sau khi thắt xong đai lưng, anh nhìn mình trong gương, nhất thời có chút hoảng hốt. Qua một hồi lâu, anh mới quay người, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lăng Phỉ ngồi chờ anh trong phòng, đồ nhắm rượu đều đã chuẩn bị đầy đủ, hần cầm chén ngọc trong tay, nghĩ tới bản thân cố ý muốn nự y chuẩn bị những loại thuốc mỡ kia, khóe miệng lên xẹt lên một nụ cười trẻ con.

“Bệ hạ, đã để ngài chờ lâu rồi.”

Sở Phong từ ngoài cửa đi vào, dáng người cao ngất, mặt mày anh khí. Lăng Phỉ thấy anh, ánh mắt liền không dời đi được, khẽ gật đầu nói, “Ngồi đi.”

Đợi Sở Phong ngồi xuống, trước tiên Lăng Phỉ rót cho anh một chén rượu, nhẹ giọng nói, “Hôm nãy trẫm đến, là có chuyện muốn nói với người.”

Trong lòng Sở Phong gật mình, anh cười ha hả, vội vội vàng vàng mà đứng lên cầm chén rượu mà Lăng Phỉ đã rót cho, “Có chuyện gì còn quan trọng hơn so với sinh nhật của bệ hạ chứ. Đến, bệ hạ, ta mời ngài một chén trước, chúc ngài — —“

“Lăng Phong.” Lăng Phỉ nắm lấy cổ tay đang cầm chén rượu của anh, âm thanh nhẹ nhàng mà mạnh mẽ, “Đừng gọi ta là bệ hạ nữa, cứ như trước kia đi, gọi đại ca là được rồi.”

Sở Phong nâng mắt lên, liền chạm vào đôi mắt phượng hơi nước lại đầy thâm tình chân thành kia, ngực anh tựa như bị búa lớn đánh vào, vừa đau vừa chát. Cúi đầu trốn tránh, một tay khác cầm lấy chén rượu, anh một hơi uống cạn hết.

“Đại ca...” Anh đặt chén rượu xuống, rũ mi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Lăng Phỉ.

“A, một tiếng đại ca này thực sự rất dễ nghe.” Lăng Phi cười cười, buông tay anh ra, ánh mắt vẫn vững vàng mà khóa anh lại, trong con người hiện lên một tia hoài niệm và lưu luyến, “Ta nhớ người lúc còn nhỏ, rất vênh váo tự đắc, bởi thế mới gặp phải một đồng tai họa, nhưng mà phụ hoàng vẫn sủng người. Mỗi lần trong cung mở tiệc rượu, người luôn ngồi vị trí gần ngài ấy nhất, mà ta, chỉ có thể ngồi ở góc xa xa... Trước khi ta luôn rất đố kỵ với người, vừa đố kỵ lại vừa ước ao...”

Lăng Phi tự rót cho mình một chén rượu, chậm rãi nói, “Chỉ sợ là người cũng chưa từng nghĩ tới, ta cuối cùng cũng ngồi lên vị trí này... Vốn là muốn nhốt người vào thiên lao, muốn dần vặt người một trận thật đã, kết quả là không thể quyết tâm xuống tay tàn nhẫn... Vì vậy liền tạo ra tình cảnh như bây giờ.”

“Người biết tại sao không?”

Sở Phong nhìn một bàn toàn thức ăn tinh xảo, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt vô cùng. Bởi vì Lăng Phi vừa nói xong câu kia, thì lời cảnh báo quen thuộc trong đầu liền vang lên.

Cảnh báo: Một lần nữa trò chơi đạt tỉ lệ 100%! Trò chơi sẽ khởi động lại một lần nữa sau mười giây! Mười!”

“Đại ca.” Sở Phong đột nhiên đứng lên, trên mặt xẹt qua một tia giãy dụa cùng đau khổ, “Đừng nói nữa — —”

“Tại sao không cho ta nói!” Lăng Phi cũng đứng lên, đi vòng qua bàn nắm lấy bờ vai anh, “Lăng Phong, người hãy nhìn ta đi!”

Sáu! Năm!

Sở Phong đang muốn mở miệng, đột nhiên cổ họng cảm giác có một vị ngọt, bụng anh truyền tới một nguồn đau đớn kịch liệt như muốn nổ tung. Ánh mắt liếc qua chén rượu trên bàn, đồng tử anh co rụt lên, chợt hiểu ra được điều gì đó.

Ba! Hai!

“Lăng Phong!” Cùng với âm thanh của còi báo động sắc bén vang lên trong đầu, còn có tiếng la thất kinh của Lăng Phi. Anh chưa từng thấy sắc mặt của hắn kinh hãi cùng sợ hãi đến như vậy, quá tàn nhẫn... Thế mà lại để cho Lăng Phi tận mắt nhìn anh chết đi...

Một!

Sở Phong còn chưa cảm nhận được sự bi thương, thì ý thức đã chìm vào bóng tối mênh mông.

Kết thúc Thế Giới Thứ Hai

23. Chương 23: Thế Giới Thứ Ba

Sở Phong bị một trận chấn động làm cho tỉnh lại.

Anh mở mắt ra, hoàn toàn không nhìn thấy rõ mọi vật xung quanh, giọng nữ máy móc quen thuộc liền vang lên trong đầu.

Chào mừng người chơi tiến vào hình thức tinh tế tương lai, trước mắt ngài giá trị nhân phẩm là 950, giá trị trình tiết là 0. Mời người chơi mau chóng làm quen với nội dung vở kịch, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ.

Kỳ quái, sao giá trị nhân phẩm của anh thế mà lại không *thanh linh*? Sở Phong nhíu mày, âm thầm mừng rỡ, chỉ là không biết là nghĩ tới chuyện gì, nụ cười bên miệng của anh rất nhanh liền ảm đạm lại.

*thanh linh: ở đây theo mình hiểu là sao lại không đưa về 0 nữa mà vẫn giữa nguyên điểm nhân phẩm đã tích được. Bởi vì đợt trước khi vào thế giới thứ hai thì điểm nhân phẩm và điểm trình tiết đều là 0.

Cũng không biết là sau khi anh chết đi, Lăng Phỉ sẽ phản ứng ra sao... Hay là, một khắc khi anh bị hệ thống cưỡng chế rời khỏi kia, thế giới đó cũng biến mất theo?

Sở Phong không có thời gian để suy nghĩ chuyện này sâu hơn, trong đầu đã tràn vào một lượng lớn hình ảnh của nội dung vở kịch, làm cho anh không thể không tập trung lực chú ý để bắt đầu tiêu hóa lượng thông tin này. Sau 20 phút, Sở Phong mở mắt ra, bất đắc dĩ mà xoa xoa cái trán hơi đau.

Trò chơi này thật biết gây khó dễ cho anh mà, hai thế giới trước nhân vật của anh đều là pháo hôi công, nhưng mà lại bị chính quy công đề, lần này hệ thống trực tiếp an bài cho anh làm một nhân vật pháo thối thụ, yêu chính quy công đến mức chết đi sống lại, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệt nào để chiếm được. Sở Phong dùng đầu ngón chân cũng biết được loại nhân vật cố chấp lại hung tàn này nhất định không có kết quả tốt, thở dài, Sở Phong buông dây an toàn ra, từ ghế dựa đứng dậy, tới phòng rửa tay.

Căn cứ theo thông tin mà hệ thống đưa, hiện tại anh đang ở trên một chiếc tàu chiến phi hành tư nhân, khoang của chiếc tàu chiến này được bố trí cũng tương tự như trong những bộ phim khoa học viễn tưởng mà anh đã xem trước đây, đơn giản, gọn gàng, tràn đầy mùi vị của hiện đại. Ở cuối khoang có hai người máy có bộ dạng là nữ đang đứng ở đó, miệng hơi cười, chắc là nhân viên phục vụ trên tàu chiến phi hành này.

Đời này thân phận của Sở Phong là một quân nhân, là người chỉ huy ưu tú đã tốt nghiệp trong học viện tinh tế, hiện đang là phó đoàn trưởng của quân đoàn Trường Vi, cấp bậc Trung tá. Tuy rằng Sở Phong đối với loại đồng phục đang mặc này không có đặc biệt để ý gì, nhưng khi anh đứng trước kính nhìn nửa người trên, lúc thấy dáng dấp quân trang thẳng tắp lại xa lạ của mình trong gương, chính là ngẩn người đến nửa ngày.

Màu xanh đậm thêm đường viền màu vàng trên quân phục bao bọc lấy thân thể cường tráng lại cao lớn của anh, phần cổ áo ngắn nắp mà gọn gàng, không có một tia nhăn nheo nào. Hoa tường vi màu bạc trên tay áo được tạo ra một cách tinh xảo, hiện lên ánh sáng kim loại nhàn nhạt, Sở Phong nhìn không được mà lấy tay sờ sờ, xúc cảm kỳ dị kia làm anh cảm thấy không ngớt.

Dưới mũ lính lộ ra một đôi mắt màu đen trầm tĩnh mà kiên nghị, Sở Phong chỉnh chỉnh lại vành mũ, cười nhợt nhạt với người trong gương, sau đó quay người đi ra ngoài.

Hỏi người máy phục vụ chút chuyện, biết được một giờ nữa mới tới thủ đô, Sở Phong không có chuyện gì làm, liền trực tiếp cầm máy lên mở ra xem phim toàn tức. Chỉ là vừa mới nhìn một chút, thì trong máy liền truyền tới vài âm thanh nhắc nhở, báo là mẹ anh đang nghỉ phép ở ngoài ngân hà gọi tới.

Sở Phong nhấn nút gọi, lập tức hình ảnh toàn tức của một người phụ nữ xinh đẹp liền xuất hiện trước mặt anh, cứ như là người thật đang ở đây. Anh hơi ngơ ngác, rất nhanh đã hồi phục lại tinh thần, người người phụ nữ xinh đẹp kia lộ ra một nụ cười.

“Mẹ.”

“Tiểu Phong, chắc là rất nhanh sẽ tới thủ đô nhỉ?”

“Vâng, còn hơn một tiếng nữa là đến.”

Người phụ nữ xinh đẹp kia vén vén tóc mai sang một bên, gật gật đầu, không biết nhớ tới chuyện gì, bỗng nhiên nói, “Đúng rồi, Tiểu Phong, ba con cùng với nguyên thủ tới phỏng vấn ở Già Lam Tinh. Trong nhà tạm thời không có ai cả, không bằng như vậy đi, con tới ở nhà tại nhà bác Minh được không?”

“Bác Minh?”

Sở Phong sững sờ, lúc này mới nhớ tới Minh gia có quan hệ nhiều đời với nhà anh, đều là danh môn vọng tộc ở đế đô. Mà chính quy công mà anh yêu đến mức chết đi sống lại kia, chính là tiểu công tử của Minh gia.

“Đúng a, nghe nói Minh Uyên cũng tốt nghiệp ở học viên quân sự đế đô, hiện tại đang nhậm chức ở quân khu đệ nhất thủ đô. Hai nhà chúng ta vốn là có quan hệ thông gia, con cùng với Minh Uyên nhiều năm rồi chưa có gặp nhau, vậy trước khi kết hôn nên sớm làm quen trước một chút cũng tốt.”

Kết hôn? Nói như vậy, anh chính là đối tượng thông gia của chính quy công? Chẳng trách người ta không thích anh như vậy. Sở Phong trong lòng thở dài, thế giới này rõ ràng việc kết hôn đồng tính cũng đã trở nên hợp pháp hóa rồi, thế mà vẫn như trước kia có gia trưởng muốn theo thói quen xấu là kết hôn thì phải với con gái, thật khiến cho người khác không thể tưởng tượng nổi.

“Mẹ, làm phiền bác Minh như vậy hình như không tốt lắm đâu...”

“Con còn ở trước mắt mẹ già này giả bộ cái gì nữa à?” Người phụ nữ xinh đẹp bỗng che miệng cười, trong giọng nói mang theo tia trêu chọc rõ ràng, “Người nào mà chẳng biết con từ nhỏ đã thắm mến Minh Uyên, lúc học tiểu học mỗi ngày đều la hét lớn là muốn cưới hẳn làm vợ. Hiện tại cho con ở nhà người ta mấy ngày, con thế mà lại mất hứng?”

“...” Sở Phong lúng túng lấy ngón tay vuốt vuốt vành mũ, nói tránh đi, “Nhưng con sắp tới thủ đô rồi, đột nhiên tới thăm nhà bác Minh như vậy — —”

“Con yên tâm, người mẹ già này cũng đã sớm nói trước với bác Minh rồi, hẳn sẽ đưa quần gia tới cảng hàng không đón con.” Trong con người đen nhánh của mẹ Sở chợt lóe lên một tia xảo quyết.

Thì ra đã ở đó chờ anh rồi à. Sở Phong tháo cái mũ xuống, đau đầu mà xoa xoa mái tóc ngắn ngắn của mình. “Mẹ, sau này nếu có chuyện thế này, thì tốt xấu gì cũng nói trước với con một chút...”

“Biết rồi, mẹ muốn tới bờ biển để ngồi tàu lặn, chính con tự chăm sóc tốt bản thân đi nhé. Bye bye.”

Thông tin bị chặn đứt, hình ảnh toàn tức trước mặt nhất thời trở thành mảnh hư vô. Sở Phong ‘sách’ một tiếng, vô lực mà ngồi vào ghế dựa, trong đầu không ngừng nghĩ lại cuộc trò chuyện vừa nảy của hai người.

Minh Uyên... Sở Phong lăm bằm mà lập lại trong miệng hai chữ này, lần này hẳn ta, sẽ có bộ dạng như thế nào?

**

Một tiếng sau.

Cảng hàng không Lôi Nặc của thủ đô.

“Sở thiếu gia, chào ngài, tôi là quản gia của Minh gia, ngài gọi tôi là Trương quản gia là được rồi.”

Sở Phong nhìn mặt mày đang nở nụ cười của người đàn ông trung niên trước mắt, lại nhìn hai người máy hộ vệ cao to đứng sau lưng ông, khóe miệng hơi cong lên, “Gọi quản gia thì lạ lắm quá, tôi gọi ngài là Trương thúc nhé.”

Trương quản gia tiếp nhận hành lý trong tay anh, liền hướng Sở Phong cúi đầu một cái, “Sở thiếu gia quá khách khí rồi. Nếu không có chuyện gì khác thì bây giờ chúng ta lên đường thôi, phu nhân đang ở nhà chờ Sở thiếu gia.”

Sở Phong gật gù đầu, anh đi tới thông đạo của tàu huyền phù. Toàn bộ tàu đều là trong suốt, chạy trên quỹ đạo trong không trung, bởi vậy dọc theo đường đi Sở Phong thấy không ít phong cách kiến trúc kỳ dị. Bất quá trong lòng anh tuy rằng kinh ngạc, nhưng lại không biểu hiện nó ra mặt, dù sao thiếu gia Sở gia

học ở học viên chỉ huy tinh tế cũng bốn năm năm, trình độ phồn hoa ở Á Tinh đó cũng chỉ đứng sau thủ đô mà thôi, còn không tới mức lúc trở về thủ đô liền như là nhà quê mới lên thành phố, cái gì cũng muốn nhìn nhiều thêm hai lần.

“Sở thiếu gia, đến rồi.” Xe huyền phù đứng trước một cánh cửa sắt được chạm trổ hoa văn màu đen, Sở Phong trước tiên xuống xe, nhìn kiến trúc to lớn có thể so với pháo đài Anh quốc trước mắt, hơi nheo mắt lại.

Quả nhiên là nhà có tiền, đúng là không giống ai. Bất quá ngẫm lại thì chính anh cũng là tự ngồi tàu chiến phi hành tư nhân mà tới đây, chắc chắn tài lực Sở gia so với Minh gia, không kém nhau bao nhiêu.

“Tiểu Phong đã lớn thế này rồi a.”

Một người phụ nữ có vóc dáng yếu điệu, dung mạo thanh lệ đứng ở sau cửa, cười híp mắt nhìn anh. Đây chính là mẹ kế của Minh Uyên, nghe đồn rằng so với bác Minh thì nhỏ hơn 15 tuổi, hiện tại mới qua ba mươi. Sở Phong không rõ lắm với tính nết của mẹ kế Minh Uyên này, không thể làm gì khác hơn là theo lễ tiết mà hướng cô ấy gặt đầu, mỉm cười nói, “Dì Dung khỏe.”

“Được được được.” Dung Tình cười cười mà vỗ vỗ bờ vai anh, mang anh đi vào trong. Trương quản gia cũng đi theo sau hai người, thấy bọn họ bắt đầu ngồi ở ghế sa lon nói chuyện, liền kêu người hầu đem hành lý của Sở Phong đưa vào phòng khác ở lầu hai.

“A, thế mà đã năm giờ rưỡi rồi à, Minh Uyên giờ này chắc đã tới nhà.” Sau khi hàn huyên vài câu, Dung Tình nhìn đồng hồ treo trên tường, trên mặt lộ ra sự vui mừng đầy mong chờ.

Sở Phong miễn cưỡng cười cười, đang muốn lên lầu dọn lại hành lý, bên ngoài liền vang lên tiếng bước chân vững vàng lại lưu loát. Sở Phong cũng là quân nhân, đây rõ ràng là bước chân đặc biệt chỉ có ở quân nhân. Trong lòng anh có một chút căng thẳng khó mà giải thích được, cùng Dung Tình nhìn về phía cửa lớn.

“Trương thúc, tôi về rồi.”

Người đến có vóc dáng cao gầy, một thân quân trang màu đen khéo léo gọn gàng, mũ lính có viền bạc, dưới vành mũ là đường nét gò má tinh xảo đến không thể chê vào đâu được. Hắn vừa đi vào vừa cởi găng tay da, không hề liếc nhìn dù chỉ một cái tới hai người đang ngồi trên ghế sa lon.

Sở Phong ngây ngốc nhìn gò má quen thuộc kia, đầu óc trống rỗng.

24. Chương 24: Đối Chọi Gay Gắt

“Tiểu Uyên.” Dung Tình gọi thanh niên đang muốn đi lên lầu kia, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, “Ít nhất cũng phải chào hỏi khách một chút chứ.”

Minh Uyên nghe nói như vậy, bước chân dừng lại một chút, hần xoay người, nhanh chân bước tới trước mặt hai người, mắt phượng thâm thúy mà nhìn Sở Phong, ngữ khí khó phân biệt vui giận, “Anh, theo tôi lên lầu.”

Trong lòng Sở Phong vẫn còn giật mình, tới nửa ngày mới nhận ra là Minh Uyên đang nói chuyện với anh. Anh gật gật đầu, mắt thoáng nhìn qua sự vui mừng hiện rõ trên sắc mặt Dung Tình, trong lòng khẽ động.

Anh đi theo sau Minh Uyên lên lầu hai. Bề ngoài của nhà Minh gia rất cổ điển tao nhã, nhưng bên trong thì lại có rất nhiều thiết kế mang theo hướng hiện đại, tỷ như chỗ bọn họ đang đứng là hàng lang pha lê nửa trong suốt, cùng với trang trí ở lầu một hoàn toàn là hai loại phong cách khác nhau. Phòng ngủ ở hai bên hàng lang, mà cuối hàng lang thế mà có một khu hoa viên trên không trung rậm rạp và sum sê, ở phía xa xa còn có thể thấy được đóa hoa trắng noãn được bao bọc bên trong lá xanh, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Minh Uyên đi tới sân thượng gần hoa viên, đột nhiên dừng lại. Tâm tư trong đầu Sở Phong rất lộn xộn, cũng không chú ý tới người trước mắt đã dừng lại, suýt chút nữa đã đâm đầu vào lưng hắn.

Minh Uyên cởi mũ lính, tiện tay đặt nó trên sân thượng, hai chân hắn khép lại, trong mắt viết rõ sự không kiên nhẫn hiện giờ của hắn, “Sở Phong, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ với anh rồi chứ. Tôi không thích anh, chuyện hôn sự này tôi sẽ không đồng ý.”

Tầm mắt Sở Phong nhìn vào mặt hắn, thấy gương mặt này giống Lăng Phỉ như đúc, biểu tình kiêu căng kia cũng giống nhau đến thế. Anh rũ mắt xuống, chợt nở nụ cười.

“Minh Uyên, lời này nói còn quá sớm đi. Cha cùng mẹ của anh đều rất tán thành chuyện hôn sự này, bây giờ Sở gia cũng rất được nguyên thủ tín nhiệm, ảnh hưởng tới quyền thế ở quân đội thì rõ như mặt trời ban ngày, trái lại với Minh gia, bởi vì không cẩn thận làm sai, địa vị ở trong tứ đại gia tộc cũng từ từ suy thoái. Chỉ khi hai nhà thông gia, Minh gia mới có thể quật khởi lại vốn liếng một lần nữa. Điểm ấy, tôi nghĩ anh so với tôi rõ ràng hơn.”

“Muốn uy hiếp tôi?” Minh Uyên nheo mắt lại, trong mắt không hề che giấu sự chán ghét đối với anh, “Sở Phong, tôi xem thường nhất là loại người không từ thủ đoạn mà đạt được mục đích như anh. Anh tốt nhất là vào ngày mai dọn ra ngoài cho tôi, đừng có mà ở đây làm ngứa mắt tôi.”

“A, Minh thiếu tá, bàn luận về quan hàm thì tôi còn lớn hơn anh một cấp đấy.” Sở Phong chỉ chỉ vào phù hiệu lấp lánh màu bạc trên vai, khoe miệng hàm chứa một nụ cười yếu ớt, “Hiện tại tôi mặc dù đang nghỉ phép, thế nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể đi quân khu nhậm chức. Thái độ này của anh là đang nói chuyện với thượng cấp tương lai sao?”

Minh Uyên nhìn thấy thần sắc dương dương đắc ý của anh, thầm nghĩ nhiều năm rồi không gặp, đẳng cấp vô liêm sỉ của người này không ngờ lại cao thêm một bậc. Hấn bật cười một tiếng, cười cùng anh tranh luận, quay người rời đi.

Sở Phong nhìn hấn đi vào phòng ngủ, thân ảnh cao gầy biến mất sau cánh cửa tự động đóng, anh đứng trên sân thượng, cười khổ, thở ra một hơi.

Lần đầu gặp mặt mà đã mùi thuốc súng thế này, thì sau này làm sao mà sống chung đây a.

**

Đêm nay, Sở Phong mãi mà không ngủ được. Lúc anh ở trên giường trần trọc, tầm mắt không tự chủ được mà nhìn về phía cửa phòng ngủ. Hơi hoảng hốt, tựa như còn có thể nhìn thấy thân ảnh minh hoàng Lăng Phi từ ngoài cửa đi vào, cười cười đi về phía anh.

Ngực như bị một đồng cây kim nhỏ rậm rạp đâm vào, đau đớn nhưng lại chẳng hề kịch liệt, quẩn lên người vừa nhói vừa đau. Sở Phong xóc chăn, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, ngay cả dép lê cũng không mặc, cứ chân trần như vậy mà mở cửa phòng ngủ.

Anh đi tới trước cửa phòng ngủ của Minh Uyên, mới giơ tay gõ một cái.

“Ai?” Cách một cánh cửa, thanh âm truyền tới có chút khàn khàn, đoán chừng chắc Minh Uyên ngủ rồi, đang ngủ thì bị tiếng gõ cửa của anh đánh thức.

Sở Phong nuốt một ngụm nước miếng, nhất thời không biết nói gì. Anh cũng không ý thức được, trên cánh cửa phòng ngủ có đầy đủ máy giám thị, người trong phòng có thể thấy rõ ràng là vạt áo của anh tán loạn, đáng dấp có vẻ âm đạm.

Minh Uyên ngồi dậy, cau mày nhìn những gì màn hình hiện lên ở đầu giường, cái người điên này lại làm chuyện gì thế, ban ngày còn nghênh ngang kiêu ngạo uy hiếp hấn, nửa đêm lại chẳng hiểu sao lại tới gõ cửa phòng ngủ của hấn, lại bất thường chẳng nói lời nào.

“Nói chuyện, không thì rút về ngủ!” Minh Uyên nhăn chặt mi lại, hiện nhiên là tất cả kiên trì đều sắp bị vắt khô rồi.

“Tôi...” Sở Phong giật giật môi, hình như muốn nói gì đó, cuối cùng lại kéo ra một nụ cười gượng, nhẹ giọng nói, “Không có gì, anh ngủ đi.”

“Có bệnh!” Trong mắt phượng xẹt qua một tia buồn bực rõ ràng, Minh Uyên tới đóng màn hình, một lần nữa quay về giường, đắp chăn che mặt mình lại.

Trong chốc lát, hắn liền đi vào mộng đẹp. Trong mộng, hắn lúc đó 6 tuổi, đó là ngày đầu tiên gặp Sở Phong. Hôm đó là buổi tiệc sinh nhật của cha, một đứa bé trai mạnh khỏe khảnh cầm trong tay một mô hình chiến hạm, tò mò đi tới cạnh hắn.

“Cậu là người máy mô phỏng sao? Vì sao lại không có biểu tình gì hết vậy?” Cậu nhóc ngoẹo cổ, nghi hoặc mà đánh giá mình.

Hắn mặc âu phục màu đen, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn tràn đầy vẻ lạnh lùng, “Mắc mớ gì tới cậu.”

“A, tớ biết rồi, cậu rõ ràng là tiểu công tử của Minh gia.” Đứa bé trai tự nhiên nói chuyện, liền nâng lên ánh mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, “Bọn họ nói không sai, cậu thực sự so với mấy đứa con gái còn xinh đẹp hơn ai nha.”

Hắn phiền nhất là khi người khác đánh giá tương mạo của hắn, lông mày xinh đẹp cau lại, hắn đi tới trước mặt đứa bé kia, lấy đi mô hình chiến hạm trong tay nhóc, rồi ném nó xuống đất. Một mô hình tinh tế khéo léo cứ thế mà bị chia năm xẻ bảy, từng mảnh linh kiện bay tán loạn trên mặt đất.

Đứa bé trai thấy mô hình chiến hạm mình thích nhất bị hư, không dám tin mở to mắt, miệng lập tức xẹp xuống, oa oa khóc lên.

“Chiếm hạm Nặc Á của tớ... Nha a... Nha nha cậu đền cho tớ đi...”

“Phiền chết đi được, đừng có khóc!” Hắn cũng không thèm để ý tới cậu, cho dù là bị cha đánh cho một trận no đòn, thì hắn cũng muốn bỏ mặc cái tên thiếu gia Sở gia đáng ghét này. Chỉ là vừa mới xoay người, vạt áo sơ mi liền bị một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy.

“Cậu còn dám đi ?!” Đứa bé trai không khóc nữa, bởi vì phần nộ đã hoàn toàn chiếm cứ toàn bộ đầu óc của nhóc, nhóc mở to hai mắt đang đỏ bừng, “Cậu phải đền Nặc Á cho tớ ! Nhanh lên !”

“Tôi không có đồ chơi mà đền cho cậu.” Cho dù hắn đối với mấy thứ đồ chơi nhỏ này một chút hứng thú cũng không có, nhưng cũng biết được chiến hạm mô phỏng này rất đắt giá và hiếm có, nói không chừng còn là bản làm riêng cho, đền cũng không có mà đền.

“Vậy cậu dùng bản thân đền cho tớ !” Hoàn toàn không ý thức được câu nói của mình cỡ nào buồn cười, biểu tình bé trai cực kỳ nghiêm túc, nhóc nói năng rất hùng hồn, “Cậu gả cho tớ làm vợ, tớ sẽ tha thứ cho cậu !”

Hắn dùng biểu tình nhìn bệnh thần kinh mà nhìn đứa bé trai, dùng sức kéo lại vạt áo của mình trong tay nhóc, chạy thẳng về phía trước không quay đầu lại.

“Thiếu gia?”

Minh Uyên mở mắt ra, trong phòng sáng sủa trong lành, hần nhìn đồng hồ, thế mà đã 7 giờ rưỡi rồi.

“Trương thúc, tôi lập tức dậy.” Hần vén chăn lên, nhanh chóng gọn gàng mà bắt đầu mặc quần áo.

“Ông chủ đã về rồi, sáng nay 6 giờ đã tới nhà.” Quản gia nói.

Minh Uyên sững sốt một chút, ‘ừ ‘ một tiếng, “Tôi hiểu rồi, ông đi làm việc đi.”

**

Hai mắt Sở Phong như gấu trúc, ngồi ở trên chiếc bàn dài, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà ăn bữa sáng của mình.

Ngồi đối diện anh là một người mặc quân trang, nghiêm túc thận trọng – Minh Lệ, mà bên cạnh Minh Lệ là Dung Tình với nụ cười sáng rực rỡ, thỉnh thoảng còn nhắc nhở anh ăn nhiều món chút.

Bầu không khí vốn rất lúng túng, cố tình bên cạnh là Minh Uyên còn banh ra gương mặt tuấn tú, làm cho không khí ăn trên bàn càng thêm ngọt ngào.

Lúc này Sở Phong chỉ muốn mau sớm giải quyết xong bữa sáng, mau chóng thoát ly ra khỏi cái trận Tu La này, thì một tiếng nói nam tính trầm thấp mà chân thật đáng tin vang lên bên tai.

“Các con đều đã tốt nghiệp, Tiểu Phong cũng đã về để đô rồi, chọn thời gian để kết hôn đi.”

25. Chương 25: Lâm Đông

What the fuXX?? Câu nói *vân đạm phong kinh* này quả thực nha là sấm sét vang nổ bên tai Sở Phong, mặc dù biết hai người sắp thành thông gia, nhưng anh vừa mới về thủ đô, ở nhà cũng chỉ mới một đêm thôi, loại nhịp điệu này có phải là quá nhanh rồi không?

*vân đạm phong kinh: không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

“Bác Minh, con cảm thấy...” Sở Phong bất chấp khó khăn ngẩng mặt lên, nói được nửa câu, thì liền bị một âm thanh trong trẻo đánh gãy.

“Tôi không muốn kết hôn với Sở Phong.” Minh Uyên lạnh mặt lại, gằn ra từng chữ.

“Ai cho con nói chuyện ?” Khóe miệng Minh Lệ hơi câu lên, ánh mắt âm trầm như dao mà nhìn vào mặt Minh Uyên, “Hôn nhân của hai người các con vốn ta với Sở gia đã sớm chuẩn bị tốt. Tiểu Phong ưu tú như vậy, có thể để ý tới con là phúc phận của con. Con còn muốn chọn lựa gì nữa ?”

Không hề ngờ được là mình lại được Minh Lệ khen ngợi, Sở Phong cúi đầu, lỗ tai không khỏi có chút đỏ lên.

“Đây là hôn sự của tôi, ông có hỏi qua ý kiến của tôi chưa ?” Ngược Minh Uyên bị tức giận cùng sự vô lực lấp đầy, tay nắm dao nữa cũng gồng đến mức xuất hiện gân xanh.

“Ý kiến của con ?” Minh Lệ bật cười một tiếng, “Có phải là do cái người bạn học cùng lớp ở cô nhi viện mà con nói với ta không ? Ngày hôm nay ta sẽ nói rõ với con, cái loại muốn bám lấy quyền lực trèo cao ta thấy nhiều lắm, mắt cũng không muốn nhìn nhiều thêm đâu, con nếu mà dám mang cậu ta về nhà, thì sau đó con cũng đừng có về nữa.”

“Lão gia...” Dung Tình không đồng ý mà nhìn sắc mặt căng thẳng của Minh Lệ, khuyên giải an ủi, “Tiểu Phong lúc này mới vừa về để đô, anh trước hết phải làm cho hai đứa nó ở chung với nhau nhiều hơn, bàn bạc về chuyện kết hôn của tụi nó nữa chứ.”

Minh Uyên bồng dao ăn trong tay xuống, sắc mặt đông lạnh mà đứng lên, nhìn thẳng vào Minh Lệ ở đối diện, “Hôm nay tôi cũng ở chỗ này nói ra một lời, muốn tôi kết hôn với Sở Phong, tuyệt đối không thể !”

Sở Phong hơi hồi hộp một chút, phản ứng đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Minh Lệ. Quả nhiên, sắc mặt cha Minh nặng đến mức có thể chảy nước luôn rồi, Dung Tình còn muốn khuyên nữa cơ, nhưng lại bị ông hất ra, lập tức khiếp sợ mà ngậm miệng lại. Cha Minh cười lạnh một tiếng, chậm rãi đứng dậy, nhìn Minh Uyên, “Mày cút đi cho tau, lập tức cút đi !”

Minh Uyên trào phúng mà câu khóe miệng, dứt khoát đẩy ghế dựa lui, nhanh chân quay người đi về phía cửa.

Lão gia, đừng tức giận, sao lại tức giận với đứa bé chứ...” Dung Tình vừa nhìn thấy điệu bộ này liền biết là không ổn, một bên an ủi Minh Lệ một bên liếc mắt nháy mắt với Sở Phong. Sở Phong ngẩn người một chút, lòng lập tức hiểu rõ, nhanh chóng dùng khăn lau miệng, đứng dậy cáo từ.

Nhìn trong mâm còn có sũa đặc cùng bánh mì chưa kịp ăn xong, thực sự là đáng tiếc quá a. Sở Phong lắc đầu, chạy đuổi theo bóng dáng cao gầy đang đi vào trong đình viện kia.

“Minh Uyên, anh chờ một chút.”

Đầu Minh Uyên cũng không quay lại, lạnh lùng nói, “Đừng có đi theo tôi.”

“Anh muốn tới quân bộ đúng không ? Vừa vặn tôi cũng muốn làm quen với hoàn cảnh sớm một chút, mang tôi theo được không.”

Sở Phong cười rồi lại gần, làm giống như một màn mùi thuốc súng nồng đậm hồi nãy ở trên bàn cơm như chưa từng xảy ra.

Minh Uyên quay đầu nhìn anh, nụ cười trên mặt người kia cũng chẳng khác gì nụ cười thị uy. Hắn nhú mày, chán ghét nói, “Đem tôi bức tới mức độ này rồi, anh đã hài lòng chưa?”

Nụ cười trên mặt Sở Phong đọng lại trong nháy mắt, nhưng rất nhanh anh đã khôi phục lại biểu tình cà lơ phất phơ, “Minh Uyên, chúng ta bốn năm này không gặp nhau. Anh thay đổi, tôi cũng sẽ thay đổi. Anh làm sao có thể cam đoan, anh bây giờ không thích thương tôi?”

Anh nói xong, cố ý đi tới trước mặt Minh Uyên, ám muội mà trừng mắt với hắn, “Cứ coi như là không kết hôn vì mục đích đi, thử qua lại với nhau một quãng thời gian có được không?”

Minh Uyên nhìn mặt mày cương nghị anh tuấn của Sở Phong gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp của người này giống như cọng lông chim nhẹ nhàng lướt qua lông mi của hắn, lòng hắn chợt nhảy lên một cái, dường như một ký ức đã rất lâu rồi chợt léo lên trong đầu hắn.

“Anh không phải là kiểu tôi thích.” Hắn lạnh lùng nói, nhịp tim đập rối loạn phải rất lâu mới ổn định lại như thường được.

“Phải không? Vậy thì thật đáng tiếc a.” Sở Phong chà chà cảm thán, kiểu mà Minh Uyên thích, chắc chính là kiểu như chính quy thụ đi. Vừa nói thế, anh thật là không chờ được nữa mà muốn gặp chính quy thụ kia ghê á.

“Thiếu gia, ngài muốn tới quân bộ sao?” Một chiếc xe huyền phù tự động không biết từ lúc nào đã dừng lại trước mặt hai người bọn họ, một người máy trí năng từ bên trong nhô đầu ra, đôi mắt tròn trịa nhìn Minh Uyên.

“Ừm, lập tức xuất phát.” Minh Uyên đội mũ lính, bước chân ngồi vào buồng xe. Sở Phong mặt dày cũng ngồi lên, vốn tưởng là Minh Uyên sẽ đánh đuổi anh xuống, không nghĩ tới là người kia thế mà chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, để lại cho anh chính là bóng lưng lạnh lùng.

Sở Phong bị mất mặt, không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi, cũng nhìn xem cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Xe huyền phù rất nhanh lên bay lên khỏi mặt đất, tăng tốc độ bay lên trên không. Giữa nơi chuyển hướng có một đoạn khí lưu xóc nảy, Sở Phong cài dây an toàn chưa chặt, nên thân thể theo quán tính mà nghiêng về phía bên phải, đụng trúng vai Minh Uyên.

Anh tự biết thế là thất lễ, nên vội vã điều chỉnh lại tư thế ngồi, một lần nữa cài chặt dây an toàn. Mà Minh Uyên thì sống lưng cứng ngắc lại, từ đầu tới cuối không có quay đầu lại nhìn.

**

Nửa giờ sau, xe huyền phù đến phân khu quân bộ C3. Sở Phong nhớ tới thông tin mà hệ thống đưa cho anh có nói nơi này có một trụ sở bí mật nghiên cứu chiến hạm vũ trụ kiểu mới, dùng quyền hạn của anh bây giờ, nhất định không có cách nào tiến vào khu vực nồng cốt, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể đi dạo ở bên ngoài mà thôi. Minh Uyên làm việc ở đây, chẳng lẽ hẳn chính là người phụ trách một trong các căn cứ ?

Trong lúc suy nghĩ, anh cùng với Minh Uyên tới cửa một tòa nhà cực lớn có kiến trúc pha lê hình bầu dục. Sau khi trải qua đợt kiểm tra an toàn, hai người mới tiến vào lầu chính. Dọc theo đường đi đều có người máy quân dụng dò xét chung quanh, Sở Phong nhìn những người máy này cầm trong tay tia laser, không khỏi nghĩ tới hậu quả kinh khủng như thế nào khi bị những thứ này đánh vào người.

“Tôi muốn đi làm việc. Anh muốn tới chỗ nào thì đi đi, không được quấy rầy tôi.” Minh Uyên đang đi phía trước bỗng nhiên quay đầu lại, ném cho anh một tấm thẻ thông hành.

“Không thể ngồi trong văn phòng của anh một chút sao ?” Nơi này lớn lắm, một người đi dạo thì cũng không biết đi đến bao lâu mới xong, hướng hồ khắp nơi đều là người máy quân dụng dò xét, Sở Phong thật sợ như không cần thận chọc tới chúng nó, những người máy kia sẽ không nói hai lời mà biến anh thành tảng băng luôn.

Minh Uyên hơi nhướng lông mày lên, hiển nhiên là đang suy nghĩ tìm từ để từ chối. Hai người ở chỗ này giăng co, cách đó không xa truyền tới một âm thanh trong trẻo.

“Minh thiếu tá, anh đã tới rồi.”

Sở Phong quay đầu, liền thấy một thân ảnh gầy gò mặc quân phục đứng cách đó không xa. Cậu ta có màu da trắng nõn, sống mũi rất xinh xắn, hai cánh môi màu nhạt mang theo hình dáng tươi đẹp, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp. Minh Uyên vừa thấy cậu ta, vẻ mặt lạnh lùng trên mặt nhu hòa đi rất nhiều.

“Vị này chính là ?” Vừa nhìn tướng mạo này, da non đến muốn chảy nước ra luôn, đây cũng chính là chính quy thụ, bên trong đầm mỹ vẫn thì cũng có mấy loại như *sáo lộ* thế này. Chắc là sau lưng người này cũng không thiếu mấy pháo hôi công qùy liếm đi. Sở Phong trầm nghĩ, nhìn mặt mày bộ dáng cong cong của người này, chẳng lẽ là một đóa *bach liên hoa* thuần khiết hiền lành ?

*sáo lộ : là kiểu mặt dày tiếp cận với một người, kết thân với người đó... Hiểu theo tiếng Việt có thể là gạ gẫm, cưa, tán.

*bach liên hoa: là những người có tâm hồn thánh “nữ”, thích làm việc thiện, thích tự cho mình là mẹ thiên hạ, thích làm trung tâm và luôn tỏ ra vô tội, bala bala... (theo bạn trẻ edit là thế và éo ư nổi thế loại này.)

“Xin chào, tôi tên là Lâm Đông, là cấp dưới của Minh thiếu tá. Phụ thuộc bộ chỉ huy tác chiến của phân khu C3.” Lâm Đông đi tới, rất tự nhiên mà đưa tay với Sở Phong, “Ngài là Sở trung tá phải không, đại danh鼎鼎, sớm đã nghe danh.”

26. Chương 26: Ở Chung

Sở Phong liếc nhìn phù hiệu trung úy trên vai Lâm Đông, anh theo lễ tiết mà nắm lại tay cậu, “Xin chào, Lâm trung úy.”

“Trung tá là lần đầu tới phân khu C3 đi, có muốn tôi dẫn anh đi dạo xung quanh không ?”

Sở Phong luôn cảm thấy nụ cười của cậu ta không thuần lương như vẻ bề ngoài, lúc này anh cũng không muốn từ chối, âm thanh không vui của Minh Uyên từ phía sau truyền tới.

“Lâm trung úy, bây giờ đang là thời gian làm gì, nên làm chuyện gì, không cần anh nhắc em đâu nhỉ ?”

Lúc này Lâm Đông hình như mới nhớ tới, ngượng ngùng cười cười, “Xin lỗi, em thiếu chút nữa thì quên, Sở trung tá là ngài mang tới, lẽ ra phải do ngài tiếp khách mới đúng. Vậy em không quấy rầy hai người nữa, xin phép đi trước một bước.”

Lời nói của cậu kiên tốn lễ độ, làm cho Sở Phong cảm thấy bản thân quá đường đột.

“Không sao, tôi chính là muốn tới đây làm quen hoàn cảnh sớm một chút thôi. Không nên làm phiền hai người đang làm việc mới đúng.” Sở Phong liền chuyển hướng sang Minh Uyên, giơ tay lấy ra thẻ thông hành, “Hai người đi làm đi, tôi tự mình đi xung quanh cũng được, có vấn đề gì sẽ tìm anh.”

“Máy truyền tin không được ngắt kết nối đâu đấy.” Minh Uyên ném lại một câu này, liền quay người nhanh chân đi về phía thang máy. Mà Lâm Đông lại áy náy mà hướng anh cười cười, mới quay người đuổi theo bước chân của Minh Uyên.

Lâm Đông này, hình như không đơn giản... Sở Phong sờ cằm, những sóng vai của hai thân ảnh đang đi xa kia, anh cười tự giễu, chậm rãi đi về hướng cửa lớn.

Trong thang máy.

“Hạng mục B tiến hành đến thế nào rồi ?” Tầm mắt Minh Uyên từ trên đồng hồ trí năng trên tay rời đi, lặng lẽ nhìn Lâm Đông.

Lâm Đông khẽ mỉm cười, “Máy chủ đã lắp ráp xong, chỉ còn giai đoạn tiến hành kiểm tra nữa thôi. Nếu như thuận lợi, thì có thể làm cho chỉ số tốc độ cùng tính năng của Liệt Diễm tăng lên gấp đôi.”

Minh Uyên hài lòng gật gật đầu, nghĩ tới điều gì đó, có chút không dễ chịu lắm mà nói, “Em đừng hiểu lầm, là Sở... trung tá tự mình muốn đi, không phải ý của anh.”

Trong con người Lâm Đông xẹt qua một tia ám trầm, cậu không để ý chút nào mà nở nụ cười, lộ ra cơn

xoáy quả lê nhỏ bên má, “Thiếu tá, toàn bộ thủ đô này ai mà chẳng biết anh cùng với Sở trung tá sắp kết hôn, ngài ấy dính anh cũng là chuyện bình thường. Yên tâm, em sẽ chúc phúc hai người, sẽ không ao ước ghen tị đâu.”

Lời nói này kín kẽ tới mức không tìm ra được lỗ hổng, dường như là thực sự không nghi ngờ chút nào. Minh Uyên nhíu nhíu lông mày tuần tú lại, định giải thích thêm hai câu, thì một tiếng ‘keng’ từ đỉnh đầu truyền đến, là thang máy đã tới căn cứ. Nhìn sau pha lê trong suốt là những nhân viên nghiên cứu bận rộn, Minh Uyên đành phải tạm thời thu hồi lại tâm tư, sửa sang vạt áo lại, sắc mặt nghiêm túc mà hướng cửa lớn của căn cứ đi tới.

**

Lúc này, Sở Phong đang ngồi ở trên sân cỏ nhân tạo, lười biếng nhìn trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu. Minh Uyên đưa thẻ thông hành cho anh thì chỉ có thể đi tới phía ngoài của khu vực huấn luyện, hơn nữa không được đứng lại quá lâu, không thì sẽ bị người máy quân dụng bắn cho đi đời. Anh còn chưa chính thức nhậm chức, thân phận tương đối lúng túng, cho nên sau một buổi sáng đi dạo, anh thích nhất ngoại trừ kiến trúc hoành tráng ra thì chính là mặt của người máy quân dụng lạnh như băng kia, tui thời đại này kỹ thuật nhân tạo đã rất phát đạt, nhưng mặt người mô phỏng vẫn không thể so được với mặt người chân chính được, mặt chúng nó đều chỉ có một vẻ mặt duy nhất, nhưng mà thể cũng dễ dàng làm người khác không rét mà run.

Đang nghĩ ngợi có nên tìm Minh Uyên mở miệng nói muốn đi ăn cơm, thì máy truyền tin trên cổ tay bỗng vang lên. Sở Phong vừa nhìn thấy tên được hiển thị, thì sau hai giây giật mình, mới nhanh chóng tiếp máy.

“Sở Phong, nghe nói cậu đã về thủ đô?” Một thanh niên có mái tóc ngắn màu nâu, khuôn mặt tuần lãng xuất hiện theo hình ảnh toàn tức. Y gọi là Lê Tuấn, cùng là xuất thân từ thế gia, là bạn học cùng lớp của Sở Phong khi ở học viện chỉ huy tinh tế, cũng là một trong những anh em tốt nhất của anh.

“Đúng vậy, hôm qua mới tới.” Sở Phong nhanh chóng tới chào hỏi người bạn xấu xa này, “Đang muốn tìm cậu đây, nghe nói cậu ở phân khu A1, là người chỉ huy điều hành chiến hạm tinh tế, thật uy phong nha.”

“Đùa gì đấy, cả ngày mệt muốn chết đây nè.” Lê Tuấn cười khổ lắc đầu, nói tiếp, “Cậu gần đây có rảnh không? Tổ cùng với lão Trương, A Tiêu và mấy người nữa muốn tiếp đón cậu, chúng ta vẫn sẽ như lúc còn học trong trường vậy đó, không say không về, thế nào?”

“Được đó. Gần đây tớ có thời gian khá trống, thời gian địa điểm tự các cậu quyết định đi.”

“Được.” Lê Tuấn thoải mái cười cười, nhưng hình như nhớ tới cái gì đó, ý cười còn mang theo ẩn ý khác mà nói, “Đúng rồi, cũng nên đưa theo vị thiếu tá nhà cậu tới luôn đi. Chà chà, tớ có nghe nói là các cậu sắp kết hôn rồi đó.”

Nhắc tới Minh Uyên, biểu tình Sở Phong cũng có chút vi diệu. Anh lúng túng cười cười, “Nói cái gì đó, chuyện gì cũng không thể nói trước được, mà miệng mồm mấy người các cậu cũng lớn phết nhỉ.”

“Ai nha, Sở trung tá của chúng ta xấu hổ rồi sao ? — — A, a đừng có đóng máy truyền tin a !”

Đúng là một đám bạn xấu xa mà. Sở Phong đóng máy truyền tin lại, đau đầu mà xoa xoa trán, đứng lên, bước nhanh nhưng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Buổi trưa sau khi ở quân bộ cùng Minh Uyên cơm nước xong, anh liền liên lạc với cấp trên của mình, chủ động yêu cầu từ nghỉ phép một tháng giảm bớt đi một tuần, muốn sớm được nhậm chức. Cấp trên đối với loại người có tinh thần yêu nghề chuyên nghiệp như anh đây hết sức cảm động, lập tức ban cho giấy phê chuẩn, cũng báo cho anh sớm biết là anh sẽ nhậm chức ở phân khu, phân khu C3.

Quân đoàn Tường Vi rõ ràng là thuộc quân trung ương, theo lý thì anh phải nên được phân tới phân khu A mới đúng chứ, sao lại tới phân khu C3 ? Chẳng lẽ là, công việc sau này của anh, là có dính líu quan hệ gì tới bí mật của căn cứ sao ? Sở Phong càng nghĩ càng đau đầu, trực tiếp khỏi nghĩ nữa, cứ yên tâm mà sống ở nhà trải qua cuộc sống của một con sâu lười là được rồi.

Đêm nay, là thời gian Lê Tuấn hẹn anh ra ngoài tụ họp lại. Sở Phong do dự rất lâu, cuối cùng mặt dày tới phòng của Minh Uyên, hỏi hấn có muốn đi không. Nơi bọn họ tụ họp lại với nhau là một câu lạc bộ cao cấp tư nhân, muốn đi vào thì phải có thẻ vàng mới được, cho nên vừa mới vào cửa, anh liền nói ngắn gọn rõ ràng ý đồ đến đây, sau đó liền chân chó mà lấy thẻ vàng mà Lê Tuấn đưa cho anh đặt lên bàn.

Minh Uyên vừa tắm xong, mặc một áo ngủ màu đậm rộng rãi ngồi trên ghế sofa xem sách điện tử, mặt mày hần tinh xảo, tóc đen ướt át dính vào cái cổ trắng, ban ngày lúc mặc quân phục thì chính là vẻ đẹp sắc bén, nhưng Sở Phong lại có ảo giác muốn thân thiết. Mà, đó cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

“Tôi không có hứng thú, anh lấy thẻ về đi.”

Lời nói lạnh như băng làm cho Sở Phong nghẹn họng không nói được lời nào, anh ở trong lòng thầm mắng vài câu, nhưng mà đây là nhiệm vụ của hệ thống, không hoàn thành là không được, nên anh vẫn đi tới trước người Minh Uyên, lấy lòng nói, “Nghe nói câu lạc bộ kia có rượu đỏ nhất đẳng của A Á Tinh đó, ngay cả hoàng thất liên bang cũng chưa chắc đã thử qua loại mỹ vị này. Anh xác định không muốn đi thử một chút sao?”

27. Chương 27: Chuốc Rượu

Rượu đỏ luôn luôn là thứ mà Minh Uyên thích nhất, mà rượu đỏ ở A Á Tinh thuộc loại rượu nổi danh của cả dải ngân hà. Sở Phong dùng cái này để mê hoặc không thể nói là không hấp dẫn, Minh Uyên trầm ngâm vài giây, tầm mắt từ sách điện tử chuyển sang thẻ vàng trên bàn.

“Để lại đi.”

Về mặt Sở Phong nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, “Được, vậy lát nữa chúng ta gặp lại nhé.”

“Chờ đã.” Minh Uyên đột nhiên gọi anh lại, ánh mắt có chút thâm trầm, “Nghe nói anh cũng tới phân khu C3 ?”

“Đúng vậy, ngày thứ hai là tôi sẽ chính thức vào nhiệm chức.” Sở Phong trực tiếp cười, “Tới lúc đó còn phải làm phiền Minh thiếu gia dạy bảo nhiều hơn.”

Minh Uyên cau mày, “Là bởi vì tôi sao ?”

“Hả ?” Sở Phong ngẩn người một chút, lúc hiểu ra ý trên mặt của Minh Uyên thì anh mới chợt phản ứng lại, cười ha ha hai tiếng, “Anh hiểu lầm rồi, đây là do người phía trên bố trí, tôi đảm bảo không có động tay chân gì trong đó hết á.”

“Tốt nhất là vậy.”

Đã gặp qua tự luyện, nhưng chưa gặp người nào tự luyện như người này. Một khắc khi ra khỏi cửa phòng Minh Uyên, Sở Phong trong lòng âm thầm phỉ nhổ.

Thời gian bọn Lê Tuấn hẹn là 10 giờ, bây giờ còn chưa tới 9 giờ rưỡi, cho nên Sở Phong còn có thời gian mà chỉnh chu lại quần áo một chút. Anh nhìn một thân quân trang của mình trong gương, cảm thấy mặc thể này thì nghiêm túc quá, vì vậy cởi mũ ra, thay bằng một cái áo sơ mi cùng với quần dài màu đậm thoải mái. Nút áo sơ mi thì cởi ra hai nút, lộ ra xương quai xanh cùng với một vùng nhỏ là cơ ngực màu mật ong hơi ngăm; tóc thì chải chuốt tỉ mỉ lại một chút, cố ý để kiểu tóc theo hướng mất trật tự và xõa xuống. Làm xong hết mấy chuyện này, Sở Phong ngắm mình ở trong gương, hết sức hài lòng mà huyết sáo.

“Anh thế nào mà còn mặc đồng phục thể này hả ?” Lúc Sở Phong đi vào phòng Minh Uyên để giục hắn, thì thấy cái người này thế mà lại mặc một bộ quân trang ngay ngắn.

“Sao, không thể mặc đồng phục hả ?” Minh Uyên hơi nhú mày.

Sở Phong vội vàng cười khan hai tiếng, “Có thể, anh cứ mặc tự nhiên.” Chỉ cần hắn muốn, dù là cứ trần truồng mà đi cũng không có vấn đề gì hết á.

Hai người cùng nhau xuống lầu, lúc đi qua sân trước nhà, đụng phải Dung Tình đang dẫn theo chó cưng đi dạo. Dung Tình nhìn thấy họ đi chung với nhau, rất kinh ngạc, cười rồi chào hỏi hai người.

“Tiểu Phong, cùng với Tiểu Uyên đi ra ngoài hẹn hò à ?”

“Không có.” Sở Phong vội vã phủ nhận, “Chính là đi tham gia một buổi tụ họp thôi, gặp mấy người bạn cũ ấy mà.”

“Vậy à.” Dung Tình cười có ẩn ý sâu xa, “Thế cũng tốt, người trẻ tuổi mà, cũng nên kết bạn nhiều một

chút. Buổi tối các con không cần về gấp đâu, ở bên ngoài chơi nhiều một chút cũng được.”

Sở Phong gật gật đầu, nghĩ rằng tính cách của Dung Tình thật ôn hòa a, không hề giống với mẹ kế độc ác trong ti vi. Bất quá Minh Uyên thế nào mà mỗi lần nhìn cô ấy đều là bộ dáng xa cách thế nhỉ ? Chẳng lẽ là, hai người có quan hệ lén lút gì đó ?

**

“Anh hình như không có nói chuyện gì mấy với mẹ anh thì phải.” Nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe vụt qua thật nhanh, Sở Phong thực sự tế nhị đến hoảng, không nhận được mà đầu tiên là mở ra máy hát.

Con người đen của Minh Uyên trầm lại, hờ hững nói, “Anh không có cảm thấy rằng mình quản chuyện có chút quá rộng rồi sao.”

“Chuyện này sao lại là quản quá rộng được nhỉ.” Gương mặt Sở Phong không đồng ý, “Cô ấy dù sao cũng là mẹ vợ tương lai của tôi, tôi quan tâm cô ấy cũng là chuyện bình thường thôi.”

Minh Uyên ‘a’ một tiếng rồi cười lạnh, “Nếu anh còn muốn ở nhà Minh gia này, thì tốt nhất giờ nên im cái miệng lại.”

Xem ra là thực sự chọc giận hẳn rồi. Sở Phong ngược ngùng sờ sờ mũi, cảm thấy khá vô vị mà ngậm chặt miệng lại, quay đầu nhìn phong cảnh. Từ lúc xe huyền phù một đường chạy như bay, thì không tới 15 phút là đã tới cửa lớn của một câu lạc bộ cao cấp.

“Sở Phong, cậu cái tên nhóc này đến chậm mà lại thông dong thế a.” Vừa vào phòng lớn, mấy người Lê Tuấn, lão Trương liền tới cười rồi vây lại.

“Xin lỗi, chờ lát nữa tớ sẽ tự phạt mình ba ly nhé.” Nếu ở nơi đó Minh Uyên không làm phiền, thì anh làm sao mà tới muộn được.

“Không giới thiệu vị bên cạnh một chút sao ?” Tầm mắt Lê Tuấn liếc nhìn Minh Uyên, khoa trương nháy mắt.

“Vị này tớ nghĩ là không cần phải giới thiệu chứ, các cậu đều biết hết rồi còn gì.” Sở Phong vờ vờ vai Minh Uyên, “Đây là tiểu công tử nhà Minh gia, đảm nhiệm chức vụ ở phân khu C3.”

Biểu tình của Minh Uyên vẫn cứ hờ hững, chỉ là theo lễ tiết mà nhìn ba người rồi gật gật đầu.

“Minh công tử sao lại mặc thế này, còn là một thân quân trang nữa a...” Lão Trương nở nụ cười cổ quái mà đánh giá cách ăn mặc của Minh Uyên.

“Cậu thì biết cái gì, có biết là mặc đồng phục là rất mê hoặc không hả ?!” Mắt thấy mặt Minh Uyên hiện lên vẻ không vui, Lê Tuấn vỗ một cái lên cái trán của lão Trương, cười híp mắt ôm lấy vai của Sở Phong, “Đi thôi, an bài xong hết rồi. Đêm nay đảm bảo các cậu sẽ chơi tận hứng luôn.”

Sao cứ cảm thấy nụ cười trên mặt của Lê Tuấn có chút nham hiểm thế nhỉ ? Sở Phong quay đầu lại liếc mắt nhìn Minh Uyên, trong lòng hơi xác định. Đây là lần đầu tiên anh tới loại câu lạc bộ tư nhân như thế này, bên trong được trang hoàng cực kỳ xa hoa, trên đầu là treo đèn hợp kim muốn làm mù mắt của Sở Phong luôn rồi. Bất quá lúc tới nơi tổ chức, Sở Phong không còn cười được nữa rồi, bởi vì ngồi ở đó có hai người, một người mà anh không quen, người còn lại là Lâm Đông.

“Đây là nhị thiếu gia của Âu Dương gia, tớ có nói với cậu rồi đó, cũng ở phân khu A1.” Lê Tuấn vội vàng giới thiệu hai người, cha của Âu Dương Viễn là bộ trưởng bộ tài chính, hiển nhiên là giữ vai trò lớn, hướng Sở Phong gật gù đầu, rồi cúi đầu nhặt nhẹo mà chơi với cái bàn. Mà bên cạnh hắn là Lâm Đông lại đứng lên, hướng Sở Phong nở nụ cười nhợt nhạt, “Sở trung tá, lại gặp rồi.”

“Hai cậu quen nhau a.” Lê Tuấn nhìn Sở Phong, lại nhìn Lâm Đông một chút. Hắn vốn còn muốn giới thiệu Sở Phong một chút mà.

“Đúng vậy, từng gặp nhau một lần.” Lâm Đông đưa mắt nhìn Minh Uyên luôn trầm mặc không nói, “Minh thiếu tá cũng tới sao, xem ra tình cảm của hai người thực sự rất tốt.”

Từ lúc nào mà Lâm Đông lại bám víu Âu Dương gia rồi ? Sở Phong ở trong lòng nghi hoặc không thôi, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười mà chào hỏi với cậu. Sau đó cả nhóm cùng ngồi xuống, có người máy phục vụ tiến vào mang theo đồ ăn. Bởi vì có liên quan tới dạ tiệc, số lượng trên mỗi món ăn cũng không nhiều lắm, nhưng lại rất tinh xảo, khiến người ra không đành lòng mà xuống đĩa. Trong bữa tiệc Sở Phong tự nhiên không thể thiếu vụ bị mấy người bọn họ chúc rượu, ai tới anh cũng không từ chối, ngược lại mọi người đều là anh em với nhau, cứ thoải thích mà uống.

“Ai nha, Minh Uyên đâu rồi ?” Lúc Sở Phong uống say khướt, phát hiện chỗ ngồi bên cạnh không biết từ lúc nào đã trống không.

“Cậu ta hình như là ra ngoài tiếp điện thoại rồi.” Lão Trương lớn tiếng nói, bước chân lão đảo đi tới, “Đừng có mà nói sang chuyện khác nha... Đến, tiếp tục uống !”

“Mẹ kiếp, cậu CMN còn tới nữa à !” Đôi mắt Sở Phong đều bị uống tới đỏ lên, hai má đỏ hồng lan ra tới cổ. Anh quét nhìn một vòng trên bàn, thấy Âu Dương Viễn cùng với Lê Tuấn đều say tới mức gục xuống bàn, Lâm Đông không biết tung tích, mà A Bưu cùng với lão Trương thế mà vẫn còn kiên trì bắt anh uống rượu.

Vốn chưa ăn đồ ăn gì, trong dạ dày đều là nước rượu có nồng độ cao đang đưa, Sở Phong thực sự không chịu nổi nữa, đẩy cánh tay của lão Trương ra rồi vọt nhanh vào phòng rửa tay nôn hết ra. Chờ khi anh ôm bồn cầu nôn xong, bước chân mềm nhũn mà đi ra, mới phát hiện người trong phòng đều bại liệt mà nằm ngang dọc tứ tung trên mặt đất, hai người máy nữ xinh đẹp còn đang dọn dẹp lại tàn cục.

Sở Phong khó chịu vô cùng, tùy tiện tìm một căn phòng mà nghỉ ngơi, giày cũng không cởi mà nằm lên

giường. Hình như lúc anh đang ngủ, mơ hồ có một bóng người đi tới đầu giường, cúi đầu chăm chú nhìn anh.

Sở Phong bị vậy trong trạng thái mắt mở không nổi nữa, mãi tới tận khi có một đôi tay mở vạt áo của anh ra dò tìm, anh mới khó khăn nâng mí mắt lên, uể oải nói, “Lão Trương... Đùng làm rộn...”

Anh nghe người kia hình như cười hai tiếng, cái tay đang vuốt ve lồng ngực anh liền trở nên thô bạo hơn. Đầu vú non mềm bị hai ngón tay trắng của người kia kẹp lại, tùy ý mà lôi kéo. Ngực nổi lên cảm giác đau đớn nho nhỏ khiến cho thần trí Sở Phong hơi thanh tỉnh một chút, anh ép buộc bản thân phải mở mắt ra, lúc nhìn thấy khuôn mặt người trước mặt, trong mắt anh xẹt qua tia khiếp sợ rõ ràng.

“Lâm Đông... Tại sao là cậu?”

28. Chương 28: Trêu Chọc

“Không thể là tôi sao ?” Lâm Đông nhìn anh trừng mắt, cười đến thiên chân vô tà. Cậu cúi người, ở bên tai Sở Phong mà nhẹ nhàng nói, “Anh cũng là một trong những người chơi... Đúng không ?”

Người chơi ? Sở Phong từ say rượu hoàn toàn tỉnh hẳn, anh nhìn Lâm Đông như nhìn thấy ma, nói chuyện cũng không lưu loát nữa, “Lẽ nào cậu, cậu cũng vậy...”

Lâm Đông gật gật đầu, hai tay vẫn cứ như cũ, rất không thành thật mà mò lên lồng ngực của Sở Phong. Người phía dưới bởi vì quá mức kinh ngạc, bị cậu sàm sỡ nửa ngày, mới bắt giác phản ứng lại.

“Cậu làm cái gì đó ?” Vẻ mặt Sở Phong lúng túng mà đẩy tay cậu ra. Bởi vì vừa mới nôn một trận lớn, nên toàn thân anh đều vô lực, ngay ra lực đạo đẩy ra cũng yếu đi, Lâm Đông dễ dàng tóm lấy hai tay anh, ép người tới gần, con ngươi đen ám trầm, ánh mắt nhìn hẳn từ cao xuống.

“Anh hỏi tôi làm cái gì à ?” Lâm Đông dè lên người anh, cái eo ưỡn ra mang theo ám chỉ rõ ràng.

Mọi nó, dè lên đùi anh chính là một vật cứng cứng... Sở Phong từ chối tiếp thu hiện thực, thần sắc anh đại ra, nói, “Cậu đi lệch khỏi nội dung vở kịch, không sợ bị hệ thống cưỡng chế rời khỏi trò chơi sao...”

Lâm Đông nghe anh nói vậy, lơ đãng nở nụ cười một cái, “Hệ thống dù cao minh đến đâu thì cũng sẽ có lỗ hổng, anh có tin hay không, dù tôi hoàn toàn không dựa theo nội dung vở kịch mà diễn, thì hệ thống cũng không làm gì được tôi ?”

Sở Phong vẫn cứ cảm thấy đầu óc mình một mảnh rối như tơ vò, anh dùng sức ấn lại cái trán, lắc đầu nói, “Sai rồi, người xứng với cậu là Minh Uyên... Cậu thích hẳn mới đúng chứ...”

“Minh Uyên ?” Lâm Đông nhíu mày, khịt mũi lộ ra vẻ coi thường, “Lớn lên cũng không tệ, bắt quá lại cứ như một khúc gỗ, vô vị muốn chết.” Tầm mắt của cậu chuyển hướng nhìn về Sở Phong, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên tia ám muội cùng tà khí, “So với hẳn, tôi càng thích loại như anh hơn.”

“Anh biết không, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, tôi liền không rời mắt đi được, nghĩ tới sẽ thế nào khi hai cái chân dài mạnh mẽ quấn lấy eo tôi.” Lời nói của Lâm Đông nhỏ nhẹ, tay dọc theo đùi lớn của Sở Phong mà vuốt ve lên xuống, yên lặng không một chút động tĩnh mà trượt một cái tới nơi giữa hai chân Sở Phong, tới cái vật đang được che bởi một lớp vải mỏng, “Bắt quá hiện giờ tôi mới biết được, đáng người của anh so với những gì mà tôi tưởng tượng còn tốt hơn.”

Sở Phong không hề được báo trước gì mà đã bị cậu nắm lấy của quý, khê rên một tiếng, “CMN cậu... điên rồi sao...”

“Âm thanh cũng rất gợi cảm.” Lâm Đông ung dung thong thả mà cởi đai lưng của cậu xuống, ngăn chặn lại động tác vùng vẫy của Sở Phong, hạ thân toàn bộ đều chen vào giữa hai chân anh, cương quyết tách ra hai chân của anh.

“Ừm...” Sở Phong đã cảm dục rất lâu, bi đôi tay hơi lạnh kia nắm rồi xoa nắn mấy lần, dục vọng liền không tự chủ được mà bắt đầu cương nóng lên. Anh chặt chẽ nắm chặt lấy ráp trái giường dưới thân, không cam lòng mà phần nộ nhìn Lâm Đông.

“Minh Uyên không có tình cảm gì với anh đi ?” Lâm Đông lấy tay vuốt ve tính cụ cương nóng của anh, âm thanh khàn khàn mê hoặc, “Hà tất phải ủy khuất chính mình như vậy làm gì, không bằng cùng tôi... được chứ ?”

Tôi nghĩ cậu chắc là chưa uống thuốc rồi ! Cho dù ông đây không thích Minh Uyên, cũng sẽ không thích cái tên hai mặt nham hiểm như mày đâu ! Sở Phong ở trong lòng mắng thầm, nhưng không dám nói thẳng ra sợ chọc giận Lâm Đông, bởi vì cậu ta đang nắm trong tay mạng của anh đó a.

“Cậu không sợ Minh Uyên... tìm tới đây sao...” Trán Sở Phong đã chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, ngón tay hơi lạnh kia trêu chọc tút tút cùng phần gốc của anh, dùng kỹ xảo chơi đùa lỗ nhỏ ở quy đầu, mang cho anh khoái cảm lúc nhẹ lúc mạnh, so với việc trực tiếp kích thích thì kiểu này càng làm cho anh muốn ngừng mà không ngừng được. Anh cắn chặt môi dưới, đè xuống tiếng rên suýt chút nữa đã phá tan khoang miệng mà phát ra, con ngươi đen hiện lên sự giãy dụa cùng đau khổ.

Lâm Đông cười khê một tiếng, “Anh ta hả, hiện tại còn đang vội vàng đối phó với kẻ xâm nhập á, trong thời gian ngắn không thể tới đây được đâu.”

Kẻ xâm nhập gì ? Trong đầu Sở Phong xẹt qua một tia sáng, nhưng lại rất nhanh bị một sóng khoái cảm bao phủ.

Minh Uyên... Anh tột cùng là ở nơi nào ?

**

Hai giờ trước.

“Thật không tiện, chiều nay tôi còn có công việc, không thể uống nhiều rượu được.” Thanh niên tuấn mỹ mặc trên mình quân trang từ chối lời mời rượu.

Lê Tuấn bĩu môi, nói không phiền nữa, liền quay đây rót rượu cho Âu Dương Viễn, tửu lượng Minh Uyên rất tốt, bị chúc vài ly rượu mà vẫn tỉnh như chưa từng uống gì, sắc mặt như thường. Dư quang thoáng nhìn Sở Phong không còn một chút hình tượng nào mà ngồi xiên vẹo trên ghế sa lon, cùng vung tay cụng rượu với lão Trương, hai người kề vai sát cánh, dáng vẻ rất thân thiết. Hấn khó mà giải thích được cảm giác có chút buồn bực trong lòng, dời tầm mắt, liền thấy Lâm Đông hướng cửa đi ra ngoài phòng.

Hấn vốn muốn lên chào hỏi với cậu, nhưng lúc này máy truyền tin trên cổ tay lại vang lên, hấn nhìn thấy số hiệu màu đỏ hiện lên, vẻ mặt nhất thời trở nên nghiêm nghị cực kỳ.

Phòng điều khiển căn cứ trung ương thế mà lại bị một tên hacker đột nhập vào ! Nói đó có chứa số hiệu cốt lõi nhất của Liệt Diễm, là nơi cơ mật của quân sự, tầng tầng các loại bảo mật tinh vi phức tạp bảo vệ của hệ thống cùng với một đồng hộ vệ, tuyệt đối không có khả năng người bên ngoài có thể thành công đột nhập vào bên trong được ! Chẳng lẽ có nội gián sao ?

Minh Uyên chau mày, trong lúc nhất thời cái gì cũng đoán không ra, tự mình điều khiển xe huyền phù, nhanh như chớp mà chạy về hướng căn cứ.

“Cái gì ? Ông nói đây là do vùng trung ương máy tính phạm sai lầm sao ?” Trong phòng điều khiển của căn cứ trung ương, Minh Uyên mặt lạnh mà đứng trước đài chỉ huy.

Hấn nhìn người đối diện là một ông già mặc quần áo màu xanh lam của sở nghiên cứu, trên mũi còn đeo loại kính cổ điển, sắc mặt lúng túng gật gật đầu, “Đúng vậy, hệ thống an ninh rất nhanh sẽ khôi phục lại bình thường, những ghi chép bên trong cũng không có dấu hiệu bị đánh cắp nào cả. Tôi đoán, có lẽ là máy tính trung ương nhất thời nghỉ việc một chút, tạo thành loại đột nhập giả này mà thôi. Chỉ là một lỗ thủng nhỏ, chúng tôi rất nhanh là sẽ sửa xong.”

“Hy vọng là đúng như ông nói.” Minh Uyên liếc nhìn đồng hồ, thấy thời gian trôi khá nhanh, cũng không biết tên kia còn có cụng rượu uống với người ta không nữa, sớm muộn gì anh ta cũng uống chết luôn cho coi.

Ra khỏi căn cứ, Minh Uyên vốn định trực tiếp đi về nhà, mà nghĩ tới chắc Sở Phong còn ở trong câu lạc bộ, bước chân liền hơi do dự. Ngồi trên xe huyền phù, do dự rất lâu, cuối cùng Minh Uyên vẫn gọi vào máy truyền tin của Sở Phong.

Năm phút trôi qua, chậm chạp không ai nghe máy. Minh Uyên nheo mắt lại, ‘ba’ một cái tắt máy truyền tin, một lần nữa khởi động xe, hướng câu lạc bộ đi tới.

“Sở Phong đâu ?” Vừa vào trong phòng, thì ngoại trừ lão Trương đang ngủ trên ghế sa lon, cùng không có thêm người nào. Mặt Minh Uyên trầm lại, tới kéo lên vạt áo của lão Trương.

“Tôi... không biết a... chắc là ở trong phòng nghỉ ngơi.” Lão Trương ngủ mơ mơ màng màng, bị Minh Uyên lay tỉnh, mới buồn ngủ ngáp một cái.

Minh Uyên buông cậu ta xuống, đẩy ra cửa phòng nghỉ, trên giường quả nhiên có hai người nằm, nhưng mà ngủ là hai tên Lê Tuấn cùng với Âu Dương Viễn ngủ như heo chết, căn bản không có bóng người Sở Phong. Minh Uyên quyết định thật nhanh là gọi người máy phục vụ tới, sau khi hỏi thăm vài cậu, sắc mặt vốn không vui càng trở nên âm trầm.

Anh đi thẳng tới phòng khách quý gần hành lang với phòng rửa tay trước, dùng chân đạp hai cái vào cửa, “Sở Phong, lăn ra đây cho tôi !”

Bên trong không hề phản ứng lại. Minh Uyên đã sớm ngờ tới kết quả này, từ trong tay áo lấy ra một cái một con chip mỏng, ở chỗ nắm tay cửa quét một cái. ‘Tích’ một tiếng, cửa gỗ dày nặng theo tiếng kêu mà mở ra, Minh Uyên nhanh chân đi vào, liền thấy nam nhân say bí xị, quần áo lộn xộn nằm trên giường, mà trong quần đã chổng lên một cái lều rất rõ ràng.

Tầm mắt Minh Uyên liếc cái chỗ nhô lên kia, sắc mặt quả thực đen đến mức có thể so với đáy nồi luôn rồi.

29. Chương 29: Tâm Loạn (h)

Minh Uyên nhìn một vòng quanh căn phòng đang sáng ngời, không có bất kì thân ảnh nào khác. Hắn nhúu nhúu mày lại, đi tới trước giường, tầm mắt tận lực né tránh bộ vị nào đó của nam nhân, cúi người thô bạo vỗ vỗ mặt anh.

“Này, anh có muốn trở về Minh gia không hả ?”

Sở Phong ợ rượu, con ngươi đen mông lung hơi nước đọi hết nửa ngày mới tập trung nhìn người trước mặt. Khuôn mặt này thật quen nha, là hắn à...

Cái cổ bỗng nhiên bị hai cánh tay thon dài vòng lấy, Minh Uyên ngẩn người ra, cực kỳ kinh ngạc mà nhìn mặt Sở Phong đang gần trong gang tấc.

Trên người thanh niên mang theo mùi hương nhàn nhạt sau khi tắm rửa, Sở Phong đứng chìm trong loại mùi hương khiến anh an tâm kia, cảm thấy từ trước tới nay chưa bao giờ được thả lỏng thoải mái như vậy. Thật tốt, hắn đứng lúc chạy tới...

“Trên người anh toàn là mùi rượu, đi tắm đi.”

Minh Uyên rất không thích ứng với việc Sở Phong dựa vào gần như vậy, bởi vì do say rượu, khuôn mặt anh tuần cương nghị của nam nhân nhuộm một tầng màu đỏ nhàn nhạt, cùng với dáng dấp thẳng tắp lúc mặc đồng phục thường ngày đúng là khác một trời một vực. Hắn cố gắng kéo cánh tay Sở Phong ra, không nghĩ tới trái lại còn bị vòng qua chặt hơn.

“Đừng đi...”

Giọng nói Sở Phong khàn khàn, mang theo nồng đậm mùi vị không muốn rời xa. Sóng lưng Minh Uyên cứng đờ một chút, hắn cúi đầu, nhìn về mặt yếu đuối mờ mịt của Sở Phong, tim tựa hồ bị kéo căng ra một chút. Điều này không nên, hắn cầm lấy cánh tay của Sở Phong, quyết tâm muốn hung hăng đẩy nam nhân ra, nhưng hắn còn chưa làm xong động tác ấy, thì gương mặt mang theo nụ cười khúc khích của nam nhân đã tới gần.

Có cái gì đó ấm áp dán lên môi của hắn, mềm mại, phẳng phất như mang theo mùi thơm tinh khiết của rượu đỏ. Minh Uyên trợn to mắt, nhìn lông mi màu đen lấp lánh trước mắt. Gò má trắng của hắn không tự chủ được nổi lên một màu hồng nhạt, hắn thậm chí còn có thể cảm giác được đầu lưỡi của Sở Phong chạm nhẹ vào hàm răng hắn, loại xúc cảm mịn màng kia từ trước tới nay hắn chưa từng được trải nghiệm.

Lúc hắn ngây người, môi lưỡi nam nhân đã im lặng không tiếng động mà mở ra hàm răng của hắn, tiến quân thần tốc. Cánh tay càng ôm chặt cổ hắn, muốn hắn hướng về phía mình. Trọng lượng của hai nam nhân trưởng thành đè lên giường, đệm giường mềm mại lập tức lún sâu xuống. Minh Uyên rất cục ý thức được là cả người mình đang đè lên người Sở Phong, hắn kinh hãi đến mức biến sắc muốn vùng dậy, nhưng vào đúng lúc này, đèn trong phòng bỗng nhiên tối sầm lại, trong không khí cũng có nhiều thêm một loại hương vị ngào ngạt, trên chao đèn ở tủ đầu giường còn truyền tới nhạc cổ điển triền miên êm tai...

Thì ra đây là phòng tình nhân dành cho khách vip ! Minh Uyên quả thực dở khóc dở cười, đây cũng quá là có trí năng đi. Hắn nhìn Sở Phong đang động tình dưới thân, khó khăn mà quay mặt đi nơi khác, đem hai tay đang giãy giụa của Sở Phong nắm lấy, nhẹ nhàng thở gấp nói, “Sở Phong, anh tỉnh táo lại, chúng ta phải về.”

“Về?...” Trên mặt Sở Phong hiện lên vẻ mê man, anh ôm lấy eo Minh Uyên, khó nhịn mà chà chà lên lên thân thể của hắn, “Tôi rất khó chịu... Anh giúp tôi một chút...”

Vật thể cương cứng nóng bỏng chạm lên đùi hắn thực sự khiến Minh Uyên khó mà có thể không để ý được, trong không khí, mùi hương tỏa ra càng ngày càng dày đặc, mặt Minh Uyên nóng đến lợi hại. Ở lúc hắn còn do dự mở miệng, thì Sở Phong đã biến từ bị động sang chủ động, đột nhiên đem hắn đặt dưới thân, không chờ được nữa mà gặm cắn cổ hắn.

“Sở Phong...” Minh Uyên có chút hoảng hốt, hắn không có uống nhiều rượu, đầu óc có thể nói là vô cùng tỉnh táo. Nhưng thân thể này thế mà lại hoàn toàn không bài xích khi Sở Phong tới gần, nụ hôn sâu khi thậm chí khiến hắn hoa mắt váng đầu, dường như là bay lên mây vậy. Đáng sợ hơn là, khi Sở Phong trên chọc phía dưới, dục vọng của hắn cũng bắt đầu cương lên.

Cái mùi hương hòa cùng loại nhạc cổ điển chết tiệt này !

Minh Uyên thâm mắng ở trong lòng, tay hấn luống cuống đặt ở hai bên, không đẩy Sở Phong ra được, mà không đẩy ra cũng không được. Sở Phong phát hiện hấn không có hành động kháng cự nữa, càng lớn mật cởi ra quần dài quân trang của hấn, bày tay lớn ầm áp chỉ cách có một lớp bao bọc đã chạm tới vật mềm nhũn kia.

Trong con người Minh Uyên hiện lên vẻ hoảng loạn, muốn ngăn mà không kịp nữa. Cái tay kia rất có kỹ xảo mà xoa nắn tính cụ của hấn, dù cách một lớp vải, nhưng mà kích thích sắc bén kia cũng đủ làm cho da đầu hấn tê dại. Sở Phong một tay xoa nắn, một tay khác đưa tới giữa hai chân mình, tự “thăm hỏi” dực vọng của bản thân. Tai của Minh Uyên nghe thấy tiếng rên rỉ tình dục, chỉ cảm thấy cả mặt đều muốn cháy hết rồi.

“Ừm...”

Tính cụ Minh Uyên bắt đầu trở nên nóng lên và cứng rắn, ở bên trong quần lót màu nhạt mà phác họa càng rõ ràng hình dạng hơn, quy đầu tròn cũng không cam lòng mà lộ ra gần ngoài quần lót. Sở Phong hơi lui về sau một chút, anh cúi đầu, quỳ gối giữa hai chân Minh Uyên, lè lưỡi liếm quy đầu phần hồng một chút. Minh Uyên căn bản không nghĩ tới anh còn làm ra cái chuyện như thế này, tính cụ liền mạnh mẽ mà cương lớn thêm một vòng, ‘ba’ một cái nhẹ nhàng đánh vào mặt của Sở Phong.

Hấn hình như nghe được Sở Phong cười một cái. Nụ cười kia phẳng phất như là đang trào phúng khiến sắc mặt Minh Uyên lập tức thay đổi, không cam lòng mà ngồi dậy, cánh tay kéo một cái, vị trí hai người tức khắc đã thay đổi.

Sở Phong bị hấn kịch liệt đè trở lại, cũng không có nửa điểm buồn bực, trái lại còn khẩn cấp mà dùng tính cụ đang cương của mình ma sát với tính cụ đang cương nóng của hấn, hai túi túi dưới đáy cũng chen vào trong mà cọ xát. Minh Uyên nhìn về mặt đắm chìm trong tình dục của anh, con người đen dần dần tối lại. Cúi đầu, hấn đột nhiên cúi đầu tàn bạo mà cắn cái môi đang hiện ra tia nước của nam nhân.

Sở Phong gần như cùng lúc há miệng ra, nhiệt tình đáp lại hấn. Môi lưỡi hai người không ngừng dây dưa, nước miếng trong suốt của Sở Phong không kịp nuốt xuống mà trượt xuống theo hình dáng chiếc cảm kiên nghị, không tiếng động mà ẩn vào trong vật áo. So với nụ hôn lần đầu kia càng thêm nóng bỏng, hấn không ngừng đòi hỏi nước bọt từ trong cổ họng mang theo hương rượu của nam nhân, hôn môi, hấn cũng cảm thấy được bản thân mình dường như hơi say rồi, dực vọng càng cương tới mức sắp nổ tung.

Tay nam chân rất không thành thật mà mảy mò trên người hấn, quân trang nghiêm chỉnh bị kéo ra, áo sơ mi cũng bị vén lên. Minh Uyên cảm thấy tay anh hình như càng ngày càng hướng xuống dưới, trong lòng rung mình, cấp tốc nắm lấy tay Sở Phong.

Chế trụ nam nhân đang say rượu thực sự là dễ như ăn cháo, tiện tay lấy một chai thuốc bôi trơn ở tủ đầu giường. Liếc nhìn nhãn mác trên bình nhỏ màu xanh, Minh Uyên biết đây là hàng cao cấp. Nói không chừng còn có tác dụng kích thích tình dục.

“Ừm... Mau sờ tôi...” Quần dài cùng với quần lót trên người Sở Phong đều bị hấn cởi ra rồi ném xuống giường, anh khó chịu mà giơ eo cao lên, trên mặt hiện ra vẻ muốn tìm bất mãn rõ ràng.

Môi Minh Uyên từ trên môi anh dời đi, hần chăm chú nhìn mặt Sở Phong, nhẹ giọng dụ dỗ, “Nâng chân mình lên, tôi liền sờ anh.”

Nam nhân ngoan ngoãn làm theo, cong hai chân dài lên, hạ thân hoàn toàn lộ ra trước mặt hần. Minh Uyên đảo mắt qua tính cụ đang ngóc đầu kia, bộ lông đen bóng, và tới nơi sâu nhất là giữa khe hông. Trước tiên hần dùng tay thử sờ sờ miệng huyết đang đóng chặt kia, nơi đó chặt tới mức khó tin, chỉ vừa tiến vào một ngón tay, hần đã phải dùng một khí lực rất lớn.

“Làm gì...”

Sở Phong ý thức được có gì đó không đúng, uốn éo cái hông. Trên người anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi bị bung hết nửa nút, lồng ngực trần truồng màu mật ong như ửng như hiện, hạ thân lại mở ra, hai cái chân dài thẳng tắp cường tráng nhìn vào không sót chỗ nào. Sự chênh lệch rõ ràng này mang tới cảm giác chấn động cực kỳ cường liệt, đặc biệt là lúc cái eo gầy cứng cáp của anh vặn vẹo, đường viền cùng với đường nét cơ bụng hiện ra rõ ràng trên bụng...

Tim Minh Uyên đập càng nhanh hơn, mở bình nhỏ màu xanh ra, lấy từ bên trong ra một viên con nhộng màu lam nhạt trong suốt, hướng miệng huyết nhỏ nhắn kia đẩy vào. Viên thuốc con nhộng thể rắn nho nhỏ kia khi đụng vào trong vách thịt đang sốt cao thì hình dạng thành hòa tan thành nước, lan tràn mọi nơi trong dũng đạo của nam nhân. Xúc cảm kỳ dị kia khiến cho Sở Phong phải nhăn lông mày lại, tay không nhận được mà sờ soạng giữa hai chân mình, “Cái gì...”

Minh Uyên nhìn anh mở hai chân ra, dáng dấp mê man mà đưa tay tới nơi miệng huyết của mình, tia lý trí còn sót lại cuối cùng trong đầu cùng theo đó mà hóa thành tro bụi. Hần đưa hai ngón tay vào trong dũng đạo của Sở Phong mà ấn ấn, sau khi xác định nơi đó đã bị viên thuốc con nhộng làm cho đủ ẩm ướt và mềm mại, mới nâng chân Sở Phong lên, hạ thân đẩy tới phía trước.

“Ha a...” Sở Phong sợ hãi mà thở hổn hển một tiếng, cũng không phải do đau. Vách thịt bên trong ẩm ướt mềm mại rất nhanh liền thích ứng với cự vật khi xâm lấn, thậm chí còn bắt đầu tự phân bố dịch bôi trơn. Côn thịt cương nóng từng chút từng chút nghiền ép vách thịt có đường nhăn nheo nhỏ, cường thể mà không mất đi sự dịu dàng. Lúc hai người kết hợp, Sở Phong nghe thấy âm thanh ‘ba ba’ lúc dục vọng của Minh Uyên đâm vào rút ra, mắc cỡ tới mức sắp đem mặt vùi vào trong chăn đệm.

Anh nâng mắt lên, nhìn khuôn mặt đang động tình của Minh Uyên, mặt mày tuấn mỹ kia hình như đang biến thành bộ dáng của một người khác. Đôi môi như được tô thêm sơn nước, mắt phương sâu thẳm lại cực nóng. Anh kinh ngạc nhìn gương mặt kia, trong miệng không tự chủ được mà thốt ra một tiếng nỉ non nhỏ bé.

“Lăng Phi...”

30. Chương 30: Quán Quýt (h)

Minh Uyên nghe được âm thanh khàn khàn nỉ non kia, cả người đều cứng đờ.

Minh Phi ? Đây là tên của ai... Hay là do hấn tự sinh ra ảo giác ?

“Ừm... Sao lại không động vậy...” Lông mày Sở Phong nhíu lại, nhẹ thở gấp rồi uốn éo eo. Anh phát hiện vật nóng rực trong cơ thể dừng lại ở đó không nhúc nhích, như ăn tủy biết vị thịt mà không ngừng chủ động quán lấy thứ kia, lấy lòng mà mút vào tính cụ thô cứng.

Minh Uyên cố nén khoái cảm cực đại làm da đầu hấn tê dại, từng chút từng chút lui ra khỏi cơ thể Sở Phong. Mặt hấn lạnh lạnh mà nắm lấy tính cụ đang cương của nam nhân, thô lỗ mà gảy mấy cái, nhìn mặt Sở Phong bị tình dục che kín, âm thanh hơi khàn mà ép hỏi anh, “Tôi là ai ?”

Sở Phong bị hấn làm có chút đau, bất quá lý trí cũng coi như là trở về rồi. Anh giả vờ vô tội mà trừng mắt nhìn đôi lông mi trước mắt, nhẹ giọng nói, “Minh Uyên ?”

Rất tốt, còn nhận ra hấn là ai ! Khóe miệng Minh Uyên cong lên, bỗng nhiên nắm chặt lấy tính cụ của anh mà vuốt ve lên xuống, cái tay khác thì rảnh rỗi luồn vào trong miệng huyết đang co rúm lại của nam nhân, xoa xoa ấn ấn vách ruột căng mịn mềm mại. Tiến công cả hai nơi khiến cho eo của Sở Phong lập tức liền mềm nhũn, chân không kiềm chế được mà mở ra càng rộng hơn, hạ thân cũng chủ động đưa vào trong tay của Minh Uyên.

“Ừm... Ha a...”

Không biết là bị ngón tay của Minh Uyên chạm tới nơi nào, tiếng rên rỉ của Sở Phong đột nhiên thay đổi, bên trong tiếng rên cao vút kia còn không tự chủ mang theo sự quyến rũ từ tận trong xương. Anh khó nhịn mà uốn ngực, bám chặt rạp trái giường dưới thân, đầu ngón chân vô ý thức mà căng thẳng, đang muốn nghênh tiếp đợt cao trào lâu rồi chưa thử lại, thì ngón tay kích thích anh mãnh liệt kia không hề báo trước mà rút ra.

Sở Phong bị kẹt ngay lại chỗ mấu chốt nhất, muốn bắn thì cũng không bắn được, loại dày vò này quả thực khó có thể nói nên lời. Ánh mắt anh đều đỏ lên, oan ức cùng tức giận mà nhìn về phía thanh niên tuấn mỹ.

Ngón tay trắng nõn thon dài của Minh Uyên ám muội mà vuốt ve lỗ nhỏ trên dục vọng phẫn nộ, lúc nhìn thấy chất nhầy bên trong tràn ra, liền ác ý mà dùng ngón tay ngăn lại. Hấn đối với ánh mắt khát cầu của Sở Phong ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ chuyên chú theo dõi miệng huyết mở ra đóng lại giữa hai chân anh.

“Minh Uyên...” Sở Phong gọi tên hấn, âm thanh khàn khàn cực kỳ, mang theo sự ẩm ướt và dính dính trong tình dục.

Tâm Minh Uyên hơi dao động một chút, hấn đột nhiên ý thức được cái gì đó, neho mắt lại, lạnh lùng nói, “Lúc này anh gọi tên ai đấy ?”

“Anh a...” Sở Phong mờ mịt, vô tội nhìn hắn, “Nơi này trừ anh ra, còn có ai nữa?”

Lẽ nào là do hắn nghe nhầm thật ? Một dòng buồn bực không hiểu sao lại dâng lên trong lòng Minh Uyên, sao hắn lại quan tâm việc trên giường Sở Phong gọi tên ai như thế, dù sao thì hắn cùng với anh làm chuyện này đều vì muốn thỏa mãn thân thể mà thôi. Người này, rõ ràng nhiều năm nay đều mong chờ mà đuổi theo sau lưng hắn, tại sao lúc cùng hắn ân ái lại gọi tên của người khác ?

“Tôi sắp nghẹn chết rồi...” Sở Phong ưỡn ưỡn eo, thấy vẻ mặt hốt hoảng của Minh Uyên, chậm chạp không có động tác gì, anh liền trực tiếp lấy tay mình tới miệng huyệt, xoa xoa vách ruột non mềm cần gấp gáp hỏi thăm kia. Cũng không biết hồi nãy Minh Uyên đề tới chỗ nào, khiến anh thật thoải mái, anh lấy ngón tay tìm tòi lung tung, hai chân cũng không tự giác được mà càng mở rộng ra, bộ dáng phóng đảng kia bị Minh Uyên nhìn một cái, ánh mắt liền tối sầm lại.

Anh ta hình như không phải là lần đầu tiên bị nam nhân cắm vào đi, nhìn qua hình như rất có kinh nghiệm. Minh Uyên cắn răng nghiền lợi mà nắm lấy tay anh kéo ra một bên, ưỡn eo tới một cái, dục vọng cứng rắn như bàn ủi liền phá tan mị thị mềm nhào kia, một đường đâm vào nơi sâu nhất trong thân thể nam nhân, đồng thời tay nắm tính cụ của hắn cũng buông nhẹ tay ra.

“A a...”

Khoái cảm mãnh liệt nhất thời bao trùm cả người Sở Phong, nam nhân cơ hồ vừa khóc lóc vừa bắn ra, ruột thịt nhạy cảm cắn chặt lấy tính cụ của Minh Uyên. Minh Uyên khẽ rên một tiếng, hai tay bóp lấy eo anh, cũng không để anh có lối thoát, bắt đầu hung ác đâm rút.

“Không... Quá nhanh... Ha a ”

Sở Phong vẫn còn đang ở dư vị cao trào, ruột thịt nhạy cảm cực kỳ còn chưa kịp thích ứng đã bị tính cụ thô to chen vào, quy đầu khổng lồ không chút lưu tình mà nghiền ép vách ruột đang run lấy bầy. Mắt anh giờ toàn là nước mắt, tiếng nói còn hơi khàn khàn, cầu xin Minh Uyên thế nào cũng không có ích gì cả, chỉ có thể mang theo ý muốn trả thù mà cào vài cái lên sống lưng bóng loáng của anh.

Âm thanh thân thể va chạm cùng với tiếng rên rỉ khàn khàn nam tính vang vọng khắp căn phòng yên tĩnh, thỉnh thoảng còn xen vào đó một chút âm thanh nước mập mờ. Không ai biết được, một màn đam mỹ trên giường lớn trong phòng kia lại bị một người khác thu hết vào trong mắt.

“Sở Phong...” Lâm Đông trốn trong tủ đồ tối om, cách một khe hở ở giữa cánh cửa mà nhìn cảnh tượng tình sắc bên ngoài. Môi cậu khẽ nhếch, dùng khẩu hình mà gọi tên Sở Phong, tay phải đưa tới giữa hai đùi, vội vàng dùng sức mà vuốt ve dương vật đang cương lớn.

Sớm biết thân thể nam nhân dụ người như thế, cậu cho dù bị bại lộ thân phận dẫn tới nguy hiểm cũng muốn tự mình hưởng thụ anh! Đáng tiếc, lại để cho Minh Uyên chiếm được một tiện nghi thật lớn!

Lâm Đông âm thầm ở trong lòng chửi bới, động tác trên tay cũng càng lúc càng nhanh, tiếng va chạm thân

thể bên ngoài càng ngày càng kịch liệt, tiếng rên rĩ của nam nhân lần trước so với lần sau càng cao hơn. Lâm Đông nghe thấy âm thanh mềm mại đáng yêu đến tận xương này, rồi lại không mất dương cương mà khàn khàn rên rĩ, trong đầu không tự chủ được mà bắt đầu tưởng tượng ra là Sở Phong đang nằm dưới thân cậu, hai chân dài mở lớn, thân thể bị cậu đâm vào không tự chủ được mà rung lên, nơi ẩm ướt giữa hai chân kia đều là bộ dáng rối tinh rối mù. Cậu có thể tùy ý mà xoa nắn lồng ngực đầy đặn của anh, mãnh mẽ nhào nặn cái mông co dãn của anh; cậu còn muốn dùng tư thế phía sau lưng mà làm anh, làm cho anh cứ như con chó mà nằm trên mặt đất, cái mông chổng thật cao đối mặt với cậu...

Mãi cho tới khi lòng bàn tay truyền tới cảm giác ẩm ướt, Lâm Đông mới đột ngột từ trong tưởng tượng tỉnh lại. Cậu nhìn hạ thân hỗn độn của mình, cười khổ sau đó lấy khăn mặt được treo ở bên cạnh rồi lau đi. Tuy rằng bên này cậu đã ngừng “chiến đấu”, nhưng mà hai người trong phòng vẫn còn đang ác chiến say sưa, hơn nữa còn thay đổi một tư thế mới.

Lâm Đông nhìn Sở Phong quỳ gối ở đầu giường, tự đẩy ra mông thịt, lộ ra miệng huyết màu nhạt ở giữa đang co rút lại, con người sắp trùng tới mức rơi ra ngoài. Chỉ hận không thể đá Minh Uyên qua một bên, tự cầm thương ra trận.

Mà Minh Uyên lúc này cũng phảng phất cảm ứng được cái gì đó, đỡ lấy dự vọng tuy đã bắn một lần nhưng vẫn cứng rắn như cũ chặn trước miệng huyết, nhưng lại lè mề chậm chạp không đi vào. Sở Phong chờ tới mức mắt hết kiên nhẫn, nâng cái mông lên, chủ động lùi về sau, tiểu huyết mềm mại thử thăm dò mà nuốt vào côn thịt của hắn.

‘Ba ba’. Hai lòng bàn tay của Minh Uyên vỗ vào mông của Sở Phong, đánh cho cái mông thịt co dãn kia run rẩy, rất nhanh màu sắc trên da thịt liền nổi lên dấu bàn tay màu đỏ tươi. Bị hai bàn tay đánh vào cũng không phải là rất đau, trái lại đánh còn mông còn có thêm một loại cảm giác tê dại khó mà hình dung được. Sở Phong kiên trì nhưng lại không nhìn được mà suýt chút nữa mà thốt ra tiếng rên rĩ, nhỏ giọng mắng, “Ác thú vị cái gì... Đầu óc rõ là có hổ mà...”

“Nói ai đầu óc có hổ đó?” Minh Uyên cúi người, nhếch miệng lên, nghe vào lỗ tai anh mà hỏi.

Sở Phong còn chưa nói, thì cự vật đang đứng chờ ở miệng huyết cứ thế mà đột ngột đâm vào, khiến tim anh cơ hồ muốn nghẹt thở. Anh thấp giọng thở hổn hển một tiếng, khó chịu mà lấy tay xoa xoa tính cụ lần thứ hai đứng thẳng của mình.

“Sao không nói chuyện?” Minh Uyên một bên nắn bóp cái mông thịt co dãn của anh, một thân thoải mái trực tiếp đâm vào trong tiểu huyết ẩm ướt.

Sở Phong lười mở miệng, cùi chỏ tay phải anh chống ở trên giường, mặt vùi vào trong gối, theo từng nhịp điệu của Minh Uyên mà lắc lắc mông, tay kia sờ sờ tính cụ đang sưng của mình. Khoái cảm kịch liệt mà sắc bén từng đợt từng đợt dâng lên, anh cũng không kiềm nén xuống nữa, thỏa thích mà rên rĩ, chọc cho Minh Uyên đang ở trong cơ thể anh càng ra sức, một lần so với một lần còn hung mãnh hơn.

“Ha a... A...” Hai người gần như là cùng lúc lên đỉnh, một khắc khi cao trào áp xuống, tiếng rên rĩ Sở Phong trở nên cao vút tột cùng, trong máu hoàn toàn đỏ ngầu. Minh Uyên cũng trầm thấp mà rên rĩ một tiếng, hai tay tóm chặt lấy eo anh, đem tất cả tinh dịch bắn vào trong đường ruột ẩm áp.

Sau một lúc rất lâu, trong phòng chỉ còn tiếng thở dốc liên tục của hai người. Sở Phong vốn là do uống rượu say, cộng thêm vừa trải qua một hồi kịch liệt, nên đã mệt đến mức rất nhanh đã nằm trườn trên gối ngủ. Trái lại là Minh Uyên, rút ra từ trong cơ thể anh, tinh thần ngược lại rất tốt, ngồi trên đầu giường một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, chỉ là nhìn anh chăm chú rồi suy nghĩ điều gì đó.

Cứ như vậy đi, cứ coi như những gì xảy ra tối nay chưa từng xảy ra... Hấn muốn thôi miên mình, nhưng cuối cùng vẫn là sau khi mặc quần áo tử tế xong, đem Sở Phong đang ngủ say trên giường dùng khăn trải giường quấn lại, khiêng lên vai rồi đi ra ngoài.

Một giây lúc đóng cửa phòng vip lại, khước mắt hấn liếc qua tủ chứa đồ ở trên tường, trong con người xẹt qua một tia suy tư.

Trước khi hấn tới, rốt cục là ai, ở trong căn phòng này?

31. Chương 31: Nhậm Chức

“A...” Lúc Sở Phong tỉnh lại thì huyết thái dương vẫn còn mờ mờ đau, anh nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mình thể mà đã về Minh gia, cùng lúc đó, ký ức tối hôm qua toàn bộ ập về. Lúc anh đang ở trong phòng nghỉ ngơi thì thấy Lâm Đông, biết được bí mật cậu ta cũng là người chơi, còn thiếu chút nữa là bị Lâm Đông cường bạo. Trong thời khắc mấu chốt đó thì Minh Uyên xông vào, sau đó hai người liền không biết xấu hổ không tiết tháo mà lăn cùng một chỗ...

Móa nó. Sở Phong xoa xoa cái eo già đau nhức rồi từ từ ngồi dậy trên giường, chờ hệ thống đưa ra điểm trừ. Không nghĩ tới trong đầu lại vang lên âm thanh hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của anh.

Người chơi ngài khỏe, xét thấy nhân phẩm của ngài đã đột phá một ngàn, hiện tại được hưởng quyền lợi hỗ trợ chuyển đổi giá trị trình tiết. Xin hỏi ngài có muốn đổi giá trị nhân phẩm thành giá trị trình tiết không?

Hệ thống đây là đã thăng cấp rồi sao, thế mà có gia tăng hình thức chuyển đổi hỗ trợ! Sở Phong nhìn lướt qua con số âm của giá trị trình tiết, cau mày gật gật đầu. Đổi 500 đi.

Được, đổi thành công. Trước mắt ngài có giá trị nhân phẩm là 560, giá trị trình tiết là 400. Mời người chơi không ngừng cố gắng, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ!

Ai nha chờ chút, anh còn muốn hỏi hệ thống là làm sao mà có hai người chơi đồng thời xuất hiện mà. Chỉ là trách cứ hơn nửa ngày, trong đầu vẫn không có bất kì câu trả lời nào. Sở Phong không thể làm gì khác hơn là mặt mày ủ rũ xuống giường rửa mặt.

Vừa mới đẩy cửa ra, liền thấy Minh Uyên cũng từ phòng ngủ đối diện đi ra. Hai người ở trên hành lang vừa vịn chạm mặt nhau, trên mặt mỗi người đều xẹt qua tia lúng túng.

“Cái kia... Chuyện tối hôm qua, cảm ơn.” Sở Phong miễn cưỡng cười cười, đôi mắt liếc nhìn xung quanh, chính là không có rơi vào trên người Minh Uyên.

Nam nhân mặc áo ngủ, cúc áo lộn xộn, có thể thấy rõ ràng những vết tích màu hồng mập mờ trong lồng ngực. Minh Uyên không biết là nghĩ tới cái gì, thần sắc tối sầm u ám, dời tầm mắt, cứng rắn nói, “Không cần cảm ơn. Còn có, dù cho chúng ta làm chuyện kia, thì tôi cũng sẽ không kết hôn cùng anh.”

Sở Phong cười ha ha, “Đương nhiên. Nam nhân mà, giúp đỡ một chút nhu cầu lẫn nhau cũng rất bình thường. Bất quá ——” Anh dựa sát vào Minh Uyên, ám muội mà cong lên khóe môi, “Tôi thấy hình như tối hôm qua anh rất “tập trung” mà, làm phía sau tôi cùng cái eo sắp đứt ra luôn, vậy mà chỉ bắn có một lần ——”

“Sở Phong!” Minh Uyên nổi giận cắt đứt lời nói của anh, “Chuyện tối hôm qua chấm dứt tại đây, nếu như anh còn muốn ở trong cái nhà Minh gia này, thì tốt nhất đừng có mà ra ngoài nói loạn khoa môi múa mép!”

Lại dùng cái chiêu cũ rích này mà uy hiếp, Sở Phong ở trong lòng cảm thán một tiếng, lườm một cái, vòng qua hẳn rồi trực tiếp tới phòng rửa tay.

**

Đỡ cái eo đau nhức xuống lầu dưới dùng cơm trưa, vừa mới ngồi xuống, liền cảm nhận được một ánh mắt không bình thường phía đối diện bay tới.

Dĩ nhiên là Dung Tình với vẻ mặt cười híp mắt nhìn anh, nụ cười ám muội, giống như là đang nhìn cô dâu mới vào cửa vậy. Cả người Sở Phong giật cả mình, còn chưa mở miệng, liền nghe âm thanh trong trẻo của Dung Tình vang lên.

“Tiểu Phong tối hôm qua khẳng định rất mệt đi, sao lại không ngủ thêm một một lát nữa?”

Làm sao cô biết là tôi tối hôm qua nhất định rất là mệt a... À, đúng rồi, chắc là ngày hôm qua khi Minh Uyên đưa anh về nhà, thì bị Dung Tình thấy được. Kết hợp với việc ngày hôm nay tư thế xuống lầu không được tự nhiên của anh, người tinh mắt vừa nhìn là có thể đoán ra ngay là có chuyện gì xảy ra.

“Con... Buổi chiều còn muốn tới quân bộ báo danh.” Sở Phong lúng túng cười cười, cắt một miếng thịt dê nướng bỏ vào miệng.

Chính là tầm mắt Minh Lệ đang chuyên chú xem báo điện tử thì quay sang, mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu nói, “Nghe nói Tiểu Phong cũng ở phân khu C3?”

Sở Phong liền vội vàng gạt đầu, trong con người Minh Lệ xẹt qua một tia suy tư, thả báo điện tử xuống, nói, “Gần đây để quốc cùng với liên bang xung đột càng ngày càng nhiều, đặc biệt là trận huyền não xông xao về sự kiện biên giới tình. Các con ở cùng phân khu C3, cơ hội đi tiền tuyến so với các phân khu khác

sẽ lớn hơn, nếu gặp phải tình hình nguy hiểm, nhất định phải hỗ trợ lẫn nhau.”

Sở Phong không nghĩ tới là Minh Lệ từ trước đến nay tính tình luôn lãnh đạm lại đột nhiên nói một phen như vậy, thực sự là thụ sủng nhược kinh mà đáp lại một tiếng. Việc đế quốc cùng liên quan phân tranh biên giới tinh thì anh có từng nghe nói tới, hai nước đều đang muốn chiếm lấy một chòm sao tiên nữ Thượng Viên trong vũ trụ, đó là một nơi có vị trí rất tốt, tuy chỉ là một hành tinh nhỏ nhưng khoáng sản lại cực kỳ phong phú. Chỉ là vì quyền được đặt tên cho hành tinh nhỏ này, mà các nhà thiên văn học ở hai nước trong ngân hà đã suýt chút nữa đánh nhau. Cuối cùng vẫn là bị đế quốc giành trước một bước, mang ra

Công ước liên minh ngân hà, từ mọi góc độ đều chứng minh hành tinh nhỏ này là gần với biên giới đế quốc nhất, lẽ ra nên thuộc về quyền sở hữu của đế quốc. Chính phủ liên bang mắt cao hơn đầu tất nhiên là không chịu thua, âm thầm lên kế hoạch tạo ra một loạt hành động quân sự phá hoại cuộc xây dựng công sự phòng ngự của đế quốc. Mắt thấy ở biên giới tinh này chuyện quân sự xung đột với nhau không ngừng tăng cao, chính phủ hai nước đưa chim ưng và bồ câu chia rẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

“Bác Minh nói phải, nghe nói gần đây nhất quân bộ có động tác lớn, không biết có phải là nhằm vào sự kiên biên giới tinh lần này hay không?” Sở Phong là thuộc đảng chủ chiến, có thể nói là hết sức quan tâm thể cuộc quân sự trước mắt. Bởi vì bên trong rất có khả năng là đang che giấu một manh mối mấu chốt của đoạn sau nội dung vở kịch chưa công bố, hơn nữa anh quả thực cũng muốn trải nghiệm một chút cảm giác về cuộc chiến giữa các hành tinh.

“Chuyện này...” Biểu tình Minh Lệ đọng lại một chút, trong mắt xẹt qua một tia mê lương, “Chỉ sợ con nên đi hỏi cha con, ta hiện tại đã là đang trong trạng thái nửa về hưu.”

Minh Uyên nhìn tinh thần suy sụp trong vẻ mặt của ngài, con mắt giật giật, rũ mắt xuống uống một hớp canh rau bơ trong bát.

“Ai nha, trên bàn cơm mà sao lại nói chuyện chính trị thế à.” Dung Tình thấy bầu không khí đột nhiên đông lạnh lại, liền vội vàng cười ha hả. Ý thức được mình nói sai, Sở Phong cũng nhanh chóng đổi chủ đề, tán gẫu về sự kiện gen nhân bản đang sốt dẻo nhất.

**

Cơm nước xong, Sở Phong cùng với Minh Uyên đi phân khu C3. Thủ tục nhậm chức không tới nửa giờ lên xong xuôi hết, đổi một bộ quân phục mới rồi đi ra, còn chưa có nhìn thấy văn phòng mới của mình, Sở Phong liền nhận được tin thủ trưởng gọi.

“Báo cáo trưởng quan, phó đoàn trưởng quân đoàn Tường Vi thuộc phân khu C3 đến báo cáo!” Sở Phong vừa vào cửa, liền khí thế mười phần mà chào hỏi theo tiêu chuẩn lễ nghi quân đội.

Đại tá có tóc mai hơi trắng lười biếng ngồi dựa vào cái ghế làm việc, cười rồi dùng hai mắt quét anh từ trên xuống dưới, “Khá lắm, tinh thần không tệ. Cậu có biết vì sao tôi muốn điều cậu đến bộ chỉ huy chiến của phân khu C3?”

Sở Phong lắc lắc đầu.

“Nghe nói tới Liệt Diễm chưa ?”

Trong lòng Sở Phong kinh ngạc một chút, “Ngài là nói tới chiếm hạm vũ trụ kiểu mới đang được đế quốc nghiên cứu sao ? Nhưng truyền thông đưa tin nói là bởi vì hạt năng lượng không có cách nào kéo dài việc cung cấp, nên kế hoạch này đã thất bại...”

“Đó là quân bộ đặc biệt tuyên truyền với người ngoài như vậy, chủ yếu là muốn làm xáo trộn đường nhìn của liên bang.” Đại tá lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Sự thật a, việc nghiên cứu Liệt Diễm chưa từng ngưng hẳn, mà vẫn luôn được tiếp tục, hiện tại đang tiến hành đến giai đoạn quan trọng nhất.”

Sở Phong cái hiểu cái không mà gật đầu, “Vậy ngài phái tôi tới đây, là có liên quan tới Liệt Diễm sao ?”

Đại tá ừ một tiếng, không nhanh không chậm nói, “Nếu muốn trong cuộc chiến tranh tinh tế giành chiến thắng, thì quan trọng nhất là gì ? Chiếm hạm vũ trụ ! Liên bang đã nghiên cứu phát minh ra đời thứ ba của Bạch Ưng, cậu cũng thấy đấy, Bạch Ưng của bọn họ trong đợt chiến tranh vũ trụ quả thực *vô vãng bất thắng* (luôn luôn thắng), văn minh mỏng yếu lúc đó không thể làm ra được dáng vẻ của chiếm hạm vũ trụ, có thì cũng bị liên bang chiếm đoạt. Bất quá chúng ta không giống vậy, liên bang có Bạch Ưng, chúng ta có Kiêu Long, tương lai còn có thể có một Liệt Diễm với tính năng đều tăng lên gấp đôi. Đương nhiên, phải thừa nhận rằng, khoa học kỹ thuật của chúng ta xác thực còn có chút chênh lệch so với bọn họ...”

“Cho nên ý của ngài là, muốn tôi tham dự vào kế hoạch nghiên cứu phát minh Liệt Diễm ?”

Trái tim Sở Phong kích động đến mức âm âm nhảy lên. Thế giới này còn có chút ý tứ a, vừa khoa học kỹ thuật vừa là chiến tranh giữa các hành tinh, làm cho tinh thần yêu nước của anh nhiệt huyết sôi trào.

“Đúng. Bất quá cậu không phải là đi làm việc nghiên cứu.” Đại tá nhe răng nở nụ cười với anh, “Cậu có một nhiệm vụ khó khăn hơn.”

Lời editor: Sau khi edit xong phần biên giới tinh, tui chả biết mình đang viết cái gì nữa... _(3)_

32. Chương 32: Kế Hoạch Hồng Mang

Nhiệm vụ cái gì thế này ! Sở Phong nhìn màn hình điện tử hiện lên 20 trang tài liệu, phía trên là tư liệu của tất cả các binh lính bộ đội tác chiến của quân bộ, binh lính của quân đoàn Trường Vi tất nhiên cũng được bao gồm trong đó. Nghĩ tới bản thân trong vòng một tháng phải lấy ra 50 tên tinh anh có độ phù hợp cao với Liệt Diễm, đầu Sở Phong đều muốn lớn thêm rồi.

Cốc cốc. Bên ngoài bỗng truyền tới tiếng gõ cửa.

Sở Phong cau mày, mắt tập trung nói, “Tiến vào.”

“Báo cáo trưởng quan, thượng úy Thành Tường đến báo danh !” Đi vào là một thanh niên cao cao gầy teo, khuôn mặt cậu ta hơi đen, mắt một mí, ngũ quan không xuất chúng, lại giống với người hay chịu khổ.

Sở Phong nhìn lướt qua nhấc nhỏ dưới góc phải màn hình, ý thức được đây chính là phó quan của mình. Anh đứng lên, trên mặt tươi cười, “Cậu đến rất đúng lúc, tôi vừa mới tới phân khu C3, bên này tôi còn chưa hiểu rõ lắm. Cậu nơi này cũng coi như là lính già, không ngại giới thiệu cho tôi một chút tình huống ở nơi này chứ ?”

Thái độ trưởng quan rất ôn hòa, xem ra cấp trên *nhảy dù* này cũng không phải là người hồng bét như những gì mà người ta đã đoán trước đó. Thành Tường không tự chủ được mà ưỡn ngực, cất giọng nói, “Báo cáo trưởng quan, vinh hạnh cực kỳ. Nhưng mà sau 10 phút nữa, ngài có một hội nghị khẩn cấp cần tham gia. Cho nên tôi chỉ có thể nói một chút tình huống cơ bản ở nơi này.”

*nhảy dù: kiểu như ‘từ trên trời rơi xuống’, tự nhiên vào là có chức vụ ngay. (cám ơn cô @vantich đã trợ giúp)

Anh còn chưa ngồi cho nóng đít ở trong văn phòng mới mà, thế nào mà vừa tới đã muốn tham gia hội nghị rồi ? Tay Sở Phong xẹt qua tư liệu của Liệt Diễm trên màn hình, trong con ngươi chột lóe lên một tia sáng nhạt, chẳng lẽ là, có liên quan tới việc anh tham gia vào việc bí mật nào sao...

“Ừm, cậu giới thiệu trước đi.” Sở Phong chỉ chỉ vào chiếc ghế sofa chuyên dùng để tiếp khách nằm ở bên cạnh bàn làm việc, “Đừng ngại, cứ ngồi xuống đi.”

Thành Tường *thụ sủng nhược kinh* (được sủng ái mà lo sợ) mà ngồi xuống ghế sa lon, sau khi ngồi với tư thế nghiêm chỉnh thì bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu tình huống cơ bản hiện giờ của phân khu C3 với anh.

“Phân khu C3 thuộc một trong ba chiến khu lớn của quân bộ, tổng cộng có 16 chi nhánh *tập đoàn quân* (gồm nhiều quân đoàn hoặc sư đoàn), trong đó có 3 chi nhánh là *lục quân*, 4 chi nhánh hải quân, 9 chi nhánh không quân. Mà trong không quân thì chia ra làm không quân tinh tế với...”

*Lục quân là một quân chủng trong quân đội hoạt động chủ yếu trên mặt đất, thường có số quân đông nhất, có trang bị và phương thức tác chiến đa dạng, phong phú.

Nói như vậy, anh nếu chọn người điều khiển Liệt Diễm thì chỉ có thể chọn trong không quân, lục quân với hải quân, và loại bỏ những người không điều khiển được Liệt Diễm ? Có điều là phía trên tại sao lại đưa toàn bộ tư liệu binh lính cho anh...

“Trưởng quan ? Trưởng quan ?” Thành Tường nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Sở Phong, không khỏi giơ tay lên giơ giơ trước mặt anh.

“Hả ?” Sở Phong đã hồi hồn lại, nghi hoặc mà nhìn cậu.

“Đã đến giờ hội nghị rồi.” Thoạt nhìn Thành Tường so với anh còn gấp hơn.

Sở Phong gật gật đầu, từ chỗ ngồi đứng dậy, nhấp một ngụm trà đen, mới nói với cậu, “Đi thôi.”

**

Phân khu C3 – Phòng hội nghị hạng nhất.

Lúc Sở Phong đẩy cửa phòng họp ra thì phát hiện trong phòng đã ngồi đầy người rồi, ngoại trừ hai gương mặt quen thuộc kia ra, thì anh không quen ai hết. Anh cùng với Thành Tường vừa đi vào, cánh cửa lớn dày nặng ở phía sau lập tức khép lại. Lập tức trước phòng hội nghị, một hình chiếu lập thể cao thanh liền sáng lên.

Đó là một huy chương hình lập thể lục giác trông rất sống động cùng với ngọn lửa đan xen vào đó hiện ra trước mặt Sở Phong, lúc anh còn sững sờ tại chỗ, thì một thân ảnh thon dài đang ngồi ở phía trước đứng lên, nhanh chân đi về phía anh.

“Sở trung tá, hoan nghênh gia nhập kế hoạch Hồng Mang, tôi là tổng phụ trách kế hoạch Hồng Mang kiêm tổng đại biểu của quân đội.” Nét mặt Minh Uyên nghiêm túc mà lạnh lẽo, hần chỉ chỉ người tóc hoa râm bên cạnh, một cụ già mặc quần áo nghiên cứu rộng rãi, “Đây chính là người phụ trách của chúng ta, cũng là tổ trưởng tổ nghiên cứu phát minh, giáo sư Cao Á Huy. Những người đang ngồi đây đều có tham gia vào kế hoạch Hồng Mang, anh có thể làm quen một chút. Hi vọng sau khi có sự tham gia của anh, kế hoạch của chúng ta sẽ càng thêm thuận lợi.”

Kế hoạch Hồng Mang... Quả nhiên, Minh Uyên và Lâm Đông đều là một trong những người tham gia vào cái kế hoạch này. Dư quang Sở Phong liếc vào Lâm Đông đang ngồi ở phía góc xa kia, đôi mắt híp lại, một tia tàn khốc xẹt qua. Bất quá lúc nhìn về phía Minh Uyên, liền đổi thành vẻ mặt ôn hòa, “Minh thiếu tá, tôi cũng thật vui mừng khi tham gia và kế hoạch Hồng Mang. Có thể cũng với một người ưu tú như anh đây làm cộng sự, là vinh hạnh của tôi mới đúng.”

Giáo sư ngồi bên cạnh Minh Uyên ho khan một tiếng, không vừa mắt nói, “Được, những lời khách sáo này thì giữ lại nói sau đi. Minh Uyên, cậu trước tiên nên khẩn cấp mang Sở Phong đi làm quen căn cứ một chút đi. Liệt Diễm lập tức phải thử thiết bị, để tuần sau có thể tiến hành kiểm tra người điều khiển. Chú ý là thời gian của chúng ta không nhiều lắm, tôi cần nhóm cậu nhanh chóng lựa ra những người lái chiến hạm ưu tú nhất trong toàn bộ quân khu, thậm chí là trong toàn bộ đế quốc !”

“Ngài yên tâm, giáo sư, tôi sẽ cố gắng hết sức để cùng phối hợp làm việc với Sở trung tá.” Minh Uyên hướng ông chào theo nghi thức quân đội.

“Tốt, tôi tới căn cứ, còn mấy việc phiền phức nhất...” Cao giáo sư chấp hai tay sau lưng, không kịp chờ nữa mà đi ra khỏi cửa phòng hội nghị.

Cao giáo sư vừa đi, thì chỉ còn Minh Uyên cùng với anh đứng trên đài, nhìn về phía dưới là những quân hàm không đồng đều, nhưng mà có rất nhiều quan quân hứng thú đánh giá bọn họ. Minh gia với Sở gia sắp kết thân là tin tức đã truyền khắp hoàng thất liên bang, chớ đừng nói tới các sĩ quan quân đội thích vậy xem náo nhiệt này. Lúc này đưa Sở Phong tới phân khu C3, tất nhiên là dễ dàng khiến cho người ta có ý nghĩ kỳ quái. Trong đó có một sĩ quan quân nhân nữ trẻ tuổi, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu trắng trợn không ngừng bắn phá về phía hai người, hận không thể tìm trên cơ thể hai người ra một bông hoa.

Minh Uyên không được tự nhiên mà lấy tay sửa lại mũ lính, hắng giọng một cái nói, “Kế tiếp tôi sẽ giới thiệu một chút tình huống về kế hoạch Hồng Mang ở căn cứ cho anh biết, những người phụ trách của các tổ của kế hoạch đều ở trong đây, có vấn đề gì, anh có thể hỏi họ.”

“Được a, làm phiền Minh thiếu tá.” Sở Phong khẽ mỉm cười.

**

Hội nghị dài dòng hơn 3 giờ cuối cùng cũng kết thúc, Sở Phong vừa về tới văn phòng, liền mệt rã rời mà nhào lên ghế sofa. Nhưng mà không biết nhớ tới cái gì, anh rất nhanh đã ngồi dậy, hướng về phía bên ngoài cất giọng nói, “Thành Tường, gọi Lâm Đông thuộc tổ nghiên cứu tới cho tôi.”

Thành Tường đáp lại một tiếng, không tới 10 phút, thân ảnh Lâm Đông liền xuất hiện ở trước bàn làm việc của Sở Phong.

“Sở thiếu giáo tìm tôi có chuyện gì không?” Lâm Đông mặc đồng phục quân trang liền khôi phục lại hình dáng lần đầu gặp gỡ nói chuyện cười nhẹ nhàng, dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu.

Chỉ có điều là Sở Phong đã sớm nhìn thấy lớp ngực trần của cậu rồi, anh bước hai bước tới trước mặt Lâm Đông, thô bạo mà nhấc vạt áo của cậu lên, đột nhiên đè ngã cậu xuống ghế sofa.

“Ngày đó ở câu lạc bộ, cậu chơi ông đây chơi tới thật là vui ha!” Sở Phong cắn răng nghiêng lời mà nhìn chăm chăm cậu, vừa nghĩ tới buổi tối ngày hôm đó Lâm Đông thừa dịp anh say rượu mà xem chút nữa đã “làm” anh, phản ứng của anh giống như ăn phải c*t vậy.

Mi mắt nhỏ dài của Lâm Đông chớp chớp, dường như không nghe rõ là anh đang nói cái gì, đôi con ngươi đen hiện ra ánh sáng diễm đạm đáng yêu, “Sở trung tá, anh hiểu lầm rồi, ngày đó tôi rõ ràng là không hề làm gì cả a, chỉ là nhìn thấy anh nóng, nên muốn giúp anh cởi quần áo ra thôi mà.”

Da mặt người này còn có thể dày hơn một chút nữa không a! Sở Phong quả thực sắp nghẹn, anh bóp lấy cổ của Lâm Đông, hung ác nói, “Tốt nhất là như vậy. Hiện tại ông đây là cấp trên của cậu, cậu tốt nhất an phận một chút cho ông, đừng có mà làm những thứ không nên!”

Lâm Đông ha ha hai tiếng nở nụ cười, “Đương nhiên, tôi từ trước tới nay vẫn nhớ kỹ điều này. Chỉ có điều Sở trung tá — —” Trong con ngươi đen của cậu xẹt qua một tia sáng lạnh, “Anh không muốn lên giường với tôi, thế nhưng lại lúc ở dưới thân của Minh Uyên ngược lại kêu rên rất lợi hại nha. Thế nào, anh thực

sự thích Minh Uyên?”

Sở Phong bị cậu hỏi cho ngẩn ra, nửa ngày cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Lâm Đông nhếch miệng lên, trào phúng nở nụ cười hai tiếng, “Sở Phong, đây chỉ là trò chơi VR, hết thấy đều là giả, hư cấu, chỉ là mọi thứ đều rất chân thật mà thôi. Anh chắc là, sẽ không phải là phải lòng với người trong game rồi đó chứ?”

33. Chương 33: Sinh Nhật

“Làm sao có khả năng!” Sở Phong theo bản năng mà phản bác lại, nhưng trong ánh mắt lại rõ ràng lộ ra một tia không xác định.

Lâm Đông tỉ mỉ nhìn kỹ vẻ mặt của anh, không biết là nhìn ra cái gì, cậu khẽ cười một tiếng, trở tay lại nắm lấy cái tay đang nắm vạt áo cậu của Sở Phong, bên trong giọng nói còn mang theo mấy phần mê người.

“Nếu như anh không thích Minh Uyên, vậy anh nhìn xem kiểu hình tôi như thế nào? Dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi mà thôi, giá trị trinh tiết của anh chắc là còn không ít đi? Nếu như là chỉ muốn giải quyết vấn đề sinh lý thì, tôi cùng anh cũng...” Lâm Đông ám muốn mà nhìn vào ánh mắt đang trừng của anh, những lời kế tiếp không nói ra.

“Thật ngại quá.” Sở Phong lạnh lùng hất tay cậu ra, đứng lên phủi phủi lại quần áo của mình, “Tôi đối với loại người mềm mại nhỏ bé một chút hứng thú cũng không có. Tôi chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nội dung vở kịch, sớm ngày về lại hiện thực mà thôi.”

Lâm Đông ‘ò’ một tiếng, ngồi dậy trên ghế sa lông, sửa sang lại vạt áo của mình, “Thật là khéo, tôi cũng như vậy. Thuận tiện nói cho anh biết một bí mật, giá trị nhân phẩm nếu mà tích lũy quá 10 ngàn thì sẽ có thể trở về hiện thực, không cần biết là anh đã hoàn thành nhiệm vụ hay chưa.”

“Làm sao cậu biết được?” Ánh mắt Sở Phong bỗng trở nên sắc bén.

“Là một trong những bug của hệ thống đó mà...” Lâm Đông lơ đãng nói, “Bởi vì người chơi không thể ở mãi trong game được, tóm lại thì sau cùng gì cũng sẽ trở về hiện thực thôi.”

“Cậu hình như biết rất nhiều chuyện thì phải.” Sở Phong không cam tâm mà hơi cong khóe miệng, làm sao mà tên Lâm Đông này lại biết nhiều chuyện liên quan đến hệ thống như vậy chứ, hơn nữa cậu ta với mình cùng xuất hiện trong thế giới này, chẳng lẽ cũng là bug của trò chơi...

“Đúng vậy.” Lâm Đông có chút thoải mái mà cười cười, đi tới trước mặt Sở Phong, khẩu khí ngả ngớn mà đi tới trước mặt anh, “Thế nào, có phải là chợt nhận ra tôi cũng không tệ lắm đúng không?”

Trán Sở Phong nổi lên gân xanh, anh nâng cằm lên, không kiên nhẫn nói, “Cửa ở bên kia, mau cút!”

“Ngày đầu tiên mới tới mà đã thô bạo như vậy rồi...” Lâm Đông bưng trái tim đang bị hoảng sợ, mặt mày ai oán mà ra khỏi phòng làm việc của Sở Phong.

Chuyện Sở Phong muốn một mình nói chuyện riêng với Lâm Đông rất nhanh đã truyền khắp căn cứ, người nào mà chẳng biết lúc bình thường quan hệ của Minh Uyên với Lâm Đông luôn rất tốt. Vì vậy mọi người đồn dập phỏng đoán rằng đây là thái độ ghen tuông của Sở Phong, vừa mới lên chức liền không chờ được mà muốn phát uy trước mặt tình địch. Thậm chí, có người bắt đầu hoài nghi Sở Phong lạm dụng tư quyền, được điều đến phân khu C3 chính là muốn dễ dàng giám thị Minh Uyên hơn, phòng ngừa ông xã tương lai bị Lâm Đông cướp đi. Sở Phong nghe mấy lời đồn đãi này, vừa mới đầu thì còn muốn phỉ nhổ rồi mắng vài tiếng nghiệp chướng, nhưng sau đó là chết lặng. Dù sao hình tượng của anh cũng đã như vậy rồi, người khác muốn phá hủy nó làm sao cũng chẳng quan tâm nữa.

**

Đêm nay, Sở Phong ở trong vườn hoa trên không ngồi hóng gió, mấy tuần nay vì chuẩn bị cho cuộc thi lựa chọn người điều khiển cho Liệt Diễm và phải tiếp thu các loại huấn luyện của căn cứ làm cho anh mệt muốn chết, may mắn là cơ thể này rất tốt, anh tuy rằng gầy đi trông thấy, cũng đen hơn không ít, nhưng mà bắp thịt trên người lại rắn chắc hơn rất nhiều, tổng thể lại thì so với trước kia tốt hơn nhiều lắm. Lúc anh đang nằm trên ghế mây thoải mái hưởng thụ dịch vụ xoa bóp của người máy quản gia, thì bỗng một âm thanh êm tai trong trẻo thì phía sau vang lên.

“Ngày đó anh gọi Lâm Đông tiến vào là để làm gì?”

Minh Uyên mặc áo ngủ rộng rãi, trong tay cầm một ly trà đen, chẳng biết từ lúc nào đã tới trước mặt anh.

Sở Phong mở mắt ra, xì cười một tiếng, “Chuyện này đã qua bao lâu rồi. Thế nào, anh sợ tôi bắt nạt cậu ta hả?”

Minh Uyên siết chặt ly gốm sứ trong tay, ánh mắt rơi vào trên mặt Sở Phong, mi tâm hơi nhíu lại, “Có chuyện gì thì anh hướng về tôi đi, đừng làm khó em ấy.”

“Chà chà, xem ra anh vẫn còn rất thích cậu ta nhỉ.” Sở Phong lắc lắc đầu, nghĩ thâm bề ngoài vô hại của Lâm Đông thật có tính lừa tình mà. Anh không muốn cùng Minh Uyên tranh chấp nữa, chỉ cảm thấy tâm mệt quá, liền nhắm mắt lại, dặn dò người máy quản gia tiếp tục xoa bóp.

“Không phải là vấn đề có thích hay không.” Minh Uyên rũ mắt xuống, nhìn đèn dầu xa xa sắp tàn lụi trong ánh trăng, “Em ấy là cô nhi, xuất thân không được tốt lắm, lúc ở học viện quân sự đã chịu không ít khổ, hôm nay có thể bước tới con đường này thật sự rất không dễ dàng gì...”

Dưới mi mắt mỏng manh hơi giật giật, Sở Phong cũng không mở mắt, mà là lỏng lẻo nói, “Được rồi, trên đời này cậu ta là người đáng thương nhất. Có ai đi đến bước đường này mà dễ dàng đâu? Người quan quân

nào ở trong căn cứ này mà chưa từng chân ướt chân ráo để có được chiến tích, mới được tuyển chọn?”

“Tôi không phải là có ý này...” Chân mày Minh Uyên nhíu chặt hơn.

Sở Phong mở mắt ra, vẫy người máy bên cạnh lui, chậm rãi ngồi dậy. Anh nhìn Minh Uyên, bỗng cười trào phúng một tiếng, nói, “Ý anh có phải muốn nói rằng tôi đây là loại công tử bột, căn bản không hiểu được gian khổ của nhân dân ở tầng chót của xã hội — —” Anh vén lên lớp áo sau lưng, chỉ chỉ vào vết sẹo màu nâu, “Năm thứ ba đại học lúc huấn luyện thực chiến, tôi cùng bọn Lê Tuấn, lão Trương nhận được mệnh lệnh phải đuổi theo một nhóm hải tặc tinh tế vô cùng hung ác, đây là vết thương do một trong những tên hải tặc bắn tia laser tạo nên. Dù thêm vào khôi giáp dày cũng vô dụng, tôi nằm trong bệnh viện quân khu tròn 2 tháng. Anh nói Lâm Đông, cậu ta đã từng trải qua chuyện đó chưa ?”

Tầm mắt Minh Uyên rơi vào vết sẹo trên eo anh, con ngươi thâm trầm đi mấy phần. Hắn mím mím môi, chợt không biết nên nói gì.

Sở Phong thả xuống vạt áo, nghĩ thầm rốt cục cũng có thể thành công làm cho người này ghen hống lại một lúc, mừng thầm. Anh thay đổi tư thế nằm trên ghế mây, khoanh tay, tâm tình sung sướng mà bắt đầu thưởng thức bầu trời đêm qua lớp kính pha lê trong suốt.

Lông mày Minh Uyên hơi nhăn lại, cầm ly trà đen, xoay người đi về phía phòng ngủ. Toàn bộ hàng lang đều thoang thoảng một mùi hương không biết tên từ phía vườn hoa bay ra. Phảng phất như bị cổ mùi hương này mê hoặc, lúc nằm ở trên giường, trong đầu Minh Uyên không tự chủ được mà nhớ tới lúc Sở Phong vén lên lớp áo lộ ra đường nét của cái eo gầy khỏe, trong nháy mắt đó, hắn có ảo giác là ở một nơi sâu xa trong cơ thể hắn hình như bị một ngọn lửa thiêu đốt.

Điên rồi, mình làm sao mà nghĩ tới người nọ như thế cơ chứ... Minh Uyên ảo não mà đem mặt vùi vào trong gối.

**

Kết quả vòng loại cuộc thi lựa chọn người điều khiển cho Liệt Diễm đã có, ngoài dự đoán của Sở Phong, những người tiến vào vòng hai phần lớn không phải là binh lính, bất quá trong lục quân và hải quân cũng không thiếu những người tài ba vào được vòng hai. Chờ sau khi kết quả vòng hai kết thúc, chọn ra một nhóm ứng cử viên phù hợp, tháng sau căn cứ sẽ đưa những người này ra ngoài, tiến hành thử nghiệm trên Liệt Diễm.

Nội dung vở kịch gần đây cũng tiến tới không ngừng a... Sở Phong cảm thán, đội mũ lính, nhanh chân đi vào phòng ăn. Vừa bưng mâm thức ăn ngồi xuống, máy truyền tin trên cổ tay liền lách tách vang lên.

Hôm nay là sinh nhật của anh, sáng sớm ba mẹ anh liền thông qua điện thoại tinh tế mà chúc mừng anh rồi. Đoán chừng là cái nhóm bạn xấu xa này muốn hẹn anh ra ngoài tổ chức tiệc mừng đây mà, anh tiếp máy truyền tin, bên kia quả nhiên xuất hiện thân ảnh cao gầy của Lê Tuấn.

“Sinh nhật vui vẻ, Sở Phong !” Lê Tuấn cười tới mức hai mắt đều híp thành một khe nhỏ, “Buổi tối gọi thêm mấy tên nữa đi ăn tiệc đi, ngài mai cậu cũng được nghỉ mà phải không.”

“Được đó, cậu tự chọn chỗ đi, tớ bao.” Sở Phong thoải mái mà đáp ứng.

“Vậy chỗ cũ nha, 7 giờ, không gặp không về.” Trước khi cắt đứt máy truyền tin, Lê Tuấn còn hướng anh ném một cái mị nhãn mang theo ám chỉ đặc biệt.

Sở Phong run run người đã nổi đầy da gà, cúi đầu bắt đầu ăn cơm. Dư quang lướt qua bóng người quen thuộc, nhưng mà Minh Uyên lại bưng mâm cơm đứng cách đó không xa, cùng trò chuyện vui vẻ với Lâm Đông.

Sở Phong ở trong lòng ‘sách’ một tiếng, cái muối trên tay càng dùng sức, đâm vào đĩa khoai tây. Anh lấy muối khoai tây này, bỏ vào miệng, nặng nề mà nhai.

Buổi chiều kết thúc công việc, vừa ra phân khu, Sở Phong liền điều khiển xe huyền phù đi thẳng tới câu lạc bộ. Anh đã sớm đói bụng muốn chết, vừa vào phòng riêng anh cái gì cũng không nói, trước tiên đi tới đồ ăn trên bàn lớn.

“Sao chưa gì đã trở thành như thế này rồi?” Lê Tuấn nhìn khuôn mặt đen xanh vì bị phơi của anh, cảm thán không thôi, “May là tớ không tới phân khu C3.”

“Cậu đừng có đắc ý, tớ đang đói chết rồi đây này.” Sở Phong vừa bắt chuyện với bọn lão Trương rồi ngồi xuống, đồ ăn vừa mang lên bàn, liền đợi không kịp mà bắt đầu ăn.

“Hôm nay sao lại không đem Minh Uyên đến thế?” Lão Trương nháy mắt ra hiệu rồi tiến tới cạnh anh.

“Nhìn anh ta không vừa mắt.” Quai hàm Sở Phong đang nhai, lúc nói chuyện có chút mơ hồ không rõ, “Cậu quản anh ta làm gì, dùng bữa dùng bữa!”

“May là hôm nay Minh Uyên không tới.” Lê Tuấn ngồi xuống bên cạnh Sở Phong, mỉm cười nắm lấy bờ vai anh, “Ngày hôm nay tớ có chuẩn bị cho cậu một phần quà sinh nhật rất là đặc biệt.”

“Quà gì?” Sở Phong nhìn về mặt không có ý tốt của Lê Tuấn, liền biết có trò lừa trong đó.

“Bảo đảm cậu sẽ có một buổi tối khó quên!” Lê Tuấn cười đến vô cùng thâm tà.

34. Chương 34: Bắt “gian”

Lúc Minh Uyên từ phân khu quân đội về nhà, thì ngoài ý muốn không thấy thân ảnh Sở Phong đâu cả. Hắn nhúu nhúu mày, đang muốn lên lầu, Dung Tình không biết từ đâu xuất hiện, kinh ngạc gọi hắn lại.

“Hôm nay là sinh nhật Tiểu Phong, con không có tham gia tiệc tổ chức sinh nhật của nó sao?”

Nghe lời này, sống lưng Minh Uyên cứng đờ, giật mình tại chỗ. Sinh nhật à... Hắn hình như chưa từng nhớ tới sinh nhật của Sở Phong, càng chưa từng tham gia tiệc sinh nhật của anh. Ngược lại là Sở Phong, cứ mỗi năm vào ngày sinh nhật của hắn đều gửi quà tới. Đương nhiên, những món quà kia đều đã bị hắn tiện tay nhét vào trong tủ chứa đồ rồi, chưa từng mở ra coi.

“Chắc là con không nhớ hôm nay là sinh nhật của Tiểu Phong rồi đi?” Dung Tình cứ tưởng là hai đứa đã có được một bước tiến triển rồi chứ, đáng lẽ ra nên có chút tình cảm. Hơn nữa tối ngày hôm đó cô thấy Minh Uyên ôm Sở Phong từ trên xe huyền phù đi xuống, vẻ mặt tuy rằng lạnh lùng như cũ, nhưng nơi đáy mắt vẫn có chút quan tâm. Không nghĩ tới là ngay cả ngày sinh nhật Sở Phong mà Minh Uyên cũng không biết, á chà...

“Sinh nhật anh ta thì mắc mớ gì tới tôi.” Minh Uyên hừ lạnh một tiếng, hờ hững mà lên lầu. Chỉ là vừa về phòng, tâm hắn thế mà có chút bất định. Lật vài tờ trong sách điện tử, cũng nhìn không nổi, trong óc cứ lui lui tới tới mặt của Sở Phong.

Buồn bực mà khép lại sách điện tử cứng cáp, Minh Uyên ở trong phòng đi xung quanh, bắt tri bắt giác mà đi tới cửa tủ chứa đồ. Hắn thấy cửa tủ, trong con người xẹt qua một tia suy tư, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn ấn xuống nút lệnh màu xanh lục bên cạnh.

Cửa tủ tự động mở ra hai bên, mặc dù là nơi chứa đồ lặt vặt, nhưng bởi vì có người máy quản gia quản lý, nên mỗi món đồ bên trong đều được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng. Minh Uyên đi tới những món quà vẫn còn nguyên tem, nhìn một đồng món quà có tên của Sở Phong, con mắt hắn giật giật.

Tùy ý lấy ra một hộp quà được đóng gói tinh xảo sau đó mở ra, xuất hiện trước mắt hắn là một chiếc đồng hồ trí năng P7 hình quả dưa với giá không rẻ chút nào, mặt đồng hồ phát ra một loại ánh sáng hoa lệ mà điệu thấp. Minh Uyên để chiếc đồng hồ qua một bên, mở ra thêm 3 hộp nữa, đều là các loại món quà như dây nịt, áo sơ mi, kẹp cà vạt được làm bằng đá quý, mỗi một món đều được thiết kế tinh xảo khéo léo, giá cả đắt đỏ, viên đá quý làm kẹp cà vạt kia là được làm từ loại đá quý hiếm hắc diệu của A Nhĩ Pháp Tinh, nghe nói là chỉ một cara thôi đã có giá trị liên thành rồi, hơn nữa chỉ quen biết bình thường thì căn bản không mua được.

Minh Uyên vuốt ve viên đá hắc diệu trên kẹp cà vạt, cảm giác trong một khắc kia không biết nên diễn tả như thế nào. Một lúc lâu, hắn mở ra toàn bộ món quà sau đó để chung vào trong một cái hộp quà, quay người sải bước đi ra khỏi phòng.

“Thiếu gia, rất nhanh sẽ tới giờ cơm tối.” Trương quản gia nhìn thấy hắn lên xe huyền phù, không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Đã sắp tới giờ ăn cơm rồi mà, thiếu gia còn đi ra ngoài làm gì thế?

“Buổi tối tôi có chút chuyện, không ăn ở nhà, ông nói với ba tôi một tiếng thế nhé.” Minh Uyên khởi động xe, xe huyền phù hình giọt nước rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của Trương quản gia.

**

“Này, đến cùng là trong “hồ lô” mấy cậu là đang “bán thuốc” gì đó hả?” Sau khi cơm nước no nê, Sở Phong liền bị mấy người Lê Tuấn cùng với lão Trương lôi ra ngoài. Anh có sự cảm là mấy đứa bạn xấu xa này sẽ hớ anh cho mà xem, nên vẻ mặt vô cùng chống cự. Nhưng một mình anh thì sao có thể là đối thủ của ba ông lớn này, chỉ có thể bất đắc dĩ mà bị bọn họ lôi vào một phòng khách vip.

“Yên tâm đi, cũng không phải là bán cậu đâu. Khẩn trương như thế làm gì!” Lê Tuấn ôm lấy vai anh đẩy anh ngồi xuống ghế sa lon, miệng suýt nữa đã chạm vào lỗ tai Sở Phong, ám muội mà thấp giọng nói, “Tận hưởng lạc thú trước mắt mới là đạo lý có hiểu không hả? Thừa dịp cậu còn chưa vào nhà tù hôn nhân, anh em đã cố ý tặng cho cậu một món quà lớn, bảo đảm cuộc sống sau này của cậu không còn gì để tiếc nuối nữa!”

Sở Phong muốn nói chuyện, dư quang thoáng liếc qua thì chẳng thấy thân ảnh của lão Trương và A Tiêu đâu cả, mà Lê Tuấn mới vừa vỗ vỗ anh mấy cái đây, âm thanh bị vỗ còn chưa tan, thì thân ảnh cao gầy kia đã lén lút chậm rãi đi lui.

Móa nó! Tầm mắt Sở Phong chạm vào thân ảnh kia, đôi mắt lập tức trợn tròn. Đôi chân dài to này, da dẻ trắng nõn bóng loáng này, còn có gương mặt tuấn mỹ *hỗnhuyết* mà thâm thúy này, mỗi một nơi trên ngũ quan đều tựa như được tỉ mỉ thiết kế ra vậy, không có một tí vết nào.

*hỗnh huyết: lai tạp, không thuần chủng.

“Đây là người máy mô phỏng đời mới nhất, nghe nói đặc biệt làm ra vì đặc thù ham mê của hoàng thất và quý tộc. Khả khả.” Lê Tuấn bỗng nở nụ cười tà khí, “Nghe nói công phu trên giường cực kỳ tốt, hơn nữa xúc cảm cũng không kém người thật bao nhiêu đâu!”

Người máy mô phỏng? Má ơi, thế mà đã có thể làm thật đến mức này rồi sao. Sở Phong nhìn người máy mỹ nam với đôi con ngươi to màu xanh đang chớp chớp mắt, nhất thời cánh tay nổi lên một lớp da gà. Nếu như thứ này trước đây được đưa tới trước mặt anh, anh phỏng chừng sẽ không quan tâm cái gì là trinh tiết mà đã sớm nhào tới, đùa giỡn, mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, không ngủ thật uống phí! Nhưng không biết nghĩ tới cái gì, vẻ mặt của anh có chút do dự, đang muốn quay đầu giải thích với Lê Tuấn, đã thấy tên kia chẳng biết từ lúc nào đã đi tới cửa, cười híp mắt với anh rồi phát tay.

“Chúc cậu đêm nay chơi vui vẻ nha!”

Lời còn chưa dứt, cánh cửa gỗ dày nặng đã ‘rầm’ một tiếng đóng lại. Sở Phong bước hai ba bước xông tới, muốn mở ra cánh cửa này, lại phát hiện kéo cả nửa ngày cũng không ra. Máy truyền tin trên tay đã mất tín hiệu, anh hiện tại hoàn toàn đang ở trạng thái bị cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài.

Chán nản mà đi tới trước ghế sa lon, liền thấy mỹ nam hồng huyết chậm rãi tới đây, trực tiếp mở chân ra ngồi trên đùi anh, hai tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Chủ nhân...”

Móa nó... Sở Phong bị cậu ta kêu như vậy, nửa người mềm nhũn ra. Anh lúng túng cười cười, hơi hơi đẩy mỹ nam hồng huyết trên người ra ngoài, “Chuyện này, thật không tiện lắm, đêm nay tôi không có hứng thú. Nếu không... Cậu tự đi về đi?”

“Chủ nhân không thích em hầu hạ ngài sao? Có phải là em đã làm điều gì sai?” Người máy mỹ nam không hiểu ý tứ của anh, con người này rõ ràng lúc nhìn thấy mình thì trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm, sao giờ lại không muốn cậu hầu hạ?

Nhìn thấy ánh mắt ủy khuất của mỹ nam hồng huyết, Sở Phong suýt chút nữa đã mềm lòng. Anh âm thầm véo một cái vào đùi mình, kéo hai tay đang ôm cổ anh của mỹ nam hồng huyết ra, kiên trì nói, “Đây không phải là vấn đề của cậu. Đêm nay tôi không có tâm trạng, cậu trở về đi, thuận tiện giúp tôi nghĩ cách mở cánh cửa này ra luôn.”

Trong mắt của mỹ nam hồng huyết chợt lóe lên một dòng điện nho nhỏ, phải hầu hạ Sở Phong cho tốt, đây là nhiệm vụ đêm nay của cậu nhất định phải hoàn thành. Cậu chớp chớp đôi mắt xanh kỳ quái kia, đột nhiên đề Sở Phong xuống ghế sa lon, trực tiếp cởi nút áo sơ mi của anh.

“Này, người máy này làm sao vậy — —“

Còn chưa dứt lời, cửa phòng khách vip liền ‘tích’ một tiếng mở ra. Sở Phong cứ nghĩ là mấy đứa bạn xấu xa kia có lương tâm, quay lại cứu vớt anh trong lúc đầu sôi lửa bỏng. Nhưng không ngờ tới là khi quay đầu lại, đối diện chính là đôi con người đen tràn đầy tức giận.

“Minh Uyên? Sao... lại là anh?” Sở Phong kinh ngạc trợn to mắt.

35. Chương 35: Hôn

Minh Uyên không nói lời nào, sắc mặt ám trầm mà siết chặt hộp quà trong tay, quay người đi ra ngoài.

“Minh Uyên...” Trực giác Sở Phong báo không ổn, đẩy ra người máy mỹ nam trên người, vội vội vàng vàng đuổi theo.

Minh Uyên đi rất nhanh, sau cùng cứ như là đang chạy bước nhỏ, hình như không muốn anh đuổi kịp. Bất quá bàn về chạy bộ thì sức chịu đựng của Sở Phong cũng thuộc hạng nhất, cuối cùng cũng vào lúc Minh Uyên muốn bước vào trong xe huyền phù mà chặn cửa vào xe.

“Anh hãy nghe tôi nói, chuyện vừa rồi không phải như anh thấy đâu...” Sở Phong thở hổn hển, một tay chặn

trước mặt hắn.

Minh Uyên hơi nhướn mày, lạnh lùng nói, “Tránh ra!”

Nghĩ tới bản thân ngay cả cơm tối cũng không ăn mà đặc biệt đi *quầy chuyên doanh* chọn quà, còn len lén tới câu lạc bộ để muốn tạo niềm vui bất ngờ cho anh, kết quả là gặp người này đang muốn lên giường với người khác, Minh Uyên liền cảm thấy bản thân thật tức cười mà.

*quầy chuyên doanh: trong cửa hàng quầy chuyên bán một loại hàng hóa.

“Đó là một người máy mô phỏng, bọn Lê Tuấn cố ý nhét cho tôi, đây thật sự không phải ý của tôi!” Sở Phong cũng không biết tại sao mình lại muốn giải thích, chỉ là lúc nhìn thấy Minh Uyên đẩy cửa ra tức giận và thất vọng, phảng phất như có một cây búa lớn mạnh mẽ hung hăng đập vào tim của anh, đầu óc anh trống rỗng, cái gì cũng đều không nghĩ ra, chỉ phản xạ theo điều kiện mà đuối theo.

“Không phải ý của anh?” Minh Uyên giống như nghe được một cái gì đó mà cười, lông mày trào phúng mà giương lên, “Lần trước ở câu lạc bộ cũng vậy, lần này cũng vậy, anh cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi hay sao, dễ lừa đến như vậy à? Không quản được nửa thân dưới của mình thì đừng có mà ra ngoài khăng khăng nói một lòng một dạ với tôi!”

“Lần trước là do tôi uống say, thật sự không có làm cái gì mà...”

Bị vướng với nhiều loại nguyên nhân, Sở Phong thực sự không có cách toàn bê toàn bộ mọi chuyện của đêm đó gặp Lâm Đông nói ra. Anh nên nói cái gì đây? Nói rằng thân phận thật của anh kỳ thực là người chơi của một trò chơi, vốn không nên tồn tại trong cái thế giới này sao? Nói là anh xuyên qua thời không mà tới đây sao? Minh Uyên tin anh mới là thấy quỷ ấy!

“Được rồi! Những lý do này anh để lại cho người yêu nhỏ của mình đi!” Minh Uyên kéo vạt áo anh ra, thô bạo mà đẩy anh sang một bên. Sở Phong lão đảo lùi về sau hai bước, dư quang liếc qua tay phải đang cầm hộp quà của Minh Uyên, trong con người đen chột léo lên một tia sáng nhạt.

“Chờ đã!” Anh gọi lại Minh Uyên đang muốn vào xe, “Anh tới đây là vì muốn đưa quà sinh nhật cho tôi sao?”

Minh Uyên lúc này mới ý thức được hộp quà đang được siết trong tay, hắn ngăn người sững sờ, đột nhiên ném hộp quà kia vào chỗ ngồi phía sau, “Chớ tự mình đa tình.”

“Minh Uyên, tôi có thể hiểu rằng, anh kỳ thực rất quan tâm tôi không?” Sở Phong đi tới gần, trực tiếp nhìn vào mắt hắn.

Sắc mặt Minh Uyên trắng nhợt, hắn quan tâm Sở Phong? Làm sao có khả năng! Nhưng nếu như không để ý, vì sao khi huấn luyện, lúc rảnh rỗi sẽ thường xuyên nghĩ tới người này, tại sao còn đặc biệt đi tới một

nơi khá xa để chọn quà sinh nhật cho anh ta, trước đây hẳn rõ ràng đối với anh ta dù chuyện gì cũng sẽ tỏ ra thờ ơ cơ mà...

Sở Phong nhìn thấy hẳn mím môi, vẻ mặt giãy dụa mà mờ mịt, quyết định cho hẳn một viên “thuốc” mạnh để hẳn tỉnh táo.

“Nếu như không để ý đến tôi, thì tại sao khi nhìn thấy tôi ở cùng người khác lại tức giận như vậy? Không phải không muốn kết hôn với tôi sao? Nhìn thấy tôi ở cùng người khác, anh nên vui mới phải — —“

“Im miệng!” Minh Uyên nhìn cái miệng lưỡi nhả của người nọ, đầu óc nóng lên, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, kéo cổ áo anh lại, ngăn chặn đôi môi mở ra đóng lại kia.

Trên môi đột nhiên xuất hiện xúc cảm ấm áp khiến cả người Sở Phong sững sờ, anh không dám tin nhìn mặt Minh Uyên đang gần trong gang tấc, bọn họ cách nhau gần như vậy, anh cơ hồ có thể đếm được hẳn có bao nhiêu sợi lông mi.

Minh Uyên hình như cũng ý thức được bản thân đang làm chuyện gì, con người hẳn co rút nhanh lại, con người đen khôi phục trấn tĩnh, giả bộ bình tĩnh mà chậm rãi rời khỏi môi Sở Phong. Nhưng mà xúc cảm non mềm này, thủy chung vẫn còn vương vấn trong lòng hẳn.

“Anh...” Sở Phong kinh ngạc nhìn hẳn, vô ý thức mà liếm liếm bờ môi khô ráo của mình.

Gương mặt tuấn mỹ của Minh Uyên nhuộm phải một tia đỏ tươi, hẳn nghiêm mặt quay người, đang muốn đi vào khoang xe, thì cổ tay bị một nguồn sức mạnh kéo lại. Trầm mặt quay lại, Minh Uyên đang muốn đẩy tay nam nhân ra, nhưng không ngờ Sở Phong bắt chước theo, đè gáy sau của hẳn rồi hôn lên.

Lần hôn này cùng với lần hôn như chuồn chuồn lướt qua nước trước kia của Minh Uyên đương nhiên khác nhau, Minh Uyên dùng sức găm cắn bờ môi anh, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng của hẳn liếm lộng, cuốn lấy đầu lưỡi chậm chạp của hẳn, trần trọc liếm láp, tiếng nước mập mờ rõ ràng vang lên bên tai Minh Uyên.

Khuôn mặt trắng nõn của Minh Uyên đỏ đến không thể đỏ hơn, hẳn muốn đẩy tay Sở Phong ra, nhưng nam nhân lại gờ lấy tay trái vòng qua cổ hẳn, càng dùng sức hôn hẳn, thậm chí cả người đều áp sát vào người hẳn.

Cục diện quá mức bị động, trong lòng Minh Uyên hiện lên tia bất mãn, cộng thêm vài phần tâm tư muốn trả thù, dùng hàm răng khê cắn đầu lưỡi của Sở Phong một chút, thừa dịp anh bị đau mà rút trở về, tay bóp lấy cằm anh, đầu lưỡi linh hoạt hung ác đi vào trong miệng của anh.

“Ừm... Ân...”

Cái trò đùa hôn dai này cứ dây dưa giữa hai người tới tới anh đi mà dần dần thay đổi mùi vị, chờ lúc Sở Phong phục hồi tinh thần, thì hẳn đã ở trong khoang xe mờ tối của xe huyền phù, mà bị dưới thân hẳn,

nằm trên ghế dựa làm bằng lông thật mà thỏ dốc, vạt áo lộn xộn, chính là Sở Phong.

Trong mắt Sở Phong xẹt qua tia hối hận và tức giận, hấn mạnh mẽ xoa xoa đôi môi đỏ đến mức chảy máu của mình, gương mặt tuần tú đen như đáy nồi.

“Tôi nói anh này, thế nào mà cứ nói một đằng làm một nẻo như vậy chứ!” Sở Phong nằm trên ghế ngồi, cười ha ha nhìn hấn.

Gương mặt tuần tú của Minh Uyên cơ hồ đỏ lên, hấn cúi người xuống muốn tìm công tắc mở cửa xe, nhưng không ngờ dưới chân lại bị một cái chân ngáng một chút, thân thể mất thăng bằng nghiêng đi, vừa vịn ngã vào ngực Sở Phong.

Thân thể thon dài của hai người đàn ông trưởng thành dính sát vào nhau, cho dù cách một lớp vải, Minh Uyên cũng có thể cảm giác rõ ràng được cái vật cương nóng đang đặt ở trên bắp đùi mình kia, giống như lúc nòng súng tỏa nhiệt vậy.

“Anh... Quả thực là...” Vành tai Minh Uyên đỏ bừng run lên, càng hiêm thấy hơn là đang nói cà lăm.

36. Chương 36: Xe Rung

“Tôi quả thực gì hả?” Sở Phong dù bận mà vẫn ung dung nhìn hấn, trong mắt hiện lên ý cười, “Lần trước không phải là vừa gặp đã nhào tới sao. Sao hôm nay lại thẹn thùng vậy à?”

Cảnh tượng hai người tứ chi quần quýt rõ ràng ấy dường như vừa mới xảy ra vào ngày hôm qua, tuy rằng Minh Uyên cực lực đè nén, nhưng sau một lúc nghĩ tới hấn đêm đó đâm rút trong dưng đạo ẩm áp căng mịn của Sở Phong, thân thể hấn lên nhịn không được mà nóng lên.

“Anh chắc là cũng có cảm giác đi?” Đang lúc tinh thần hoảng loạn, một cái tay thon dài mạnh mẽ mò tới dưới quần lót hấn, cách lớp vải tinh xảo mà xoa xoa tiểu Minh Uyên ngủ mê đang dần thức tỉnh.

“Sở Phong...” Minh Uyên cau mày, vẻ mặt giãy dụa cực kỳ. Lần trước thì có thể nói là do bất ngờ, nhưng lần này, nếu mà hấn làm với Sở Phong, thì gọi là gì? Huống hồ, trước đây, người hấn luôn *tâm tâm niệm niệm* là Lâm Đông...

*tâm tâm niệm niệm: luôn luôn tập trung nghĩ về một điều, một ai đó.

“Lại là bộ dáng này.” Sở Phong ‘sách’ hai tiếng, buông tay ra, vẻ mặt lười biếng, “Anh yên tâm, tôi cũng không ép buộc anh, cũng sẽ không bảo anh phải chịu trách nhiệm. Giữa nam nhân với nhau ấy mà, chạm nhau rồi bốc cháy cũng là chuyện rất bình thường, cứ coi như là giải tỏa áp lực cho nhau là được rồi, có phải không?”

Cùng hẳn lên giường là vì muốn giải tỏa áp lực? Gân xanh trên trán Minh Uyên nổi lên, một dòng chua xót tức giận xen lẫn với một tâm tình phức tạp không biết tên làm ngực hẳn xao động, ánh mắt hẳn tối lại, tầm mắt nhìn xuống Sở Phong, bỗng nhoẻn miệng cười, “Được thôi.”

Chỉ là ý cười còn chưa có ở trong mắt.

Sở Phong không ngờ tới là hẳn thể mà lại thoải mái đồng ý như vậy, giữa lúc bản thân đang giật mình, một cánh tay trắng nõn thon dài đã đưa tới, dứt khoát mở ra đai lưng của anh, kéo xuống quần dài quân trang của anh. Đầu Sở Phong còn chưa quay về, đã bị một loạt hành động như sét đánh của hẳn làm cho hết hồn. Mắt thấy quần lót cuối cùng sắp thất thủ, anh vội vàng nắm lấy tay Minh Uyên, cố gắng gượng cười nói, “Anh sẽ không phải cứ như thế mà làm tới đó chứ?”

Móa nó, chưa tính việc đã bỏ bớt biết bao nhiêu công đoạn, vậy mà một chút bôi trơn cũng không làm, bị một đồ vật lớn như vậy đâm vào, hoa cúc mình còn chưa chuẩn bị đã bị tàn phá, nói không chừng hậu huyệt còn chảy máu luôn ấy chứ. Vừa nghĩ tới cảnh tượng đau đến mức không muốn sống nữa kia, Sở Phong liền cảm thấy hoa cúc căng thẳng, ánh mắt nhìn về phía Minh Uyên bất tri bất giác mang theo vài tia cầu xin.

Mặt mày cương nghị anh tuấn của nam nhân hiếm khi mang theo một chút bộ dáng đáng thương, Minh Uyên không muốn thừa nhận rằng bản thân vì một chút kia đã mềm lòng, chỉ là động tác tay lại ngừng lại, trái lại bàn tay đưa về phía sau ghé dựa lấy ra một món đồ, là một bình thủy tinh trong suốt.

Bình thủy tinh trong suốt kia hình như chứa chất lỏng hoặc keo dán này nọ, Sở Phong thầm nghĩ thế giới công nghệ cao cũng thật khác biệt, ngay cả dịch trơn cũng cao cấp đến như vậy. Anh thấy Minh Uyên đưa tay vào, cũng không biết là ngón tay của hẳn chạm tới nơi nào, vật kia bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo mà biến hình, cuối cùng biến thành một loại hình dạng khéo léo, phẳng phát cứ như là love egg vậy.

“Đây là...” Sở Phong không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, ánh mắt Minh Uyên nhìn anh, có hơi kỳ quái. Anh hiện tại muốn xuống xe thì có kịp không...

“Người máy loại nhỏ, giúp anh nối lỏng nơi đó. So với dịch bôi trơn thì tốt hơn nhiều, hơn nữa sẽ không làm cho vách ruột bị thương đâu.” Minh Uyên nghiêm túc nói, hẳn thừa dịch Sở Phong còn đang kinh ngạc, mau chóng cúi xuống lớp vải che thân cuối cùng của anh, sau đó đẩy ra hai cái chân dài thẳng tắp lại cường tráng, không chờ kịp nữa mà tay cầm “love egg” nhét vào trong hậu huyệt của Sở Phong.

“Đừng...” Khi Sở Phong muốn kẹp chặt chân thì đã không kịp nữa rồi, xúc cảm hơi lạnh rất nhanh đã lan tràn trong cơ thể anh. Người máy loại nhỏ kia không biết là được làm bằng vật liệu gì, vừa mới tiến vào hậu huyệt anh lập tức liền hóa thành trạng thái *thể lưu*, lan tràn trong vách ruột chặt hẹp. Sau đó Sở Phong cảm thấy vật kia ở bên trong anh hình như bắt đầu phồng lên, tỏa nhiệt, cứ như là có vô số người máy nhỏ cầm thứ gì đó xoa xoa vách ruột anh. Sắc mặt Sở Phong càng ngày càng quý dị, anh nhú chặt lông mày, bỗng nhiên không kịp đề phòng mà ‘a’ lên một tiếng.

*thể lưu: không định hình, luôn luôn di chuyển như hơi, nước.

Một tiếng kia cũng không phải là gào lên do đau đớn. Minh Uyên nghe được rất rõ ràng, hẳn khẽ cười một

cái, cúi người ghé vào tai anh nói, “Có phải là, so với lần trước cảm giác càng sướng hơn không?”

Sở Phong đã không còn rảnh rỗi mà đầu võ mồm với hắn nữa rồi, anh mím chặt môi, khó nhịn mà cố nén cảm giác ngứa ngáy ở sâu trong cơ thể, người này loại nhỏ cần cù chăm chỉ giúp anh nói rộng ra, vật phía trước của anh cũng nhô lên thật cao, quy đầu hồng nộn trở nên ướt át, lỗ nhỏ ở trên đỉnh thỉnh thoảng lại tiết ra một chút chất lỏng. Bên trong xe không có mở đèn, chỉ có ánh đèn đường màu vàng nhạt ở bên ngoài chiếu vào, xen lẫn với màu u tối ở bên trong này, càng khiến vẻ mặt động tình của nam nhân lúc này lộ ra sự thâm thúy mà gợi cảm, Minh Uyên cúi đầu chăm chú nhìn anh, trong mắt xẹt qua một tia u tối không biết tên.

Lúc này trên người Sở Phong còn mặc áo sơ mi quân trang, nhưng phía dưới lại trần truồng mở rộng ra. Anh nhìn thấy quần áo chỉnh tề trên người Minh Uyên, dáng dấp nghiêm nghị không thể xâm phạm, không khỏi có chút không cam lòng, nhịn lại cảm giác khô nóng trong cơ thể, có chút thô lỗ mà kéo thanh niên lại gần, đẩy vạt áo của hắn ra, thô bạo mà cắn một cái lên vai hắn.

“Chỉ biết thay đổi biện pháp mà chơi ông đây thôi. Có làm hay không, không làm thì rút!”

Chữ “rút” cuối cùng kia bởi vì trộn lẫn với giọng mũi khàn khàn, không chỉ không có chút lực uy hiếp nào, trái lại còn mang theo mùi vị câu dẫn người không nói nên lời. Minh Uyên tính toán chắc cũng tới lúc rồi, cũng không muốn dẫn vật anh nữa, dùng bình thủy tinh thu lại người máy nano vào trong bình. Hắn cởi ra đai lưng, cởi quần lót ra, dục vọng thô to lập tức nhảy ra ngoài. Tròng mắt Sở Phong nhìn hình dáng to lớn của cự vật trong đám bụi cỏ đen kia, trong lòng không nhịn được mà muốn so sánh nó với tiểu Sở Phong.

Ừm, không chênh lệch với ông đây nhiều lắm... Sở Phong rất hài lòng, nhưng miệng lưỡi lại có chút khô khốc. Anh nhìn Minh Uyên chậm chạp không có động tác gì, không nhịn được mà gờ chân lên cà cà bên hông hắn, “CMN anh... Sao lại chậm chạp như thế hả...”

“Ít nói lời thô tục.” Minh Uyên giáo huấn anh xong, liền dứt khoát nâng chân anh lên đặt lên vai, hạ eo xuống, đỡ lấy dục vọng của mình, đặt tại miệng huyết vô cùng mềm mại kia, uốn một cái về phía trước.

“Ừm...” Sở Phong bị hắn đâm nên rên một tiếng, hai tay chặt chẽ tóm lấy lớp da ghế dựa dưới thân. Dững đạo đã được nói rộng đầy đủ trở nên mềm mại mà ướt át, Minh Uyên không tốn chút sức nào mà bắt đầu tiến quân thần tốc. Cự vật cương nóng đâm vào trong đường ruột thử thăm dò mấy lần. Cho dù chỗ ngồi trên xe huyền phù đủ rộng rãi, nhưng mà chung quy cũng không phải là ở trên giường, Sở Phong nhiều lần bị Minh Uyên đâm vào suýt chút nữa là trượt ra khỏi ghế dựa, anh cố gắng nắm lấy lưng của ghế dựa, một tay khác cũng không nhịn được mà thăm hỏi dục vọng đang cô đơn của mình.

“Ừm... A...”

Sở Phong hoàn toàn sa vào trong khoái cảm khi thân thể giao hợp với nhau, con mắt của anh khi thì mở, khi thì vì khoái cảm kịch liệt mà đóng chặt. Trong tâm nhìn đung đưa, hết thấy đều mờ nhạt mà trừu tượng, chỉ có mặt mày vì nhiễm phải tình dục của Minh Uyên mà càng ngày càng diêm lệ là đặc biệt rõ ràng trong mắt anh. Vầng sáng nhạt chiếu vào hai người đang quấn quýt mồ hôi ẩm ướt, trong chốc lát, trên cửa sổ xe liền hiện lên một lớp sương trắng mờ mờ. Theo cường độ đâm rút tăng nhanh dần của Minh Uyên, cổ của Sở Phong cũng không chịu nổi mà ngã ra sau, run rẩy thừa nhận lực độ khiến cơ thể

anh bị xuyên thủng kia.

“A a...” Vài giây khi tới gần cao trào, hai tay Sở Phong đặt lung tung trên cửa sổ xe, tiếng rên rĩ trở nên cao vút như muốn phá nát mọi thứ, đường ruột thắt lại chặt nhất, phía trước cũng đạt tới cao trào, đạt tới đỉnh cao của cao trào. Sau khi anh bản tỉnh thì Minh Uyên cũng không nhẫn nhịn được quá lâu, ở bên trong dưng đạo mềm yếu mà cảm rút thêm mấy lần nữa, mới bóp lấy xương hông của Sở Phong, rên một tiếng rồi bản tỉnh dịch vào thân thể anh.

Tay Sở Phong hơi ướt trượt từ trên cửa sổ xe xuống, một mỗi mà đặt lên lưng của Minh Uyên, cũng lười di chuyển. Bên trong xe tràn ngập mùi thơm nam tính cùng với mùi mồ hôi nồng nặc, Minh Uyên nằm úp sấp trên người anh một hồi, liền ngồi dậy mở cửa thông gió ra, khiến bầu không khí mát mẻ bay vào, xua tan khoảng xe đang khô nóng.

“Đây là cái gì?” Sở Phong dùng khăn giấy lau lau cơ thể mình, đang muốn đứng dậy mặc quần áo, dưới chân bỗng đập trúng một đồ vật gì đó. Cầm lên nhìn, hình như là cái hộp Minh Uyên từ lúc đầu đã cầm trong tay.

Minh Uyên quần áo chỉnh tề mà ngồi ở vị trí điều khiển, từ gương chiếu hậu liếc Sở Phong một cái, ánh mắt lướt qua vị trí giữa hai chân đang bị áo sơ mi che khuất của anh, mặt không tự chủ được mà đỏ lên.

“Quà tặng anh đó, được chưa.” Trong giọng nói của hắn mang theo mấy phần thỏa hiệp, chỉ là ngữ điệu rất nhanh đã trở nên cứng rắn, “Còn không mau mặc quần áo vào, trên người đều là mồ hôi, bản muốn chết.”

Thật đúng là tên miệng lưỡi trực tiếp mà! Sở Phong mặc quần áo tử tế, mang theo mong chờ mà mở chiếc hộp được đóng gói tinh xảo kia, lúc nhìn thấy chiến hạm mô hình được đựng trong hộp bảo vệ kia, thì trông mắt anh đột nhiên sáng lên như hai ngọn lửa, kích động bật thốt lên, “Nặc Á!” Hơn nữa còn là sản phẩm không còn xuất bản nữa!

“Làm sao mà anh mua được?” Sở Phong nâng chiến hạm lên, vui vẻ tiến tới chỗ điều khiển.

“Thì có một người bạn, cũng thích thu thập mô hình chiến hạm...” Minh Uyên không dễ chịu mà nói.

“Không nhìn ra nha, anh thế mà lại tri kỷ như vậy đó. Anh *muộn tao* quá a nha.” Sở Phong cười trêu chọc, nói.

*muộn tao: dân không dễ bị kích động, lúc nào cũng lạnh tanh.

Minh Uyên siết chặt tay lái, trầm giọng nói, “Ngồi xuống, ngậm miệng lại.”

37. Chương 37: Ai Nhĩ Pháp Tinh

Một tháng sau.

Căn cứ không quân của đế quốc Ai Nhĩ Pháp Tinh.

Một thanh niên có da dẻ hơi ngăm đen, mang kính bảo vệ mắt trên mặt, mặc đồ quân trang, vẻ mặt lười nhác từ trong buồng lái đi ra, không khí khô nóng cực kỳ, anh chỉ dừng lại sau hai bước đi, cả người đều là mồ hôi.

“Mụ nội nó, cái thời tiết quái quỷ gì thế này.” Ai Nhĩ Pháp Tinh nổi danh là có thời tiết ác liệt, buổi sáng nóng đến mức cứ như là đang trong trưa hè, nhiệt độ buổi chiều lại rơi xuống dưới 0 độ. Sở Phong vừa hùng hù hỏ hỏ, vừa mở ra cửa xe huyền phù loại nhỏ ở bên cạnh. Mới vừa ngồi vào ghế phía sau, bên cạnh liền đưa tới một chai nước đá.

“Cám ơn.” Đúng là phó qua tri kỷ của mình mà, Sở Phong lấy kính bảo vệ mắt xuống, không chút nghĩ ngợi, nhận lấy chai nước rồi uống ừng ực ừng ực hết nửa chai.

“Hôm nay chuyến đi thử có thuận lợi không?” Thanh âm trong trẻo vang lên bên tai, làm cho đôi mắt Sở Phong trừng lớn, suýt chút nữa đã bị nước đá ở trong cổ họng làm cho nghẹn.

“Khụ khụ... Sao lại là cậu?” Anh nhanh chóng cầm chai nước nhìn xung quanh nó, chỉ lo người này hạ độ ở bên trong.

“Thành phó quan có chút việc bận, cho nên tôi tới đón anh.” Lâm Đông nhìn anh cười ôn hòa, thuận thực mà lái xe huyền phù, “Mệt không, sau khi trở về nhà ở tập thể thì nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Cái tên này sao đột nhiên lại trở nên ân cần đến như vậy a... Sở Phong nhìn gò má trắng trắng nộn nộn của Lâm Đông, ước ao đến mức hận không thể đắm vào nó mấy cái. Làm nghiên cứu như bọn người này thật tốt a, cả ngày đều ngồi trong phòng làm việc, không dính chút khói lửa nào. Nào giống anh, mỗi ngày đều phải lôi kéo đám binh lính đi thử tàu chiến mệt đến chết, chiến hạm mới tính năng không ổn định còn chưa tính, bọn họ còn phải đối phó với các loại khí trời khắc nghiệt. Mỗi đêm trở về nhà ở tập thể thì xương cốt đều sắp tan vỡ luôn rồi.

“Cậu đừng cười, làm tôi thấy quỷ dị khiếp sợ đến hoảng rồi đây này.” Tư thế ngồi Sở Phong nguyên bản là buông lỏng trở nên hơi cảnh giác, “Nói đi, muốn làm gì?”

“Không có gì, chính là thấy anh gần đây hay qua lại với Minh Uyên, có chút ngạc nhiên thôi.” Lâm Đông khóe miệng câu lên, “Lại nói tiếp, ở thế giới này đã lâu vậy rồi, nhưng mà đầu mối tình cảm chính hình như không tiến triển chút nào.”

Anh cùng Minh Uyên biểu hiện rõ như vậy sao... Sở Phong không khỏi có chút chột dạ, giá trị nhân phẩm của anh thực sự rất cao, nhưng mà giá trị tiết tháo thì... Trời nọ, nghĩ lại thì thật là không đành lòng nhìn

thăng mà.

“Gần đây Minh Uyên đối với tôi càng ngày càng lạnh nhạt.” Khẩu khí Lâm Đông có chút ai oán, bất quá nếu nghe kỹ, thì hình như trong đó còn mang theo mấy phần vui như mở cờ.

“Vậy à...” Sở Phong nhìn ngoài cửa sổ khu nhà ở tập thể càng ngày càng gần, không yên lòng mà trả lời.

“Sở Phong, sau này các anh sẽ đi biên giới tình, đúng không?”

“Đúng, sao vậy?” Sở Phong xoay đầu lại nhìn cậu.

Lâm Đông nhếch miệng, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tổ nghiên cứu chúng tôi đoán rằng chắc cũng đợi ở chỗ này, không thể cùng đi với các anh rồi. Nhưng mà —— Cậu ám muội mà trừng mắt nhìn, “Tiểu Phong nhớ nhớ tới tôi nha.”

“Nhớ em gái cậu á!” Sở Phong bị cậu kêu là Tiểu Phong mà nổi lên một thân da gà. Thấy xe huyền phù đã mở ra khi tới trước cửa lớn của nhà ở tập thể, liền vội vàng xuống xe, nhanh chân chạy tới khu nhà ở tập thể.

“Kính bảo vệ mắt của anh...” Lâm Đông nhặt lên cái kính bảo vệ mắt mà anh bỏ quên trên ghế, nhìn thân ảnh ngoài cửa xe chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn kia, khóe miệng hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ.

**

Chuyện đầu tiên sau khi Sở Phong về nhà ở tập thể, chính là cởi ra bộ quần áo huấn luyện bắn do dính đầy mồ hôi, đi vào trong phòng tắm để tắm. Anh đi vào trong bồn tắm, cả người buông lỏng nằm trong tình dầu, ngâm tới mức sắp ngủ thiếp đi.

Giữa lúc đầu óc hỗn độn, anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng vang khê, hẳn là Minh Uyên trở về. Nơi anh ở là phòng của hai người, nhà tắm nhà vệ sinh nhà bếp đều đầy đủ mọi thứ, bố trí này ở trong căn cứ đã được xem là sang trọng rồi. Chỉ là trừ phòng ngủ, những nơi khác đều là nơi công cộng. Nghĩ tới bản thân không thể độc chiếm bồn tắm, Sở Phong liền nhanh chóng đứng dậy, tùy tiện lau lau nước trên người, đem khăn quần ở hạ thân, mở cửa phòng tắm ra.

Không nghĩ tới trước mặt lại là khuôn mặt phóng to của Minh Uyên, thân sắc người nọ có chút kinh ngạc, hình như là đứng sau cửa phòng tắm một đoạn thời gian rồi.

“Anh xong việc rồi?” Sở Phong cười hướng hắn chào hỏi.

Minh Uyên gật gật đầu, tầm mắt lơ đãng đảo qua cơ thể trần truồng của Sở Phong, cái cổ màu đồng thính thoảng lại chảy xuống mấy giọt nước trên lớp da thịt. Cổ họng của hắn giật giật, có hơi khô khan.

“Ngày mai anh nghỉ phải không?”

Sở Phong ừ một tiếng, không hiểu sao mà hấn lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng mà nhìn ánh mắt ám trầm của Minh Uyên, trong lòng nhất thời hiểu ra.

“Đến phòng chờ tôi.” Minh Uyên cời mũ lính xuống, lướt qua vai anh, quay người đi vào phòng tắm.

15 phút sau.

Sở Phong quỳ gối trên giường, chân trái bị một bàn tay thon dài trắng nõn kéo rộng ra, cả người đều bị một lực đạo ở phía sau đâm đến không nhìn được mà hướng về phía trước. Anh khó nhìn được mà rên rỉ lên, một cái tay chống đỡ ở trên giường, một tay khác nhanh chóng vuốt vật đang phấn chấn ở giữa hai chân.

Từ cái đêm sinh nhật đó hai người ở trên xe huyền phù “giải tỏa áp lực” lẫn nhau xong, thì quan hệ của bọn họ bắt đầu trở nên có chút vi diệu, ít nhất Sở Phong có thể nhận ra rõ ràng rằng địch ý của Minh Uyên đối với anh đã biến mất. Sau khi tới nơi Ai Nhĩ Pháp Tinh hoang vu cần cỗi này, hai thanh niên máu nóng mỗi ngày đều cùng ăn cùng ở, cộng thêm đêm dài lẩm mông, không cần thận đụng chạm gây gổ với nhau cũng là chuyện bình thường.

Sở Phong không nhớ rõ là ai chủ động trước, hình như là có một thuộc hạ rủ anh ra ngoài ăn liên hoan vào buổi tối, uống có chút rượu sau đó đi về, choáng váng chạy vào trong phòng Minh Uyên, còn sờ bóp trên người Minh Uyên. Chắc là do vậy, nên Minh Uyên bị anh khơi mào lửa nóng, cuối cùng không nhịn nổi nữa, cột anh vào đầu giường, tàn nhẫn làm một trận.

Vì vậy từ sau cái đêm đó, hai người đều ăn ý mà bắt đầu quan hệ bạn tình. Chỉ lên giường, không nói tình.

“Đang suy nghĩ chuyện gì?”

Tư thế làm từ phía sau lưng tuy rằng có thể đi vào sâu bên trong, nhưng mà không nhìn thấy mặt Sở Phong, Minh Uyên vẫn có chút buồn bực không nói nên lời. Lần này dùng một lực lớn đẩy về phía trước, dục vọng của hấn đâm rút càng nhanh hơn, trở người Sở Phong lại, đúng lúc thấy vẻ mặt có chút hoảng của anh.

“Không có gì.” Sở Phong ý thức được bản thân đã phân tâm, vội vàng rũ mắt xuống, vuốt vuốt tính cụ của mình, một bên giục Minh Uyên, “Chân ông đây tê gân chết rồi nè, anh nhanh lên một chút.”

Minh Uyên mím mím môi, đẩy hai chân anh ra gác lên vai, eo hạ thấp xuống, dục vọng liền đâm vào miệng huyết âm áp. Mặc dù nơi nhỏ hẹp kia của Sở Phong đã thích ứng được, nhưng mà thân thể bị cưỡng thế xâm nhập vào như vậy làm cho Sở Phong có chút ăn không tiêu, dù sao trước đây anh đều dùng thứ phía trước à.

“Ừm... Lần sau, đến lượt tôi ở phía trên...” Sở Phong ngẩng cổ, khuôn mặt anh tuần nhuộm màu ửng đỏ của

tình dục.

Minh Uyên hơi nhú mào, cường độ đâm rút càng tăng thêm mấy phần. Tiếng rên rỉ của Sở Phong có chút thay đổi, con người đen cũng tràn ngập sương mù. Minh Uyên chăm chú nhìn dáng vẻ đắm chìm trong tình dục của anh, lúc muốn kéo chân anh rộng ra một chút, thì thấy vẻ mặt đột nhiên trở nên cực kỳ đau đớn của Sở Phong.

“A... Chân trái của tôi...”

“Rút gân?” Minh Uyên vội vã rút ra khỏi cơ thể anh.

Sở Phong đau tới mức không nói ra lời, trên lưng đều là mồ hôi lạnh, chỉ hơi dùng lực mà gật đầu.

“Tôi đi lấy hộp thuốc tới.” Minh Uyên cau mày, tính cụt trong quần còn đang ngẩng đầu cao cao, cứ thế mà đi xuống giường tới ngăn tủ kéo ra.

“Lần sau để anh ở phía trên sẽ tốt hơn.” Sau khi bôi thuốc trị liệu vào chân trái của Sở Phong, Minh Uyên bỗng nhiên nói.

Toàn thân Sở Phong nhất thời lạnh lẽo trở lại, anh mở to mắt, không dám tin mà nhìn Minh Uyên, “Anh nói... là sự thật sao?”

“Đương nhiên, loại tư thế kia sẽ dễ dàng hơn một chút, chân của anh cũng sẽ không bị tê nữa, mà tôi cũng có thể thay đổi góc độ để đâm vào.”

Sở Phong: ...

Cho nên anh đang nói với tôi về cái tư thế cười đó hả? Thực sự là “ha ha” quá đi.

“Muốn thử hiện tại luôn không?” Minh Uyên nóng lòng muốn thử mà ôm lấy eo anh.

“Ai nha, chân của tôi đau quá...”

Trong phòng ngủ, hai người rất nhanh đã lại dây dưa trên giường, không một ai ý thức được, ngoài cửa sổ, một đôi mắt xuyên qua khe hở lẳng lặng mà nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Lâm Đông nắm chặt kính bảo vệ mắt trong tay, đột nhiên quay người, ánh mắt nham hiểm, nhanh chân đi ra ngoài.

38. Chương 38: Gặp Nạn

“Minh thiếu tá, hoan nghênh các anh đến với trại quân sự ở biên giới tỉnh. Tôi là đoàn trưởng, họ Lý.”

“Lý đoàn trưởng, anh khỏe.” Minh Uyên đưa tay ra, mỉm cười với nam tử có khuôn mặt đôn hậu trước mặt, người đó cũng đưa tay ra bắt lại.

Lý đoàn trưởng gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía sau lưng hắn, trong mắt có hơi nghi hoặc, “Nghe nói Sở Phong trung tá cũng có tham gia vào kế hoạch Hồng Mang, nhưng hình như tôi không nhìn thấy anh ta ở đâu cả...”

“Sở trung tá là thuộc đội trưởng của đội hàng không, cho nên không có cách nào tự mình tham gia vào chỉ huy mặt đất được.” Ngừ khí Minh Uyên bình tĩnh, hắn dừng lại nhìn vào màn hình lớn trong phòng chỉ huy, cất cao giọng nói, “Nhóm đầu tiên thử lái chiếm hạm Liệt Diễm sau 15 phút nữa sẽ tới bãi đổ, Sở trung tá cũng lái chiếm hạm tới đó, vì tiết kiệm thời gian, sau khi làm xong tiếp tế thì lập tức xuất phát, không dừng lại làm việc vô ích. Đến lúc đó chúng ta sẽ trực tiếp thông qua máy truyền tin liên lạc vũ trụ mà gặp Sở trung tá.”

“Thì ra là như vậy.” Lý đoàn trưởng không nghĩ tới là bản thân Sở Phong lại đích thân ra trận, vì chuyến đi lần này hệ số nguy hiểm cũng không thấp chút nào. Biên giới tỉnh tuy rằng đang tạm thời do quân đội đế quốc chiếm lĩnh, nhưng quân đội liên bang cũng vẫn luôn chiến giữa một khu vực bên cạnh là Bối Pháp Tỉnh, nhìn chằm chằm động tĩnh bên này, thậm chí thỉnh thoảng còn phía mấy loại máy bay không người lái đi quấy rầy họ một chút. Y thực sự không hiểu vì sao bọn họ lại lựa chọn đi tới nơi này thử chiếm hạm nữa.

“Minh thiếu tá, anh cũng biết, gần đây thế cuộc ở biên giới tỉnh không ổn định chút nào, vạn nhất quân đội liên bang nhân cơ hội này mà đánh lên, hoặc là xảy ra chuyện gì đó, ảnh hưởng tới kế hoạch Hồng Mang, tình huống sẽ trở nên rất phức tạp đó.”

“Lý đoàn trưởng cứ việc yên tâm.” Minh Uyên khẽ mỉm cười, một bộ dáng đã tính trước mọi việc, “Chúng tôi còn ước gì quân đội liên bang qua đây đánh lên, sẽ cho bọn họ ném thử mùi vị kiểu pháo mới của Liệt Diễm.”

Lý đoàn trưởng nhìn biểu tình vân đạm phong khinh của hắn, trong lòng hơi xác định. Hai người sau khi nói chuyện vài câu, thì đội thử lái chiếm hạm Liệt Diễm cũng đã tới bãi đổ. Lúc này không nói nhảm nữa, hai người tới phòng chỉ huy ngồi xuống.

“Sở trung tá, sau khi nhận được tiếp tế các anh sẽ bay lên không, có thể sẽ gặp phải quân đội loại nhỏ của liên bang, hi vọng các anh sẽ nhanh chóng kết thúc chiến đấu, cầu chúc tất cả đều sẽ thuận lợi.”

Mặt Sở Phong trên màn hình là ẩn sau chiếc mũ sắt trong suốt, kính bảo vệ mắt màu đen che đi đôi mắt, đường nét từ cổ tới cằm đầy mạnh mẽ mà kiên nghị. Tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhìn hình ảnh ảo

của anh, nhưng lần này Minh Uyên có cảm giác không giống trước đây. Hắn nhìn mặt của Sở Phong, càng có loại cảm giác hoảng hốt không thôi.

“Không thành vấn đề, sau khi về nhớ mời tôi ăn một bữa tiệc lớn đấy.” Sở Phong cong lên khoe miệng, ở trên màn hình giờ ngón tay cái về phía hắn.

Người trong phòng chỉ huy đều nở nụ cười. Trong đó có không ít người biết quan hệ của Minh Uyên cùng Sở Phong, dồn dập nhìn Minh Uyên với ánh mắt tán dương và ước ao.

Nhưng mà Minh Uyên cũng không để ý tới tầm mắt của người khác, hắn chỉ ngạc nhiên mà nhìn khoe miệng nở nụ cười của Sở Phong, hắn phát hiện, nhịp tim đập của mình hình như có chút không được tự nhiên...

**

Lúc này, trong căn cứ không quân của An Nhĩ Pháp Tinh.

“Tôi yêu cầu kết thúc nhiệm vụ sớm, trở lại tổng bộ, xin cấp trên hãy phê chuẩn.” Lâm Đông ngồi ở trên giường, khuôn mặt nghiêm túc, nhìn vách tường trống không trước mặt, nơi đó chẳng hiểu từ lúc nào đã hiện lên một bóng mờ màu xanh lam nhạt nhợt.

“Liệt Ung, nhiệm vụ này cậu đã hoàn thành rất xuất sắc. Thật ra một tháng trước cậu có thể trở về rồi, sao lúc đó lại chủ động yêu cầu kéo dài thời gian của nhiệm vụ. Thế nào, lộ ra sơ hở rồi sao?”

Lâm Đông lắc lắc đầu, cười khẩy, “Không phải, là tôi thấy không cần thiết phải đợi tiếp nữa, nên tôi muốn nhanh trở về tổng bộ một chút.”

“Có thể, có thể.” Bóng người kia trầm ngâm một chút, “Nhưng mà trước khi đi, cậu cần phải hoàn thành một nhiệm vụ cuối cùng.”

“Nhiệm vụ gì?” Lâm Đông nhíu mày.

“Giết chết tổ trưởng nghiên cứu khoa học của kế hoạch Hồng Mang, bác sĩ Cao.”

“Mấy người không phải đã lấy được tài liệu quan trọng rồi sao, sao còn muốn giết bác sĩ?” Lâm Đông không hiểu đồng thời có chút oán giận, trước khi đi tổng bộ còn muốn cậu làm chuyện này, rõ ràng là không muốn cậu an toàn trốn thoát khỏi nơi này mà.

“Bác sĩ Cao quá thông minh, năm nay có thể làm ra một Liệt Diễm, sang năm không biết còn có thể làm ra cái gì nữa. Giết ông ta, tương đương với việc giúp liên bang loại trừ một đại họa trong đầu.”

“Được.” Lâm Đông đột nhiên đứng lên, trong ánh mắt hoàn toàn nghiêm túc, “Đêm nay tôi sẽ động thủ, mấy người cũng nên nhanh chóng sắp xếp người tiếp ứng cho tôi đi.”

“Đã sớm sắp xếp người xong hết rồi, bất cứ lúc nào cũng đang đợi lệnh.” Bóng người kia nhẹ nhàng nở nụ cười.

**

“Gọi A2! Gọi A2!”

“A2 thu được! Trưởng quan, có lệnh?”

Sở Phong lái chiến hạm, không khỏi bỏ nhào tới một cái, bỏ rơi trụ binh ở phía sau, đồng thời dứt khoát thủ tiêu hai chiếc chiến hạm liên bang trước mặt, “Giúp tôi yểm trợ cánh quân bên trái.”

“Vâng, trưởng quan!” Bên trái ở phía sau rất nhanh đã bổ sung thêm một chiếc chiến hạm màu trắng. Hai chiếc hạm vũ trụ hình giọt nước vẫn rất thành thạo mà bay xuyên qua không trung, phối hợp tài tình, rất nhanh đã bay tới phía sau hai chiếc máy bay của kẻ địch mà tấn công.

Cảm giác lái chiến hạm đánh máy bay địch này thực sự rất sáng khoái a, giống như chơi game online tinh tế vậy! Sở Phong ở trong lòng nhiệt huyết sôi trào, liếc mắt nhìn màn hình, điểm xanh ở phía trên còn lại không nhiều lắm, xem ra nhiều nhất là 15 phút nữa, bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ trở về điểm xuất phát được rồi!

“Các tiểu đội báo cáo tình huống bị hư hại!” Sở Phong kéo cần điều khiển, tốc độ chợt chậm lại, chờ máy bay yểm trợ phía sau đuổi theo.

“A2 tốt, báo cáo xong!”

“A3 tốt, báo cáo xong!”

“A4...”

Sở Phong nhìn điểm xanh cuối cùng trên màn hình biến mất hết, khóe môi không nhịn được mà cong lên, nở nụ cười đắc ý, “Các tiểu đội nghe lệnh, hiện lại khởi hành trở về — —” Lời anh nói đột nhiên ngừng lại, bởi vì trên màn hình sáng lên 3 điểm xanh rất nhỏ, giống như là từ hư không vũ trụ mà xuất hiện vậy.

“Là Bạch Ung đời mới nhất!”

Các chuyên gia ở phòng chỉ huy chiến hạm dựa vào hình ảnh tư liệu được truyền tới mà tiến hành phân

tích, rất nhanh đã đưa tới một kết luận làm người ta phải trở mắt ngoác mồm.

“Bạch Ưng của liên bang không phải luôn ở trong chỗ nghiên cứu sao, làm sao lại xuất hiện ở đây được... Hơn nữa trước đó luôn ở trạng thái ẩn hình, như hình là ẩn núp rất lâu rồi...” Lý đoàn trưởng nhìn hình ảnh Bạch Ưng mơ hồ trên màn hình, không dám tin mà tự mình lẩm bẫm.

“Là Bạch Ưng cũng không cần khẩn trương như vậy, tính chất phòng ngự cùng với công kích của Liệt Diễm đều vượt trội hơn bọn họ, dù có đấu chính diện, thì phần thắng của chúng ta cũng chiếm nhiều hơn.” Minh Uyên chẳng biết từ lúc nào đã đứng lên, ngữ khí của hắn vẫn vững vàng như trước, chỉ là hai bàn tay chống trên bàn đã nắm chặt lại.

Con mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm cảnh tượng hai phe giao chiến trên màn hình, Sở Phong lái chiến hạm cũng không có lo sợ gì, rất nhanh đã tập trung chiến đấu, một trong đó là đối chiến chính diện với một chiếc Bạch Ưng. Tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng, thực lực hai phe tương đương, không lâu sau đã tiến vào trạng thái gay cấn tột độ. Chỉ là không hiểu sao Minh Uyên có cảm giác rất kỳ quái. Pháo đặc chế của Liệt Diễm bắn rất nhiều lần vào Bạch Ưng nhưng lại không trúng một lần nào, chiến hạm của quân địch ngoài trừ hơi run lên một cái, thì không có bất kỳ phản ứng khi hư hại nào. Cứ như là hoàn toàn miễn dịch với vũ khí của Liệt Diễm vậy.

Thật là quý dị, mấy chiếc Bạch Ưng thật giống như là đặc biệt nhằm vào ưu thế của Liệt Diễm mà tiến hành cải tiến lại, còn đặc biệt nhằm vào lúc kiểm tra này nữa chứ. Nhưng liên bang làm sao có thể biết được bí mật trọng yếu là Liệt Diễm được... Không biết nhớ tới điều gì, đôi mắt Minh Uyên đột nhiên trợn to, hắn dường như là nhào tới đài chỉ huy, ấn vào máy truyền tin.

“Sở Phong, hãy nghe tôi nói! Không được ham chiến! Lập tức lui về!”

Móa nó, ba chiếc chiến hạm của địch đang đuổi theo sau lưng ông đây thì làm sao mà chạy được hả! Sở Phong cũng không muốn rút lui, nhưng đáng tiếc là tình thế hiện giờ thực sự không mấy lạc quan, cho dù kỹ thuật lái của anh có cao siêu đến đâu, khi đối mặt với việc bị ba chiến hạm của kẻ địch vây quanh, ứng phó vẫn là quá sức.

“A2, A3, yểm trợ! Yểm trợ!”

Thoát được một pháo nguy hiểm của một chiếc Bạch Ưng, Sở Phong điều khiển chiến hạm, đang muốn rút lui, ánh mắt liền nhìn điểm xanh bên phải phía sau đang ngày càng tới gần, anh chính phòng ngự sang cấp bậc cao nhất, chiến hạm ở trong không trung chuyển sang trạng thái ẩn hình. Thừa dịp chiếc chiến hạm của kẻ địch kia vội vàng tìm kiếm vị trí của anh, yểm trợ phía trước cũng vừa lúc đuổi tới, phá tan vòng vây chắc cũng không có vấn đề gì...

Sở Phong nghĩ thật đẹp, nhưng hiện thực lại là, lúc anh vừa xẹt qua một khối thiên thạch cực lớn trong vũ trụ, chiến hạm đột nhiên rung động kịch liệt, cảnh báo màu đỏ đột nhiên vang lên.

“Khoang nhiên liệu đã bị pháo bắn trúng! Cảnh báo cấp một!”

39. Chương 39: Bệnh Viện

Phòng chỉ huy an tĩnh đến đáng sợ.

Ánh mắt mọi người đều tập hợp nơi bị bốc cháy trên chính giữa màn hình lớn, sau khi Sở Phong lái chiến hạm bị công kích lần thứ nhất, không tới hai giây sau, liền bị một chiến hạm khác bắn pháo trúng. Giữa vũ trụ không có cách nào truyền lại được âm thanh, thông tin điện từ cũng đã sớm bị cắt ngang, cho nên mọi người chỉ có thể nhìn thấy chiến hạm màu trắng kia không tiếng động màu bốc khói lên, bỗng nhiên nổ tung.

Minh Uyên đứng trước đài điều khiển, kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó.

Hai chiếc Bạch Ưng chạy trốn đã sớm bị đội lái thử chiến hạm bao vây hoàn toàn, rất nhanh đã bị một đồng lửa đạn mãnh liệt làm cho tan rã. Mà Sở Phong lái chiến hạm màu trắng kia đang chậm rãi hóa thành một đồng mảnh vỡ, trôi nổi trong vũ trụ tối om.

Minh Uyên lần đầu tiên trải nghiệm cái cảm giác nghẹn thở. Như có người gắt gao bóp cổ, khí oxi trong cổ họng bất cứ lúc nào cũng sẽ cạn kiệt, trước mắt là màu mắt đỏ lờm khiến người ta choáng váng.

“Minh thiếu tá.” Hồi lâu, một bóng người đi tới, do dự một chút rồi lấy tay đặt lên bả vai hắn.

“Còn có khoang đào thoát mà...” Đây là cơ hội của Sở Phong, cũng là một cơ hội vô cùng xa vời.

Minh Uyên xoay người lại, khuôn mặt hắn trắng bệch, đôi môi duyên dáng không có chút hồng hào nào, khe gật đầu một cái.

“Tôi biết.” Nói xong câu đó, trong lúc mọi người lo lắng mà nhìn hắn, chậm rãi đi tới cửa phòng chỉ huy. Đẩy cửa ra, trong đầu hắn bỗng nhiên xẹt qua hình ảnh Sở Phong lộ ra nụ cười kia, giọng nói anh nhẹ nhàng, “Trở về nhớ mời tôi ăn một bữa tiệc lớn đấy!”

Hắn mờ mịt tới bãi đỗ, hình ảnh ngày xưa hai người từng ở chung cứ như phim điện ảnh mà chiếu qua trước mặt hắn, lần đầu tiên ở ngoài nhà nhìn thấy anh, hai người đã đối chọi gay gắt, đều ngửa mắt lẫn nhau; trong phòng khách vip của câu lạc bộ, mình bắt đắ dĩ phải cùng người uống rượu say kia lẫn cùng một chỗ; hôm tối sinh nhật anh, hai người ở trong xe, tứ chi quần quýt; khi ở trong không quân của An Nhĩ Pháp Tinh, hai người sớm chiều ở chung, *nói chêm chọc cười*,...

*Nói chêm chọc cười: ý nói làm động tác chọc cười.

“Minh thiếu tá, anh... không sao chứ?” Lý đoàn trưởng không biết vì sao lúc này lại theo sau hắn.

Minh Uyên bị câu nói này làm cho thức tỉnh, thân ảnh thon dài của anh lung lay, chậm rãi thẳng sống lưng lại, kéo mũ xuống mức thấp nhất.

“Tôi không sao.”

**

“Tình nhanh về quân sự tinh tế: Sự kiện biên giới tinh xuất hiện thiên thạch kịch liệt va chạm với các chiến hạm đang giao chiến, ba chiếc chiến hạm Bạch Ưng kiêu mới đã bị phá hủy, một chiếc chiến hạm màu trắng bạc của đế quốc không biết tên đã bị trúng pháo...”

Lâm Đông đang dựa vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tin tức trong xe, đột nhiên mở mắt ra.

“Cái tin tức mới vừa nói kia, quay lại một lần nữa, chiếu hình ảnh lên.”

Trong mắt sĩ quan đang ngồi ghế phó lái xe hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng vẫn đưa hình ảnh tin tức tới, đem máy tính đặt trước mặt Lâm Đông.

Bởi vì là do một người bình thường quay chụp lại cảnh tượng giao chiến, cho nên chất lượng của hình ảnh cũng không rõ lắm. Nhưng cho dù có như vậy, Lâm Đông vẫn mơ hồ nhìn thấy được cảnh giao chiến khốc liệt. Trong lòng cậu nảy lên một cái, một dòng dự cảm không tốt từ trong lòng bay lên.

Mở ra máy truyền tin sau tai, Lâm Đông trầm mặt gọi một cú điện thoại.

“Trưởng quan, tôi muốn biết tình huống cụ thể ở biên giới tinh, buổi chiều đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Không biết đầu kia nói gì, vẻ mặt Lâm Đông trở nên rất tệ. Cậu đột nhiên cởi máy truyền tin xuống, ngữ khí lạnh như băng, nói, “Quay lại!”

“Lâm trung giáo...” Tài xế cùng với sĩ quan ngồi bên cạnh tài xế đều không rõ lắm, trước mắt bọn họ phải đến cảng hàng không, ít ngày nữa là có thể rời khỏi An Nhĩ Pháp Tinh rồi, quay về liên bang. Sao Lâm trung giáo lại đột nhiên muốn liều lĩnh quay về khi cơ hội bị bại lộ dẫn đến nguy hiểm là rất cao?

“Tôi còn có việc khẩn cấp cần phải xử lý, không nghe rõ sao? Quay đầu lại!”

Tài xế nhìn vẻ mặt vị trung tá trẻ tuổi lạnh lùng nghiêm nghị này, không dám nói thêm nữa câu, lập tức điều khiển tay lái, chuyển hướng thân xe, quay về con đường cũ.

**

Sở Phong bị một trận nước khử trùng gay mũi làm cho tỉnh lại.

Anh nhìn trần nhà màu xanh nhạt trên đỉnh đầu, con người cố gắng lắm nhưng mà vẫn mất hết nửa ngày mới xoay chuyển được, nhìn lại cơ thể mình. Chân trái anh bó thạch cao, không có chút cảm giác gì mà bị treo ở cuối giường, tay phải cũng quấy một vãi băng dày đặc, cả người như là xác ướp vậy, bỗng cười ra tiếng.

Một khắc khi chiến hạm nổ tung, anh thực sự tưởng mình đã chết rồi, sự sợ hãi cùng tuyệt vọng ấy, anh cũng không muốn trải nghiệm thêm lần thứ hai. Nhưng trong thời khắc sống còn ấy khoang cấp cứu đã bắn anh ra ngoài, anh ở trong vũ trụ trôi nổi rất lâu, lúc không khí ở khoang cấp cứu sắp hết, mới được bọn Thành Tường tìm được, mang về căn cứ.

Mặc dù có khoang cấp cứu che chở, nhưng thân thể vẫn bị khí lưu chấn động do cao áp của vụ nổ gây ra. Sở Phong có chút vui mừng, bản thân đúng lúc được phẫu thuật, không thì nửa đời sau có khả năng sẽ bị bại liệt...

Đang suy nghĩ đầu đầu, thì bên tai bỗng vang lên tiếng bước chân lưu loát, nhịp điệu *ứng chiến* (giày quân đội) bước lên sàn nhà đặc biệt quen thuộc, nhịp tim Sở Phong không tự chủ được mà đập nhanh hơn một chút, không khỏi có chút khẩn trương, không thể làm gì khác hơn là nhắm hai mắt lại che giấu.

Người đó tới trước cửa phòng bệnh của anh rồi dừng bước, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra, trong tay hình như có cầm theo vật gì đó, tiếng va chạm với túi giấy phát ra.

Sở Phong cảm giác được người kia ngồi xuống ở đầu giường. Anh biết là Minh Uyên, cũng cảm giác được Minh Uyên đang nhìn anh.

“Sở Phong...” Anh nghe Minh Uyên kêu tên mình, cùng với giọng kêu trước kia không giống nhau. Loại ngữ điệu ôn nhu mà thâm tình này, khiến cho Sở Phong quả thực phải nghi ngờ rằng bản thân sinh ra ảo giác.

“Tôi phát hiện mình thật ngốc... Thật ra tôi đã sớm — —“ Trong cổ họng hình như bị ghep cái gì đó, Minh Uyên không nói tiếp, mà lắc đầu tự giễu, khóe môi nhếch lên một nụ cười khổ cam chịu số phận.

Sở Phong không tỉnh lại, mình nói những lời này trước giường anh để làm gì. Hắn vốn là một tên quỷ nhát gan, lúc trước khi Sở Phong gặp chuyện, chưa bao giờ dám đối mặt với chính bản thân mình...

“Anh đã ngủ hai ngày rồi, chắc là cũng nên tỉnh lại rồi đi. Còn có, Sở bá mẫu đang trên đường tới An Nhĩ Pháp Tinh, sáng sớm ngày mai là tới rồi...”

Sở Phong cảm thấy bản thân nếu còn không mở mắt ra thì thực sự không thể nói lời nào được, anh ở trong lòng âm thầm thở ra một hơi, lúc đang muốn dùng tư thế tự nhiên nhất để mở mắt ra, thì hai má bỗng ngứa ngứa, hình như là có cái gì đó lướt nhẹ qua gò má anh.

Là ngón tay Minh Uyên. Thân thể Sở Phong không tự chủ được mà cứng đờ, anh rõ ràng cảm giác được, tay Minh Uyên đang vuốt ve gò má anh, hơn nữa loại vuốt ve này rất nhẹ nhàng, như là cách để đối xử với châu báu quý hiếm. Mùi vị trên người người kia hình như đang càng ngày càng gần anh...

Trong chớp mắt, trên môi đột nhiên xuất hiện một xúc cảm non mềm lướt qua bờ môi anh. Chờ tới lúc Sở Phong phản ứng lại với chuyện vừa xảy ra, thì trong đầu vang lên còi báo động lâu rồi không gặp của hệ thống.

Cảnh báo, người chơi cố ý lệch khỏi nội dung vở kịch, tỉ lệ trò chơi khởi động lại là 50%!

40. Chương 40: Lệnh “đường Ray”

Bị tiếng nhắc nhở chói tai làm cho kinh sợ, mi mắt Sở Phong không tự chủ được run rẩy, hô hấp có chút hỗn loạn.

Anh ở thế giới này diễn theo nội dung vở kịch thì thoải mái hơn ở hai thế giới trước rất nhiều, hơn nữa tuyến thời gian ở đây cũng dài hơn, dài đến nỗi làm cho anh suýt chút nữa thì đã quên bản thân mình chỉ là một người chơi trò chơi.

Xúc cảm cực kỳ chân thực được lưu lại trên môi, trong lồng ngực là nhịp tim mất trật tự, giống như là tiếng trống gõ âm âm mà kịch liệt vang lên bên tai anh.

Sở Phong từ từ mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt mừng rỡ không thôi của Minh Uyên, trong cặp mắt phượng xinh đẹp thâm thúy kia chợt lóe lên tia ngưng ngưng.

“Anh tỉnh rồi.” Minh Uyên cúi người, chăm chú nhìn anh, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Sở Phong gật gật đầu, cười khổ nói, “Chỗ nào cũng đều không thoải mái.”

Nhìn bộ dáng anh đã khôi phục lại lắm lời như ngày thường, Minh Uyên trái lại yên tâm hơn rồi. Anh gọi bác sĩ vào làm kiểm tra cho Sở Phong, sau khi xác định tình huống thân thể anh tất cả đều bình thường, lông mày nhíu chặt mới thoáng thả lỏng ra, một lần nữa ngồi xuống trước giường của Sở Phong.

“Mấy ngày nay, anh đều ở trong bệnh viện sao?” Sở Phong ngủ hai ngày, cơ thể lúc này tuy rằng chưa thể hoạt động bình thường, nhưng mà đại não lại hoạt động mạnh mẽ vô cùng. Anh dựa vào gối, vừa ăn một quả nhỏ mà Minh Uyên lột vỏ cho anh, vừa chậm rãi nói chuyện với hắn.

“Ừm, tôi xin nghỉ phép ở căn cứ rồi.” Minh Uyên không biết nhớ tới cái gì, động tác lột vỏ nho ngừng lại, “Mấy ngày nay ở căn cứ cũng xảy ra chuyện lớn.”

“Chuyện lớn gì?” Trực giác Sở Phong bảo Lâm Đông có liên quan đến chuyện này.

“Bác sĩ Cao bị giết, Lâm Đông cũng mất tích. Phía trên nghi ngờ trong những thành viên của kế hoạch Hồng Mang có gián điệp của liên bang, rất có thể đó là Lâm Đông.”

Vẻ mặt Minh Uyên không có phần nộ và thất vọng trong tưởng tượng của Sở Phong, mà là bình tĩnh đến cho chút khác thường.

“Kỳ thực tôi đã sớm nghi ngờ trong căn cứ có kẻ phản bội, chỉ là không ngờ tới rằng, là em ấy...”

Thì ra thân phận thực sự của Lâm Đông thế mà là gián điệp của liên bang, khó trách cậu ta luôn tạo có mình cái cảm giác nhìn không thấu, xuất quỷ nhập thần. Sở Phong thấy Minh Uyên rũ mi mắt xuống, suy nghĩ một chút, vẫn an ủi, “Chưa có kết quả điều tra mà, cũng không thể xác định đó là Lâm Đông.”

Minh Uyên cười khổ lắc đầu, “Anh không cần nói giúp em ấy, là tôi nhận thức sai người, nhiều năm như thế lại không nhìn ra được dị tâm của Lâm Đông.” Dừng một lát, sắc mặt liền ảm đạm lại nói, “Kế hoạch Hồng Mang có thể nói là hoàn toàn bị phá hủy, chuyện này tôi không trốn nổi trách nhiệm, chờ sau khi kết quả điều tra được công bố ra ngoài, tôi sẽ tới chỗ cấp trên tự nhận hình phạt.”

Sở Phong thở dài, chần chừ vài giây, mới nhẹ giọng nói, “Hiện tại quân bộ chắc phải đang hỗn loạn rồi ren đi, xảy ra chuyện lớn như vậy, nói không chừng liên bang còn muốn tới biên giới tinh khiêu khích nữa cho coi.”

“Nguyên thủ cùng với Sở bá phụ đều đã trở về thủ đô, thế cuộc tạm thời ổn định. Sau khi Sở bá phụ nghe chuyện của anh, thì vô cùng tức giận, có thể là mấy ngày nữa cũng sẽ tới An Nhĩ Pháp Tinh.”

Sở Phong gật gật đầu, không ngờ tới bản thân đã hôn mê hai ngày, mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Anh liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, mới phát hiện giờ đã tối rồi, mà Minh Uyên hình như không có ý định làm gì khác, thậm chí còn ngồi bên giường đọc sách điện tử.

Sở Phong nhìn thấy một vòng màu đen nhàn nhạt dưới mắt hấn, thậm chí mấy ngày nay hấn chắc là không nghỉ ngơi gì cả mà dành thời gian chăm sóc mình, trong lòng không khỏi chua xót cực kỳ, không nhìn được mà nói, “Tôi không có việc gì đâu, anh về nghỉ ngơi đi, y tá lát nữa sẽ đến chăm sóc tôi.”

Minh Uyên sững sốt một chút, hấn khép sách điện tử lại, đôi môi giật giật, hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại cười khê một cái, “Được, vậy mai tôi lại tới.”

Sở Phong nhìn thân ảnh thon dài của hấn biến mất sau cửa phòng bệnh, không nhìn được thở dài một hơi sâu kín, sau đó khó khăn mà trở người mình lại, tầm mắt nhìn vào sắc trời màu xanh đen ngoài cửa sổ.

Lại muốn lặp lại bi kịch trên cái thế giới này sao, muốn Minh Uyên trở mắt nhìn anh chết hoặc là biến mất trước mặt hấn...

**

Đêm khuya.

Bệnh viện căn cứ không quân.

Ánh đèn tối tằm trên hành lang yên tĩnh, chỉ có người máy chữa bệnh và chăm sóc thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh ‘cùm cụp’ nho nhỏ. Một người ở trong phòng bệnh, Sở Phong nằm ở trên người, không có chút buồn ngủ nào, chỉ nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trong những ngày vừa qua mà lẩn qua lẩn lại.

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, âm thanh của kim loại trên tay cầm cửa vang vọng khắp phòng bệnh, Sở Phong tưởng là bác sĩ trực đêm tới đây kiểm tra phòng, cũng không để ý lắm.

Mặc đồ trắng, thanh niên đeo khẩu trang đẩy xe chữa bệnh đi tới, âm thanh tận lực bị hạ thấp xuống, “Sở Phong, nên truyền dịch.”

Truyền dịch? Anh không phải đã tỉnh rồi sao, đã sớm không cần truyền đường gluco nữa rồi. Không biết nghĩ tới cái gì, phía sau lưng Sở Phong lạnh cả người, anh chậm rãi quay đầu lại, nhìn người mặc đồ trắng trước giường, trong mắt hiện lên sự đề phòng cùng nghi ngờ, “Truyền dịch gì?”

Người mặc đồ trắng hình như đã dự đoán trước được là sẽ bị anh nhìn ra, cậu lấy khẩu trang xuống, khoe miệng cong lên, “Xem ra tính cảnh giác của anh còn rất cao.”

“Lâm Đông?!” Sở Phong trợn to đôi mắt, “Sao cậu lại ở đây? Cậu không phải đã trốn về liên bang rồi sao?”

Lâm Đông liếc mắt nhìn phía sau cửa phòng bệnh đã đóng chặt, liền quay mắt lại, nhìn ánh mắt đang trừng cậu, “Còn không phải là do nghe nói anh bị thương khi ở biên giới tinh sao, mới mạo hiểm liều lĩnh việc bị bại lộ thân phận đặc biệt tới bệnh viện thăm anh đó.”

Đối với giọng nói trêu chọc của cậu, Sở Phong sớm đã không còn kinh ngạc nữa rồi. Anh lườm một cái, nghiêm mặt nói, “Cậu tới cũng thực đúng lúc, tôi có một số chuyện muốn hỏi cậu đây.”

“Có phải là việc hệ thống cảnh báo anh trong trò chơi không?”

Sở Phong trong lòng giật mình, “Sao cậu biết?”

“Bởi vì tôi cũng nhận được cảnh báo.” Thần sắc Lâm Đông nhàn nhạt, phảng phất như chuyện này chẳng liên quan gì cả, thoải mái nói, “Hai người chúng ta dù ai lệch khỏi nội dung vở kịch, thì hai người đều sẽ bị hệ thống cưỡng chế tham gia trò chơi lại một lần nữa.”

“Từ lúc chúng ta không phối hợp với nhau, thì nội dung vở kịch của thế giới này đã lệch khỏi bản gốc của nó càng ngày càng xa rồi. Đương nhiên, cũng không phải ai cũng biết bản gốc của nội dung vở kịch là cái quý gì, mà là tuyến tình cảm đã được sắp xếp xong xuôi, Minh Uyên chỉ có thể thích tôi, ở cùng với tôi. Mà anh là một nhân vật pháo hôi. Tôi đoán, trong bản gốc của nội dung vở kịch thì đã an bài là anh sẽ chết trong vụ nổ chiến hạm kia rồi, mà lúc tôi về liên bang, tương lai sẽ ở trên chiến trường gặp lại Minh Uyên, e rằng sẽ trở thành tu bình của hắn, bị hắn cầm tù, tương ái tương sát và vân vân.”

“Nhưng mà xem ra, nội dung vở kịch lại xuất hiện chuyển biến xấu rồi. Anh không có chết, tôi lớn mật suy đoán một chút rằng — —“ Lâm Đông sờ cằm, làm như có thật mà nhìn chăm chăm đánh giá mặt mày của Sở Phong.

Sở Phong bị cậu nhìn phát tởm một trận, đang muốn lấy trái táo tây ở đầu giường ăn, lời nào của Lâm Đông không hề báo trước mà ập xuống.

“Bởi vì Minh Uyên thích anh, phải không?”

“Nói chuyện ma quỷ gì vậy...” Sở Phong theo bản năng phủ nhận.

“Chỉ khi tình cảm của đầu mối chính lệch khỏi hệ thống mới phát ra tiếng cảnh báo.” Lâm Đông nhìn Sở Phong, thần sắc tối tăm khó phân biệt, “Anh cũng thích hắn, có phải không?”

Sở Phong nắm trái táo tây, rất lâu cũng không nói lời nào, ở lúc không khí hít thở yên tĩnh khiến người ta ngọt ngào, anh mới khẽ ‘ừ’ một tiếng.

“Anh có biết không, đây là trò chơi!” Lâm Đông lộ ra vẻ mặt *chỉ tiếc rèn sắt không thành thép* (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn), “Tất cả đều là giả!”

“Tôi biết.” Sở Phong rũ mắt xuống, nhìn trái táo tây đỏ au trong tay, “Nhưng mà cậu không hiểu đâu, tôi đã trải qua ba thế giới, mà thế giới nào vai chính cũng đều là hắn.”

“Vậy thì sao? Hắn chỉ là nhân vật trong game, không phải thật, anh chẳng lẽ muốn hệ thống cưỡng chế khởi động trò chơi thêm một lần nữa sao? Sau đó là tuần hoàn ác tính, vĩnh viễn không thể trở về thế giới thực?”

Sở Phong chậm rãi lắc đầu. Anh thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, thân là một pháo hôi như anh, một lần lại một lần động tình với vai chính, cứ như là một nút thắt mở ra cái chết. Thế giới trước kia khi nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng cùng với bi thương của Lăng Phi hiện ra rõ ràng trước mắt mình, anh không muốn Minh Uyên cũng lặp lại cảnh bi kịch như vậy.

“Tôi muốn trở về, trở về hiện thực.” Sở Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu thẳm mà nhìn chăm chú vào Lâm Đông.

“Cậu có cách, đúng không?”

41. Chương 41: Rời Đi (xin Cần Thận)

“Trở về hiện thực chỉ có một cách, đó chính là...”

“Trưởng quan? Trưởng quan?”

Sở Phong hồi phục tinh thần lại, trước mắt là khuôn mặt phóng đại của Thành Tường, thanh niên cầm theo hành lý của anh, cười hàm hậu nói, “Thủ tục xuất viện đã làm xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Sở Phong gật gật đầu. Nhờ vào sự phát triển của kỹ thuật y học ở thế giới này, không tới một tháng thì chân trái của anh đã tốt hơn phân nửa, có thể xuống giường hoạt động lại rồi, chỉ là tay phải vẫn chưa được lưu loát lắm, không thể nâng vật nặng, cũng không có cách nào cong lại được. Bất quá Sở Phong rất cảm kích, anh cùng Thành Tường lên xe huyền phù, vừa lên xe ngồi dựa vào ghế liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Nghe nói gần đây quân sự ở biên giới tình xung đột ngày càng nhiều, có chuyên gia quân sự tiên đoán rằng rất có thể sẽ bạo phát chiến tranh giữa các hành tinh một lần nữa...”

Nghe Thành Tường vừa lái xe vừa nói liên miên cần nhàn về thế cuộc tinh tế ở trước mặt anh, mí mắt Sở Phong hơi rủ xuống, thần sắc có hơi lãnh đạm. Nội dung vở kịch của thế giới này tiến triển thành như thế nào đối với anh không còn quan trọng nữa, bởi vì chẳng mấy chốc nữa, anh sẽ rời khỏi đây...

Đến chỗ ở tập thể của căn cứ, Thành Tường giúp anh cất hành lý. Sở Phong ở trong bệnh viện đã được nửa tháng, tuy rằng có lúc lau qua cơ thể rồi, nhưng mà vẫn còn cảm giác dính dính trên người, khử đi không được. Bởi vậy chuyện đầu tiên khi anh về chỗ ở là đi tắm.

Nằm ở trong bồn tắm nước ấm, Sở Phong thở dài ra một dòng khí, cả người đều thả lỏng ra. Hơn nửa cân giờ sau, Sở Phong mới đứng dậy, cầm lấy khăn tắm trên giá treo mà lau chùi cơ thể mình. Chỉ là do tay phải không được thuận tiện lắm, nên một phần da sau lưng không lau tới được. Lúc anh đang ảo não nhưu mà, thì một âm thanh vang lên ở sau lưng.

“Tôi giúp anh lau.”

Minh Uyên không biết từ lúc nào đã trở về phòng, mũ lính của hắn cũng chưa có cởi ra, đã trực tiếp đi tới, lấy chiếc khăn trên tay Sở Phong, giúp anh lau khô những giọt nước trên lưng.

Toàn thân Sở Phong tuy không được tự nhiên lắm, nhưng ngược lại cũng không có cảm thấy ngại ngùng gì. Lúc ở trong bệnh viện thì người giúp anh làm những việc như đi tiểu đều là Minh Uyên giúp, anh cũng không để qua tay người khác. Minh Uyên thay anh lau xong, liền cầm khăn tắm mới quấn quanh phần

dưới thân anh, hỏi, “Bước đi có được không? Có cần tôi dìu không?”

“Không cần, tôi có thể tự làm được.” Sở Phong vịn vách tường, cẩn thận đi ra khỏi cửa phòng tắm.

Minh Uyên nhìn bộ dáng cẩn thận dè dặt của anh, không khỏi bật cười, “Buổi tối muốn ăn gì? Tôi làm cho anh ăn.”

“Anh mà còn biết nấu cơm sao?” Sở Phong quay mặt lại, vẻ mặt kinh ngạc. Quen biết hẳn lâu như vậy rồi, nhưng mà anh chưa bao giờ phát hiện Minh Uyên có skill làm cơm à nha.

“Đúng vậy, rất đơn giản, vừa học liền biết làm rồi.” Minh Uyên vén tay áo lên, trực tiếp hướng về phía nhà bếp mà đi, “Nguyên liệu nấu ăn đều là phó quan của anh mua, ngày khác phải đến cảm ơn cậu ta mới được.”

“Ách... Có thể ăn được sao...” Sở Phong thấp giọng nói, trong mắt toàn là sự nghi ngờ. Nhưng mà một tiếng sau, người nào đó bị một bàn đầy đủ đồ ăn tràn ngập màu sắc hương vị tàn nhẫn đập vào mặt.

“Móa nó, sao lại ngon như vậy!” Sở Phong nằm trên ghế sa lông, sờ sờ cái bụng tròn vo, chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi. Minh Uyên sau khi thu dọn chén đĩa xong, thấy bộ dáng lười biếng của anh, lông mày không khỏi nhăn lại, vẻ mặt không đồng ý mà nói, “Đứng lên, đừng có nằm, tiêu hóa sẽ không tốt.”

Sở Phong đúng là không muốn động dậy, cảm giác ăn no rồi nằm quả thực quá tốt. Anh nhú nhú mày, làm bộ đau chân nói, “Chân trái của tôi còn đau, không tiện đứng lên đi lại.”

“Thật không?” Mắt phượng xinh đẹp của Minh Uyên nheo lại, ngồi xuống ghế sa lon, nhẹ nhàng ấn ấn lên đùi trái của anh, “Đau ở đâu?”

“Đúng đúng, là chỗ đó...” Sở Phong mở mắt nói mò.

Minh Uyên khước miệng cong lên, đem chân của anh đặt lên đầu gối của mình, tay cũng chậm rãi xoa bóp lên xuống.

Không biết ấn trúng chỗ nào, vẻ mặt Sở Phong đột nhiên thay đổi, trầm thấp ‘a’ một tiếng.

“Anh — —“ Gương mặt anh tuần cương nghị xấu hổ lúng túng, bất đắc dĩ mà nhìn chằm chằm hẳn.

“Nếu không muốn ra ngoài vận động, thì ở trong phòng này ‘vận động’ đi.” Bàn tay Minh Uyên tiến vào bên trong quần *pyjamas* của anh, chuẩn xác nắm thấy khối thịt mềm đang ngủ say kia. Sở Phong cảm dục quá lâu rồi, bị hẳn tùy tiện xoa nắn hai lần, thì dục vọng giữa hai chân rất nhanh đã đứng lên chào cờ. Động tác Minh Uyên không nhân không chậm, toàn bộ quá trình vẫn duy trì vẻ mặt hứng thú, nhìn chằm chằm chú bộ dáng từng chút từng chút rơi vào tình dục của Sở Phong.

*pyjamas:

Không thể không nói, Minh Uyên đối với thân thể của anh hiểu rõ cực kỳ, mỗi một lần đều đem lại một loại kích thích vừa đủ. Sở Phong nhin không được mà nâng eo cao lên, muốn đưa dục vọng nóng như lửa đang cương lớn vào trong tay của Minh Uyên, trong miệng là tiếng than nhẹ, “Nhanh lên một chút... Ừm...”

Minh Uyên vừa dùng tay vuốt tính cụ giúp anh, vừa cởi quần pyjamas của anh ra, hôn nhẹ lên bắp đùi của anh. Hắn quỳ gối xuống giữa hai chân Sở Phong, cầm lấy vật non mềm bị làm đến nóng đến đỏ lên, há miệng ra, trong ánh mắt không dám tin của Sở Phong, hắn ngậm quy đầu hồng nộn vào trong miệng.

Nhìn thứ hồng nhạt kia mở ra, hình dáng đôi môi duyên dáng trúc trắc mà phun ra nuốt vào tính cụ của mình, hai má Sở Phong đã sắp bốc lửa tới nơi rồi. Đây là lần đầu tiên, Minh Uyên nguyện ý vì anh mà làm tới mức độ này. Nhiệt nóng nhanh chóng tụ xuống dưới bụng, hai chân Sở Phong căng thẳng, trước mắt hiện lên một tia sáng. Lúc Minh Uyên lại một lần nữa ngậm vào tính cụ của anh, lúc mút vào, Sở Phong rốt cuộc không kiềm chế được nữa, ‘a’ một tiếng, bản tinh dịch ầm ập vào trong miệng hắn.

Minh Uyên không ngờ tới anh sẽ ra nhanh như vậy, trong con người đen hiện lên mấy phần là ý cười, trêu chọc nói, “Xem ra ở bệnh viện lâu như vậy, đối với cơ thể xác thực không được tốt lắm.”

“Ha ha.” Anh có muốn thử để ông đây ngậm vào cho không, đảm bảo anh bắn ra còn nhanh hơn tôi! Bất quá những câu này Sở Phong không dám nói, anh vội tìm khăn giấy, nhưng mà eo bỗng nhiên căng thẳng, một đôi tay thon dài trắng nõn vòng qua, Minh Uyên ôm anh ngồi lên chân hắn, ám muội mà cắn vào tai anh, “Anh cho là, như vậy đã xong rồi sao?”

**

“Ừm... A...”

Trên đời này, đây là tư thế xấu hổ nhất mà Sở Phong từng thử qua. Anh mở lớn hai chân, ngồi lên giữa hai chân Minh Uyên. Người phía sau lưng dùng tư thế đi tiểu cho mấy đứa bé mà đỡ lấy hai chân của anh, làm cho côn thịt nóng bỏng thường xuyên thay đổi góc độ, hung ác đâm vào hậu huyết mềm nhũn của anh.

Áo ngủ ở bờ vai của nam nhân vì động tác quần quýt của hai người mà bị kéo xuống, lộ ra một vùng lớn da thịt ở cổ và lồng ngực. Minh Uyên cúi đầu gặm cắn bờ vai của anh, tay phải buông chân anh xuống, mò tới lồng ngực đầy đủ dẻo dai của anh, nhanh chóng bóp lấy đầu hạt nhũ nho nhỏ. Tay chân bất tiện khiến Sở Phong cơ hồ không có sức lực để chống đỡ, chỉ có thể gấp rút thở hổn hển, tự mình ngã vào trong bể dục vọng.

Minh Uyên ôm anh đâm rút một hồi, lại ôm nam nhân đặt lên ghế sa lon, nâng đùi phải của anh lên, từ mặt bên mà đâm vào cơ thể của anh. Dục vọng thô to của hắn đâm vào trong hậu huyết căng mịn ầm ập, cùng lúc đó cúi người xuống, ở trên lồng ngực tới bụng của Sở Phong hôn lên những nụ hôn cực nóng.

Trong không khí tràn ngập tiếng nước dinh dính và tiếng va chạm của thân thể. Cả người Sở Phong đều

nằm trên ghế sofa mềm mại, anh ngửa đầu lên nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của Minh Uyên, không nhìn được mà đưa tay ra, sờ sờ mồ hôi ẩm ướt trên trán hắn.

Động tác này khiến cho ánh mắt của Minh Uyên chuyển sang tối hơn, lập tức động tác đâm rút trong cơ thể anh ngày càng hung mãnh hơn. Sở Phong nghe được âm thanh cảnh báo vang lên trong đầu, ở nơi Minh Uyên không thấy được nở ra một nụ cười khổ.

90%, xem ra, anh thực sự không thể trì hoãn thêm nữa...

**

Khi Minh Uyên tỉnh lại, ngoài ý muốn phát hiện trên giường không có thân ảnh của Sở Phong.

Hắn cảm thấy kinh ngạc, xuống giường mặc quần áo tử tế xong, thì nhìn thấy lời nhắn lại được dán trên tủ quần áo.

Ra ngoài đi dạo, không cần lo lắng — — Sở Phong.

Không ngờ tới tới hôm qua chơi anh dễ sợ như vậy, mà sáng sớm tên này đã có tinh thần đi dạo rồi, xem ra sau này ở trên người không cần phải hạ thủ lưu tình nữa rồi.

Khóe môi nhếch lên một nụ cười sung sướng, Minh Uyên đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. Chờ khi súp rau đun sôi hiện ra kẽ hở, hắn dựa theo sắp xếp trước đó, lấy ra một hộp quà đen trong túi.

Hai chiếc nhẫn màu bạc xen lẫn màu đen của vải nhung kiểu nam, phát ra ánh sáng lộng lẫy mà chói mắt. Minh Uyên đưa mắt nhìn chúng nó một lúc, bỗng nhiên nở nụ cười. Cũng không biết lúc Sở Phong nhìn thấy cái này sẽ lộ ra biểu hiện như thế nào đây, dù sao lúc trước miệng luôn mồm không muốn kết hôn với anh chính là mình cơ mà...

Ừm, lúc đó nên cầu hôn như thế nào nhỉ. Nói thẳng ra là ‘Cùng anh kết hôn nhé’ thì có vẻ không được tốt lắm... Phải uyển chuyển một chút, trước tiên là nói chuyện khác, sau đó lộ ra một chút ý và vân vân...

**

Bên cạnh căn cứ không quân có một hồ nước xanh biếc, một chiếc xe huyền phù đang lẳng lẳng đậu ở chỗ này.

Bốn phía không có bóng người nào, Sở Phong đứng cạnh xe, ánh mắt vô cùng u sầu mà nhìn hồ nước trước mắt, trong đầu vang lên lời Lâm Đông nói ngày ấy.

“Không hoàn thành được nhiệm vụ, mà muốn trở về hiện thực, thì chỉ có một cách, đó chính là — — tự sát.”

“Anh sẽ không chân chính chết đi, đây là một trong những bug của hệ thống, nó không phân biệt được hành động nào là tự sát cả, cũng sẽ không có cách nào truyền tống anh tới một trò chơi khác, chỉ có thể cưỡng chế anh thoát khỏi trò chơi.”

“Làm sao cậu biết?” Anh nhớ lại là mình đã có hỏi Lâm Đông như thế.

Nhưng mà Lâm Đông không có anh biết đáp án, cậu chỉ cười bí hiểm, sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Tự sát sao... Sở Phong nhìn bóng mình trong hồ nước, trong đầu hiện lên những ký ức trong ba thế giới, viên mắt không tự chủ được có chút chua xót. Minh Uyên phỏng chừng đang chờ ở trong phòng chờ anh trở về, chắc là đã làm xong bữa sáng...

Thở dài một tiếng, Sở Phong chậm rãi đi vào hồ, nước hồ lạnh như băng rất nhanh đã thấm ướt ống quần của anh. Anh dường như chưa nhận ra điều đó, càng đi sâu vào trong, mãi cho tới khi toàn bộ bả vai chìm vào trong hồ nước.

Anh thả lỏng cơ thể chìm xuống nước. Mùi tanh của hồ nước rất nhanh đã đi vào mũi và khoang miệng của anh, anh nhắm mắt lại, thân thể liên tục bị chìm xuống, chìm xuống, mãi tới tận khi tia ý thức cuối cùng cũng bị bóng tối dày đặc nhấn chìm.

Kết thúc Thế Giới Thứ Ba

42. Chương 42: Trở Về Hiện Thực

Sở Phong bị một trận chuông báo thức reo chói tai đánh thức.

Mí mắt mỏng manh chuyển động vài lần, mí mắt màu đen chậm rãi kéo lên, trước mắt xuất hiện trần nhà trắng như tuyết, đèn tường hình tròn, cùng với tủ quần áo màu xám đậm trong góc... Đây là...

Sở Phong trong nháy mắt hoàn toàn tỉnh hẳn, anh đột nhiên ngồi dậy, ngẩng nhìn dụng cụ trang trí xung quanh phòng. Đây chính là nơi mà anh ở trong ba năm nay, đèn bàn ở đầu giường là do tháng trước là chính tay anh mua ở chợ.

Anh thực sự quay về hiện thực rồi!

Tắt đi đồng hồ báo thức không ngừng reo của điện thoại, Sở Phong ngồi trên giường, sắc mặt có chút mờ

mặt. Hình như anh đã mơ một giấc mơ rất dài, chân thực tới mức không dám tin, trong mơ anh trải nghiệm ba thế giới thoải mái phập phồng, giờ thì đã tỉnh dậy, mà anh vẫn còn đắm chìm thế giới trong mơ ấy, hoàn toàn không biết hôm nay là hôm nào.

Sở Phong ngồi ở trên giường rất lâu, anh hình như nhớ tới cái gì đó, để chân trần mà xuống giường, đi tới phòng rửa tay hắt nước lạnh vào mặt. Nhìn vẻ mặt có chút xa lạ trong gương của mình, anh ngỡ ngác, sau đó lại cảm thấy có chút buồn cười.

Lâm Đông nói đúng, dù sao cũng chỉ là một trò chơi mà thôi, tất cả đều là giả, việc mình phải lòng người trong game, thực sự là ấu trĩ đến buồn cười mà. Dù nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Sở Phong vẫn không cách nào ức chế được cái cảm giác mát mát xa lạ trong ngực mình được, giống như trong lòng bị thủng đi một lỗ rất to, gió lạnh ùa ùa vào, làm cho toàn thân anh đều đau đớn.

Chỉ cần qua hai ngày nữa là sẽ tốt thôi. Sở Phong tự an ủi mình, cầm lấy kem đánh răng xịt vào trên bàn chải đánh răng. Sau đó anh vẫn như mấy buổi sáng bình thường trước kia, đi xuống lầu, tới cửa hàng tiện lợi để ăn bữa sáng, đi tới khu bãi đậu xe nhỏ để lấy xe. Trên đường lái tới công ty, tin nhắn vang lên không ngừng. Sở Phong liếc nhìn mấy cái, lông mày anh tuần liền nhăn lại.

Trước đây anh có quen một sinh viên đại học, lớn lên rất trắng nõn, mà sau khi bị anh đá thì lại quyến luyến không quên anh, mỗi ngày đều nhắn một chút tin hỏi han ân cần, giọng nói cũng rất khép nép, vâng vâng dạ dạ. Trước giờ Sở Phong chưa từng phản ứng lại, bây giờ lại cảm thấy rất phiền, trực tiếp kéo người này vào danh sách đen, loại bỏ.

**

Đến công ty, vừa ngồi vào văn phòng, điện thoại liền vang lên. Sở Phong nhìn dãy số hiện lên ở phía trên, nhíu mày càng sâu hơn.

“Chuyện gì?” Anh tức giận mà nhận điện thoại.

“Tiểu Phong a, tối hôm qua gọi điện cho con, sao con lại không bắt máy vậy, hại ba còn tưởng là con xảy ra chuyện gì rồi chứ...” Giọng nói nam nhân trung niên ở đầu kia mang theo chút cẩn thận muốn lấy lòng.

“Có chuyện thì nói mau!” Sở Phong hạ giọng xuống, né tránh ánh mắt đồng nghiệp, đi tới phòng trà.

“Là thế này, gần đây vấn đề kinh tế của ba có chút khó khăn. Con cũng biết mà, việc làm ăn của cửa hàng sửa xe càng ngày càng tệ, thêm vào đó còn phải trả tiền thuê phòng, nhân viên tạm thời cũng — —“

“Không phải thán trước tôi có cho ông năm ngàn rồi sao?” Sở Phong nhíu mày, giọng nói sắc bén, “Việc làm ăn ở cửa hàng không tốt, chuyện này tôi cũng đã điều tra rõ, tuy không thể thu lại nhiều lợi nhuận lắm, nhưng mà muốn ầm no thì không thành vấn đề. Ông có phải là tiêu tiền trên người phụ nữ rồi không?”

“Trời ơi, trời ơi, sao có chuyện như vậy được a... Máy tháng này ba đều làm việc đàng hoàng tại cửa hàng mà.” Sở Quốc Huy vội vã phủ nhận, “Không tin con đi hỏi bọn tiểu Trương đi, bọn họ có thể làm chứng.”

Tôi tin ông thì có ma á! Sở Phong dèn nén sự tức giận đang tăng vọt trong lòng, cố gắng ôn hòa nhã nhặn nói, “Ba, tôi nói thêm một lần cuối cùng, ông thiếu tiền dùng, tôi sẽ cho ông. Nhưng tiền của tôi không phải là cho ông dùng đi bao dưỡng mấy cái thứ phụ nữ vợ va vợ vắn. Ông tự suy nghĩ một chút đi, đã nhiều năm như vậy rồi, ông có xứng với mẹ của tôi không!”

Sở Quốc Huy nghe nói như thế, sắc mặt nhất thời liền thay đổi, “Tiểu Phong, sao con lại nói như vậy, ảnh của mẹ con ba luôn đặt nó ở tủ đầu giường, một ngày cũng không dám quên... Con xem con đi, có tiền liền quên đi người đã sinh ra nuôi nấng con, con có phải là ngại ba không có tri thức, sợ ba làm mất mặt con trong thành phố không — —“

“Tiền của tôi đều là tiền mồ hôi nước mắt.” Sở Phong thô lỗ đánh gãy lời gã, anh ần ần mi tâm, vẻ mặt ần nhẫn, “Chờ ông thực sự thiếu tiền thì đến tìm tôi. Tôi còn việc phải làm, cúp máy đây.”

Không chờ đầu bên kia phản ứng lại, Sở Phong liền quyết định thật nhanh tắt điện thoại. Cả người anh đầy hàn khí mà về lại văn phòng, có hai thực tập sinh mới tới ngồi ở bàn sát vách, nơm nớp lo sợ không dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Đưa cái này tới lầu 12 đóng dấu đi.” Anh cầm hai phần văn kiện đưa tới, gõ gõ bàn của một cô gái trẻ. Thực tập sinh vội vàng đứng lên, như là tiếp được thánh chỉ mà căng văn kiện chạy một mạch ra khỏi văn phòng.

Sở Phong có chút hối hận, bản thân không nên mang theo tâm tình riêng tư tới phòng làm việc. Anh cũng không có ý định dọa bạn nhỏ này đâu. Chỉ là khi nào dính tới chuyện của Sở Quốc Huy, anh lại rất khó mà bình tĩnh giải quyết mọi việc. Từ lúc anh có ký ức tới nay, thân thể mẹ anh luôn không tốt, vào ngày mừng 2 năm ấy đã qua đời vì bệnh. Sở Quốc Huy không có tái hôn, nhưng mà cứ cách một đoạn thời gian lại mang phụ nữ về nhà. Bề ngoài của gã không tệ, mày rậm mắt sâu, thân hình cao to, rất được phụ nữ yêu thích.

Có lần Sở Phong từ trường học đi về nhà, đúng lúc gặp phải cảnh Sở Quốc Huy làm chuyện kia với người phụ nữ xa lạ trong phòng ngủ. Sở Phong tức giận đến mức thẳng tay cởi giày của mình ra đập vào trán Sở Quốc Huy, hai người cãi lớn một trận. Sau đó thì Sở Quốc Huy cũng thu liễm lại một chút, cũng chỉ là từ mặt đất dờ xuống đất mà thôi, tính cách phong lưu ấy vẫn không đổi, chỉ kiếm được có một chút tiền lương mỏng manh ở trong nước, trừ nộp tiền đóng học phí cho Sở Phong ra, thì hầu như toàn bộ số tiền còn lại đều dành để nuôi phụ nữ ở bên ngoài. Sau này Sở Phong cũng lười quản gã, anh chỉ muốn sớm ngày tốt nghiệp trung học, đi tới nơi khác để học đại học, trốn khỏi cái nhà làm cho anh hít thở không thông này.

Thuận lợi tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng, cũng bình tĩnh tiếp nhận xu hướng tình dục của bản thân, liền nhận một công việc có tiền lương hậu đãi trong một xí nghiệp không tệ lắm, cuộc đời Sở Phong chấm dứt ở đây thì cũng coi như là trôi chảy — — Nếu như Sở Quốc Huy không tới thành phố S tìm anh. Năm thứ 4 ở công ty, bởi vì có thành tích đáng mừng, nên tiền lương cũng theo thể mà liên tục tăng lên. Mà năm đó Sở Quốc Huy kéo theo toàn bộ tài sản tới thành phố S, trước đó gã chờ cho nước giảm biên chế, nhưng không muốn tiếp tục chờ nữa, đến thành phố S nương nhờ anh.

Sở Phong tuy rằng không bình tĩnh lắm, nhưng vẫn đầu tư tiền để gã mở một cửa hàng sửa xe, sắp xếp nhà ở cho gã, mua xe cho gã, tiền trợ cấp mỗi tháng cũng chưa từng không gửi. Sở Quốc Huy lúc mới đầu thì quả thực rất thành thật, đoạn thời gian đó quan hệ cha con cũng không tệ lắm. Nhưng mà Sở Phong không ngờ tới là, Sở Quốc Huy vẫn luôn len lút cầm tiền này đi nuôi người phụ nữ khác bên ngoài, hơn nữa còn chưa ngừng nuôi. Lúc anh phát hiện thì sắp hối hận đến chết, chỉ hận không thể đoạn tuyệt quan hệ với Sở Quốc Huy. Mà Sở Quốc Huy tự biết mình đuối lý, đã nhiều lần thề rằng sẽ không tái phạm, nhưng tật xấu của nam nhân nào có dễ dàng thay đổi như vậy, bị Sở Phong dập tắt một lần, không lâu sau gì tâm tư không đành hoàng này cũng sẽ bốc cháy lên một lần nữa...

Xoa xoa cái trán căng đau, Sở Phong buồn rầu thở dài. Anh cầm theo ly khắc hình con ngựa, chuẩn bị đứng lên đi tới pha cà phê, điện thoại trên bàn bỗng vang lên.

“Sao?” Là số của cấp trên, cho nên lúc nhận điện thoại thì giọng nói của Sở Phong cũng khá ôn hòa.

Đầu kia không biết nói chuyện gì, lông mày Sở Phong nhíu chặt thoáng buông lỏng ra, trong mắt hiện lên tia mừng rỡ, “Anh nói là NX có ý muốn hợp tác với chúng ta?”

NX mấy năm nay ở trong nước có danh tiếng rất cao, là một công ty khoa học kỹ thuật network, nghe nói là lúc đầu là do hai học sinh du học bình thường trở về rồi hợp tác sáng lập, NX dựa vào kỹ thuật thông tin trên internet mà tạo thành, sau đó tới các phương tiện như diễn đàn xã hội, game online đều có được những thành tích không tầm thường. Chỉ mới thành lập có 5 năm, một đường đi này liền hát vang tiến mạnh, hợp tác với họ cũng đều là những network cao cấp khác, có tin đồn rằng sang năm NX còn có thể sẽ ‘treo biển hành nghề’ ra cả thị trường. Hai lần trước, lúc công ty muốn nói chuyện hợp tác đều như đụng trúng vào cái đinh, không nghĩ tới lần này lại thuận lợi như vậy.

“Muốn tôi đi đàm luận với bọn họ? Hình như không thích hợp lắm.”

Sở Phong ở ngành nghiên cứu, tuy rằng chỉ là một chủ quản hạng mục nhỏ, nhưng mà muốn đi nói chuyện hợp tác với ông chủ của NX, thì hình như có chút không đủ tư cách.

“Anh nói, bọn họ chỉ định tôi đi sao?” Sở Phong nghi hoặc mà nhíu chặt lông mày lại.

43. Chương 43: Gặp Lại

“Carol, ba giờ chiều nay tôi sẽ đi họp với NX. Trong lúc đó thì mấy tài liệu khẩn cấp cô giúp tôi xử lý một chút nhé, nếu mà yêu cầu ký tên thì chờ tôi trở về rồi nói tiếp. Hạng mục TC bên kia cô cứ tiếp tục theo tới cùng, cuối tháng 8 này chúng ta sẽ trình bày với khách hàng, tôi không hy vọng sản phẩm xảy ra thiếu sót.”

“Không thành vấn đề, Sở công.” Một nữ trợ lý trẻ tuổi giàu kinh nghiệm gật gật đầu với anh, mỉm cười nói, “Anh cứ yên tâm mà đi NX đi, cố gắng lên nha!”

Sở Phong cũng nhìn cô cười cười, rất nhanh môi đã mím chặt lại, tầm mắt nhìn qua chiếc máy vi tính PPT, anh sẽ phải đưa cho NX đề án được sửa chữa cuối cùng. Tâm lý anh hiểu rõ, không cần quan tâm nguyên nhân vì sao lại chỉ định anh làm đại diện cho cuộc đàm phán này, thì đây cũng đều là cơ hội tuyệt hảo để thể hiện. Nếu như hạng mục này có thể thảo luận thành công, thì anh sau này tất nhiên sẽ càng được cấp trên coi trọng, tiền hoa hồng cuối năm sẽ rất cao; nhưng mà nếu hạng mục này thảo luận thất bại, toàn bộ trách nhiệm sẽ rơi vào trong đầu một mình anh, chức vị bây giờ có giữ được hay không thậm chí còn không chắc nữa. Cho nên bây giờ áp lực mà Sở Phong phải chịu không nhỏ chút nào.

Buổi trưa thì kêu thức ăn ở ngoài, sau khi cơm nước xong thì nằm gục xuống bàn một chút, sau đó Sở Phong liền xem đề án. Sau khi xác định bài diễn thuyết PPT không có chút sơ hở nào, anh mới đứng dậy thu dọn đồ đạc, định bụng là sẽ đi nhờ xe của đồng nghiệp tới công ty NX.

Tòa cao ốc mới của NX vừa hoàn thành vào năm trước, là tấc đất tấc vàng ở thành phố S, toàn bộ thiết kế bên trong của tòa cao ốc Sở Phong đều đã xem qua, rộng lớn vô cùng, đương nhiên, cũng rất có cảm giác của khoa học kỹ thuật. Tầng 1 đầu đầu cũng là đồ trang trí là mô hình nhân vật trò chơi rất sáng tạo, thậm chí còn có một người máy trí năng ở trên bục.

“Chào mừng các ngài đến với NX, phó tổng của chúng tôi đang ở tại phòng họp ở tầng cao nhất, và giờ Alex sẽ đưa các ngài lên đó.”

Alex chính là người máy trí năng mà bọn họ đã thấy ở trên bục, vỏ ngoài là kim loại màu trắng bạc, thân thể tròn vo, hai con mắt nhân tạo vừa lớn vừa đen. Sở Phong không hiểu rõ lại thấy vẻ ngoài của nó có chút quen thuộc, anh lắc đầu, vứt đi những suy nghĩ buồn cười ở trong đầu, cùng với các đồng nghiệp tới thang máy để đi lên phía trên.

Alex một đường đưa bọn họ tới phòng họp ở tầng cao nhất, trước khi đi còn cúi đầu một cái, chọc cho các đồng nghiệp cười ha ha. Sở Phong cũng cười, nhưng vừa nghĩ tới kế tiếp sẽ là hội nghị, thì nụ cười trên mặt liền thu lại.

Theo hướng cửa phòng họp mở rộng, tâm Sở Phong cũng nhảy càng lúc càng nhanh. Phó tổng NX, đó chính là một trong những người sáng lập ra NX, nghe nói người này có bằng tốt nghiệp sinh viên hệ máy tính, chữ N trong NX chính là chữ cái đầu tiên trong tên họ của hắn. Chỉ là ảnh của hắn dù anh tìm kiếm lục lọi tứ tung trên mạng thì cũng không có lấy một tấm, cũng không biết là sở thích của hắn là gì, dung mạo như thế nào?

Lúc trong đầu anh suy đoán lai lịch của vị phó tổng tương mại trẻ tuổi này, thì một âm thanh êm tai trầm thấp vang lên trong không gian yên tĩnh.

“Xin chào mọi người, tôi là phó tổng NX, Ninh Viễn Chi. Vô cùng hoan nghênh mọi người đã đến đây.”

Đứng trong phòng họp, cạnh chiếc bàn dài là một thân ảnh cao gầy, mặc một chiếc áo sơ mi rộng rãi màu xanh dương nhạt, quần dài màu đen, khuôn mặt trơn bóng như ngọc, bên má mang theo nụ cười yếu ớt.

Sở Phong nhìn mặt hứ, liền đi đứng không bình thường được nữa, cả người cứng đờ. Anh ngốc ngốc nhìn

mặt của Ninh Viễn Chi, muốn tìm trong ánh mắt ấy của hắn nhìn ra được sự kinh ngạc hoặc vẻ mặt khiếp sợ nào đó, nhưng mà thanh niên tuấn mỹ vẫn cười khách sáo, chỉ liếc nhìn anh một cái, rất nhanh liền nhìn về phía đồng nghiệp sau lưng anh.

Hắn thực sự không phải là nhân vật trong trò chơi, là người thật... Hơn nữa, hắn hoàn toàn không quen anh...

Giám đốc bộ kỹ thuật thấy Sở Phong sững sờ đứng tại chỗ không nhúc nhích, giống như là mất hồn rồi vậy, liền vội vã lên lút véo cánh tay anh một cái. Sở Phong cảm thấy cánh tay đau xót, liền nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, cũng khách khí nở nụ cười, “Khiến Ninh phó tổng đợi lâu rồi, thực sự là ngại ngùng quá. Tôi là giám đốc hạng mục CT, họ Sở.”

“Thì ra là Sở quản lý, các anh đến rất đúng giờ mà.” Ninh Viễn Chi chỉ chỉ hai chỗ ngồi trên bàn họp, “Cứ tự nhiên ngồi, muốn uống gì không? Tôi gọi trợ lý đi chuẩn bị.”

Sở Phong cười cặp công văn xuống, mi mắt hơi rủ xuống, “Khiến Ninh phó tổng phí tâm rồi, vì không muốn làm lỡ thời gian, nên chúng ta vẫn nên trực tiếp bắt đầu luôn đi.”

Trên mặt Ninh Viễn Chi chợt lóe lên một tia kinh ngạc, rất nhanh, hắn liền cười cười, “Được thôi, nếu Sở quản lý đã muốn đi thẳng vào vấn đề như thế, thì tôi cũng không làm phiền nữa. Thiết bị đều đã chuẩn bị xong hết rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu.”

Sở Phong ‘ừ’ một tiếng, lấy ra tài liệu và PPT đã sớm chuẩn bị xong, đi tới trên đài bắt đầu thuyết trình. Vị trí Ninh Viễn Chi ngồi cách chỗ anh gần nhất, nhìn nam nhân ở trên đài vén tay áo lên chậm rãi nói, bên mép miệng nở một nụ cười thưởng thức mà ngay cả chính bản thân hắn cũng không ý thức được.

“Chúng tôi cho rằng, nếu như số loại sản phẩm ưu thế của chúng tôi có thể kết hợp với sở trường ở lĩnh vực xã giao ứng dụng của NX, thì có thể phát triển ra được một thứ hoàn toàn mới...”

Sở Phong trình bày đầy đủ đề án của mình thì nửa giờ mới hết. không biết là vô tình hay cố ý, toàn bộ quá trình anh đều không nhìn thẳng vào Ninh Viễn Chi ở dưới đài, tầm mắt chỉ tình cờ xẹt qua hắn một chút, như là chuẩn chuẩn lướt trên nước, rất nhanh đã dời đi tầm mắt của mình.

“Đề án này của các anh rất không tệ, nhưng mà tôi cho rằng, có vài điểm sau đây tạm thời vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn của NX. Đầu tiên, nhu cầu ở thị trường mà phân tích thì, chúng tôi cho rằng...”

Ninh Viễn Chi không hổ là phó tổng NX, tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng mỗi câu nói ra đều “gãi trúng chỗ ngứa” trong đề án của bọn họ. Sở Phong vừa nghe hắn phân tích, trái tim càng ngày càng chìm xuống. Tay anh đặt ở đầu gối nắm chặt thành quyền, trên vai tựa hồ có một vật vô hình có trọng lượng đè anh đến mức không thở nổi.

“Đương nhiên, tôi nhất định phải khẳng định rằng, bước đầu đề án mà có thể làm thành như vậy đã rất tốt, rất chờ mong những đề án lần sau của các anh.”

Đang lúc chán ngán thất vọng, Sở Phong vừa nghe những lời này, liền vội vã ngẩng đầu lên, không dám tin nói, “Ninh phó tổng, ý của anh là?”

“Tôi nghĩ tôi đã diễn đạt hết mức rõ ràng rồi mà.” Ninh Viễn Chi khẽ mỉm cười, “Tôi rất coi trọng tiềm lực của công ty các anh, có ý muốn đi sâu vào để cùng tiến hành hợp tác với các anh.”

**

“Đến, Ninh phó tổng, tôi mời anh một chén. Anh thật đúng là thanh niên nhân tài, tuần kiệt!”

“Đâu có, Lý quản lý quá khen rồi.” Ninh Viễn Chi nâng ly rượu lên, ánh mắt không biết là vô tình hay cố ý liếc về phía bên cạnh một cái.

Sở Phong ngồi ở trong góc, tự rót tự uống. Lý quản lý nhìn thấy nét mặt của Ninh Viễn Chi, lập tức hiểu ý, đi vài bước tới bên người Sở Phong, có chút bất mãn mà kéo anh lên.

“Sở Phong, tất cả mọi người đều đang mời rượu Ninh phó tổng đó, một mình cậu ngồi ở nơi này làm chuyện gì hả. Còn không mau qua thể hiện thể hiện đi!”

Thể hiện cái rắm! Sở Phong trong lòng mắng to, nhưng vì bất cơm ăn của mình, vẫn phải bắt đắc dĩ mà đứng dậy, bước chân kéo dài đi tới trước mặt Ninh Viễn Chi.

“Ninh tổng, tôi mời anh.”

Không ngờ Ninh Viễn Chi nói chuyện, anh đã ngửa đầu lên uống cạn rượu trong ly.

“Anh cứ tự nhiên, tôi uống trước.” Sở Phong nhếch môi, nhìn hấn cười cười, cầm ly rượu lão đảo đi về chỗ ngồi của mình.

“Ai nha Sở Phong cậu ——“ Lý quản lý không giữ người lại được, không thể làm gì khác hơn là tự ý anh vậy. Tên Sở Phong này cũng không biết là xảy ra chuyện gì, từ lúc tiến vào phòng họp đã bắt đầu là lạ, đến cả tiệc tối cũng trưng cả cái mặt thối, một chút cũng không cho NX chút mặt mũi nào. Nếu như không phải là vì anh đã thành công dùng đề án thúc đẩy hợp tác với NX, Lý quản lý thực sự muốn tới chỗ cấp trên nói với ngài ấy chuyện này, để xem sau này anh còn có dám lớn lối thế nữa không.

“Ninh tổng, thật ngại quá. Gần đây Sở quản lý chắc là nghỉ ngơi không được tốt lắm, cho nên không có tâm trạng, ngài vạn lần đừng để việc này ở trong lòng.”

“Không sao đâu.” Ninh Viễn Chi nâng ly rượu lên, đôi mắt phượng nheo lại, lóe lên một tia u tối.

44. Chương 44: Thăng Thấn

“Sở Phong, tiệc rượu kết thúc rồi.” Đồng nghiệp Tiểu Trương đẩy một cái vào vai tên say khướt nằm gục trên bàn, “Anh có muốn ngồi xe em về — —” Lời của cậu đột nhiên hơi ngừng lại, kinh ngạc nhìn người xuất hiện trước mắt, “Ninh tổng, ngài còn chưa đi sao?”

Ninh Viễn Chi gật gật đầu, liếc mắt nhìn cái tay đang khoát lên vai Sở Phong kia, cười nói, “Để tôi đưa Sở quản lý về, đúng lúc cũng muốn nói chuyện với anh ấy vài câu. Cậu đưa cho tôi địa chỉ nhà của anh ấy là được rồi.”

“Vậy thì làm phiền ngài quá...” Đồng nghiệp do dự một hồi, nhưng cuối cùng vẫn đưa địa chỉ nhà Sở Phong cho hắn.

“Không sao đâu, cậu cứ yên tâm mà về đi, Sở quản lý cứ giao cho tôi là được rồi.”

“Ninh tổng, vậy thì cảm ơn ngài! Tôi đi trước đây.” Không nghĩ tới Ninh tổng không chỉ có tướng mạo xuất chúng, tuổi trẻ tài cao, một chút cũng không có vẻ tự cao tự đại của phó tổng, hảo cảm của tiểu Trương đối với hắn không khỏi cao lên.

Ninh Viễn Chi ‘ừ’ một tiếng, khoát tay anh lên. Nhìn khách trong phòng đang dần thưa thớt, lúc này Ninh Viễn Chi mới cúi người xuống, nắm nhẹ nhàng vai của Sở Phong, vỗ vỗ mặt của anh.

“Sở Phong, tỉnh lại, chúng ta phải về.”

“Ừm...” Sở Phong ngẩng mặt lên, đôi mắt hiện ra tơ máu mê man nhìn người trước mặt, chau mày, “Ninh tổng...”

“Còn không say đến nỗi không nhận ra người.” Ninh Viễn Chi trừng mắt nhìn, bất đắc dĩ đỡ anh dậy, khiến trọng lượng nửa người anh đều dựa vào người mình, “Đi thôi, tôi đưa anh về nhà.”

“Không, không cần. Tôi sẽ tự mình đi về.” Mấy ngày liên tục thức đêm để có thể làm kịp đề án, thêm vào đó là trong buổi tiệc rượu này uống hơi nhiều, nên đầu của Sở Phong đau muốn nổ tung luôn rồi, trong dạ dày cũng như lửa đốt, rất không thoải mái, may mắn nhận thức vẫn còn tỉnh táo. Anh không hiểu vì sao Ninh Viễn Chi lại đột nhiên tốt bụng quá mức mà đưa anh về nhà, hắn không phải là không biết mình sao?

“Anh như vậy sao tôi yên tâm cho được, vẫn là tôi nên đưa anh về thì hơn.” Ninh Viễn Chi hình như thở dài, không để ý tới giây dựa hơi yếu của Sở Phong, trực tiếp nửa dìu nửa ôm mà đưa anh tới xe của mình.

Sở Phong hình như là bị hắn ôm ngang mà nhét vào trong chỗ kế bên chỗ tài xế, cũng coi như là làm khó thân hình gầy gò của Ninh Viễn Chi rồi. Đầu của anh khi đặt vào trong ghế da, nhìn Ninh Viễn Chi chu

đáo mà thất dây an toàn cho anh, trong lúc đó có ảo giác như đang ở trong game làm cho anh hoảng hốt. Mặt Ninh Viễn Chi hình như chồng lên mặt của Minh Uyên, đều ôn nhu săn sóc, đều là vẻ mặt nghiêm túc đó...

“Đang nhìn gì thế?” Cảm nhận được cái nhìn của Sở Phong, Ninh Viễn Chi ngẩng mặt lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn anh.

Không gian trong xe rất nhỏ, bầu không khí ám muội này đến không đúng lúc chút nào. Sở Phong quay mặt đi, né tránh ánh mắt của Ninh Viễn Chi, “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy Ninh tổng rất giống với một người mà tôi từng quen thôi.”

“Vậy à.” Ninh Viễn Chi khẽ mỉm cười một cái, cũng thất dây an toàn cho mình, khởi động xe, “Tôi rất vinh hạnh.”

Sở Phong cong khóe miệng cười khỏ, đề xuống cảm giác dạ dày đang đau âm ỉ, tựa lưng vào ghế ngồi không nói tiếp nữa. Ninh Viễn Chi vốn muốn nói thêm mấy câu, nhìn thấy anh nhắm nửa con mắt, vẻ mặt đáng dấp mệt mỏi, liền bỏ đi ý nghĩ này.

**

“Sở Phong, tôi có thể vào nhà anh ngồi một chút không?” Sau khi đưa nam nhân tới trước cửa nhà, Ninh Viễn Chi đột nhiên mở miệng, giọng điệu vô cùng thành khẩn.

Không biết từ lúc nào Ninh Viễn Chi đã gọi thẳng tên anh. Sở Phong nhìn cặp mắt đẹp đẽ mà thâm túy kia, không biết là suy nghĩ như thế nào, mà lại điên rồ gật gật đầu. Dù sao thì anh cũng là một người đàn ông cao lớn thô kệch, không tài lại chẳng có sắc, cũng không cần phải lo lắng gì.

Ninh Viễn Chi khẽ cười, đi vào cửa lớn nhà anh. Sở Phong sau khi nói câu “Ninh tổng cứ tự nhiên” xong là không còn giữ được hình tượng gì cả mà xiên xẹo đi tới ghế sa lon, mệt mỏi mà nhắm hai mắt lại.

“Có phải dạ dày không thoải mái không? Uống chút sữa bò đi.” Ninh Viễn Chi cầm ly sữa bò nóng đi tới, đặt lên khay trà.

“Cám ơn Ninh tổng.” Sở Phong ôm gối ngồi dậy, đột nhiên có chút hối hận khi cho Ninh Viễn Chi vào nhà. Anh cùng hẳn bất quá chỉ mới quen trong ngày hôm nay thôi mà, sao mà mỗi động tác giơ tay nhắc chân của Ninh Viễn Chi lại quen thuộc đến như vậy?

“Đừng gọi tôi là Ninh tổng nữa, gọi Viễn Chi là được rồi.” Ninh Viễn Chi ngồi xuống ở một chiếc ghế sa lon bên cạnh.

Sở Phong lúng túng cười cười, hai ba hộp đã uống sạch sữa bò ấm áp, đem ly trả về chỗ cũ, đồng thời nâng mắt lên, giả bộ vô tình nhìn thấy đồng hồ trên tường, “Đã trễ như vậy rồi sao, Ninh tổng vẫn nên về sớm

một chút. Ngày mai còn phải làm việc nữa mà.”

Ninh Viễn Chi cũng không nói gì, chỉ theo dõi một vòng vết sữa còn dính nơi khóe miệng của anh, trong mắt hiện lên tia cười. Sở Phong nhìn anh trong lòng sợ hãi, ngoài miệng vẫn là âm thanh cứng rắn, nói, “Anh anh cười cái gì?”

“Khóe miệng anh có sữa bò kìa.” Ninh Viễn Chi rút ra một cái khăn giấy, dịch về phía Sở Phong một chút, sau đó giơ tay lên, cực kỳ tự nhiên mà lau sạch chút sữa bò bên khóe miệng của anh.

“Anh, anh...” Sở Phong trợn to mắt, bị hấn làm ra cái hành động này, anh trợn mắt ngoác mồm. Chờ sau khi phản ứng lại, mông anh như bị bỏng mà nhảy lên khỏi ghế sa lông, để phòng cảnh giác nhìn chăm chăm Ninh Viễn Chi, ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Ninh tổng, chuyện cười này chơi không vui đâu, anh vẫn nên về nhà sớm thì hơn.”

Nói xong đi tới chỗ cửa, bộ dáng là tư thế tiễn khách.

Ninh Viễn Chi không tiếng động thở dài, đi tới trước mặt Sở Phong, nhẹ giọng nói, “Anh còn tưởng là em có thể nhìn ra rồi chứ.”

“Nhìn ra cái gì?” Người này nói cái gì mà anh không thể hiểu nổi, Sở Phong chỉ cảm thấy đầu mình càng ngày đau, mở cửa để cho Ninh Viễn Chi vào nhà chính là một sai lầm.

Mi mắt nhỏ dài của Ninh Viễn Chi chớp chớp, đột nhiên đi tới trước một bước, ở lúc Sở Phong không kịp đề phòng mà nhắm ngay miệng anh, hai tay nâng gò má của anh lên, chậm rãi hôn lên môi anh.

DM! Cả người Sở Phong đều bối rối, nhìn khuôn mặt phóng to của Ninh Viễn Chi trước mặt anh, nhìn càng gần thì ngũ quan càng không có gì để mà soi mói, đến nửa ngày mới phản ứng lại được, vẻ mặt lập tức thay đổi đầy hấn ra, “CMN anh bị điên à!”

“Sở Phong!” Ninh Viễn Chi nắm lấy tay anh, ánh mắt trong suốt sáng ngời, không một chút che giấu, “Thật ra, anh đều nhớ mọi chuyện.”

Nhớ cái gì — — Đồng tử Sở Phong đột nhiên co rụt lại, ngây ngốc mà nhìn Ninh Viễn Chi, “Anh nói là — —”

“Tất cả những chuyện xảy ra ở ba thế giới kia, anh đều nhớ hết.” Ánh mắt Ninh Viễn Chi nóng rực nhìn chăm chú vào Sở Phong, “Hơn nữa, anh còn là một trong những người tạo ra cái trò chơi này.”

Thì ra cái gì hấn cũng nhớ! Sở Phong nhất thời hiểu ra cái động tác cổ quái hồi nãy của Ninh Viễn Chi, vừa nghĩ tới mọi chuyện lúc chiều đều bị hấn đùa giỡn cho xoay vòng vòng, Sở Phong liền muốn đánh một cái.

“VẬY buổi chiều anh làm bộ không quen tôi là có ý gì hả? Đùa tôi như vậy vui lắm sao?” Sở Phong hất tay hẳn ra.

“Anh không phải muốn đùa giỡn em, chỉ là, anh cũng không dám chắc, là em có nhớ anh không.” Từ trước đến nay Ninh Viễn Chi rất bình tĩnh tự tin, vẻ mặt hiếm khi xuất hiện một vết nứt, hẳn rũ mắt xuống, che đi cô đơn trong mắt, “Dù sao, thì trò chơi cùng với hiện thực rất khác nhau mà.”

Sở Phong nhìn vẻ mặt mất mát của hẳn, vốn lửa giận trong ngực đang tăng cao thì như bị một thùng nước lạnh dội xuống, tâm tình nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Nhìn Sở Phong không nói lời nào, Ninh Viễn Chi cho rằng anh còn tức giận, không nhịn được mà kéo ống tay anh lấy lòng, đôi mắt xinh đẹp chớp một cái nói, “Anh cũng bị bức ép tham gia trò chơi, bọn họ thiếu nhân vật NPC, mà ngoại hình của anh vừa lúc thích hợp, nên liền bị bọn họ mạnh mẽ kéo vào.” Nghĩ tới bản thân đã bị dùng cực hình cưỡng bức dụ dỗ như thế nào để bị kéo vào làm nhân vật NPC, Ninh Viễn Chi liền hận đến nghiến răng, nhưng mà cũng đồng thời có mấy phần vui mừng, nếu như không vì cái trò chơi này, hẳn còn chưa quen được Sở Phong đâu.

“VẬY mỗi thế giới anh đều có ký ức độc lập hết sao?” Sở Phong bối rối rất lâu mới hỏi ra một câu này.

Ninh Viễn Chi gật gật đầu, “Mỗi NPC đều có ký ức độc lập.”

Quả nhiên là vậy... Không nghĩ tới người thiết kế trò chơi VR vua hồ này lại chính là NX, Sở Phong lờm một cái, cùng lúc đó trong lòng lại có cảm giác thả lỏng khó giải thích được. Dù không muốn thừa nhận, nhưng lúc nghe Ninh Viễn Chi nói hẳn có ký ức của trò chơi, trong lòng anh lại hiện lên sự vui sướng rất lớn nhưng lại bị hẳn lừa dối làm cho tức giận.

“Sở Phong, xin lỗi.” Ninh Viễn Chi nắm chặt tay anh, vẻ mặt chân thành, “Em có thể tha thứ cho anh không?”

Nói những lời buồn nôn như vậy để làm gì. Đại khái là do di chứng còn sót lại của trò chơi, bộ dáng Ninh Viễn Chi dịu dàng thế này làm cho Sở Phong không được tự nhiên chút nào, chỉ sợ sơ ý một chút là sẽ bị cưỡng chế rời khỏi trò chơi một lần nữa. Anh ho khan hai tiếng, không dễ chịu nói, “Tha thứ cái gì chứ, dù sao cũng không giận anh. Trước tiên, anh vẫn nên về nhà trước đi.”

Ninh Viễn Chi ‘a’ một tiếng, vẻ mặt có chút ủ rũ. Không biết nghĩ tới cái gì, con mắt hẳn liền sáng lên, vẻ mặt ước ao mà nhanh chóng nhìn về phía nam nhân trước mặt.

“Anh hỏi em một câu cuối.”

Sở Phong sững sờ, “Nói.”

“Chúng ta có thể thử qua lại với nhau không?”

45. Chương 45: Bữa Tối

“Sở công? Đây là tư liệu mà anh cần...”

Sở Phong giật mình hồi thần lại, nhận một xấp tài liệu dày được trợ lý đưa tới, nhanh chóng xem vài tờ, sau đó nhìn cô gật đầu, “Rất tốt, cô đi đi.”

“Đúng rồi, tối nay nhân viên đi ăn liên hoan, anh có muốn tới không?”

Sở Phong do dự hai giây, “Xin lỗi, tối nay tôi còn có việc.”

“VẬY A.” Trợ lý thở dài một hơi, “Được rồi, tôi còn việc bận. Đi trước đây.”

Sở Phong nhìn bóng lưng đẹp đẽ của cô biến mất sau cửa văn phòng, lắc đầu cười khổ, sau đó cúi đầu bắt đầu xem tài liệu. Chỉ là chưa bao lâu, thì trong đầu liền hiện lên cảnh tượng tối qua.

Vào lúc Ninh Viễn Chi đưa ra yêu cầu muốn qua lại với anh, anh xác thực rất giật mình. Tuy rằng trong game hai người quen biết nhau từ lâu, thế nhưng trong thực tế thì hai người bắt đầu chỉ mới quen nhau có một ngày thôi, cái nhịp điệu này thực sự quá nhanh rồi. Nhưng mà lúc nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc mà khẩn cầu của Ninh Viễn Chi, anh nhất thời không thể tàn nhẫn mà nói lời từ chối được, không thể làm gì khác hơn là muốn đổi phương cho anh thêm mấy ngày nữa, để suy nghĩ kỹ một chút.

Ninh Viễn Chi đi rồi, anh nằm trên giường lăn qua lăn lại không tài nào ngủ được, trong đầu là một mảnh rối như tơ vò, bất đắc dĩ, đành phải ngồi dậy sửa lại đề án, để cho mình có thể sinh ra mấy phần buồn ngủ. Sáng sớm hôm nay trên mặt treo lên hai mắt gấu trúc mà đi làm, mới vào thang máy liền nhận được điện thoại của Ninh Viễn Chi, hẹn anh tối nay ra ngoài ăn tối. Sở Phong phát hiện bản thân hoàn toàn không có cách nào từ chối, nghĩ tới đây, anh liền cảm thấy càng ngày càng sốt ruột.

Tình cảm của anh vốn luôn là “*cao cao tại thượng*” (ý đại khái luôn là về chủ động), luôn nằm ở vị trí người khống chế, thực sự rất không quen việc Ninh Viễn Chi lớn mật tỏ tình rồi tấn công như thế. Đương nhiên, anh phải thừa nhận rằng, trong Ninh Viễn Chi có một chỗ anh rất thích, bất kể là lúc là nhân vật ở trong game, hay là trong hiện thực, đều rất mê người...

**

“Viễn Chi, nghe nói tối qua cậu đưa giám đốc hạng mục CT về nhà, sao người này đến ngay cả đại soái ca Ninh tổng của chúng ta cũng không thể nắm giữ được vậy?”

Khuôn mặt tuần lãng, một thân tây trang màu xanh ngọc dựa vào cửa sổ, hơi nhìn về phía cái người đang nhíu mày ở bàn làm việc kia.

“Cậu, cái tên *CEO* này sao lại nhiều chuyện như vậy!” Ninh Viễn Chi cũng không ngẩng đầu, tay vẫn còn đang gõ số, “Ngày hôm nay không phải có một kỹ sư tốt nghiệp MIT qua đây sao, lần trước cậu nói muốn đích thân gặp mặt cơ mà?”

*CEO: là viết tắt của từ Chief Executive Officer, có nghĩa là giám đốc điều hành, giữ trách nhiệm thực hiện những chính sách của hội đồng quản trị. Ở những tập đoàn có tổ chức chặt chẽ, các bạn sẽ thấy chủ tịch hội đồng quản trị thường đảm nhận luôn chức vụ CEO này. (nguồn: dantri.com)

Hình Thiên gật gật đầu, đi tới trước bàn của Ninh Viễn Chi, liếc mắt nhìn một cái vào lời nhắn được hiện lên màn hình kia, nhất thời nhú mày, “A, sáu giờ tại phòng riêng của quán cơm Tiểu Trúc, đây là đang hẹn hò sao?”

Ninh Viễn Chi lườm y một cái, cầm lấy ly nhấp một ngụm nước chanh, ánh mắt một lần nữa nhìn vào màn hình, “Đúng, cho nên hôm nay tớ muốn tan tầm sớm, ngày mai cũng có thể lại như thế, tớ đã đề cập với cậu từ trước rồi mà.”

Đệt, sao có thể xúc phạm chó độc thân như vậy! Hình Thiên nhìn khóe miệng không giấu được ý cười của hắn, cảm thấy hiếu kỳ nói, “Vậy cậu... đã thăng thấn nói với anh ta chưa?”

“Thăng thấn cái gì?”

“Thăng thấn nói rằng hai người là bạn học cũ, lúc trung học cậu thậm mêm anh ta ba năm, sau này đi Mỹ vẫn quyến luyến không quên anh ta, một chút cũng chẳng luyến tiếc việc được nhận lương cao ở *Thung lũng điện tử*, kéo tớ về nước gây dựng sự nghiệp, sau đó còn đặc biệt tạo ra một trò chơi VR hy vọng có thể tìm — —“

*Thung lũng điện tử: Silicon Valley (thuộc bang California, Mỹ.)

“Dừng lại!” Lòng mày tuấn tú của Ninh Viễn Chi nhăn lại, nhìn về phía cửa phòng làm việc đang mở, bất đắc dĩ nở nụ cười, “Hình tổng, bây giờ là giờ làm việc, nói chuyện riêng tư thì không tốt lắm đâu.”

“Cậu không có nói với anh ta sao?” Hình Thiên sờ cằm, khẽ nhú mày, “Chàng trai à, cậu muện tao như vậy là không được đâu.”

Động tác gõ số của Ninh Viễn Chi ngừng lại, tiếng thở dài nhỏ tới mức không thể nghe thấy, “Đều là chuyện đã qua lâu lắm rồi, anh ấy đã sớm không còn nhớ rõ nữa.”

“Cũng đúng.” Hình Thiên nhớ tới mình đã từng nhìn thấy bức ảnh khi còn nhỏ của Ninh Viễn Chi, đứa bé có thân hình thon gầy, đeo một cái kính thật dày, vẻ mặt rụt rè mà nhợt nhạt, quả thật là rất khó khiến cho người ta liên hệ với thanh niên tuấn mỹ tiêu sái trước mặt y này.

“Dù sao cậu thay đổi quá lớn, anh ta không nhận ra cũng rất bình thường.” Hình Thiên cười hắc hắc hai

tiếng, đang lúc còn muốn nói thêm vài câu, thì phía sau vang lên tiếng gõ cửa cung kính. Thư ký có dáng người yếu điệu đứng ngay ở ngoài cửa, mỉm cười nhắc nhở, “Tổng tài, Lâm tiên sinh đang ở phòng tiếp khách chờ ngài.”

“Ok, tôi tới liền.” Vừa nghe là họ Lâm, tinh thần Hình Thiên nhất thời tỉnh táo. Đây chính là kỹ sư khai phá phần mềm y đặc biệt mời từ Mỹ về, nghe nói người này trong lúc học ở MIT thì đã tham gia một cuộc thi nổi danh thế giới về hacker, không chỉ đoạt được hạng nhất về biên trình, xâm nhập, khai phá web cũng cần trình độ năng lực cao nhất, đương nhiên, người tài giỏi như thế yêu cầu tiền lương cũng rất cao. Hình Thiên hứng phần chà xát tay, y đã không còn chờ kịp nữa mà muốn gặp đại thần này rồi.

*MIT: là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. (Nguồn: wiki)

**

5h20, Sở Phong lái xe từ công ty đi ra, theo địa chỉ mà Ninh Viễn Chi cho anh, mở ra một con đường máu trong dòng xe ngay tại giờ cao điểm vào buổi tối. Tuy rằng một đường này *khẩn cản mạn cản*, mà lúc tới quán cơm kia thì đã muộn hơn hai mươi phút. Sở Phong cảm thấy áy náy, vội vã đi vào phòng riêng, liền ngồi vào chiếc ghế tao nhã cổ điển. Ninh Viễn Chi quả thực đã ngồi ở chỗ đó, hần vẫn như ngày hôm qua nhàn nhã như vậy, ống tay áo sơ mi nhạt màu kéo lên trên hai khuỷu tay, quần dài màu đen, trên chân là một đôi giày màu đen vải bố, không thể không thừa nhận rằng hần rất đẹp trai.

*Khẩn cản mạn cản: đi không ngừng nghỉ/đuổi theo không ngừng (sử dụng cặp từ trái nghĩa để tạo thành câu). [Nguồn: đây]

“Thật ngại quá, tôi tới trễ.”

“Không sao, anh cũng mới tới thôi.” Ninh Viễn Chi đương nhiên sẽ không nói mình đã uống nhiều ly trà lúa mạch rồi, hần đưa thực đơn vào trong tay Sở Phong, dịu dàng nói, “Muốn ăn gì, tùy ý chọn.”

“Nơi này tôi chưa từng tới, anh đề cử đi.”

Ninh Viễn Chi gật gật đầu, sau khi hỏi khẩu vị của anh xong, liền chọn hai món trong menu, một là *gà trà hương*, một cái là *đĩa tiêu đầu cá*, thêm ba món ăn chay nữa, một món *nấm khuẩn thang*, với thêm mấy món tráng miệng. Hỏi Sở Phong còn muốn gọi thêm đồ ăn hay không, sau khi thấy anh lắc đầu một cái, uống một ngụm trà nói, “Cứ như vậy đi, chúng ta có hai người thôi, gọi nhiều như vậy ăn cũng không hết.”

Ninh Viễn Chi ‘ừm’ một tiếng, đưa thực đơn lại cho phục vụ, giơ tay nhắc chân đều rất khiêm tốn lễ độ. Căn phòng trở nên yên tĩnh như cũ, mắt Sở Phong từ trong ly trà nâng lên, liền tiến vào trong một đôi mắt sáng ngời thâm thúy. Ninh Viễn Chi nhìn anh, bên má còn có một nụ cười yếu ớt, ngũ quan tuấn tú giản ra, phảng phất như là một bức tranh được chạm khắc tỉ mỉ. Sở Phong một thân choáng váng, anh tức giận bản thân bị sắc đẹp mê hoặc, âm thầm véo mấy cái vào đùi.

“Không biết Ninh tổng là người ở nơi nào?” Sở Phong không thể làm gì khác hơn là bất chấp mở miệng nói trước.

“Ngày hôm qua gặp mặt quá vội, cũng chưa kịp tự giới thiệu mình, thật xin lỗi.” Sống lưng Ninh Viễn Chi có chút thẳng tắp, nghiêm mặt nói, “Kỳ thực quốc tịch của anh là người Hoa, tốt nghiệp hệ máy tính Stanford. Lúc học cấp ba thì gia đình anh nhập cư vào Mỹ, mãi tới tận mấy năm trước mới về nước lại.”

Thì ra quốc tịch là người Hoa à, khó trách tiếng Anh của hắn nói linh hoạt nhưng mang theo vài nét địa phương. Bất quá ở Mỹ lâu như vậy, mà da vẫn rất trắng, không có cái loại phơi nắng thành màu sắc lúa mì đang lưu hành của Âu Mỹ, trong lòng Sở Phong cảm thán.

“Trước cấp ba, anh cùng ông bà sống ở một nơi, là một huyện nhỏ ở H thị.”

H thị? Sở Phong hứng thú, nhíu mày nói, “Huyện nào?”

“Huyện Thanh Thủy, anh học ở trường trung học Thanh Thủy, đó là nơi trung học duy nhất có khu nhà ký túc xá.”

“Trường trung học Thanh Thủy?” Đôi mắt Sở Phong tròn to, hiện ra vẻ kinh ngạc cực kỳ, “Tôi... cũng tốt nghiệp từ cái trường kia. Anh ở lớp nào thế?”

Ninh Viễn Chi nhìn vẻ mặt có chút kích động của anh, cười nói bản thân vừa vào thì học ở *lớp sơ độc*. (lớp sơ độc: không hiểu lắm nên giữ nguyên từ QT.)

“Sao lại thế này à, nếu như vậy sao tôi ngay cả một chút ấn tượng với anh cũng không có thế này? Hơn nữa lớp anh còn sát lớp tôi như vậy mà.”

“Chắc là lúc đó anh không quá nổi bật, mà anh ngược lại thì đối với em rất có ấn tượng.” Đâu chỉ là có ấn tượng, quả thực là ấn tượng sâu sắc.

Một người lớn lên giống Ninh Viễn Chi, còn ở sát lớp anh, anh làm sao có khả năng không biết hắn được. Sở Phong quan sát tỉ mỉ mặt của Ninh Viễn Chi, nhưng nhìn hồi lâu vẫn không thể nhận ra người này trùng mặt với bất kỳ ai trong trí nhớ. Anh chịu thua mà lắc lắc đầu, áy náy nói, “Chắc là tôi lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt, cần phải ăn một viên thuốc con nhộng bồi bổ lại ký ức mới được.”

46. Chương 46: Động Tình

Ninh Viễn Chi cười khẽ một tiếng, đang muốn nói tiếp, thì cửa phòng truyền tới tiếng gõ. Phục vụ đưa đồ ăn tới, mỉm cười đặt từng món ăn lên bàn của hai người.

Hắn tiện thể nói sang chuyện khác, trên đĩa gấp món gà trà hương bỏ vào trong chén Sở Phong.

“Ném thử món gà này đi, đây là món ăn bằng hiệu của họ đó.”

“Cám ơn.” Sở Phong không quen lắm với việc lúc ăn cơm được người khác gấp thức ăn cho, lúc thấy động tác của Ninh Viễn Chi, liền vội vàng che chén lại, chê cười nói, “Ninh tổng, hay là tự để tôi tự làm là được rồi.”

“Không phải là nói rồi sao, đừng gọi anh là Ninh tổng.” Ninh Viễn Chi đặt đĩa xuống, hình như có chút tức giận, “Chúng ta là bạn học thời trung học cơ mà, em gọi tôi là Viễn Chi là được rồi.”

Sở Phong sợ hắn sẽ tức giận thật, vội vàng gật đầu, nói: “Được, Viễn Chi.”

Ninh Viễn Chi nghe được anh gọi thì như là mở cờ trong bụng, giúp Sở Phong múc một chén canh, đưa tới tay anh, “Anh thấy dạ dày em không được tốt lắm thì phải, uống chút nấm khuẩn thang đi, đối với dạ dày rất bổ.”

Sở Phong nhìn mặt mày dịu dàng của hắn, ngón tay thon dài trắng nõn đang cầm chén sứ màu xanh, đầu tim phẳng phất như bị cái gì đó nhẹ nhàng chạm vào một cái.

“Cám ơn.”

“Không cần đâu.” Đũa Ninh Viễn Chi gấp một miếng thịt cá rồi bỏ vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm rồi mới nuốt xuống, mới chuyển hướng sang Sở Phong, hơi khấn trương một chút, nói, “Chuyện tối hôm qua, em suy nghĩ thế nào rồi?”

Sở Phong sững sốt vài giây. Ninh Viễn Chi lý giải mấy giây trăm mặc này của anh thành lời từ chối, vẻ mặt hắn trong nháy mắt trở nên âm u, khóe miệng hơi kéo xuống, “Xem ra là anh quá nóng lòng, xin lỗi, nếu như em không muốn — —”

“Viễn Chi, tôi không phải có ý này — —” Sở Phong đang muốn giải thích, thì điện thoại di động trong túi reo lên. Anh nhìn tên hiện trên màn hình, liền dứt khoát cúp máy.

“Sao lại không nhận?” Miệng Ninh Viễn Chi vừa nói xong câu này, tiếng chuông du dương lại reo lên.

Sở Phong lúng túng cười cười, nhận điện thoại, trong mắt mơ hồ có một tia không kiên nhẫn.

“— — Không phải đã nói đừng có gọi điện cho tôi rồi sao.”

“— — Hai người chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

“— — Cứ vậy đi, tạm biệt.”

Đặt điện thoại xuống, người đối diện nhìn anh cười.

“Bạn trai cũ?”

Sở Phong cũng không phủ nhận, thẳng thắn gật gù đầu.

“Lúc em học trung học cũng như vậy, rất được hoan nghênh.” Không biết nhớ tới cái gì, nụ cười trên khóe miệng Ninh Viễn Chi có thêm một chút mùi vị đắng chát.

“Cũng tạm thôi.” Sở Phong không muốn nói nhiều về cái đề tài này, không biết vì sao, anh theo bản năng không muốn để cho Ninh Viễn Chi biết quá khứ đầy tình sự lung ta tung tung của mình.

**

Lúc này, trong phòng làm việc của tổng tài NX.

Hình Thiên hài lòng đóng CV lại, nhìn người ngồi trên ghế sa lông rồi khẽ mỉm cười, “Lâm tiên sinh, cậu vô cùng xuất sắc, chúng tôi chính là cần những người mới như cậu, hoan nghênh cậu gia nhập NX! Tiếp theo là thủ tục nhận chức thì giám đốc phòng nhân sự sẽ dẫn cậu đi làm.”

*CV: là viết tắt của cụm từ Curriculum Vitae trong tiếng Anh, có nghĩa là Sơ yếu lý lịch. Tuy vậy, CV không phải là bản khai lý lịch cá nhân trên phương diện nhân thân, gia đình. Mà đó là một tờ quảng cáo bạn tự nói về các kỹ năng, khả năng cũng như kinh nghiệm làm việc. (Nguồn: đây.)

Khuôn mặt thanh tú trắng nõn của nam nhân khẽ mỉm cười, nắm chặt cái tay duỗi ra của Hình Thiên, “Tôi cũng rất vinh hạnh khi trở thành một thành viên trong NX. Bất quá trước khi chính thức đi vào làm việc, tôi muốn một yêu cầu nho nhỏ.”

Hình Thiên thu lại nụ cười, nghi ngờ nói, “Cậu nói đi.”

“Nghe nói gần đây nhất thì NX có ý muốn hợp tác với một đề án gọi là CT, không biết tôi có thể tham gia hạng mục CT này không?”

Sao Lâm Đông này lại có hứng thú với CT thế? Chẳng lẽ cũng giống người nào đó, coi trọng giám đốc hạng mục họ Sở kia?

“Đương nhiên có thể, mặc dù bây giờ Ninh tổng đang phụ trách hạng mục này, nhưng mà nếu cậu đã có lời muốn tham gia, thì tôi nói với cậu ấy một tiếng là được.”

“Vậy thì cảm ơn Hình tống.” Lâm Đông nở nụ cười ngọt ngào, lộ ra cơn xoáy quả lê nhỏ bên má, làm cho Hình Thiên nhất thời có chút hoa mắt.

“Việc này có gì mà phải cảm ơn chứ?”

“Đúng rồi, tiện thể nói một câu, ngành trò chơi mà NX phát triển rất thú vị đó nha.” Trước khi đi, Lâm Đông quay đầu lại, nhìn Hình Thiên đang nhứ mày nở nụ cười, “Đặc biệt là gần đây các anh còn làm ra một trò chơi đam mỹ VR.”

Thú vị? Hình Thiên sững sờ, việc bọn họ phát triển trò chơi VR này cũng không có công khai với bên ngoài, chỉ là vì muốn làm kiểm tra, nên mã lời mời chỉ gửi cho vài người mà thôi. Lâm Đông ở nước Mỹ xa xôi như vậy, sao có vẻ như rất hiểu về trò chơi này?

Võ vố gáy của mình, Hình Thiên bỗng nhiên tỉnh ngộ. Đúng rồi, y làm sao quên mất, Lâm Đông là người đã tham gia cuộc tranh tài của các hacker, muốn hack vào internet của công ty bọn họ căn bản không thành vấn đề.

Móa nó, xem ra phải nói với bộ thông tin thăng cấp chức năng phòng chống virut mới được!

**

Sở Phong cùng Ninh Viễn Chi sau khi ăn tối xong, thì tới quảng trường hoa viên ở gần đó đi dạo một chút. Sở Phong nói chuyện cũng không nhiều lắm, toàn là Ninh Viễn Chi nói mấy chuyện lý thú xảy ra ở khoa chính quy nơi hắn sống lúc trước, anh cũng say sưa ngon lành mà nghe, thỉnh thoảng bình luận mấy câu, bầu không khí ngược lại rất ấm áp vui vẻ. Ninh Viễn Chi không nhắc lại chuyện tối qua nữa, Sở Phong tỏ phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng có chút hổ thẹn.

Bất tri bất giác trời đã tối rồi. Buổi chiều Ninh Viễn Chi đưa xe tới cửa hàng 4S tu sửa lại, là thuê xe ô tô mà tới đây. Sở Phong đương nhiên không thể để hắn thuê xe về được, chủ động đề nghị anh lái xe đưa hắn về. Ninh Viễn Chi vui như mở cờ, cười khanh khách ngồi lên chỗ phó lái.

Một chiếc xe màu đen đậu ở trước một căn nhà nhìn như là biệt thự, Sở Phong tắt động cơ xe, nhưng không rút chìa khóa ra.

“Ngày hôm nay cảm ơn anh về bữa tối.”

“Không cần, anh còn phải cảm ơn em vì đã đưa anh về nhà mới đúng.” Ninh Viễn Chi nhìn anh cười cười, cúi đầu cởi dây an toàn ra, Sở Phong nhìn thấy một mảnh lá cây ở trên vai phải của hắn, đoán rằng chắc là lúc đi dạo ở quảng trường công viên bị dính vào, liền nghiêng người lại, muốn phất rớt cái lá cây kia.

Chỉ là khi anh vừa cúi đầu xuống, vừa vịn đối mặt với Ninh Viễn Chi vừa ngẩng đầu lên. Xúc cảm mềm mại ấm áp xẹt qua hai má Sở Phong, hai người đều sững sờ, đối phương đều nhìn chăm chú vào nhau.

“Thật ngại quá, trên vai anh dính lá cây, tôi vốn muốn...” Mặt Sở Phong có chút nóng.

Đèn trong xe mờ nhạt, ngũ quan anh tuần của nam nhân càng lộ vẻ thâm thúy, Ninh Viễn Chi nhìn anh, tim không tự chủ được mà đập nhanh hơn. Hắn nghe được âm thanh khàn khàn của bản thân, “Không sao đâu... Cái kia, anh xuống xe trước.”

Sở Phong gật gật đầu, tay trái vô ý thức mà xiết chặt tay lái, một khắc khi Ninh Viễn Chi muốn đẩy cửa xe ra, anh hơi mở ra đôi môi luôn mím chặt.

“Viễn Chi.”

Cái tay nắm khóa cửa hơi dừng lại, Ninh Viễn Chi quay đầu lại, đúng lúc tiến vào đôi mắt màu đen thâm trầm của Sở Phong. Hắn ngẩn người, muốn nói chuyện, bỗng nhiên sau ót truyền tới một nguồn sức mạnh đè xuống, lập tức dính vào bờ môi ẩm áp.

47. Chương 47: Quán Quýt (xin Cẩn Thận)

Ninh Viễn Chi kinh ngạc nhìn khuôn mặt Sở Phong đang cách hắn rất gần, lông mi dày đặc mà thẳng tắp của nam nhân hơi chớp máy, hơi thở ấm áp phả vào mặt hắn, nhiệt độ kia giống như đã lan tràn tới nơi sâu thẳm trong trái tim hắn. Hắn run vài giây, lập tức từ bị động thành chủ động, nâng mặt Sở Phong lên, dùng sức mà hôn lên môi anh.

Đầu lưỡi cùng với đầu lưỡi truy đuổi, chơi đùa với nhau, Ninh Viễn Chi tham lam mà mút vào nước bọt trong miệng Sở Phong, hận như không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi của anh. Sở Phong cũng không cam lòng yếu thế, ôm cổ hắn, đầu lưỡi linh hoạt làm càn muốn công thành đoạt đất trong miệng hắn. Tiếng nước mập mờ vang vọng trong khoang xe nhỏ hẹp, vừa hôn xong, hai người đều thở hồng hộc, ánh mắt u ám nhìn chăm chú đối phương.

“Em...”

“Thử đi.” Sở Phong nhìn chăm chăm vào đôi môi bị anh cắn cho tới mức đỏ dị thường của Ninh Viễn Chi, giọng nói khàn khàn.

Ninh Viễn Chi đột nhiên sáng mắt lên vì những lời anh đang nói, trong lòng dường như có pháo hoa nổ tung, hắn không xác định mà nó, “Thực sự?”

“Nhưng mà tôi không dám hứa chắc chắn là, hai chúng ta có thể ở lâu dài với nhau đâu.” Sở Phong bỗng nhiên ác ý mà nở nụ cười, “Dù sao thì trước đây tôi nói chuyện tình yêu thì chưa từng quá một tháng bao giờ.”

“Anh không sợ.”

Ninh Viễn Chi rút cuộc không kịp đợi được nữa, đè gáy sau của anh lại, hung ác mà hôn lên môi anh.

“Vào nhà anh đi...” Khó khăn mà tách đôi môi ra, Ninh Viễn Chi cắn bờ môi của Sở Phong, trong mắt lóe lên tia mong đợi.

Sở Phong gật gật đầu, xe của anh cũng không rộng lắm, hai tên nam nhân to lớn ở bên trong thì muốn làm chút gì đó, thực sự rất không tiện.

Từ trong xe đến khi tiến tới cửa nhà, ngoại trừ vài giây để ẩn mặt mã ra, ánh mắt nóng rực của Ninh Viễn Chi luôn dính vào người của Sở Phong. Hai người vừa vào phòng ngủ, hẳn liền không kịp mà áp Sở Phong lên cửa, ôm eo anh, nặng nề mà hôn lên đôi môi mềm mại dụ người của anh.

“Ừm...” Ninh Viễn Chi nhiệt tình khiến cho Sở Phong có chút chống đỡ không nổi, tuy rằng trước kia anh cũng có hôn môi với bạn tình, nhưng mà hơn phân nửa là vì đó là khởi động một chút, bên trong không có bao nhiêu thực tình thực lòng cả. Cơ mà hôn môi với Ninh Viễn Chi lại hoàn toàn khác nhau, anh không thể không thừa nhận, cái cảm giác này rất dễ khiến người ta rơi vào tay giặc.

“Viễn Chi... Chờ một chút — —“

“Sao vậy?” Ninh Viễn Chi dừng động tác lại.

“Tôi còn có một vấn đề cuối cùng.” Không biết nhớ tới cái gì, ánh mắt Sở Phong có chút sâu xa.

“Hả?”

“Anh thiết kế ra cái trò chơi kia, dự tính ban đầu là gì? Cố ý dẫn tôi vào bẫy sao?” Cho tới hôm nay, Sở Phong mới chậm rãi nhớ lại tất cả chuyện xảy ra trước khi tiến vào trò chơi. Không hiểu sao nhà anh lại được gửi tới một kiện hàng tặng phẩm, sau khi mở ra thì phát hiện bên trong có một bộ thiết bị cao cấp đầy đủ của trò chơi cùng với một cái đĩa CD, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, anh mang thiết bị vào, đem đĩa CD cắm vào máy tính, sau đó liền xảy ra mấy chuyện ở phía sau... Bây giờ nghĩ lại, hình như tất cả đều là do Ninh Viễn Chi đã sớm dự mưu hết rồi.

“Nói cố ý thì cũng không phải không có.” Ninh Viễn Chi không phủ nhận, “Trò chơi này ban đầu không phải là do anh thiết kế, là bộ kế hoạch sửa lại thành bản trò chơi đam mỹ, vừa lúc anh lại làm VR có liên quan tới kỹ thuật, bọn họ liền kéo anh vào. Anh chỉ làm một phần trong bộ kỹ thuật mà thôi, còn nội dung vở kịch thể nào thì anh hoàn toàn không biết. Cái thứ mà anh gửi em kia, là anh không nghĩ tới em sẽ mở nó ra, càng không nghĩ tới bản thân thực sự sẽ gặp em ở trong game.”

“Đều biết cả địa chỉ nhà của tôi, còn dám nói là lúc ở trong game mới quen biết tôi?” Mắt Sở Phong liếc hẳn một cái.

Ninh Viễn Chi không xác định là anh có phải đang tức giận hay không, cẩn thận nói, “Anh chẳng qua là cảm thấy, bồi dưỡng tình cảm ở trong game, cũng không tệ...”

“Có bệnh.” Ngoài miệng Sở Phong mắng vậy, nhưng trong mắt lại hiện lên ý cười. Đôi mắt Ninh Viễn Chi không rời khỏi anh, nhìn thấy Sở Phong nở nụ cười, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, tay đưa tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay Sở Phong.

“Sở Phong, anh yêu em.” Hơn nữa, đã yêu em rất nhiều năm rồi.

“Đột nhiên nói lời buồn nôn như vậy làm gì.” Sở Phong bị ánh mắt trực tiếp của hắn nhìn cho có chút không dễ chịu, “Muốn làm thì làm, nói nhảm nhiều như vậy làm gì thế.”

Ninh Viễn Chi nhìn cái tai đỏ bừng của anh, nhẹ nhàng nở nụ cười, ở bên má của anh, nói, “Tuân lệnh, Sở trung tá.”

**

Hai người lão đảo mà lăn lên giường, trong lúc không cẩn thận chân của Sở Phong làm rơi cái đèn bàn mà Ninh Viễn Chi đặc biệt mua từ Thụy Sĩ về. Lòng Sở Phong hơi xấu hổ, vốn là muốn đỡ lại một cái, nhưng mà Ninh Viễn Chi nào còn có thể chờ được, lôi anh một cái rồi nói câu “Đừng động” liền đặt anh ở dưới thân của hắn. Sở Phong tự nhiên sẽ không cam lòng, hai, ba lần liền cởi áo sơ mi của Ninh Viễn Chi, quần dài cùng với áo lót của hắn ra, thỉnh thoảng tay sẽ vuốt ve cái eo và lưng trắng nõn bóng loáng của hắn. Hai người say sưa hôn môi, dục vọng cũng theo đó mà tăng cao, thủ thế chờ đợi. Ninh Viễn Chi một bên gặm cắn cổ Sở Phong, một bên dùng tay phải xoa xoa tính cụ đang dần cương của anh. Nhiệt độ nóng bức từ nụ hôn cứ thế mà đi xuống, đi qua xương quai xanh, lồng ngực, bụng dưới, tới nơi cuối cùng là bụi cỏ màu đen giữa hai chân.

“Ừm...” Tính cụ không hề phòng bị mà bị Ninh Viễn Chi ngậm vào, cả người Sở Phong đều căng lên, theo bản năng nói, “Không cần — —”

Ninh Viễn Chi dùng ánh mắt đáp lại anh, hắn cúi đầu, đem dục vọng thô to của Sở Phong nuốt vào càng sâu hơn, nghe tiếng thở dốc dần tăng nhanh của Sở Phong, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Kỹ xảo của Ninh Viễn Chi không được tính là rất tốt, hàm răng hắn đôi lúc tình cờ sẽ đụng vào, nhưng mà nghĩ tới thanh niên tuần mỹ ưu nhã như thế lại quỳ gối dưới hai chân anh hầu hạ anh, Sở Phong cảm thấy khoái cảm từng chút từng chút dâng lên sống lưng. Anh không thấy rõ vẻ mặt của Ninh Viễn Chi, chỉ có thể nhìn thấy tóc mái buông xuống của hắn cùng với một đoạn của sống mũi thanh tú, mà đồ vật đang chảy dâm thủy của mình kia, tại đôi môi màu hồng nhạt của hắn không ngừng ra vào...

Trước khi phóng thích một giây, tiếng rên rỉ của Sở Phong trở nên cao vút như muốn phá nát, anh vốn muốn nhắc Ninh Viễn Chi nhưng đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn tinh dịch sền sệt bắn lên mặt của thanh niên.

Sở Phong ngã lên giường, lồng ngực phập phồng lên xuống, thoát lực thở dốc. Khóe mắt anh nhìn Ninh Viễn Chi, có chút áy náy nói, “Mặt của anh...”

“Không sao đâu...” Ninh Viễn Chi dùng rấp trải giường lau lau mặt, rất nhanh đã tới hôn anh. Hắn nhớ tới bộ dáng cao trào của Sở Phong, mày rậm nhăn chặt lại, thần sắc vừa thống khổ vừa sung sướng, gợi cảm tới mức hắn hoàn toàn không thể dời mắt được.

Sở Phong ngẩng đầu lên hôn môi với hắn, mùi vị tanh của tinh dịch lan tràn trong miệng, mà không ai để ý tới. Hôn một lúc, Sở Phong lại có chút động tình, mà lúc này tay Ninh Viễn Chi đã mò tới giữa hai đùi anh, như có như không mà chạm vào nơi nhỏ hẹp giữa hai cánh mông.

Trong đầu Sở Phong có vô số ý nghĩ, cuối cùng vào lúc tay Ninh Viễn Chi sắp đi vào trong, thì vẫn không nhận được mà bắt lấy tay hắn.

Ánh mắt của hai người chạm nhau giữa không trung, trên cái trán trơn bóng của Ninh Viễn Chi chảy ra từng giọt mồ hôi nhỏ, hắn chậm rãi thu tay về, nhẫn nại dục vọng cực hạn bên dưới, khàn khàn nói, “Xin lỗi.”

Lại là hai từ này. Tâm Sở Phong không khống chế được mà mềm nhũn một chút, anh khẽ cười nói, “Xin lỗi cái gì? Không có thuốc bôi trơn à?”

Đôi mắt Ninh Viễn Chi trừng lớn, vui mừng nhìn anh, giọng nói có chút run rẩy, “Có thể chứ?”

Đệt, anh ở trong game đã nhiều lần lặn qua lộn lại ông đây như vậy rồi, bây giờ còn dám giả ngây thơ hỏi vấn đề này cái gì thể hả! Sở Phong cắn răng, cười gằn, “Anh không làm được thì để ông đây làm!”

48. Chương 48: Món Quà Bất Ngờ (h)

Vào lúc này Ninh Viễn Chi tất nhiên không thể nói là không làm rồi.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra bao cao su và thuốc bôi trơn mới tinh từ tủ đầu giường, dưới ánh mắt hứng thú của Sở Phong, đổ chút thuốc bôi trơn lên tay, thử đi vào bên trong anh.

Sở Phong nhìn bộ dáng ghen đến đầu đầy mồ hôi của hắn, dù sao cũng có chút không đành lòng, chủ động mở chân ra rộng hơn, thuận tiện cho động tác của Ninh Viễn Chi.

Động tác của Ninh Viễn Chi rất cẩn thận, trước tiên dùng thuốc bôi trơn bôi lên phần miệng huyết cho mềm nhũn ra, sau đó mới luồn ngón tay vào, trong vách thịt căng mịn chầm chậm tìm tòi. Hắn một bên mở rộng một bên quan sát biểu tình của Sở Phong, người kia chau mày, trong đôi mắt hiện lên tia ngấm ngầm chịu đựng.

“Có thuốc lá không?” Vào lúc Ninh Viễn Chi đưa vào ba ngón tay, Sở Phong đột nhiên hỏi.

Ninh Viễn Chi sững sờ, nâng mắt nhìn về mặt của Sở Phong, lập tức như cái gì cũng hiểu rõ. Hắn rút tay ra, lưu luyến mà hôn lên khóe miệng anh một chút, sau đó xuống giường tìm thuốc lá.

Hắn tuy rằng không dính tới rượu chè thuốc lá, nhưng trong nhà vẫn có mấy loại thuốc lá cao cấp do người ta tặng. Hắn lấy hộp *marlboro*, rút ra một điếu thuốc đưa cho Sở Phong, tự mình đưa tới tay anh.

*marlboro: loại thuốc lá này có nhiều loại lắm, giá cả cũng không đồng đều, tác giả cũng không có nói loại trong truyện là loại gì nên mình không biết chắc. Nhưng loại cao cấp thì thuốc này có giá 600k/10 gói.

“Không ngại đi?” Sở Phong ngậm thuốc lá, dựa vào đầu giường, lười nhác mà nhìn hắn.

“Không đâu.” Ninh Viễn Chi cũng không lo lắng cho cái rấp trải giường của mình, gạt tàn ở đầu tủ giường, Sở Phong cũng rất cẩn thận, hút một hơi liền đặt vào phần mép rìa của tàn gạt để rẫy đi cái cặn của thuốc lá.

“Tiếp tục đi.” Sở Phong chậm rãi thả khói thuốc ra, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn.

Con người Ninh Viễn Chi chuyển tối, cúi đầu hôn lên cổ cùng với xương quai xanh của anh, ngón tay thon dài lần lượt tiến vào nơi căng mịn nóng hổi kia. Có lẽ là do hiệu quả trấn định của thuốc lá, thân thể Sở Phong lần này không có căng thẳng dữ dội như trước nữa. Lúc ngón tay thứ tư đi vào, trán Sở Phong thấm phải một tầng mồ hôi mỏng, đầu ngón tay anh kẹp thuốc lá lại, dùng chân trái cọ vào eo của Ninh Viễn Chi, âm thanh lờ mờ.

“CMN anh sao lại cứ cọ sát miết thế hả!”

Nghe anh nói vậy, Ninh Viễn Chi ngẩng đầu lên, trong mắt xẹt qua một tia tối tăm. Hắn mím chặt môi, cầm lấy cái gối để dưới eo Sở Phong, mở rộng hai chân của anh ra, tiếp đó uốn eo một cái, dục vọng nóng cứng tăng tăng cứ thế mà tiến vào nơi sâu thẳm trong dũng đạo nóng rực kia.

Hắn căn bản không cho Sở Phong cơ hội lấy hơi để thở, vừa mới đi vào liền thoải mái đến mức trực tiếp đâm vào. Sở Phong bị hắn đâm đến phát hoảng, thuốc lá trong tay cũng bị rơi xuống thảm trên sàn, anh thấy về mặt có chút hung ác của Ninh Viễn Chi, nhất thời có chút muốn cười.

Cái tên này ngày thường nhìn thì là một quân tử khiêm tốn, tao nhã lễ độ, không nghĩ tới ở trên giường lên cuồng dã như vậy. Cũng tốt, nhìn thấy khuôn mặt lúc này của hắn, thì lần đầu tiên dùng phía sau của ông đây cho anh cũng không tính là chịu thiệt.

“Ừm... Nhẹ chút...”

“Như vậy được không?”

“Ừm... Đừng đâm ở nơi đó...”

Tiết tấu của Ninh Viễn Chi chậm lại, rành rành minh bạch mà đưa dục vọng của mình đặt sát tới điểm nhạy cảm của Sở Phong. Chờ khi mị thịt kia không nhận được mà co rúm lại, lúc anh tham lam mà mút chặt hẳn, hẳn mới thừa thế xông lên, mạnh mẽ đâm vào cái nơi nhô lên kia, tiến vào nơi sâu nhất.

“Làm...” Mũi chân Sở Phong đã căng lên, khoái cảm sắc bén và nóng bỏng cùng với cảm giác đau đớn đồng thời bao phủ anh. Dục vọng đã lâu vẫn yên lặng của anh cũng run rẩy mà đứng lên trong bụi cỏ.

Ninh Viễn Chi nở nụ cười một cái, cúi người hôn lên lồng ngực của anh, hạ thân đâm rút cũng càng lúc càng nhanh. Lúc đầu thì Sở Phong còn có sức mà mắng vài câu, tiếp theo thì chỉ có thể khàn khàn rên rỉ. Ninh Viễn Chi cũng thấy rất thoải mái, liền thay đổi tư thế kết hợp, đem hai chân của anh đều đặt lên vai hẳn, làm cho phần eo của anh lơ lửng giữa không trung, tiếp đó liền cúi đầu hôn môi anh. Hạ thể của Sở Phong đã cương cứng trở lại, cơ hồ đã muốn mất đi cảm giác, đầu cũng không còn tỉnh táo nữa, chỉ là theo bản năng mà đáp lại cái hôn của Ninh Viễn Chi. Vừa hôn xong, anh suýt nữa đã nghẹt thở vì thiếu không khí, mới vừa lấy hơi, Ninh Viễn Chi lại đâm mạnh vào trong cơ thể anh.

“Ừm... A... Chậm một chút...”

Lời xin tha không có hiệu quả, vẻ mặt anh càng lúc càng đáng thương hơn, mà người nào đó trái lại càng hăng hái hơn. Đôi mắt phượng lộng lẫy như sao, toàn bộ đều là dáng dấp động tình của người dưới thân.

Hai người từ giường làm tới phòng tắm, lại từ phòng tắm lên lại trên giường, lăn lộn hơn cả nửa đêm. Vào lúc làm lần cuối cùng, eo đầu gối Sở Phong đã mệt tới mức bủn rủn, mí mắt cũng không mở ra được, Ninh Viễn Chi vẫn như cũ rất có tinh thần mà nằm trên lưng anh “vận động”. Quả nhiên tuổi trẻ thật là tốt a, Sở Phong cảm thán, bất tri bất giác đã ngủ say.

Sáng hôm sau bị tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức, người nằm bên cạnh còn đang ngủ. Chín giờ Sở Phong phải đi làm, liền lặng lẽ đứng dậy đi tới phòng tắm. Thân thể đã được tắm rửa sạch sẽ, hạ thể tuy hơi đau nhức, nhưng mà vẫn còn trong phạm vi có thể chịu đựng được. Song, lúc vừa muốn đi qua cửa phòng tắm, thì một âm thanh ở sau lưng vang lên.

“Sao lại dậy sớm vậy?”

“Công ty cách khá xa.” Sở Phong nghĩ thầm, còn không phải là muốn nhanh chóng chỉnh sửa đề án lại cho tốt để đưa các anh sao, làm cho bộ ngành của bọn họ phải tăng giờ làm việc, tiếng oán than ngập trời.

Ninh Viễn Chi xoa xoa đôi mắt buồn ngủ vẫn còn lim dim mà ngồi dậy trên giường, ngáp một cái nói, “Vậy anh đưa em đi, em chờ anh một chút.”

Hắn đưa cho Sở Phong một cái khăn tắm và bàn chải đánh răng mới, hai người rửa mặt xong, lại cùng nhau tới nhà hàng gần đó ăn cháo. Ngoài trừ chiếc xe *Porsche* được đem đi tu sửa lại, thì trong nhà Ninh Viễn Chi còn có một chiếc xe màu đen. Hắn vốn muốn lái chiếc xe kia đưa Sở Phong tới công ty, nhưng lại bị người kia kiên quyết từ chối.

*Porsche: là dạng xe thể thao.

“Tối hôm qua anh... Hay là anh nên đưa em đi nha?” Ninh Viễn Chi kéo cửa sổ xe của Sở Phong lại không chịu buông.

“Được rồi, quay về đi.” Sở Phong đẩy cái mặt đang lại gần anh, “Tôi không sao hết. Nếu anh mà còn ở lại đây nữa là tôi có thể sẽ bị muộn đấy.”

Ninh Viễn Chi không làm gì được anh, không thể làm gì khác hơn là hôn lên khóe miệng anh một cái, lúc này mới phát tay chào tạm biệt anh.

“Buổi chiều anh sẽ tới đón em.”

“Phiền muốn chết!”

**

“Sở công, anh có chuyển phát nhanh.”

Mới vừa vào cửa lớn của công ty, Sở Phong liền được tiếp tân gọi lại. Anh thu lại ý cười trong mắt, xoay người, treo lên vẻ mặt ‘việc chung làm chung’.

“Là hàng cung cấp tới sao?”

“Không phải... Là — —“ Về mặt tiếp tân có chút lúng túng, chỉ chỉ cậu trai trẻ chuyển phát nhanh ở bên cạnh.

Cậu trai trẻ trong tay cầm một bó hoa hồng to đùng, nhìn thấy Sở Phong, sững sờ một chút, cứng đờ đưa đơn chuyển phát nhanh trong tay ra.

“Chào ngài, tôi là nhân viên chuyển phát nhanh của công ty Hoa Ngữ, mời ngài ký xác nhận một chút ạ.”

Sở Phong bị bó hoa hồng kia làm cho mù mắt luôn rồi, anh nhận đơn chuyển phát nhanh, ký tên mình xác nhận lên trên đó, trong công ty cũng không có người thứ hai tên là Sở Phong. Tầm mắt liếc qua chỗ tên người gửi, chỉ có hai chữ tiếng Anh, L D.

Cái quý gì thế? Chẳng lẽ là Ninh Viễn Chi đưa cho mình sao? Trong lòng Sở Phong nghi hoặc, nhưng vẫn ký nhận bó hoa hồng kia. Nghiêm mặt khó chịu mà ôm nó tới văn phòng, đưa tới vô số cái liếc mắt của người ngoài.

Tìm nửa ngày, mới tìm được một cái thẻ ở bên trong. Trên có viết một dòng chữ tiếng Anh:

Can' t wait to see you, Honey —L. D.

(Không thể chờ để được gặp anh nữa rồi, tình yêu~)

49. Chương 49: Tranh Đấu

L.D?

Sở Phong lục lọi trong đầu để nhớ ra trước đây anh có từng có nhân duyên gì với cái tên này không, nhưng phát hiện không có bất cứ người nào có tên như thế này cả. Chắc là người nào đó đùa dai đi, Sở Phong cười cười, rất nhanh quên đi sự tồn tại của bó hoa, chuyên tâm tập trung vào công việc.

Thời gian rảnh nghỉ ngơi vào buổi trưa, anh cũng rất lâu rồi không gọi điện liên lạc với đứa *bạn thân** lúc học trung học. Hai người là bạn học tiểu học, trung học thì ở lớp sát bên, tình cảm vô cùng tốt, anh hay tới lớp sát bên để tìm cậu ta chơi là chuyện bình thường. Sau một phen hàn huyên, Sở Phong đi thẳng vào vấn đề chính, hỏi tình huống của Ninh Viễn Chi.

*từ gốc QT là bạn xấu, lúc trước tui dùng là mấy thằng bạn xấu xa (hiểu theo kiểu nói vui, nói đùa). Sau này tui sẽ để là bạn thân vì về nghĩa và cốt truyện thì từ “bạn thân” sẽ chính xác hơn.

“Ninh Viễn Chi? Cái tên này tao cũng không biết còn nhớ không nữa...”

“Mày tí mí suy nghĩ lại một chút đi, hắn ta ở trong lớp của mày mà, hơn nữa thành tích lại vô cùng giỏi. Chắc chắn sẽ không quên đâu.”

“Mày hỏi hắn làm gì thế?” Người bạn thân này đối với tính huống của Sở Phong cũng có biết chút một hai, giọng nói có vài phần trêu chọc, “Người ngưỡng mộ cũ hả?”

“Ngưỡng mộ CM mày. Thời gian nghỉ của tao sắp hết rồi, buổi chiều nếu có thể, thì mày nhanh chóng nhớ lại cho tao đi.”

“Này... Nói tới thành tích tốt, thì tao thật ra có nhớ tới một người. Mang một bộ kính mắt thật là dày, cả ngày một tiếng ‘hừ’ cũng không nói, toán với vật lý thường thường đạt điểm tối đa... Tèn, tao không nhớ

nữa. Chuyện đã lâu như vậy rồi, ai mà nhớ được chứ.”

Trực giác Sở Phong nhắc rằng người mà bạn tốt của anh nói tới chính là Ninh Viễn Chi, giọng anh chậm lại một chút, từng bước dụ dỗ nói, “Mày cố nghĩ lại một chút đi, hoặc có chụp ảnh chung lúc học trung học hay gì đó không?”

“A, mày nói tao mới nhớ ra, lúc tốt nghiệp thì có chụp một bức hình tập thể, buổi tối tan việc trở về nhà rồi tao gửi cho mày xem.”

“Được, cứ vậy đi. Buổi tối nhớ gửi bức ảnh cho tao đó.”

Sở Phong cúp điện thoại, ần ần trán, trong con ngươi hiện lên mấy phần suy tư. Đeo kính mắt đặc biệt dày... Điểm này hình như không hợp lắm, dù sao thì anh cũng chưa từng thấy Ninh Viễn Chi đeo mắt kính, hơn nữa mũi của hắn cũng không có vết tích của việc bị kính áp vào, nhưng mà điểm vật lý và điểm toán bình thường sẽ được điểm tối đa, vừa nghe thì biết đây chính là phong cách của Ninh Viễn Chi à.

Lúc đang nghĩ muốn đau đầu, thì điện thoại di động lại reo lên, anh vừa nhìn tên hiển thị trên điện thoại, liền muốn trực tiếp cắt đứt không nghe. Nhưng mà chần chừ vài giây, thì vẫn nhịn không được mà nhận điện thoại.

“Alo.”

“Tiểu Phong a, cuối tuần này con có rảnh không? Đến chỗ ba ăn cơm đi.”

Hiếm có một lần Sở Quốc Huy gọi tới không nói với anh về vấn đề tiền nong, mà là bình tĩnh hòa nhã muốn anh về nhà già ăn bữa cơm. Sở Phong mím mím môi, giọng nói không còn lạnh lùng như ngày xưa nữa.

“Để tôi xem đã, có thời gian tôi sẽ đi.”

“Được được, vậy ba mua cho con con cá, con trước kia không phải thích ăn canh *cá dưa chua* nhất sao. Lúc gặp nhau ở nhà thì chúng ta còn có thể uống chút rượu nữa nha.” Bên kia dừng một chút, lại nói, “Lại nói tiếp, ngày giỗ của mẹ con cũng sắp tới rồi.”

*cá dưa chua:

Cổ họng Sở Phong giật giật, thấp giọng nói, “Tôi biết.”

Người ở đầu kia thở dài, sâu xa nói, “Tiểu Phong, con cũng đã hai mươi chín rồi. Nếu tìm được cô gái nào thích hợp... thì con mang về cho ba nhìn một chút đi.”

Sở Phong nhú nhú mày, muốn nói cái gì đó, nhưng lại nghẹn ở cổ họng. Cuối cùng, anh hít một hơi, lạnh lùng nói, “Tôi còn có chuyện, hôm nay nói tới đây thôi. Bye bye.”

**

“Ninh tổng, sớm a.”

“Sớm.”

“Khí sắc hôm nay của Ninh tổng không tệ nha.”

Ninh Viễn Chi khê mỉm cười, mặt mày tuấn tú mang theo tia ấm áp, nhanh chân đi vào cửa thang máy. Trên đường đi qua tầng đồng nghiệp chào hỏi hân, lúc tới cửa thang máy số 2, vừa vặn nhìn thấy Hình Thiên từ phía cửa đi tới.

Ở sau lưng y còn có một người, nhưng cách khá xa, Ninh Viễn Chi nhìn không rõ mặt mày lắm. Mãi tới tận khi hai người càng tới gần, Ninh Viễn Chi nhìn thấy rõ mặt người đứng sau Hình Thiên, cả người đều ngẩn ra một chút.

“Viễn Chi, đúng lúc gặp cậu ở đây. Đến, tớ giới thiệu cho cậu mộ chút, đây chính là kỹ sư tân tiến của công ty chúng ta, tốt nghiệp ở MIT, họ Lâm. Là tớ đặc biệt mời từ Mỹ về đây.”

“Xin chào, Ninh tổng.” Khuôn mặt tuấn tú của nam nhân đi tới, đưa tay ra cười yếu ớt với Ninh Viễn Chi.

“Xin chào, Lâm công.” Ninh Viễn Chi ngoài cười nhưng trong không cười nắm lấy tay cậu, đồng thời nhìn Hình Thiên nháy mắt, ra hiệu cho hai người ra ngoài nói riêng một chút.

Bất quá người nào đó ánh mắt hôm nay hình như không tốt lắm, rất tự nhiên mà vỗ vỗ vai Ninh Viễn Chi, Hình Thiên lại cười nói, “Còn có à, cậu hợp tác với hạng mục CT kia phải không, Lâm Đông cũng rất có hứng thú muốn tham gia. Buổi chiều các cậu không phải muốn đi họp vụ CT sao, lúc đó Lâm Đông sẽ đi chung với cậu.”

“Lâm Đông vừa mới tới đây nhận chức lại đi tham gia hạng mục thì không hay lắm đâu, quy trình của công ty đều không quen gì hết mà.”

“Vấn đề này không sao đâu, chiều hôm qua tôi đã nghe Hình tổng giới thiệu qua tính hướng cơ bản của hạng mục này rồi. Trước ở Boston tôi cũng đã làm một hạng mục tương tự, tin rằng rất nhanh liền có thể nắm vững.”

“VẬY À.”

‘Keng’ một tiếng, cửa thang máy mở ra. Hình Thiên đi ra khỏi thang máy trước, liền sững sờ nhìn Ninh Viễn Chi đứng ở đó, liền nói, “Còn sững sờ làm gì, không tới phòng làm việc à?”

“Tớ đột nhiên nhớ tới có chút việc muốn nói chuyện với Lâm công.” Ninh Viễn Chi rất cố gắng nở ra một nụ cười, “Lâm công, sẽ không phiền chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.” Lâm Đông nhàn nhạt nở nụ cười.

50. Chương 50: Xung Đột

Trong phòng nghỉ của nhân viên.

“Nói đi, tới NX làm gì?” Ninh Viễn Chi ôm cánh tay, vẻ mặt khó coi, nói.

“Ninh tổng, ngày đầu tiên nhận chức mà đã nghiêm khắc với người mới như vậy rồi, truyền ra ngoài thì không hay lắm nhỉ?” Lâm Đông hai tay cắm ở trong túi, tư thế tùy ý mà lưỡi nhác.

Khóe miệng Ninh Viễn Chi cong cong, “Tôi không có thời gian mà phí lời với cậu. Cậu tới NX, là vì Sở Phong?”

“Ninh tổng quả nhiên rất thông minh.”

“Đáng tiếc cậu đến chậm một bước rồi.” Ninh Viễn Chi cười lạnh.

“Tôi trái lại thực ra không cảm thấy mình đến chậm đâu.” Lâm Đông sờ sờ cái cằm trơn bóng, càn rỡ mà nhìn hấn nở nụ cười, “Hai người các anh đã tiến tới bước nào rồi? Already slept? I don’t care!” (... Ngủ với nhau rồi? Tôi không quan tâm!)

“Trò chơi dù sao cũng chỉ là trò chơi, tôi tin rằng Sở Phong nhất thời chỉ là lẫn lộn tình cảm của mình thôi.” Lâm Đông nhìn hấn nháy mắt mấy cái, cười đến mức không kiêng dè gì, “Chúng ta cạnh tranh công bằng, coi cuối cùng Sở Phong sẽ chọn ai.”

Sắc mặt Ninh Viễn Chi chìm xuống, “Lâm Đông, tôi nghĩ cậu hẳn phải biết, tôi hoàn toàn có thể để cậu khó sống trong NX đấy.”

“Tùy anh thôi.” Lâm Đông nhún vai một cái, “Đuổi tôi luôn cũng không tồi, như vậy thì tôi vừa vặn tới nhận lời mời của CT. Bộ ngành IT của họ đang thiếu người. Tôi nghĩ, ngành IT của CT cũng gần với ngành Sở Phong ở lâu trên thôi...”

*IT: ngành công nghệ thông tin.

Ánh mắt Ninh Viễn Chi chuyển lạnh, “Tôi cảnh cáo cậu, đừng có mà quá phận.”

“Ninh tổng thoát nhìn có vẻ không được tự tin lắm nhỉ?” Lâm Đông thường thức thẻ nhân viên trong tay, tư thế thích ý, “Bất quá tôi cũng hiểu được, dù sao bộ dáng Ninh tổng trước kia cùng với hiện tại biến hóa thực sự quá lớn, có chút tự ti cũng là rất bình thường.”

“Cậu điều tra tôi?” Đôi mắt Ninh Viễn Chi híp lại. Là hẳn bắt cần rồi, quên mất Lâm Đông là hacker đứng đầu thế giới, cho dù trong internet có rất ít tư liệu liên quan tới hắn, nhưng mà nếu Lâm Đông đã có tâm tìm, thì chỉ cần dùng chút thủ đoạn nhỏ, đem chuyện xưa năm đó đào móc ra thì cũng dễ như ăn cháo.

“Hết cách rồi, thói quen nghề nghiệp thôi.” Lâm Đông làm bộ mặt vô tội, “Kỳ thật tôi cũng không nghĩ tới, thì ra Ninh tổng ngăn nắp với bề ngoài xinh đẹp thì sau lưng, có nhiều bí mật không thể nói ra như vậy đấy.”

Trong con người Ninh Viễn Chi xẹt qua một tia lạnh lẽo, hắn nắm chặt tay thành nắm đấm, cười lạnh, “Lâm Đông, cậu cho rằng nắm trong tay nhược điểm nhỏ này là có thể uy hiếp được tôi? Chúng ta dù sao cũng là người cùng ngành.” Ý là, cậu nếu có thể bắt được nhược điểm của tôi, thì tôi cũng có thể đào ra được nhược điểm của cậu. Có nhược điểm lẫn nhau, ai cũng không chiếm được chỗ tốt.

“Ninh tổng cứ việc đi bắt nhược điểm của tôi đi.” Lâm Đông bỏ thẻ nhân viên vào trong túi, không hề để ý mà đi tới cửa. Đẩy cửa ra, cậu quay đầu lại, nhìn Ninh Viễn Chi rồi nở nụ cười ác ý, “Ninh tổng, anh nói xem nếu Sở Phong biết tới những chuyện ở nhà của anh... Không biết sẽ nghĩ thế nào nhỉ?”

Sắc mặt Ninh Viễn Chi tái nhợt, rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Vẻ mặt tuấn mỹ của hắn tích tụ lại một tầng băng lãnh, gằn từng chữ, “Cút ra ngoài!”

**

Sở Phong ngồi trong phòng họp, vẻ mặt có chút thấp thỏm. Người bên NX còn tới 15 phút là đến rồi, anh coi lại đề án trong tay thêm một lần cuối cùng, sau khi xác định không có bất kỳ chỗ nào sơ suất, mới cầm ly cà phê trong tay lên uống hai ngụm.

Cảm giác khác thường ở hạ thân vẫn như cũ không thể quên đi được, nên không thể duy trì một loại tư thế quá lâu. Ngồi bên cạnh đều là các công ty *cao tầng* (cao cấp, dùng từ cao tầng cho thuận miệng ý mà:v), vẻ mặt mỗi người đều rất nghiêm túc, dù bận vẫn ung dung, Sở Phong cũng không tiện đi ra ngoài vào lúc này được, đành phải khó khăn thay đổi tư thế.

Lần đầu tiên làm ở mặt sau, mùi vị thực sự không dễ chịu chút nào, nhưng mà cũng khiến cho lần đầu của Sở Phong tiếp thu cũng không đến nỗi nào. Ngấm lại trước đây lúc anh làm chuyện tình một đêm, đừng nói là giúp người dưới thân rửa ráy cơ thể, anh căn bản là sau khi làm xong thì mặc quần rồi đi, không thèm nhìn những người kia thêm một lần nào nữa. Bất quá khiến Sở Phong đến giờ cũng không hiểu là,

anh càng lãnh khốc vô tình, thì các tiểu thụ mê luyện càng nhiều. Anh vô cùng hoài nghi mấy người này trong người đều có khuynh hướng muốn bị ngược hay không, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ chút nào.

Giữa lúc tâm tư hỗn loạn, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân. Mấy vị của công ty cao tầng thấy thế liền vội vàng đứng lên, mặt hiện lên sự vui vẻ mà nhìn về phía cửa.

“Ninh tổng, hoan nghênh hoan nghênh!”

Ninh Viễn Chi đi trước, người NX đi theo phía sau. Sở Phong nhìn thấy hắn, ánh mắt không tự chủ được mà sáng ngời. Ninh Viễn Chi hiếm khi mặc một bộ âu phục, đường viền caravat yên lặng nằm yên mà thẳng tắp, cổ áo sơ mi thẳng tắp mà tỉ mỉ cẩn thận. Hắn nhận được ánh mắt của Sở Phong, tầm mắt lướt qua mấy vị cao tầng đang nói chuyện với hắn, hơi cười cười với anh.

Sở Phong cong lên khóe miệng, lúc đang muốn tiến lên, thì bên ngoài phòng họp liền có một bóng người đi vào. Sở Phong ngửi thấy trước tiên là một luồng mùi nước hoa thanh nhã, sau đó mặt của người kia liền tiến vào tầm mắt của anh.

“Sở công, xin chào anh, tôi là kỹ sư phát triển phần mềm tân tiến của NX. Tên là Lâm Đông.” Thanh niên trắng nõn thanh tú đứng trước mặt anh, nụ cười trong trẻo đưa tay về phía anh.

Sở Phong ngăn người hai giây, mới đưa tay ra nắm lấy tay cậu, “Xin chào, Lâm công.”

Lâm Đông cười cười, cậu hơi nghiêng người, đôi môi cơ hồ dán lên lỗ tai của Sở Phong, “Có thích hoa hồng tôi tặng anh không?”

Lâm Đông... L. D... Trong một giây kia Sở Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ, vẻ mặt anh lập tức trở nên lúng túng mà ngượng ngùng, nhẹ giọng nói, “Cậu CMN giở trò quỷ gì thế hả?”

“Buổi tối đi ăn cơm cùng tôi, tôi sẽ nói cho anh biết.” Lâm Đông lướt qua vai anh, như chưa từng xảy ra chuyện gì mà đi tới bàn họp.

Sở Phong còn muốn truy hỏi vài câu, nhưng mà ánh mắt của mấy vị cao tầng đều nhìn về phía mình, Ninh Viễn Chi cũng đã ngồi xuống, anh cũng không nên làm bừa, đành phải tạm thời dè xuống nghi ngờ trong lòng, kiên chờ chờ cuộc họp kết thúc.

**

“Ninh tổng, tối này tôi đặc biệt đặt một phòng tiệc rượu ở Phong Đan, không biết Ninh tổng có nể nang mặt mũi mà đến dự không?”

“Sao lại để cho Lưu tổng mời khách được chứ...”

Cuộc họp khô khan mà dài dòng phải kéo dài tới sáu giờ rưỡi mới kết thúc, Sở Phong vốn định tối này mời lại Ninh Viễn Chi, nhưng mà nhìn bóng dáng hắt bị mấy vị cao tầng bao quanh hoàn toàn, đành phải bất đắc dĩ bỏ qua. Dọn xong tài liệu trên bàn, cất vào trong cặp văn kiện, Sở Phong quyết định trước hết về văn phòng đã. Chỉ là khi chân trước của anh mới vừa vào cửa phòng làm việc, thì chân sau người nào đó đã theo vào.

Hai thực tập sinh đã nghỉ làm rồi, văn phòng giờ chỉ còn hai người bọn họ. Sở Phong bỏ cặp văn kiện lên trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên, nói, “Tối nay tôi có hẹn, không rảnh ăn cơm với cậu.”

“Có hẹn với Ninh tổng sao?” Lâm Đông đứng trước bàn của anh, ánh mắt sáng quắc. Tầm mắt quét qua hoa hồng ở góc tường, giọng nói mang theo mấy phần ai oán, “Hoa hồng này là được chở tới bằng đường hàng không đấy, quý giá cực kỳ. Anh cứ thế mà ném nó vào góc sao?”

Sở Phong nhăn lông mày lại, ngẩng đầu căm tức nhìn cậu, “Lâm Đông, cậu xong chưa?”

“Đương nhiên chưa xong.” Lâm Đông liền bước tới trước, hai con mắt xinh đẹp tuyệt trần vũng vàng mà nhìn chăm chăm vào mặt của Sở Phong, “Sở Phong, đây là hiện thực, không phải trò chơi. Tại sao không cho tôi một cơ hội? Hay là... Anh sợ sẽ phải lòng tôi?”

Sở Phong bật cười một tiếng, “Tôi phân biệt được giữa trò chơi và hiện thực. Nhưng mà cậu tới chậm rồi, hiện tại tôi đang qua lại với Ninh Viễn Chi, tạm thời không có tính toán muốn “vượt tường” đâu.”

“Các anh qua lại cũng chưa tới hai ngày đi?” Lâm Đông không để ý chút nào mà cười cười, “Theo như tôi biết, tình yêu của anh không vượt quá một tháng.”

Sở Phong nghi ngờ nhíu mày, đang muốn nói, thì điện thoại trên bàn reo lên hai lần. Anh mở tin nhắn ra, thì phát hiện là thẳng bạn thân của anh gửi tới cho anh một tấm hình.

Anh vội vã phóng to bức ảnh để kiểm tra. Đó là một tấm chụp ảnh tập thể, niên đại có chút xưa. Trên đó có viết mấy chữ màu đỏ to ghi là lớp 5 sơ nhị. Tầm mắt Sở Phong đảo qua từng hàng những khuôn mặt ngây ngô, cuối cùng cố định lại ở hình ảnh, hàng thứ nhất, vị trí cuối cùng phía bên phải là một đứa bé đeo một cái mắt kính gọng đen, gây yếu tái nhợt.

51. Chương 51: Tâm Sự

“Đang nhìn cái gì thế?” Lâm Đông tò mò tiến tới.

Sở Phong liền lật lại mặt của điện thoại, đặt ở trên bàn, như không có chuyện gì hết mà nói, “Không có gì.”

Lâm Đông nhìn vẻ mặt không tốt của anh, cũng không tiện hỏi thêm nữa, đổi chủ đề nói, “Chúng ta tốt

xấu gì cũng là bạn cũ. Chẳng lẽ ngay cả cùng ăn bữa cơm cũng không được sao?”

“Chỉ đơn thuần là ăn cơm thôi?” Sở Phong nheo mắt lại.

“Thật ra tôi còn muốn làm hỏi chút chuyện. Anh có thể mời tôi không?” Lâm Đông cười khở.

“Được, tôi mời cậu.” Sở Phong quyết đoán đứng lên, bắt đầu dọn lại đồ, “Nhưng mà có một điều kiện. Bắt đầu từ hôm nay, đừng có làm phiền tôi nữa, đặc biệt là tặng hoa.”

“Anh cảm thấy tôi tặng anh hoa hồng là làm phiền anh sao?” Mặt Lâm Đông đầy ai oán.

“Đúng, hơn nữa còn tạo thành một vết thương tâm lý.” Sở Phong nói lỏng caravat ở áo sơ mi, cười âm u, “Đừng có mà dùng thủ đoạn lấy lòng phụ nữ trước đây của cậu để lấy lòng tôi.”

Câu này liền đâm trúng chỗ đau của Lâm Đông. Cậu là một *song tính luyến* (thích cả nam lẫn nữ), bạn gái so với bạn trai cũng không ít chút nào, với lại cậu khá biết cách dùng trò lãng mạn để câu nam nữ, cố tình lại đụng trúng cái vách tường tên là Sở Phong này, trong lòng dù gì cũng có chút không cam lòng.

“Được rồi, đêm nay về nhà tôi sẽ tự kiểm điểm lại bản thân.” Lâm Đông cùng anh đi ra khỏi văn phòng, trên mặt tràn đầy phấn khởi, “Tôi nay đi nơi nào ăn thế? Tôi vừa mới về nước, chưa quen với nơi này lắm...”

Hai người mới tới thang máy, ‘keng’ một tiếng, cửa thang máy bên cạnh cũng mở ra. Ninh Viễn Chi bị mấy vị của các công ty cao tầng vây quanh, hần nhìn thấy Sở Phong với Lâm Đông kề vai đứng cùng một chỗ, sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi.

“Ninh...” Sở Phong muốn nói gì đó, nhưng vì tình huống hiện giờ không đúng lắm, nên đành phải nuốt lời giải thích vào lại trong cổ họng. Lâm Đông trái lại cười híp mắt, còn gật gật đầu với mấy vị cao tầng, chỉ sợ người khác không để ý tới sự tồn tại của cậu.

“Lâm công, không bằng cùng đi ăn tối đi?”

“Thật ngại quá, tôi còn có hẹn. Lưu tổng Ninh tổng, chúc các ngài ăn ngon uống ngọt.”

Sở Phong nhìn bóng lưng Ninh Viễn Chi biến mất sau cửa kính, từ đầu đến cuối, ánh mắt của hai người cũng không đối diện nhau lần nào. Trong lòng anh thở dài, phỏng chừng Ninh Viễn Chi hiểu nhầm quan hệ của anh với Lâm Đông rồi. Nhớ tới lúc nhìn thấy bức ảnh kia, trong con ngươi xẹt qua một tia *suy tư* (suy nghĩ tìm tòi).

**

Lúc ăn cơm tối thì ít nhiều cũng có chút không được tập trung. Lâm Đông cũng không dây dưa gì, cơm nước xong liền để anh về nhà. Sở Phong như được đại xá, tốc độ lái xe là một trăm hai, rất nhanh đã về tới nhà.

Lúc trời chạng vạng tối thì có mưa, mặt đường cũng vì thế mà ướt nhẹp. Sở Phong từ bãi đậu xe đi vào, mới đi tới trước cửa lớn của tòa nhà, thì ánh mắt liền dừng lại.

Một thân ảnh thon dài đứng dưới tàng cây nhãn tỏa hương thơm mát, gương mặt kia bị bóng cây che đi, khiến người ta nhìn không rõ lắm. Sở Phong chậm rãi đi tới, thử thăm dò mà kêu một tiếng, “Viễn Chi?”

“Ừm.” Ninh Viễn Chi chắc là đã uống rượu, khuôn mặt luôn luôn trắng nõn hơi ửng hồng, hắt từ bóng cây đi ra, đôi mắt phượng có chút hơi nước thẳng tắp nhìn Sở Phong, “Em cùng cậu ta... ăn cơm xong rồi?”

“Anh đứng đợi ở đây bao lâu rồi hả?” Sở Phong nhìn mái tóc đen hơi ướt của hắn, hỏi một đặng trả lời một nẻo.

“Không lâu lắm. Trong buổi tiệc anh tìm cơ đi về, về khá sớm.”

Đoán chừng là do uống rượu, tiếng nói trong trẻo của thanh niên có thêm vài tia khàn khàn. Sở Phong thở dài, kéo cánh tay hắn rồi lôi vào trong, “Anh bị ngốc à, trời mưa cũng không biết mua dù sao. Hơn nữa đã tới nhà tôi rồi, tại sao không gọi điện cho tôi?”

“Anh không muốn quấy rầy hai người.” Ninh Viễn Chi bị anh kéo đi, trên mặt hiện ra một nụ cười ảm đạm.

“Quấy rầy cái rắm.” Sở Phong bắm thang máy, liền quay đầu lại, nhìn thẳng vào trong con mắt hắn, “Ghen hả?”

Ninh Viễn Chi không nói tiếng nào, ợ một tiếng đầy mùi rượu.

“Tôi cùng cậu ta chẳng có gì cả. Nhìn thấy cậu ta vừa mới về nước, cuộc sống còn chưa quen, nên mời cậu ta ăn bữa cơm thôi.”

“Tin.” Ninh Viễn Chi nhìn anh, đôi con ngươi đen lấp lánh như sao.

Sở Phong gật gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng. Ninh Viễn Chi uống khá nhiều ở buổi tiệc rượu, đi được vài bước liền lảo đảo, anh sẵn sóc mà nâng vai hắn, dẫn người này vào nhà của mình.

“Trong nhà không có sữa tươi. Nhưng mà có nửa quả dưa hấu, anh ăn một chút đi, để giải rượu.”

Đầu Ninh Viễn Chi có chút nặng, hắn ấn ấn trán, ngồi dậy. Nhìn thấy nửa quả dưa hấu to khổng lồ trước

mắt, giật mình, “Cái này... Làm sao ăn?”

Sở Phong đưa cho hắn cái muỗng, “Múc ăn.” Rồi anh làm mẫu trước, đem muỗng inox đâm vào trong lớp thịt đỏ ngẫu, múc một muỗng lớn, bỏ vào miệng mình.

“Ngọt lắm, anh thử đi.” Sở Phong đưa quả dưa hấu đặt lên đui của Ninh Viễn Chi, cởi giày ra, mở TV, lười nhác nằm dựa vào ghế sa lon mà coi kênh thể thao.

Ninh Viễn Chi nhìn bộ dáng thả lỏng của anh, chậm rãi múc một muỗng dưa hấu bỏ vào miệng, quả nhiên, ngọt đến mức không thể tin nổi. Trong lòng hắn hình như có cái gì đó đang tan ra, nhưng mà nhìn về phía gò má có đường nét anh tuấn của Sở Phong, trong con ngươi chợt lóe lên một tia giãy dụa.

“Sở Phong, kỳ thật anh có chuyện muốn nói với em...”

Sở Phong chỉnh loa TV nhỏ lại một chút, anh xoay người, khẽ ‘ừ’ một tiếng.

“Là chuyện lúc học trung học sao?”

“Sao em biết?” Ninh Viễn Chi hơi kinh ngạc.

“Tôi có một người bạn thân trung học học cùng với lớp anh, cậu ấy đưa cho tôi xem ảnh chụp tập thể của cả lớp cho tôi xem.”

Ninh Viễn Chi ngẩn người, rõ ràng không ngờ rằng Sở Phong lại chủ động đi thăm dò quá khứ của mình. Sở Phong quan sát vẻ mặt của hắn, làm bộ nói chêm chọc cười mà nói, “Thì ra bộ dạng lúc trước của anh như thế đó hả, thật sự hoàn toàn không nhận ra được nha. Không phải là lén lút đi Hàn Quốc sửa mặt đó chứ?”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, Ninh Viễn Chi thả lỏng mi dài xuống, trầm mặc vài giây. Sở Phong bị vẻ mặt cứng lại của hắn dọa cho phát sợ, trợn to mắt nói, “Anh thực sự đi sửa mặt hả?”

“Không.” Ninh Viễn Chi cười khổ một tiếng, “Chỉ là đi phẫu thuật mắt bị cận thị mà thôi.”

“Vậy sao anh lại làm ra vẻ nghiêm túc làm gì vậy à.” Sở Phong đẩy ra quả dưa hấu ở trên đui hắn, bỏ nó lên khay trà, “Đến, cười cho đại gia nhìn cái nào.”

Ninh Viễn Chi miễn cưỡng cười cười. Sở Phong nhìn ra hắn có tâm sự, trực tiếp tắt ti vi đi, liền mở ra tấm hình trong điện thoại, đưa tới mặt hắn, cố gắng an ủi hắn một phen.

“Ai mà không có lịch sử đen tối chứ, thực ra lúc anh còn mang kính thì cũng rất thanh tú mà.” Sở Phong

chỉ chỉ vào một học sinh nam trong bức hình, “Nhìn này, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng mịn hơn nhiều.”

“Sở Phong.”

“Hà?”

“Thật ra, lúc học trung học anh đã thăm mền em rồi.”

52. Chương 52: Chương Kết Thúc

Lời thổ lộ tới quá mức đột ngột, Sở Phong nhất thời không biết nên làm gì tiếp theo. Trung học à, vào lúc đó anh vẫn còn là một thiếu niên trong thời kỳ trưởng thành, thẳng đến mức không thể thẳng hơn, đánh nhau tán gái, hút thuốc say rượu, nói chung không phải là một học sinh ngoan ngoãn gì, thành tích của anh trước sau luôn ổn định ở mười vị trí đứng đầu của lớp, giáo viên chủ nhiệm muốn bắt anh cũng chẳng có cách nào, chỉ cần anh không làm gì trái pháp luật, thì phần lớn đều sẽ mở một mắt nhắm một mắt.

Ninh Viễn Chi thăm mền anh? Nhưng bọn họ chưa từng gặp nhau mà, anh căn bản còn không nhớ rằng lúc học cấp hai anh đã từng gặp qua người này nữa mà, cho dù cố gắng nhớ lại, thì ký ức cũng chỉ là một mảnh mơ hồ, căn bản không tìm ra được hình ảnh hoặc cảnh vật nào liên quan tới Ninh Viễn Chi.

“Anh ngồi cạnh cửa sổ, lúc em đi tìm bạn, thì kêu anh giúp em gọi.”

Sở Phong không nhớ rõ lắm, nhưng mà Ninh Viễn Chi lại nhớ tới rõ rõ ràng ràng. Cha mẹ hắn đều người quản lý cao cấp của công ty, quanh năm đều đi công tác ở bên ngoài, trong nhà không ai chăm sóc hắn, liền gửi hắn cho ông bà nuôi. Tính cách hắn vốn hướng nội, thêm vào đó phát dục cũng chậm hơn mấy bé trai bình thường, thân hình thấp bé gầy yếu, trong lòng liền tăng thêm mấy phần tự ti. Tuy rằng thành tích đứng đầu, nhưng mà bởi vì tính cách quá gở trầm lặng, nên Ninh Viễn Chi không có bạn bè nào trong lớp cả. Hắn lúc đó cũng cảm thấy không sao hết, mỗi ngày đều đến lớp, cũng không để ý chuyện bên ngoài, chỉ lo vùi đầu làm bài.

Giữa trưa hôm đó Sở Phong đã xông vào thế giới của một tên bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn. Hắn vẫn còn nhớ rõ sau khi giờ nghỉ trưa kết thúc, thì cửa sổ bên phải bỗng nhiên bị gõ ầm ầm lên, hắn bình tĩnh mở cửa sổ ra, nhìn gương mặt có đường nét rõ ràng trước mặt.

“Bạn học à, có thể gọi giúp mình người tên XX ở lớp bạn một chút không?”

Ánh mặt trời giữa trưa sáng rực rỡ, nam sinh cao to kia đứng ở bên ngoài cửa sổ, mặt mày kiêu căng khó bảo, như là một bức tranh mang theo sắc thái đậm đà của màu mực, mạnh mẽ in vào lòng cậu bé Ninh Viễn Chi.

Cũng từ ngày đó, hắn bắt đầu chú ý tới Sở Phong. Hắn biết anh ở lớp bên cạnh, thường thường sẽ đi qua cửa sổ, chỉ là trước đây hắn chưa từng để ý. Anh có rất nhiều bạn tốt, lúc hắn đi qua hành lang thường thấy anh cười nói với người khác. Lúc anh tới lớp hắn tìm bạn sẽ gõ cửa sổ chỗ hắn ngồi, có lúc thì gặp ở hành lang, sẽ lễ phép mà cười cười với hắn. Nhưng mà tính quái gỡ của Ninh Viễn Chi đã ăn sâu vào người rồi, đối với nụ cười của thiếu niên, theo bản năng cúi đầu tránh né, không dám nghênh đón ánh mắt của anh.

Sau đó nếu hắn gặp anh, sẽ sợ hãi không dám nhìn anh. Hắn không biết nội tâm mình xảy ra chuyện gì nữa, chỉ là hắn đến cùng vẫn ngồi ở vị trí cửa sổ ấy, hơn nữa cửa sổ bên phải này cũng không đóng lại nó nữa. Hắn sẽ yên lặng mà chú ý đến anh, nhưng như cũ vẫn không dám chủ động nói chuyện với anh. Khi đó Sở Phong chính là một mặt trời nhỏ có sức sống bừng bừng, mặc kệ đi tới chỗ nào cũng sẽ tỏa ra thứ ánh sáng có thể thiêu đốt người khác. Mà hắn thì như là một hành tinh bị lệch khỏi quỹ đạo, hoang vu mà tối tăm, căn bản không dám tới gần hành tinh chói mắt kia.

“Cơ mà bây giờ anh... Thay đổi thật lớn a.” Sở Phong nghe hắn nói lại chuyện năm đó, cảm thấy tiếc nuối, đồng thời cũng không nhịn được mà cảm thán.

“Ừm, chắc là do sau này đi Mỹ, thay đổi hoàn cảnh, nên tâm tính cũng thay đổi. Cảm thấy bản thân không thể cứ quái gỡ như thế mãi được, muốn bắt đầu thay đổi.”

“Lúc đó anh không phải sống rất tốt ở H thị sao, sao đột nhiên lại nhập cư qua Mỹ thế?”

“Anh...” Ninh Viễn Chi tựa hồ có hơi khó mở miệng, hắn cúi đầu, nhìn hoa văn trên chân ghế sa lon thô ráp, “Sau khi ba mẹ anh ly hôn thì anh theo mẹ qua Mỹ. Ba anh là gay, có người yêu ở bên ngoài, bị mẹ anh phát hiện...”

Trong lòng Sở Phong kinh ngạc một chút, đang muốn nói vài câu an ủi hắn, thì nghe Ninh Viễn Chi nói tiếp, “Khi đó anh rất hận ông, cố tình lại giống như ông, cũng thích người đồng tính. Trời cao hình như rất biết đùa giỡn người.”

Về mặt Ninh Viễn Chi rất bình tĩnh, trong mắt thậm chí còn mang theo ý cười, nhưng mà Sở Phong lại nghe được sự chua xót cùng giãy dụa ẩn sau câu nói đó, anh vỗ nhẹ vai hắn, an ủi, “Đều đã qua rồi. Bây giờ không phải đã rất tốt rồi sao.”

Ninh Viễn Chi gật gật đầu, “Đúng vậy, đều đã qua rồi. Hiện tại mẹ đã trải qua một cuộc sống vô cùng tốt, tái giá lại với một người đàn ông tốt hơn ba anh gấp trăm lần.”

“Không nói việc này nữa, anh đưa cho em thứ này nè.” Ninh Viễn Chi đột nhiên từ trong túi áo âu phục lấy ra một con chip mỏng, đưa vào trong tay Sở Phong.

“Đây là cái gì?” Sở Phong cảm thấy hiếu kỳ.

“Còn nhớ trò chơi VR đó không? Thật ra trong game còn rất nhiều thế giới khác nữa, nếu như em có hứng

thú, thì có thể chơi lại.”

“Không được...” Sở Phong vừa nghĩ tới mấy cái hố mà hệ thống đặt ra kia, liền cảm thấy tê cả da đầu.

“Không sao, anh đã cải biến một chút rồi. Cái trò chơi này là đặc biệt chế tạo ra vì một mình em thôi.”

Sở Phong nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, “Thật không? Vậy còn anh, lần này là nhân vật gì thế?”

“Đây là bí mật nội bộ, không thể tiết lộ sớm được.” Ninh Viễn Chi nở nụ cười có chút giảo hoạt.

“Mẹ kiếp, sẽ không phải là muốn hãm hại ông đây nữa đi.” Sở Phong gương ra vẻ mặt ghét bỏ, lại tỉnh bơ mà cất con chip vào túi của mình. Ninh Viễn Chi chú ý tới động tác nhỏ của anh, cũng chỉ mỉm cười không nói.

“Cười cái gì mà cười, dưa hấu còn chưa có ăn xong nữa kia.” Sở Phong cầm khay trà đựng dưa hấu tới, đặt lên chân của hắn.

“Được được được, anh lập tức ăn ngay đây.”

Hai người buồn chán cùng nhau coi bóng đá, Sở Phong nhìn đầu thanh niên đặt lên chân mình, vuốt vuốt mái tóc đen mềm mại của hắn, bỗng nhiên nói, “Tuần sau anh có rảnh không? Hay là chúng ta về huyện Thanh Thủy một chuyến đi?”

Ninh Viễn Chi sững sờ, chột cười híp cả mắt, nói, “Được. Nhưng mà sao em lại đột nhiên muốn về Thanh Thủy thế?”

“Đó là quê của tôi, muốn về thì cứ về thôi.” Sở Phong trả lời đúng kiểu cây ngay không sợ chết đứng.

“Ừm, tất cả đều nghe em.” Ninh Viễn Chi sờ sờ chân anh, “Vậy, nếu đã về Thanh Thủy, thì thuận tiện đi tới trung tâm Thanh Thủy coi chút nha.”

“Được thôi.” Sở Phong “miễn cưỡng” nói.

Sau đó rất lâu.

“Sở Phong.”

“Hả?”

“Em... Hình như cứng rồi thì phải.”

Sở Phong nghĩ thầm, bị anh cọ tới cọ lui như vậy, ông đây có thể không cương được sao. Anh cúi đầu mạnh mẽ lườm hắn một cái, “Đoạn này đang gay cấn, anh đừng có mà quấy rầy tôi.”

“À, vậy em xem tiếp đi, anh không làm phiền em nữa.” Người nào đó hơi hơi di chuyển cơ thể.

“Anh — —“

“Ngày mai hình như có chiếu lại trận bóng này mà.” Ninh Viễn Chi ngồi trên người anh, chậm rãi kéo caravat của anh xuống, ánh mắt mơ hồ mà nóng rực, “Hôm nay bồi anh trước đã.”

“Đệt... Anh, cái tên nhóc này lại a!”

Bóng đêm ngoài cửa sổ trầm lắng, bên trong cửa sổ là cả một cảnh tượng kiều diễm.

— Chính văn kết thúc —

Lời tác giả:

Viết tới đoạn này, mới phát hiện bản thân không cần thiết phải viết thêm mấy chương dài dòng nữa. Kết thúc ở đây là tốt nhất rồi.

Cám ơn các bạn đã theo tui đi một đường dài này, cám ơn hoa tươi cùng với bình luận của các bạn. Nửa đoạn sau thì vì một vài chuyện, khiến cho tâm tình của bản thân nhấp nhô cực kỳ, suýt chút nữa đã không có cách nào thuận lợi để kết thúc bộ này. May mắn đúng lúc điều chỉnh lại tâm tình, mới có thể viết tới đây.

Chắc là phần cuối quá mức nhạt nhẽo khiến các bạn muốn *phun tào* (chửi bới) phải không, nhưng cá nhân tui lại cảm thấy xu hướng thế này cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Tiếp theo sẽ có phiên ngoại, nói một chút về khó khăn trong cuộc sống hạnh phúc chồng chồng của hai người, cùng với các loại đua xe hoa thức (nhưng mà kỹ thuật của tui so với lúc viết “Khi Quân” thì thụt lùi nhiều lắm...), các đại gia khi ngẫu hứng thì cứ lên xem.

Chờ khi nào rảnh rỗi thì sẽ đăng lên weibo một bản toàn văn TXT đã chỉnh sửa, nếu có hứng thú thì hãy chú ý tới nha.

Mặt khác: “Khi Quân” tối nay 8 giờ bắt đầu bán, bộ này vốn không có thông phiên, tuyệt đối không thể bỏ qua đấy nhé!

53. Chương 53: Phiên Ngoại 1

Cuộc sống cứ như nước chảy mà lặng lẽ trôi qua.

Trong nháy mắt, Ninh Viễn Chi cùng anh đã sống chung với nhau được một tháng rồi. Trong vòng một tháng này, Sở Phong đối với những hành động công khai ám chỉ của Lâm Đông đều thờ hững không quan tâm, khiến cho trái tim thủy tinh của người nào đó bị thương không nhẹ chút nào, sau đó la hét bảo phải về Mỹ chữa trị.

Cùng lúc đó, tình cảm giữa anh và Ninh Viễn Chi cũng càng ngày càng tốt. Mỗi ngày đều hẹn nhau đi ăn cơm, cuối cùng cũng thường thường ở chung với nhau, ngày nào thời tiết đẹp thì đi đánh golf, xem bóng đá, ngày nào thời tiết xấu thì sẽ thuê đĩa CD về nhà coi, uống chút rượu, hàn huyên một chút về cuộc sống, tuy rằng nhạt nhẽo, nhưng nhìn chung vẫn có chút mùi vị.

Từ trước tới nay, mười ngón tay của Sở Phong chưa từng dính chút *nước xuân* nào (hiểu theo kiểu chưa từng động tay động tay làm việc nhà), toàn mua đồ ăn ở bên ngoài rồi đem về nhà ăn. Ninh Viễn Chi vốn cũng không phải là người nấu ăn giỏi, chẳng qua cảm thấy hai người ở chung một nhà mà mỗi lần đều phải ra nhà hàng ăn uống này nọ thì không phải là biện pháp lâu dài gì, vì thế hắn liền tới chỗ của Hình Thiên để bái sư học nghệ. Hình Thiên tuy rằng là tổng tài của công ti, là bộ dáng cà lơ cà phát của mấy công tử nhà giàu, nhưng mà bàn về nấu mấy món ăn Trung Quốc, nhất là món cay Tứ Xuyên thì tuyệt khỏi chê. Vừa lúc Sở Phong thuộc loại người không cay ăn không vui, Ninh Viễn Chi mặt dày tới cửa xin chỉ bảo mấy lần, cuối cùng cũng học được vài chiêu bài nấu ăn không truyền ra ngoài của Hình Thiên, một món là cá luộc, một món là tương móng heo.

Đêm đó sau khi về nhà thì hơn hờ muốn trở tài nấu ăn trước mặt Sở Phong, làm bốn món ăn, cá luộc, tương móng heo, đậu hũ mapo, sợi thịt cá. Trong đó thì món tương móng heo là món được làm tốt nhất, màu sắc vàng óng ánh, chưa nói tới mùi thơm mê người, ăn vào mùi vị còn tuyệt hơn nữa, vừa giòn lại vừa mềm, khiến cho Sở Phong thiếu chút nữa là muốn liếm sạch cái đĩa luôn rồi.

“Thật là muốn thuê tám cái kiện khiêng lớn tới cưới anh về nhà.” Sở Phong mút lấy ngón tay còn dư lại nước tương, cảm thán không thôi.

Thanh niên vốn đang lau dọn cái bàn thì ngẩng đầu lên cười híp mắt, “Được, khi nào?”

Sở Phong không ngờ tới là hắn sẽ đồng ý, ngượng ngùng cười hai tiếng, nói sang chuyện khác, “Lúc trước không phải nói là muốn về Thanh Thủy nhìn một chút sao? Anh coi lúc nào thì rảnh rồi, chúng ta đặt mua vé máy bay trước.”

“Chỉ cần em rảnh, anh thì không có vấn đề gì.” Ninh Viễn Chi cười đến mức ung dung, “Em nói là một thời gian nữa hả, để anh nói trợ lý lên kế hoạch.”

“Ai nha, trợ lý của anh thật là không tầm thường.” Sở Phong hậm mộ ghen tị hận mà cảm thán một tiếng,

giả bộ lơ đãng nói, “Thân mật như vậy, là nam hay nữ thế?”

“Nữ, đã kết hôn rồi.”

Sở Phong hừ một tiếng từ mũi ra, “Lớn lên chắc đẹp lắm ha?”

“Ghen?” Ninh Viễn Chi mỉm cười nhìn anh.

“Chưa từng, chỉ là quan tâm một chút về tình hình công việc của anh thôi mà.” Về mặt Sở Phong chính trực ngay thẳng nói.

“Lớn lên dù có xinh đẹp đi nữa thì anh cũng sẽ không liếc nhìn thêm một cái nào đâu.” Ninh Viễn Chi tháo găng tay xuống, đi tới gần ghế sa lon mà Sở Phong đang ngồi, “Buổi tiệc lớn tối nay là anh dùng cả buổi chiều để chuẩn bị đấy. Nói, chuẩn bị báo đáp anh thế nào đây hử?”

Sở Phong nhướn mày, “Lần sau ra ngoài ăn tôi mời anh một chầu?”

“Không.”

Sở Phong gắng gượng nói, “Ngày nào đó tôi cũng sẽ xuống bếp nấu một lần?”

“Cũng không.”

“Vậy anh muốn thế nào, lấy thân báo đáp chắc?”

Vùng xung quanh lông mày của Ninh Viễn Chi giãn ra, “Được. Còn có, tối nay anh sẽ là người chọn tư thế.”

“Anh — —“ Dù là bữa cơm tình yêu thì cũng không thể không trả tiền, Sở Phong nhớ tới lúc chiều hần hăng hái chiến đấu cực khổ như thế nào ở trong bếp, lại liếc mắt nhìn đôi bàn tay trắng nõn nổi lên mấy vết bồng, lòng cũng có chút mềm xuống.

“Không được quá phạm đâu đấy...”

“Sẽ không, sẽ khiến cho em thật thoải mái.” Ninh Viễn Chi chớp chớp đôi mắt phượng xinh đẹp.

**

“Đệt... Thế này mà anh nói không quá phận sao?”

Hai giờ sáng, cả người Sở Phong trần truồng quỳ úp sấp trên giường, gian nan lên tiếng phê phán người nào đó còn đang đâm rút giữa hai chân anh.

“Ừ... Một lần cuối cùng...” Ninh Viễn Chi cúi đầu hôn lên xương bả vai của anh, phía sau thay đổi góc độ, một lần nữa mạnh mẽ đâm ra vào nơi cảm địa ẩm ướt kia.

“Chỗ nào... Ừ ờm... CNN anh — —“

“Lại nói tục.” Ninh Viễn Chi bóp xương hông của anh, âm thanh hơi chút bất mãn truyền vào tai anh. Lập tức eo anh bị hạ thấp xuống, chuẩn bị chạm vào nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể của Sở Phong. Tiếng va chạm của thân thể cùng tiếng nước mập mờ vang vọng trong không gian, Sở Phong chỉ cảm thấy hạ thân sấp bị hấn chọc thủng luôn rồi, điểm nhạy cảm trong cơ thể liên tục bị đâm mạnh vào, cảm giác sung sướng như thủy triều cùng với cảm giác thống khổ đan xen với nhau liên tiếp tập kích anh, anh không tự chủ được mà nắm chặt chặn đệm dưới thân, trong miệng phát ra những tiếng rên đứt quãng.

“Sướng không?” Ninh Viễn Chi vuốt ve tấm lưng khỏe mạnh đã có thêm một tầng mỡ hôi mỏng, giọng nói khàn khàn.

“Sao... có thể chứ...” Sở Phong chết vẫn còn mạnh miệng.

Ninh Viễn Chi ‘ò’ một tiếng, con người chuyển tối. Động tác dịu dàng lại, nhẹ nhàng bóp nắn cái mông thịt của Sở Phong, sau đó từ từ rút ra, đâm vào, không sâu không gần, cứ thế mà đâm rút.

Loại chuyện này so với hồi nãy càng dẫn vật người ta hơn nữa, Sở Phong chỉ cảm thấy điểm nhạy cảm nhô ra kia thường thường sẽ bị lướt qua, người kia mỗi khi chạm tới nơi đó thì ngừng lại, dường như không muốn cho anh nhận được kích thích càng mãnh liệt. Sở Phong kiên trì nhẫn nại một hồi, dần dần sinh ra một chút bất mãn, chủ động nâng mông cao lên, hơi lắc lắc mông.

Ninh Viễn Chi khê cười một tiếng, hôn lên cái tai đỏ bừng của anh, tay cũng đưa tới trước hai chân anh, an ủi tính khí bán cương của anh, chỉ là động tác ở hạ thân vẫn không nhanh không chậm. Dương cụ ở đằng trước của Sở Phong đã bị kích thích tới mức cương lên thật cao, miệng huyết phía sau lại co rút lại vì bị lạnh nhạt, chênh lệch rõ ràng như vậy, ánh mắt anh khó chịu đến mức đỏ bừng lên.

“Ừ... Phía sau...”

“Phía sau?” Ninh Viễn Chi làm bộ như không hiểu, kiên nhẫn tiến gần tới mặt của anh nói, “Vừa nãy không phải là nói không thoải mái sao? Động tác của anh đã nhẹ một chút rồi đó, giờ thấy thế nào?”

Giờ CMN không thoải mái! Sở Phong đã nhìn ra được là Ninh Viễn Chi đang có ý muốn “dẫn vật” anh, mà anh hết lần này đến lần khác không chịu thua, hai ngón tay duỗi tới phía sau, chuẩn bị đâm vào miệng

huyết mềm mại, thậm chí còn kéo ra nội bích màu đỏ tươi, ánh mắt Ninh Viễn Chi nhìn chăm chăm, dục vọng đang cương cứng lại lớn thêm một vòng.

“Ông đây dùng ngón tay so với cái “cây” của anh còn thoải mái hơn.” Sở Phong lộ ra vẻ mặt khiêu khích.

Mắt phượng của Ninh Viễn Chi híp lại, sợi dây gọi là lý trí trong đầu đã hoàn toàn đứt hẳn, hẳn không lưu tình nữa, đẩy chân của Sở Phong ra, dùng sức đâm vào nơi sâu nhất. Theo sau đó chính là từng đợt trườ sấp như cuồng phong bão táp, không để cho người dưới thân có một tia thở dốc nào.

“Ừ... Chậm một chút... Thao... Ninh Viễn Chi...”

“Bây giờ là anh đang thao em.” Con người màu sẫm của Ninh Viễn Chi nhìn anh chăm chú, khuôn mặt tuần tú mang theo một tia hung ác, càng tăng thêm vài phần gợi cảm.

Sở Phong có chút hối hận là sao bản thân không biết nặng nhẹ mà trêu chọc hắn, chỉ là trên đời này không có thuốc hối hận, ngoại trừ thăng thần thừa nhận quả đặng ra, chẳng còn cách nào khác nữa. Đêm đó Ninh Viễn Chi thực sự là *thái địch tình phủ thân*, so với ngày thường thì làm thêm hai lần. Ở trong lần cuối cùng thì hai người làm ở gần cửa sổ, Ninh Viễn Chi đè lên cơ thể đang hướng về phía cửa sổ thủy tinh của anh, giơ một chân của anh lên, từ phía sau thao anh, thỉnh thoảng tay kéo đầu anh lại rồi hôn môi. Cái tư thế này có độ khó cực cao, sau khi kết thúc thì eo Sở Phong tưởng chừng như bị gãy luôn rồi.

**thái địch tình phủ thân* (từ gốc:): chắc cũng tương tự với câu ‘tình lực dồi dào’ á. (Cám ơn anhphjmm đã giúp mình nhé ^^)

Ngày hôm sau thức dậy, toàn thân Sở Phong không chỗ nào là không đau, nơi giữa hai chân bị sài quá mức, anh cảm thấy bộ dáng miệt mài quá độ này thực sự không thể đi ra ngoài gặp người, liền gọi cho cấp trên xin nghỉ phép, ở nhà nằm ngửa ra. Trái ngược lại là Ninh Viễn Chi với tinh thần sáng khoái, hăng hái, không chỉ dậy sớm làm xong bữa cơm trưa tình yêu cho anh, trước khi đi làm còn ôm anh vừa hôn vừa sờ, thiếu chút nữa đã tạo ra lửa.

Hiếm khi có được một ngày nghỉ, Sở Phong cảm thấy vô cùng vui vẻ, cả ngày trừ ăn ra thì toàn nằm trên ghế sa lon coi ti vi. Lúc gần tối thì chuông cửa vang lên, anh còn tưởng là Ninh Viễn Chi trở về, có chút buồn bực là hẳn có mang theo chìa khóa sao không tự mình mở cửa, kết quả là vừa mới mở cửa chống trộm ra, đứng ở bên kia cánh cửa lại là một thân ảnh không ngờ tới.

“Lâm Đông? Sao cậu lại tới đây?” Anh hiện tại đang ở biệt thự của Ninh Viễn Chi, Lâm Đông chưa từng tới nơi này, sao lại biết anh ở đây?

“Không chào đón tôi sao?” Vẻ mặt Lâm Đông hình như có chút ảm đạm.

“Không phải...” Sở Phong nghĩ bầu không khí lúc này có chút cổ quái, lời nói cũng thu liễm lại đôi chút.

“Ngày mai tôi phải quay về Mỹ.”

“Cái gì?” Sở Phong kinh ngạc trợn to mắt.

54. Chương 54: Phiên Ngoại 2

“Anh có biết vì sao tôi lại vào NX không?”

Sở Phong nhìn cái ly thủy tinh trên bàn, nhú mày. Anh mơ hồ đã đoán ra đáp án.

“Tôi rất có hứng thú với trò chơi kia của NX, đương nhiên là, sau khi gặp người chơi trong game đó thì càng hứng thú hơn. Đó cũng là lí do vì sao tôi từ chức công việc ở Thung lũng điện tử, đặc biệt quay về Trung Quốc.”

“Nhưng mà tôi vẫn đến chậm.” Lâm Đông ‘a’ một tiếng, nở nụ cười, “Thực ra tôi nên sớm hiểu rõ mới phải, anh cùng Ninh Viễn Chi cùng nhau ở trong trò chơi đó trải qua biết bao nhiêu chuyện như vậy, cho dù tất cả chỉ là giả, nhưng tình cảm cũng đã sớm được bồi dưỡng. Chỉ là tôi không muốn tiếp thu cái sự thật này mà thôi.”

Trong lòng Sở Phong thở dài, nhất thời không biết nên nói gì.

“Một tháng qua, xem ra Ninh Viễn Chi đã thành công tránh được cái “*lời nguyện*” kia rồi. Nếu mà đã theo đuổi được anh, thì tôi cũng không cần thiết phải ở lại Trung Quốc làm gì nữa.”

Sở Phong sau khi nghe xong lời cậu nói, trong lòng hơi xúc động, vốn định an ủi cậu hai câu, nhưng lời nói ra miệng lại là, “Thực ra tôi cùng Ninh Viễn Chi đã sớm quen nhau.”

Lâm Đông nhướng mi, kinh ngạc nhìn anh.

“Đúng hơn là, anh ấy quen tôi trước...” Không biết nhớ tới cái gì, nụ cười bên mép Sở Phong hiện lên tia tưởng nhớ.

“Xem ra tôi không phải là đến chậm một bước, mà là đến chậm rất nhiều năm.” Lâm Đông cười tự giễu. Nhưng mà nghĩ đến đây, trong lòng cậu cũng đã cân bằng lại, thì ra Ninh Viễn Chi đã dùng thời gian lâu như vậy để theo đuổi Sở Phong. Hai người họ căn bản là không xuất phát trong cùng một thời gian, cậu bại dưới tay Ninh Viễn Chi trái lại cũng không phải thua thiệt gì.

“Ngày mai mấy giờ cậu đi? Tôi tới tiễn.”

“Khó mà có được một lần thấy anh chủ động như thế đấy.” Lâm Đông cười có chút tà khí, “Không cần đâu, có người sẽ tiễn tôi. Nếu như lương tâm anh bứt rứt, thì hãy tặng cho tôi một món quà nhỏ để chia tay đi.”

“Quà? Nhưng mà tôi chưa từng chuẩn bị quà gì cho cậu cả...” Sở Phong có hơi khó xử.

“Không cần anh chuẩn bị.” Lâm Đông lại gần, thừa dịp anh chưa kịp chuẩn bị mà hôn lên khóe môi anh một nụ hôn. Cả người Sở Phong như bị giật điện, chợt nghe một tiếng ‘ken két’, cánh cửa mở ra, Ninh Viễn Chi cầm hai cái túi lớn đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn tư thế thân mật của hai người.

“Cám ơn món quà của anh.” Lâm Đông ghé vào lỗ tai anh, miệng thở ra hơi nóng mà nói, sau đó đứng thẳng lưng lên, nhìn Ninh Viễn Chi gật đầu một cái, kế tiếp mặt mày hớn hở mà rời đi.

“Viễn Chi, anh hãy nghe tôi nói — —” Sở Phong nhìn Ninh Viễn Chi đi tới, vội vàng đứng lên muốn giải thích.

“Không sao đâu. Anh biết cậu ta ngày mai phải đi. Phong cách của cậu ta rất tây hóa, anh có thể hiểu được.” Ninh Viễn Chi đưa hai cái túi đồ đặt lên bàn ăn, về mặt ngược lại rất bình tĩnh, “Anh mua thịt bò và cà rốt, đêm nay sẽ làm món mới cho em ăn.”

“Không tức giận thật sao?” Sở Phong đến gần, đứng ở phía sau lưng hắn.

“Anh không để chuyện như vậy vào mắt đâu.” Ninh Viễn Chi có chút muốn cười, xem ra hình tượng của hắn trong lòng Sở Phong vẫn còn cao lắm. Hắn từ trong cái túi lấy ra một cái ống thuốc mỡ, lắc lư nó trước mặt Sở Phong, “Nơi đó còn đau không? Anh mua thuốc nè, bôi vào sẽ nhanh lành lại.”

Hắn không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới là Sở Phong đã có cảm giác hoa cúc căng thẳng, theo phản xạ phủ nhận, “Không đau.”

“Để anh xem một chút.” Ninh Viễn Chi xoay người cởi quần anh ra.

“Này anh — —” Sở Phong bị hắn đè nằm xuống ghế sa lon, đầu chôn ở trong gối dựa, cả người một chút cũng không vui, “Tôi đã nói không có việc gì rồi mà.”

Ninh Viễn Chi mặc kệ, cẩn thận kéo quần anh xuống dưới đầu gối, đẩy ra hai cánh mông của anh rồi nhìn kỹ vào nơi đó một chút.

“Vẫn còn sưng một chút, nên bôi thuốc.” Ninh Viễn Chi mở nắp thuốc, dùng *cây bông vải* (chắc cũng tương tự như bông ngoáy tai) nhúng vào trong ống thuốc, sau đó đưa nó tới chỗ miệng huyết còn hơi sưng đỏ.

Động tác của hắn mềm nhẹ, không khiến cho Sở Phong có chút khó chịu nào. Chỉ là bị một người đàn ông so với mình còn nhỏ hơn đè dưới thân làm loại chuyện này, chung quy vẫn cảm thấy mặt mũi có chút bẩn

khoản. Hơn nữa cái cây bông vải kia thấm thuốc mỡ lạnh lẽo kia ở bên trong đâm bên phải một chút, đâm bên trái một chút, kích thích như thế khiến bên dưới của Sở Phong có xu hướng muốn ngẩng đầu...

“Được rồi.” Giọng nói Sở Phong khàn khàn.

Mặt của Ninh Viễn Chi có chút hồng, hắt ‘ừ’ một tiếng, rút cây bông vải ra, mặc quần cho Sở Phong, cúi cùng hôn lên môi anh một cái.

“Em nghỉ ngơi cho khỏe đi. Anh đi nấu cơm.”

“Cả ngày tôi đều nằm ở nhà.” Sở Phong có chút cảm giác bản thân mình bị cưng chiều mà sinh ra ý tứ kiêu căng, anh ngồi dậy, vẻ mặt thành thật, “Không bằng tôi giúp anh một tay nhé?”

“Em chắc chứ?” Ninh Viễn Chi nheo mắt lại.

“Đương nhiên, cắt đồ ăn lột tỏi tôi vẫn có thể làm được.” Sở Phong rất có tự tin.

Sự thật chứng minh, tuy rằng tài nấu nướng của Sở Phong không đành lòng nhìn thẳng, nhưng phụ giúp việc bếp núc thực sự rất có thiên phú. Rửa rau, lột tỏi, đập trứng, gọt vỏ khoai tây, thì Ninh Viễn Chi dạy là sẽ biết. Hai người phối hợp ăn ý, chưa tới một giờ đã hoàn thành xong ba món ăn một món canh, cuối cùng sau khi bưng thức ăn lên bàn, hai người liếc nhìn nhau, đều không kiềm được mà nở nụ cười.

“Biểu hiện của tôi không tệ đấy chứ?” Sở Phong háng hái bưng bưng tranh công.

“Tạm được, lần sau phải cố gắng hơn nữa.”

“Đệt, anh thế mà còn muốn tính toán thêm lần sau nữa sao...”

***

Thời điểm cuối tuần, hai người đi một chuyến trở về Thanh Thủy.

Sau khi tốt nghiệp trung học thì Sở Phong cũng không có quay về nơi này thăm trường cũ nữa, lần thứ hai đặt chân đến trường trung học Thanh Thủy, trong lòng cảm thán rất nhiều. Đã từng là ngôi trường phải trèo núi mới tới giờ đã được tân trang lại, phía bắc vừa mới xây một cái căn tin, theo kiến trúc phong cách châu Âu, nhìn từ xa có chút cao vút. Cây nhãn ở hai bên đường đều đã rất cao, hầu như che khuất cả bầu trời. Những cành lá nhãn rậm rạp hạ xuống từng hàng từng hàng bản bố cáo, trên mặt dán lên những tấm ảnh chụp của các lớp học tập gương mẫu và những lời gửi gắm cho người khác.

Sở Phong vừa nhìn thấy tấm bản bố cáo kia thì nở nụ cười, anh chỉ về phía chỗ tấm hình kia, cười vỗ vỗ

vai Ninh Viễn Chi, “Anh nhìn này, cũng có chút giống anh đó chứ.”

Trong hình là một nam sinh thanh tú đeo mắt kính, mặt mày lúc này tràn ngập hơi thở ngây ngô, Ninh Viễn Chi nhìn tấm ảnh kia cũng cười, “Nghe em nói vậy, giờ nhìn lại có chút giống thật.”

“Thật ra mấy ngày nay tôi luôn nằm mơ, thường xuyên mơ tới lúc ở trung học đó á.”

Ninh Viễn Chi ‘ồ’ một tiếng, “Mơ tới chuyện gì?”

“Không nhớ cụ thể lắm, rất nhiều cảnh vật đều chỉ chợt lóe lên, rất mơ hồ. Hơn nữa lúc tỉnh lại thì quên hơn phân nửa.” Về mặt Sở Phong có chút tiếc nuối.

“...Trong mơ có anh không?” Ninh Viễn Chi khẽ nâng đầu nhìn anh, ánh mặt trời xuyên qua những cành cây sum suê rơi trên hai gò má trắng nõn của hắn, ánh mắt của hắn thoạt nhìn có chút đơn thuần mà ngây thơ.

“Anh muốn nghe đáp án sao?” Sở Phong cười cười, tay nắm lấy vai anh, “Anh đã lấp đầy trong cuộc sống của tôi rồi. Chẳng lẽ một chút tự do khi ở trong mơ cũng muốn đoạt đi sao?”

Hiếm khi được nghe Sở Phong nói ra những lời tâm tình như vậy, tuy rằng biểu đạt rất bao hàm, nhưng mặt Ninh Viễn Chi vẫn nổi lên một tầng màu đỏ, hắn có chút mất tự nhiên liền quay sang nói chuyện khác, “Lát nữa chúng ta đi về nhà anh xem một chút đi.”

Sở Phong ‘ừ’ một tiếng, đột nhiên phát hiện vẻ mặt ngưng ngùng như cô vợ nhỏ của Ninh Viễn Chi rất dễ thương. Anh nhìn một vòng xung quanh, thấy không có nhiều học sinh lắm, liền lớn mật nhéo nhéo tay của Ninh Viễn Chi, cười trộm nói, “Đã muốn gặp người lớn trong nhà như vậy rồi à? Xem ra tôi nên nhanh tay “rước” anh về nhà mới được.”

“Được, đây là do em nói đấy.” Tâm tình Ninh Viễn Chi đi ở phía trước rất tốt.

Nhà của Ninh Viễn Chi cách trường trung học Thanh Thủy không xa, đi mười phút là tới. Ông nội của Ninh Viễn Chi năm năm trước đã qua đời, chỉ còn lại một mình bà nội. Bà của Ninh Viễn Chi coi như cũng hiếu thuận, mỗi một bảo mẫu chăm sóc bà cụ, đúng giờ sẽ chăm lo cuộc sống hằng ngày cho bà cụ. Nửa năm trước Ninh Viễn Chi có về nhà một lần, lúc này trở về thì bảo mẫu trong nhà đã đi ra ngoài mua thức ăn, bà nội ngồi trên ghế mây phơi nắng, bên chân còn có thêm một con chó nông thôn có lông màu trắng xen đen xen lẫn nhau.

“Bà nội, con về rồi.” Ninh Viễn Chi rón rén đi tới.

“Viễn Chi... Là con a...” Bà cụ run rẩy đứng lên, ngạc nhiên nhìn tay của Ninh Viễn Chi cầm lấy tay của một người phía sau, ‘đạ’ một tiếng, “Được dịp rảnh rồi, nên về thăm nội.”

“Vị này chính là?” Bà cụ kinh ngạc nhìn nam nhân cao lớn đứng ở phía sau, đây là lần đầu tiên Ninh Viễn Chi dẫn khách về nhà.

“Con chào bà, con là bạn của Ninh Viễn Chi, cũng là bạn hợp tác của anh ấy.” Không đợi Ninh Viễn Chi lên tiếng, Sở Phong đã tự động giới thiệu bản thân trước.

“Đứa nhỏ này lớn lên thật đẹp trai.” Trong lòng cảm thán rồi đánh giá Sở Phong.

“Không có đâu, cháu trai của bà mới đẹp trai.” Sở Phong ngượng ngùng sờ sờ tóc, tầm mắt chuyển hướng sang khuôn mặt đang mỉm cười của Ninh Viễn Chi. Trong lúc nhất thời, hai người đều hiểu ý mà cười cười.

Ba người ở trong sân sau nói chuyện một hồi, bảo mẫu đi mua thức ăn cũng đã trở về. Bà Trữ tự mình xuống bếp, làm một chút thức ăn nhẹ cho bọn họ. Hai người không lãng phí một chút nào, cơ hồ đã ăn gần hết một mâm cơm.

Ăn tối xong, bà Trữ đi ngủ sớm, bảo mẫu dọn xong phòng khách cũng đã trở về phòng của mình. Hai người sau khi đi bộ ở vườn hoa bên cạnh thì cũng đã về nhà.

Đêm nay Ninh Viễn Chi hiếm khi có chút an phận, ôm hôn anh vài cái rồi ngoan ngoãn nằm ngủ. Có lẽ là do thay đổi hoàn cảnh chăng? Anh ngưng mắt nhìn dung nhan đang ngủ bình thản của thanh niên, hôn lên trán hắn một cái, tiện tay tắt đi đèn ở đầu giường, nhắm mắt lại.

Trong mơ, anh lại trở về Thanh Thủy. Chỉ là lúc này cảnh vật hiện ra so với lúc trước tương đối rõ ràng hơn. Anh mơ về lúc anh mười lăm tuổi, đang đi trên hành lang, cước bộ nhẹ nhàng, mặt mang theo ý cười, trong tay siết chặt một quả táo màu đỏ. Bỗng nhiên, bước chân dừng lại, đi tới trước cửa sổ, cẩn thận gõ một cái.

Cửa sổ mở ra, lộ ra một khuôn mặt nho nhã mà ngây ngô, đeo trên mặt một cái mắt kính thật dày. Anh đưa trái táo tới, trong mắt là ý cười sáng lạn, “Hi, năm mới vui vẻ!”

Thiếu niên không dám tin mà nhìn anh, tiếp nhận trái táo từ trong tay anh, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng lên. Hắn nhỏ giọng nói câu cảm ơn, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt của người trước mặt.

“Thật ra lúc cậu không đeo kính thì trông đẹp mắt lắm.” Nam sinh bỗng nhiên xít lại gần một chút, cẩn thận đánh giá gương mặt của thiếu niên, cảm thán nói, “Mặt cậu thật là nhỏ.”

Thiếu niên nghe xong lời này, ngón tay khấn trương tới mức cuộn tròn một chỗ, đầu cúi thấp đến nỗi không thể thấp hơn. Nam sinh nhìn hắn, nói một câu tạm biệt, sau đó rời đi.

Cảnh trong mơ đến đây thì hơi ngừng, Sở Phong mở mắt ra, ngoài cửa sổ là ánh sáng rực rỡ. Lúc này đây, anh thể mà lại nhớ rõ ràng những chi tiết trong mơ.

Ánh sáng ảm áp ở ngoài cửa sổ chiếu lên giường, cả phòng yên tĩnh. Anh quay đầu, nhìn về mặt đang ngủ đầy thần nhiên của Ninh Viễn Chi, bỗng nhiên nở nụ cười.

— — Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-gap-doi-thu>